J.A. JANCE

„Copleșitor... Jance face ca deșertul, oamenii și orașele din Arizona să prindă viață. O maestră a suspansului dur."
Publisher's Weekly

REȚEAUA RĂULUI

S|U|S|P|A|N|S

Judith Ann (J.A.) Jance s-a născut la 27 octombrie 1944 în South Dakota și a copilărit în Bisbee, Arizona. A absolvit Universitatea din Arizona și, înainte să devină scriitoare, a lucrat ca bibliotecară la o școală dintr-o rezervaţie de amerindieni, ca profesoară și ca agent de asigurări. În prezent, locuiește jumătate de an în Arizona și cealaltă jumătate în Seattle. Editura Nemira propune seria Ali Reynolds, care a fost inclusă în Top 10 al bestsellerurilor *New York Times*.

J.A. JANCE

REȚEAUA RĂULUI

Traducere din limba engleză Gabriel Stoian

Editura NEMIRA
2011

Versiune electronică 2.0

PROLOG

Când a deschis ochii, bărbatul a descoperit că era atât de întuneric, încât la început crezu că încă îi ține închiși. Era beznă – o beznă înăbușitoare și încinsă, care părea să-l stoarcă de putere. A simţit mișcare, a auzit scrâșnetul pneurilor pe asfalt, însă nu avea habar unde se află, și nici cum ajunsese acolo. A încercat să-și miște picioarele, dar nu a reușit. Îi erau chircite sub burtă, într-un spaţiu mult prea mic, și păreau să fi fost cumva legate laolaltă.

Mâinile îi erau prinse la spate și presate de ceva dur. Se zbătu câteva minute și reuși în cele din urmă să-și miște corpul cât să și le elibereze. Rămase încremenit când văzu că și ele îi fuseseră legate ca și picioarele. Fuseseră legate prea strâns și prinse sub greutatea corpului, ceea ce încetinise circulaţia sângelui. La început, și-a simţit mâinile ca niște reteveie inutile, insensibile și grele ca plumbul. După câteva momente, sângele i-a revenit în degete, provocându-i brusc o durere ca înțepăturile a mii de ace.

Pe măsură ce-și revenea în simţiri, își dădu seama că suprafaţa aspră de sub obraz era un fel de covor, iar de undeva din apropiere îl izbi mirosul de cauciuc nou – o roată de rezervă. Asta însemna că se afla în portbagajul unui vehicul care-l ducea Dumnezeu știe unde. Încercă să ţipe, dar bineînţeles că nici asta nu putea face. Buzele erau lipite cu bandă adezivă. Din gâtlej nu ieși decât un geamăt scurt.

Ce poţi face când te trezești închis astfel în portbagajul unei mașini? Să desprinzi cu o lovitură de picior stopurile, să scoţi un braţ prin gaură și să faci semne disperate de ajutor? Însă nu putea lovi nimic cu piciorul. Nu-și putea mișca picioarele, iar mâinile legate nu-i erau de niciun folos.

Pe măsură ce își dădea seama de gravitatea situaţiei în care se găsea, inima începea să-i bată mai iute, iar respiraţia se accelera, transformându-se în gâfâieli scurte și panicate. O vreme s-a temut că va leșina din nou, însă luptă împotriva pierderii cunoștinței – se strădui din răsputeri să își stăpânească respiraţia, să o readucă la normal. Se chinui să se concentreze. Ce naiba se petrecea? Unde se afla? Cine îi făcea asta? Și de ce?

A încercat să-și aducă aminte ceva din ceea ce se întâmplase înainte de a se afla acolo. Avea o amintire vagă despre ceva care aducea a petrecere. Multe lumini și râsete, multe fete, multă băutură. Așadar, se îmbătase criță și l-a scos pe vreunul din sărite? Despre asta era vorba? Știa că dacă bea prea mult whisky nu mai era domnul Politețe în persoană, și totuși...

Picături de sudoare se prelingeau pe obraz și, așa cum stătea, îi pătrundeau într-un ochi, făcându-l să simtă o arsură ca de foc. Cum nu se putea folosi de mâini, nu avea cum să se șteargă.

Vehiculul încetini brusc și viră la dreapta, făcându-l să se rostogolească până ce mâinile îi ajunseră înapoi sub el. De afară se auzi ușor decalat un vâjâit care trecu pe lângă mașină, urmat imediat de altul și de încă unul. Deci, ajunseseră pe o autostradă aglomerată – ori tocmai părăsiseră una. Dar unde erau? După cât de cald era, sigur se aflau undeva dincolo de munți – prin deșert. Palm Springs, poate? Sau ceva mai departe spre nord, către Needles și Parker.

De ce nu-mi aduc aminte unde am fost și ce s-a întâmplat? se întrebă el. Se mândrise mereu că se poate controla atunci când bea. Nu era la fel ca unii cunoscuți de-ai lui, băutori la greu, care nu știau când să se oprească și, după câte o noapte de chef în oraș, se vedeau siliți să dea o groază de telefoane, întrebând barmanii de la localurile din zonă ca să afle unde își lăsaseră mașinile Porsche sau Ferrari. De obicei, el știa exact unde fusese. Mai știa când trebuia să pună punct. Însă acum mintea îi era împâclită. Nu reușea nicicum să descâlcească lucrurile, să le pună în ordine – nu doar ce se petrecuse în noaptea aceea, dar și în zilele dinainte.

Mașina a încetinit din nou. S-a încordat, așteptându-se la alt viraj la dreapta. În schimb, vehiculul a cotit abrupt spre stânga și a ieșit de pe asfalt cu o hurducătură, ajungând pe un teren mult mai denivelat. În interiorul spațiului restrâns a pătruns un praf fin, umplându-i ochii și nările, făcând ochii să lăcrimeze și nasul să îi curgă. Clar, era undeva în deșert.

A urmat încă o zdruncinătură puternică, după care vehiculul s-a oprit brusc. O portieră, probabil a șoferului, s-a deschis și apoi s-a închis. După aceea, nimic. Niciun sunet. La început a sperat, îngrozit în același timp, că portbagajul se va deschide, iar răpitorul îl va elibera,

dar nu s-a întâmplat așa ceva. Și-a încordat auzul, nădăjduind să-și dea seama dacă autostrada era încă suficient de aproape ca să audă camioanele gonind, însă foarte multă vreme nu a perceput absolut nimic. A simţit doar arșiţa apăsătoare și s-a întrebat cât va mai trece până când va rămâne fără aer și se va sufoca.

Întâi a simţit. Mașina a vibrat de parcă ar fi căpătat viaţă, ca și cum ar fi fost cuprinsă de un val de tremurături incontrolabile. Apoi a auzit un huruit îndepărtat, ce devenea tot mai puternic, până când s-a transformat într-un muget inconfundabil. Mașina s-a clătinat la unison cu zgomotul, până când urletul și vibraţiile puternice s-au contopit. În aceeași clipă, bărbatul a auzit scrâșnetul ascuţit, sfredelitor, al roţilor unui tren de marfă ce se apropia. Sirena a sunat o dată, cu un vaier lung, de avertizare. Abia atunci a înţeles că omul care îl încuiase în portbagaj lăsase mașina pe șinele de cale ferată. Îl lăsase acolo să moară.

S-a zbătut cu disperare să rupă legăturile, dar era inutil. Nu se putea elibera. Locomotiva trenului ce se îndrepta în plină viteză spre est a intrat în vehiculul staţionat pe șine, sfârtecându-l în bucăţi ca pe o cutie goală de conserve, iar apoi a târât resturile care au ajuns și sub roţi, cale de aproape un kilometru și jumătate, cât i-a trebuit mecanicului zguduit să oprească trenul ale cărui vagoane erau încărcate la capacitate maximă. Când a anunţat accidentul la dispecerul poliţiei din Palm Springs, mecanicul a relatat că văzuse ceva zburând în sus din vehiculul sfârtecat, ceva ce să păruse că semăna mai curând cu o păpușă de cârpă decât cu o ființă umană.

1

CUTLOOSEBLOG.COM[1]

Joi, 15 septembrie 2005

Pentru toţi fanii cutloose care mi-aţi urmărit povestea de la început, mâine este ziua în care D-I-V-O-R-Ţ-U-L meu devine definitiv. Pentru aceia dintre voi care sunt noi pe site, ultimele luni au fost pentru mine ca o călătorie plină de hopuri, întrucât atât soţul, cât și patronul meu mi-au dat papucii simultan, sperând să pună laba pe un model mai tânăr.

Cel care va deveni curând fostul meu soţ, cunoscut și sub numele de Fang[2], după pseudonimul lui din blogosferă, mi-a telefonat ieri. A fost prima oară că i-am auzit glasul în direct în ultimele câteva luni. Ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost că NU am simţit absolut nimic atunci când l-am auzit vorbind. Cred că ăsta e un semn bun. Fang suna, în stilul lui autoritar, ca să se asigure că mâine voi fi prezentă la tribunal, astfel ca hotărârea de divorţ să poată fi pronunţată. Aș fi putut să-i dau o veste întristătoare. Puteam pretinde că sunt bolnavă sau schiloadă, ori doar prea sictirită ca să mă deranjez să conduc mai bine de opt ore tocmai de la Sedona până la Los Angeles. Și dacă aș fi procedat astfel, l-aș fi făcut să se suie pe pereţi. Cum să vă spun, Fang are nevoie de hotărârea de divorţ acum-acum, mult mai mult decât mine. Apariţia noastră în faţa tribunalului este programată pentru vineri. Iar sâmbătă se recăsătorește.

Am auzit zvonuri că el și fecioara lui mireasă, cunoscută și sub numele de Twink[3], au pus la cale o sărbătoare cu mare tam-tam, o chestie cu firmă de catering, la care vor veni o sumedenie de oameni potriviţi, la ceea ce era cândva casa noastră din Robert Lane. Având în vedere că Twink va naște copilul lui Fang peste câteva săptămâni de la noaptea nunţii astfel programate, s-ar putea crede că ar fi fost recomandabile mai mult bun-simţ și discreţie, dar aceste calităţi nu l-au caracterizat niciodată pe Fang. Fiindcă veni vorba de asta, nici pe Twink n-o dau afară din

casă asemenea calități, deoarece copilul a fost conceput cu ceva timp înainte ca eu să fi părăsit patul matrimonial.

Pentru aceia dintre voi pe care îi preocupă dispoziția mea pe măsură ce mă apropii de această schimbare de stare civilă, vă rog să nu vă faceți griji. Mă simt bine. Sunt pregătită să spun tot ce am pe suflet; mă bucur să văd că se termină caricatura asta de căsătorie – cel puțin în ceea ce-l privește pe Fang – odată pentru totdeauna. Îmi voi vedea de noua mea viață. Când ajungi într-o asemenea situație, nu slujește la nimic să te agăți de ceea ce a fost. Nici amărăciunea nu te ajută. Așa cum s-ar simți înclinată mama mea să spună, amărăciunea corodează vasul în care este păstrată.

Dacă spun chiar eu asta, acest vas aparte va fi în mare formă mâine, când voi apărea în fața judecătorului. Cu ajutorul fiului meu, am reușit să merg înainte. Achizitorul meu personal de la Nordstrom's, din Scottsdale, a pus deoparte câteva ținute noi pentru mine. Intenționez să aleg una dintre ele când voi trece prin Phoenix, în după-amiaza aceasta.

Cu alte cuvinte, cel puțin astăzi, sunt o piatră care se rostogolește, iar o asemenea piatră nu prinde mușchi – dar nici nu mai scrie pe blog.

Postat la 7.23 AM, 15 septembrie 2005, de BABE

Imediat ce Ali Reynolds și-a scos valiza din dulap, Samantha, pisica refugiată și care se eternizase, s-a făcut nevăzută. Dar cu desăvârșire. Lui Ali îi venea greu să creadă că o pisică de aproape opt kilograme, având o singură ureche întreagă, putea face un asemenea act de magie, însă îi reușise.

În urmă cu șase săptămâni, o serie de mutări forțate o aduseseră pe Sam într-un cămin nou, necunoscut, la un proprietar nou, care nu era câtuși de puțin iubitor de pisici. Iar la apariția nedorită a unei valize, reacția ei era cât se putea de firească. Pentru Sam, vederea valizei și/sau a detestatei cuști de transport îi aducea în minte toate momentele nefericite din trecut, făcând-o să între în panică și să-și caute o ascunzătoare sigură.

Lui Ali i-au trebuit două ore – timp pe care nu-și putea permite să-l

piardă – ca să descopere animalul, ghemuit lângă o țeavă de scurgere din spatele mașinii de spălat, aflată în spălătorie. Și găsirea lui Sam a fost doar o parte a problemei. Scoaterea pisicii din ascunzișul ei comod și ducerea ei până la cușca de transport au reprezentat cu totul alte probleme. Dacă ar fi fost vorba de orice alt weekend, Sam ar fi rămas acasă și de grijă i-ar fi purtat fiul ei, Christopher, însă, ca o coincidență, Chris trebuia să participe la un seminar de două zile în Phoenix, începând de sâmbătă dimineață, devreme.

— Gata, la bunicuța cu tine, a spus Ali, scoțând pisica indignată din spatele mașinii de spălat și vârând-o în cutia pregătită alături. Și ai face bine să te potolești.

Și așa s-a întâmplat ca Ali să termine de împachetat cu câteva ore mai târziu decât își pusese în gând. Cu Sam miorlăind amarnic în semn de protest, Ali a părăsit căminul reprezentat de o casă pe roți aflată pe culmea unui deal și a pornit în mașina ei de un albastru-deschis, un Porsche Cayenne, spre autostradă, unde a parcat sub umbroasa salcie-plângătoare din fața micului restaurant al părinților ei, cunoscut în Sedona sub numele de cafeneaua Sugar Loaf.

Înăuntru, abia începea perioada de vârf de la ora prânzului. Edie Larson, mama lui Ali, stătea la casă și la tejgheaua ce oferea mâncare de prânz, în vreme ce tatăl ei, Bob, abia făcea față în bucătărie. Edie a luat un vas gol de cafea și s-a îndreptat spre tejghea ca să-l umple, aruncând în același timp o privire spre ceasul de la mână.

— Și zici că asta înseamnă că pleci devreme? a întrebat Edie.

Cum Edie se scula cu noaptea-n cap ca să pregătească necesarul de cornuri pentru acea zi, produse care reprezentau emblema localului, ea socotea că orice plecare care se petrecea după ora șase dimineața era târzie. Și așa considerase că ora nouă, estimarea făcută inițial de Ali, era o demonstrație de lenevie. Iar acum se făcuse aproape amiază.

— Din păcate, Sam a avut alte idei, i-a explicat Ali. A văzut valiza și s-a ascuns. Până la urmă, am găsit-o.

— Foarte bine, a spus Edie, cu glas liniștitor. De obicei, mâțelor nu le plac schimbările, însă după ce tata o s-o cocoloșească, urâțenia ta de pisică nici măcar nu va mai dori să se întoarcă acasă. Apropo, unde e acum?

— În mașină, undeva la umbră.

Edie i-a turnat o ceașcă de cafea lui Ah.

— O să-l chem pe Kip să ia cușca și să o ducă pe Sam în casă.

Kip Hogan era un veteran al Războiului din Vietnam, pe care Bob Larson îl târâse acasă cam în același timp în care fiica lui o adoptase pe Sam. La început, Kip fusese angajat ca să îl îngrijească pe Bob după un nefericit accident cu snow-boardul, care îl trimisese o vreme pe tatăl lui Ali într-un scaun cu rotile. Bob își revenise, și se întorsese la treabă, însă Kip a rămas prin preajmă, trăind într-o rulotă veche de tip Lazy Daze, parcată în curtea din spate a familiei Larson, făcând diverse treburi pe lângă restaurant sau casă, devenind treptat aproape indispensabil.

— Vrei să mănânci de prânz înainte de a pleca? a întrebat-o Edie. Ori să-l pun pe tata să-ţi pregătească o ladă frigorifică pe care să o iei cu tine?

— Ce-o să încapă acolo? s-a interesat Ali.

— Friptură de pui, a răspuns Bob Larson prin fereastra pe unde se trimiteau comenzile date la bucătărie. Biscuiţi. Niște plăcintă de mere făcută în casă.

Cum crescuse cu friptură crocantă de pui și cu biscuiţii mai ușori decât aerul ai mamei, Ali nu a opus nicio rezistenţă.

— Acum nu vreau decât o cafea și o să iau cu mine ce vreţi să-mi puneţi în ladă, a răspuns Ali.

Edie a făcut câţiva pași vioi de-a lungul tejghelei, dându-le cafele celor care le comandaseră, apoi s-a întors la Ali.

— Te simţi bine? a întrebat ea.

— Mă simt perfect, a răspuns Ali. M-aș simţi și mai bine să știu că tot balamucul ăsta a rămas în urmă.

— Adevărat, a aprobat Edie. Sunt convinsă că așa va fi.

Ali se retrăsese la Sedona, orașul unde crescuse, ca să-și regăsească echilibrul după ce își pierduse slujba și aflase de infidelitatea soţului. Nu se așteptase să îi placă; nu crezuse că se va simţi bine acolo, însă realitatea dovedise contrariul. Casa mobilă dublu de lată pe care mătușa Evelyn i-o lăsase moștenire, chiar dacă părea să reprezinte o mare decădere faţă de conacul cu porţi zăvorâte din Robert Lane, îi satisfăcea nevoile lui Ali, oferindu-i totul, de la baia cu jacuzzi până la pivniţa cu vinuri. Și faptul că îl avea drept tovarăș de cameră pe Chris,

fiul ei, nu o deranja defel.

Chris absolvise UCLA, iar acum, de mai puţin de un an, preda sudura artistică și istoria americană la liceul din Sedona. Ali se simţea bine în compania fiului ei. El nu lăsa niciodată dezordine în bucătărie, nu stătea în oraș prea târziu și își petrecea o mare parte din timpul liber în subsol, lucrând la proiecte de sculpturi. Din câte își dădea Ali seama, ea și Chris se înţelegeau mai bine decât mulţi părinţi și copiii lor, care ajunseseră adulţi recent.

Una peste alta, se simţea cât se poate de bine acasă, în Sedona, în largul ei și liniștită.

— Aș prefera să mergi cu Chris, a adăugat Edie, lăsând impresia că îi ghicise gândurile lui Ali. Drumul până la Los Angeles e prea lung ca să-l faci singură.

— Chris are un seminar în weekend. Nu mă deranjează să conduc. De fapt, îmi place la drum deschis. Pe de altă parte, am la mine biblioteca de musicaluri a mătușii Evelyn; ele o să-mi ţină companie.

— Bine, dar te rog să faci multe opriri, a sfătuit-o Edie. Se zice că șoferii obosiţi sunt la fel de periculoși ca și cei beţi.

Bob a sunat clopoţelul, ca să o anunţe că era gata încă o comandă. Cât s-a îndepărtat ea ca să o ducă la masa clientului, Kip Hogan a apărut în apropiere de Ali.

— Cheile, dacă se poate, a cerut el.

În urmă cu șase luni, când apăruse prima oară, Kip venea dintr-o tabără în aer liber pentru persoane fără adăpost, cotropită de zăpadă pe culmea Mogollan. După ani de zile în care trăise în mizerie, era slab, murdar, cu părul lung și încâlcit, cu haine ca vai de lume, cu dinţii sparţi și cu nasul rupt în repetate rânduri. Dinţii lipsă și nasul strâmb erau încă la fel, dar după lunile în care avusese parte de o hrană decentă ajunsese să arate ceva mai împlinit. Și era îmbrăcat cu haine omenești, chiar dacă erau de mâna a doua, și avea acces la apă curentă, astfel că acum părea mult mai puţin înspăimântător decât la început.

Fără să scoată o vorbă, Ali i-a dat cheia mașinii.

— Să lași pisica în cușca ei în camera de zi, i-a spus Edie lui Kip, când acesta a pornit spre ușă. Așa o să aibă posibilitatea de a se obișnui cu noua ei locuinţă și abia după aceea o s-o lăsăm să exploreze

restul.

— Am înțeles, doamnă, i-a răspuns Kip. Așa o să fac.

— Când te întorci? a întrebat-o Edie pe fiica ei.

— Marţi sau miercuri, a zis Ali. Audierile pentru divorţ sunt mâine. Apoi, marţi sau joi trebuie să aibă loc o depoziţie privind procesul cu concedierea ilegală. Nu avea rost să fac două deplasări până la Los Angeles când una e de ajuns. De aceea, voi sta oricât de mult va fi nevoie ca să fac această depoziţie.

— Bine, a aprobat-o Edie. Întotdeauna este preferabil să împuști doi iepuri dintr-un foc. Mai vrei cafea?

Ali a lăsat-o pe mama ei să îi umple ceașca. La început, dăduse vina pe Sam pentru plecarea ei târzie. Acum își dădea seama că zăbovea chiar mai mult din proprie iniţiativă. Însă știa și motivul. La câteva luni după ce se petrecuse fapta, exista o părticică din ea care se îngrozea să iasă pe I-17, spre Phoenix. Ali Reynolds fusese cât pe ce să moară într-o porţiune deosebit de primejdioasă a autostrăzii, când cineva încercase să o împingă în afara carosabilului, dincolo de marginea unei faleze abrupte. Senzaţia că ai fost ţinta unei încercări de asasinat nu se șterge cu ușurinţă și chiar dacă Ali mai străbătuse acea rută de câteva ori între timp, încă o măcina teama. Simpla idee de a conduce dincolo de zona de odihnă Sunset Point, ca să coboare panta destul de pronunţată către vale, era destul pentru ca Ali să-și simtă pielea palmelor devenind lipicioasă.

Pesemne că expresia de pe faţa ei a trădat o parte din îngrijorarea pe care o trăia.

— Ești sigură că nu vrei un însoţitor? a întrebat-o Edie Larson, animată de solicitudine. Și de un oarecare sprijin moral când ajungi acolo și va trebui să te duci la tribunal? Sunt convinsă că tata s-ar descurca și fără mine o zi sau două. Nu i-ar face plăcere, dar trezirea devreme ca să pregătească toate chiflele nu l-ar ucide cu totul.

Măgulită de ofertă, Ali a zâmbit.

— Îţi mulţumesc, mamă, a spus ea. Mă descurc eu. Serios.

— Și o să ne suni ca să ne anunţi ce se petrece?

— Da, promit.

Kip a revenit cu cheia mașinii, iar Ali și-a luat rămas-bun. S-a oprit la bancă pentru a-și lua ceva bani lichizi. Avea în gând o anumită

asociaţie caritabilă care se ocupa de animale și pe care dorea să o ajute cât se afla în Los Angeles, de aceea știa că un dar în bani ar fi fost binevenit.

La mai puţin de o oră după ce ieșise de la bancă, Ali trecuse de porţiunea cea mai îngrijorătoare a autostrăzii Black Canyon și se îndrepta deja spre Scottsdale. În momentul în care își încheiase programul de știri din Los Angeles, renunţase cu totul la garderoba ce ţinea de redacţie, dar și la aspectul ei de personalitate a Californiei, ca și cum și-ar fi lepădat pielea, precum un șarpe. Cât stătuse în Sedona purtase părul legat la spate în coadă de cal, într-un mod lipsit de stil, și își redusese garderoba la ceea ce o făcea să se simtă comod – în general, tricouri și blugi purtaţi. Acum, însă, când trebuia să apară în faţa judecătorilor, având în faţă perspectiva unei notorietăţi oarecum mai mari decât cea obișnuită, Ali înţelesese că trebuia să se îmbrace și să arate ca o persoană care era implicată într-un divorţ. Nu numai că a ales câteva ţinute potrivite, dar s-a oprit și la unul dintre saloanele de înfrumuseţare de lux din Scottsdale pentru un răsfăţ foarte necesar, care includea o tunsoare, dar și o manichiură-pedichiură în stil spa.

Îmbrăcată corespunzător, coafată și dotată cu toate accesoriile necesare, Ali se simţea pregătită să dea piept cu ceea ce ajunsese să considere calvarul ei californian.

A pornit spre vest pe la sfârșitul după-amiezii, când traficul era aglomerat, și curând s-a trezit prinsă într-o învălmășeală de camioane uriașe în viteză, toate deplasându-se orbește, dar cu o hotărâre diavolească, spre soarele care apunea. Sătulă de încercările de a se da mereu deoparte din calea lor, Ali a oprit la prima zonă de odihnă pe care a văzut-o. Acolo, așezată la o masă de picnic, a deschis lada frigorifică. A găsit înăuntru nu doar mâncarea pregătită cu grijă de tatăl ei, dar și o serie de ustensile din plastic. Cu traficul zgomotos în fundal, Ali a savurat combinaţia de prânz și cină, alcătuită din friptură de pui și biscuiţi unși din belșug cu miere. Apoi, simţindu-se epuizată și nedorind să conducă împotriva soarelui ce încă ardea, deși era spre asfinţit, s-a întors la Cayenne, a blocat portierele, a coborât spătarul scaunului, îngăduindu-și apoi luxul unui pui de somn.

A dormit mai mult decât se așteptase. Când s-a trezit, se întunecase, dar se simţea împrospătată. Revenind pe drum, s-a simţit

ușurată observând că traficul se subțiase considerabil și și-a mulțumit pentru că avusese inspirația de a aștepta pe margine ca soarele să apună, decât să conducă având razele lui tot timpul în ochi.

Ali și-a dat seama că acesta era unul dintre lucrurile minunate pe care le putea oferi călătoria de una singură. Putea mânca doar dacă îi era foame, să doarmă când era obosită. Nu era obligată să țină seama de nevoile, dorințele sau părerile altei persoane. Da, faptul că mergea din nou pe mâna ei îi dădea lui Ali un sentiment evident de siguranță.

A respectat cu sfințenie sfatul mamei ei. Când a oprit să facă plinul în Blythe, a intrat și într-un restaurant de pe marginea autostrăzii ca să bea o cafea. Golise pe jumătate cea de-a doua cană când i-a sunat telefonul.

— Hei, s-a auzit glasul inconfundabil, de fumătoare, al Helgăi Myerhoff. Ne-am pregătit armele de luptă?

Helga, alintată uneori Myerhoff Rottweiler, era socotită una dintre cele mai pricepute avocate în materie de divorțuri pentru elita de la Hollywood, un renume pe care îl merita pe deplin. Cu ajutorul Helgăi, la care se adăugase elanul lui Paul, care dorea un divorț mai curând rapid decât ieftin, Ali avea să beneficieze de o rezolvare generoasă, care îi oferea aproape tot ce și-ar fi dorit. Unindu-și forțele, Ali și Helga îl curățaseră literalmente de bani pe Paul.

— Cât se poate de bine. Țoale noi, coafură nouă, niște unghii ucigătoare. Crede-mă, sunt pregătită.

— Foarte bine. Și o să tragi la Westwood în Wiltshire?

— Întocmai. Am rezervare până marți. Marcella a pregătit o depoziție privind concedierea ilegală care va fi depusă luni sau marți. Rămân și pentru asta.

Marcella Johnson și Helga lucrau la aceeași firmă de avocatură în mare vogă, Weldon, Davis & Reed, iar cele două aveau stiluri total diferite de lucru, dar și domenii diferite în care se specializaseră. Helga era specialistă în cazuri de divorț. Marcella se concentrase asupra conflictelor de pe piața muncii. Ali se socotea norocoasă că avea în echipă nu una, ci două avocate dinamice.

— Să nu-ți faci griji pentru ziua de mâine, a liniștit-o Helga. Suntem în mare formă în privința asta și am convingerea că totul va merge ca uns. Cu toate astea, până nu vedem totul semnat, parafat și

terminat, există riscul ca înțelegerea noastră să nu se realizeze în totalitate.

— Paul nu va face în niciun caz așa ceva, a pufnit Ali în râs. Mai ales că nunta asta cu pistolul la tâmplă este fixată pentru sâmbătă. Dacă se întâmplă ceva rău și nu va putea să o aducă pe April Gaddis în fața preotului sâmbătă, viața lui va deveni un iad de nesuportat.

— Și tu ești bine? continuă Helga.

Toată lumea părea să fie preocupată de modul în care Ali rezista acestei situații. De ce nu o credea nimeni când spunea că se simțea bine? De aceea a repetat fraza, încă o dată, ca să se știe.

— Mă simt bine, Helga. Și mi-aș dori ca lumea să nu-și mai facă griji în privința mea.

— E stresant să treci printr-un divorț, a remarcat Helga.

— Ba nu, a contrazis-o Ali. În comparație cu mariajul cu o jigodie, divorțul e floare la ureche.

— Bine, a încheiat Helga. Ne vedem la tribunal, la zece fix. Judecătoarea Alice Tennant e o femeie de modă veche. Nu suportă niciun fel de întârzieri, indiferent dacă e vorba de avocați sau de partea vătămată.

— La zece fix, a repetat Ali. O să fiu acolo.

Pe când ieșea din Blythe, Ali a dat mai tare volumul MP3 player-ului și a cântat odată cu artiștii ariile din musicaluri, începând cu acelea din *A Connecticut Yankee* și până la cele din *A Chorus Line*. În timp ce conducea, în oglinda retrovizoare era vizibilă doar o felie subțire din luna ce se înălța pe boltă, iar cerul nopții era suficient de senin pentru ca, în lumina stelelor, să poată vedea formele masive ale lanțurilor de munți îndepărtați care țâșneau din podeaua argintie a deșertului.

Când a ajuns în California, Ali a avut o senzație stranie de deconectare. Ajunsese acolo în urmă cu trei ani, împreună cu un nou soț și o nouă slujbă, urmărind ceea ce atunci se păruse a fi visul american. Acum, când se întorcea la Los Angeles pentru prima oară de când acel vis se spulberase violent, și-a dat seama că, practic, devenise o cvasinecunoscută. Slujba și legătura cu soțul ei, un important director executiv, o introdusese în lumea cu pretenții din Los Angeles. Această călătorie reprezenta tocmai opusul visului ei. Ca antidot împotriva sentimentului ce dădea să se nască, a dat muzica și mai tare.

Cam pe la miezul nopții, la scurt timp după ce trecuse de ieșirea spre Twentynine Palms, Ali a văzut un șir de vehicule de urgență gonind spre est și spre ea pe autostradă. Îngrijorată că resturile rămase după cine știe ce accident zăceau împrăștiate pe drumul ce o aștepta, Ali a încetinit, dar apoi, unul după altul, vehiculele ce se apropiau au virat și au ieșit pe autostrada 111 care ducea spre Palm Springs.

Agitația creată de mașinile de salvare era atât de mare, încât Ali a început să se simtă îngrijorată. Întrebându-se dacă nu cumva se prăbușise un avion pe undeva, a oprit înregistrarea cu distribuția originală a muzicalului *Camelot* și a căutat din post în post de radio până a găsit unul din Los Angeles care transmitea știri non-stop. Abia după vreo zece minute, după știri despre Irak și ultimele demonstrații și tulburări de stradă din Franța, prezentatorul a intervenit cu o știre locală de ultimă oră: „Departamentul Șerifului din Riverside investighează o coliziune între un tren și un vehicul pe calea ferată, în apropiere de Palm Springs. La fața locul au fost trimise ambulanțe, iar un purtător de cuvânt al companiei feroviare CALTrans îi sfătuiește pe automobiliști să ocolească zona până la degajarea ei."

Aflând cu ușurare că acel accident nu presupunea nicio problemă pe autostradă, Ali a apăsat butonul comenzii pentru pilot automat și a accelerat din nou. Apoi a trecut de pe radio pe muzică și a continuat să-i asculte pe cavalerii plictisiți și nemulțumiți cântând înălțătoarea arie numită *Rușine bunătății*.

Când a trecut prin dreptul căii de acces spre autostrada 111, aproape toate vehiculele de urgență se opriseră, alcătuind un șir lung și neîntrerupt de girofaruri sclipind în roșu și galben, care făcea lumina stelelor să se șteargă, aruncând o strălucire bizară și intermitentă asupra deșertului înconjurător.

Ali continua să conducă, gândindu-se la trenuri și mașini și la ce se întâmpla când acestea se ciocneau. Pe vremea când era reporter de știri la un post de televiziune, văzuse o sumedenie de incidente ca acela, unele în care oameni care, după toate indiciile, țineau să-și facă uitate instinctul de supraviețuire și hotărau, din diferite motive, care de care mai greu de crezut, să se ia la întrecere cu un tren în viteză, lăsând în urmă o dâră de carne însângerată și metal ferfenițit. Câteodată, în astfel de incidente erau implicate grupuri de adolescenți

care practicau un joc mortal, numit *Cine traversează mai repede calea ferată prin fața trenului*. Alții opreau în mod deliberat pe șine, cu intenția clară de a pune capăt tuturor lucrurilor. Indiferent de motivele care îi aduceau acolo, de obicei oamenii din vehicule mureau pe loc. Câteodată, nici mecanicii de locomotivă nu reușeau să scape cu viață. Iar cei care supraviețuiau trăiau zi după zi cu povara apăsătoare a vinovăției.

— Bine măcar că accidentul acela nu are nicio legătură cu mine, și-a zis ea cu voce tare și a continuat să se îndrepte spre vest, către Banning, Beaumont și uriașul Los Angeles, ale cărui lumini licăreau deja în depărtare. Și slavă cerului că nu trebuie să fac și un reportaj despre el.

Helga a sunat-o a doua zi dimineaţă, la opt.

— Deci, știi unde trebuie să ajungi, da? a întrebat ea.

Ali trăise ani de zile în California. Se descurca în Beverly Hills.

— Tribunalul din Districtul de Vest, da?

— Cam așa ceva, dar nu tocmai, a corectat-o Helga. Soţul tău a vrut să obţină divorţul ăsta cu o grabă nebună. În California, dacă nu vrei să aștepţi la coadă până se programează procesul, îţi poţi angaja un judecător privat. I-am zis că nu am nimic împotrivă, atât timp cât îl aleg eu, și a fost de acord. Tribunalul judecătoarei Alice Tennant este la câteva intersecţii de tribunalul de stat, într-o fostă reședinţă privată.

— N-am știut că există și judecători particulari, a mormăit Ali.

— Acum știi, i-a răspuns Helga.

Helga se referise la tribunalul judecătoarei Alice Tennant ca fiind o reședinţă privată, însă termenul nu reflecta nici pe departe adevărul. *Clădirea asta e mai curând un conac*, și-a zis Ali o oră și jumătate mai târziu, când a oprit în faţa edificiului cu etaj și galerie și cu niște lei de piatră ce străjuiau de o parte și de alta a porţii. În curte, aleea pentru mașini avea chiar și un sens giratoriu. Helga o aștepta pe veranda din faţă, pășind agitată de colo-colo, prin faţa unei perechi de uși în stil Art Deco, ale cărei geamuri sticlinde păreau vitralii autentice de la Tiffany. Dincolo de ușa de sticlă se afla foaierul din marmură, ambianţa elegantă, cu aer de vechime stilată fiind stricată de prezenţa obișnuită și la modă a unui agent de securitate în uniformă, cu baston și cu un detector de metale.

Au fost conduse într-o încăpere frumos ornamentată, care probabil slujise cândva drept sufragerie. Pe un bufet magnific, sculptat manual, aflat la capătul îndepărtat al încăperii, se aflau un serviciu de cafea din argint, farfurii, farfurioare și argintărie, plus o colecţie întreagă de produse de patiserie pentru micul dejun care ar fi făcut de rușine până și bufetele celor mai respectabile hoteluri. Toate erau completate de un valet în uniformă, care se ocupa de turnarea cafelei.

Ali tocmai sorbea suc proaspăt de portocale și ciugulea dintr-un croasant delicios de pufos, când Ted Grantham, avocatul lui Paul, a

intrat valvârtej în sală.

— Paul nu a ajuns încă? a întrebat-o Grantham pe Helga.

— Deocamdată, nu, i-a răspuns Helga cu un surâs reţinut.

Ali îl cunoștea doar din vedere pe Ted Grantham. Fusese invitat în câteva rânduri la reședința lor din Robert Lane și participa cu regularitate la extravaganţele pe care le organiza Paul și care ţineau toată ziua de Super Bowl. Acum, însă, Ted abia dacă a luat-o în seamă. Refuzând cafeaua, a început să se plimbe nervos în dreptul intrării, dând telefoane scurte, unul după altul. La zece fără cinci, când Paul ar fi trebuit să sosească, Ted era disperat.

— Ei, unde-i băiatul cel rău? a murmurat Helga aproape în șoaptă. Sper că nu și-a pus în gând să o facă pe judecătoare să aștepte.

Se părea însă că Paul tocmai asta își propusese. La zece și trei minute, un ușier i-a chemat pe toţi trei în sala de judecată.

Judecătoarea Alice Tennant stătea la un birou imens, care i-a amintit lui Ali de ceva asemănător văzut într-un magazin de antichităţi din idilicul orășel Stow-on-the-Wold din Cotswold. Arătând minusculă faţă de acel birou, judecătoarea Tennant, în vârstă de șaizeci și ceva de ani, avea părul vopsit într-un roșu-învăpăiat și o dispoziţie pe măsură.

— Domnule Grantham, timpul meu e foarte preţios și știţi că nu-mi place când cineva mă face să aștept. Unde este clientul dumneavoastră? Știa că este așteptat aici la ora zece în această dimineaţă?

— Da, bineînţeles că știa, s-a grăbit să răspundă Grantham. Toată dimineaţa am încercat să dau de el. Nu răspunde la niciunul dintre telefoanele pe care le are. Apelurile merg direct la căsuţa poștală vocală și el încă nu m-a sunat.

— Mi s-a dat de înţeles că exista o anumită urgenţă privind judecarea cazului chiar astăzi, a remarcat judecătoarea Tennant. Legată de dorinţa domnului Grayson de a finaliza divorţul într-o manieră cât mai expeditivă.

Grantham părea foarte jenat.

— Da, a a zis el. Există un termen.

— Datorat cărui lucru?

Grantham a aruncat o privire scurtă în direcţia lui Ali, după care a

răspuns.

— Cum să spun, a început el, cu glas reținut. De fapt, domnul Grayson urmează să se căsătorească mâine.

— Presupun că se va căsători cu altcineva decât soția care, întâmplător, se află aici în aceste momente, da? a întrebat judecătoarea Tennant.

Și-a îndreptat ochii albaștri și pătrunzători spre avocatul cu un aer încurcat, pe a cărui frunte apăruseră câteva broboane de sudoare, lucru neobișnuit pentru cineva care profesează avocatura.

— Da, a mormăit Grantham. Așa este. Cu altcineva. Sunt convins că voi reuși să-l găsesc pe clientul meu cât de curând. Dacă ne-ați putea oferi o fereastră în programul dumneavoastră de după-amiază…

Alice Tennant i-a tăiat vorba.

— Nu există niciun program după-amiază. Din păcate, imediat după prânz, voi părăsi orașul, a explicat, cu un surâs rece. Va trebui să discutați cu secretarul meu pentru a vedea dacă este posibilă o reprogramare în cursul săptămânii viitoare – dacă sunteți de acord, doamnă Reynolds. Am înțeles că ați venit tocmai din Arizona.

— Desigur, s-a grăbit Ali să spună. E foarte bine și săptămâna viitoare. Vreau să rămân până când se soluționează totul.

— Excelent, a spus judecătoarea Tennant.

— Dacă ați putea transfera acest caz altui judecător… a început Grantham.

Helga a dat să obiecteze, dar judecătoarea Tennant i-a redus la tăcere pe amândoi avocații cu un gest din mână.

— Am semnat un contract pentru a judeca acest caz, a replicat ea cu severitate. Nu intenționez să transfer cazul nimănui. Imediat ce se stabilește următorul termen, sunt încredințată ca îl vei înștiința pe clientul tău să fie prezent în instanță la data și ora stabilite. Te rog să îi amintești că, deși sunt judecător privat, îl pot cita pentru sfidare la adresa instanței. Este limpede, domnule Grantham?

— Da, doamnă, a răspuns Grantham cu un aer pocăit. Foarte limpede.

— Și, ca să fie clar, a adăugat ea. În cazul în care aflu că mâine clientul va participa la ceremonia de căsătorie, înainte de obținerea divorțului de doamna Reynolds, voi avea grijă să fie acuzat de bigamie,

care este o infracţiune. Și acest lucru este clar?

— Da, a spus Grantham. Foarte clar.

— Bine, atunci. Discutaţi cu secretarul meu!

Lui Ali i-a fost imposibil să-și stăpânească ușoara ameţeală la gândul că absenţa lui Paul de la proces ruinase cu totul planurile mărețe de nuntă pe care și le făcuse Twink. Grăbindu-se să ajungă pe coridor cât Helga Myerhoff și Ted Grantham discutau cu secretarul de ședinţă, Ali aproape că s-a ciocnit cu un bărbat care venea cu viteză dinspre punctul de verificare de securitate.

— Ali! a exclamat el. Să nu spui că audierile s-au terminat deja.

Ali l-a recunoscut pe proaspătul sosit: era Jake Maxwell, unul dintre colegii lui Paul, director al reţelei lui. A rămas surprinsă văzându-l acolo; surprinsă gândindu-se că omul și-a risipit o parte din timpul lui preţios cu problemele legale ale lui Paul. La fel ca și Ted Grantham, Jake și Roseanne, nevasta lui cam zăpăcită, nu se aflau la loc de frunte pe lista cunoștinţelor lui Ali.

— Bună, Jake, a zis ea. Am terminat pentru azi. Ce vânt te aduce aici?

Omul a avut măcar buna creștere să adopte o expresie de înţelegere.

— Știi tu, pentru sprijin moral și așa mai departe.

— Ei, tocmai ţi-a scăpat asta, a spus Ali. Paul nu a apărut.

Helga a ieșit din sala de judecată cu un zâmbet sumbru pe faţă.

— Joi dimineaţă. La zece. Din nou.

Apoi l-a văzut pe Jake și a adăugat în derâdere.

— A, domnule Maxwell, cred că făceai parte din galeria domnului Grayson. Îmi pare rău, dar meciul s-a reprogramat săptămâna viitoare – aceeași oră, același loc. Ne vedem atunci.

Ignorându-l pe Jake, s-a întors către Ali.

— Îţi convine noul termen?

— E bine joi. Dacă trebuie, pot sta până atunci.

Ted Grantham a intrat pe coridor. Jake a gravitat imediat în direcţia lui.

— De ce n-a venit Paul? a întrebat el.

— Să mă ia naiba dacă pricep, i-a răspuns Grantham, înfierbântat. A stricat toată pregătirea pe care o făcusem, iar acum judecătoarea e sictirită pe mine.

— Cu April ai discutat?

— Sigur că am vorbit și cu ea. Habar nu are unde se află Paul. Nu a venit acasă noaptea trecută.

Ușile de sticlă s-au închis în urma lor, acoperindu-le vorbele.

— Așadar, nu s-a dus acasă noaptea trecută, a remarcat Helga. Nu e bine. Nu e bine deloc.

— Îmi sună uimitor de cunoscut obiceiul ăsta, a spus Ali.

— Ei bine, dacă Paul Grayson și-ar cunoaște interesul, ar anula nunta și ar face din această anulare un eveniment media în sine.

— De ce? Chestia cu bigamia? Judecătoarea Tennant ar fi în stare să-l trimită după gratii dacă ar ține nunta?

— Cu siguranță, i-a răspuns Helga. Alice Tennant nu privește deloc cu ochi buni genul ăsta de aventuri maritale. Jack, fostul ei soț, a făcut la fel, înțelegi? S-a căsătorit când nici măcar cerneala cu care fusese scrisă hotărârea de divorț nu apucase să se usuce; în aceeași zi, de fapt. Paul are noroc – dar și Ted Grantham – că noi am întocmit deja o înțelegere privind partajul.

Ali era năucită.

— De ce Dumnezeu a fost Paul de acord să apeleze la judecătoarea asta?

— Pentru că se grăbea, a răspuns Helga. Cum îți spuneam, am avut posibilitatea de a o alege eu.

Chiar în acea clipă, ușile de intrare din sticlă s-au deschis, iar o femeie de culoare, foarte înaltă, purtând un costum de alergare și pantofi de tenis, a intrat în clădire. S-a oprit o clipă cât a trecut de punctul de securitate, după care a venit alergând spre Ali și Helga.

— Am întârziat prea mult? a zis nou-venita pe nerăsuflate, sufocând-o pe Ali într-o strânsoare care era să-i frângă oasele. Scuze. M-am dus la tribunal și am căutat peste tot sala de judecată, abia după aceea m-a îndrumat cineva încoace. S-a terminat deja?

— Încă nu, i-a răspuns Ali, dar pentru azi s-a încheiat.

— Cine e doamna? a vrut Helga să știe.

— Suportera mea, i-a răspuns Ali cu un zâmbet. Prietena mea, sora Anne. Și, soră Anne, ea este avocata mea, Helga Myerhoff.

Având peste doi metri înălțime, sora Anne le domina atât pe Ali, cât și pe Helga, cea din urmă fiind oricum foarte scundă. Purta un trening

albastru cu alb, având sigla UCLA, și pantofi Nike de ultimă generație, semănând mai curând cu o jucătoare de baschet din campionatul național, ceea ce fusese cândva, decât cu o soră dintr-o organizație de caritate, ceea ce de fapt era în prezent. Jamalla Kareem Williams terminase facultatea cu o diplomă în economie, o mulțime de trofee la baschet și cu un genunchi având leziuni permanente. În loc să între în lumea afacerilor, a devenit măicuță. Se ocupa de mulți ani de My Sister's Closet[4], un program de reciclare a articolelor de îmbrăcăminte inițiat în Pasadena, care contribuia la furnizarea de îmbrăcăminte corespunzătoare și ieftină pentru femeile sărace, care voiau să între pe piața muncii. Acestei organizații îi cedase Ali toată recuzita de prezentatoare de știri la televiziune în urmă cu câteva luni, când părăsise orașul.

Sora Anne întinse mâna către Helga.

— Încântată să te cunosc, zâmbi ea etalându-și lipsa unui dinte, în timp ce mărgelele din părul legat codițe clincăneau.

— Eu și sora Anne ne-am cunoscut la o acțiune caritabilă de obținere de fonduri și ne-am împrietenit, a explicat Ali. De fapt, dacă nu ar fi fost ea, probabil că nu aș fi aflat de tine. Când m-am gândit să intentez un proces postului de televiziune pentru concediere ilegală, sora Anne m-a îndrumat spre Marcella, iar când am avut nevoie de un avocat specializat în divorțuri, Marcella m-a trimis la tine.

Sora Anne se întoarse din nou către Ali.

— Ce ai vrut să spui cu *încă nu?*

— Fostul meu soț nu a catadicsit să apară la proces. Noul termen stabilit de instanță este pentru joi, săptămâna viitoare.

— Ei, asta e, a spus sora Anne pe un ton vioi. Atunci hai să mâncăm de prânz.

Helga și-a cerut scuze și s-a retras, astfel că Ali și sora Anne s-au dus la Beverly Center și au luat masa la un restaurant mexican, unde una dintre clientele din ultimul timp ale surorii Anne fusese angajată pe post de gazdă. La un platou de *fajitas*[5], Ali a scos din poșetă un plic pe care l-a dat surorii Anne.

— Ce este ăsta?

— Bani, a spus Ali. Nu e nicio problemă să-ți donez îmbrăcăminte, dar de data asta am hotărât să-ți dau ceva care să te ajute să plătești

chiria și să-ți continui activitatea.

Sora Anne a numărat banii și apoi a ridicat ochii.

— Îți poți permite așa ceva?

— Helga este o avocată foarte bună. Mă descurc eu.

Zâmbind, sora Anne a strecurat plicul într-un buzunar cu fermoar de la pantaloni.

— Banii ăștia au picat la momentul cel mai potrivit, i-a zis. Eram pe punctul de a ne înceta activitatea. Nici nu ai idee câtă nevoie aveam de acești bani.

Gazda restaurantului, o tânără de origine hispanică, purtând o rochie elegantă de culoare neagră și pantofi cu toc – îmbrăcăminte la care renunțase cineva – a zâmbit sfios către sora Anne și Ali când a trecut pe lângă masa lor, conducând un grup de clienți.

— Mă bucur că-ți pot fi de folos, a spus Ali.

Ceea ce era adevărat.

După masă, simțind un ciudat sentiment de descurajare, Ali s-a întors la hotel. Întâi i-a telefonat mamei, care se afla încă la Sugar Loaf.

— Ia spune, a întrebat Edie Larson, acum ești liberă ca pasărea cerului?

— Nu tocmai, a spus Ali, apoi a început să explice ce se întâmplase.

— Nu se poate! a exclamat Edie. Asta pune capac la toate! După ce ai condus atâta drum! Este de neiertat să nu apară la proces. Ai încercat să-l suni?

— Nu, a recunoscut Ali. În situația de față, nu mi s-a părut a fi o idee bună. Însă l-a căutat avocatul lui. Din câte spunea omul, Paul n-a fost acasă în cursul nopții.

— Și nici nu s-a căsătorit cu sărmana femeie? a întrebat Edie. S-ar părea că e cam devreme să revină la vechile lui năravuri.

Ali nu prea era de acord cu expresia „sărmana femeie”. Însă referirea la „vechile năravuri” fusese bine gândită.

— Da, a aprobat ea. Cred că e prea devreme.

— Rămâi acolo cât este nevoie ca să rezolvi lucrurile, a sfătuit-o Edie. Aici, totul e bine. Chris a trecut pe aici seara trecută, după care a plecat la seminarul din Phoenix, care are loc mâine. L-am invitat la cină duminică seară, când vine acasă, așa că nu va muri de foame. Cât

o privește pe Sam, ea e bine. S-a atașat de tatăl tău, ca mai toate animalele de pripas. Cu alte cuvinte, dragoste la prima vedere. Ce vei face cu atât timp liber pe cap, o să te întâlnești cu vechii prieteni?

Care prieteni și prietene? se întrebă Ali. În afară de sora Anne, nu avea prieteni adevărați care să o aștepte. Cei pe care îi avusese erau în primul rând relații de-ale lui Paul. După despărțirea de Paul și încheierea bruscă a carierei ei în televiziune, Ali rămăsese uimită și jignită de numărul de oameni care pur și simplu dispăruseră din viața ei în momentul în care fața ei nu mai apăruse pe ecrane la știrile de seară. Îi venise greu să accepte că oamenii pe care îi socotise prieteni fuseseră atrași mai degrabă de celebritatea ei decât de orice altceva. Acceptarea faptului că toate fuseseră niște relații false încă o mai făcea să sufere, însă Edie Larson nu trebuia să știe toate aceste lucruri.

— S-a rezolvat deja, mamă, a asigurat-o Ali, cu glasul cel mai degajat din lume. Nu-ți face nicio grijă.

Însă adevărul era altul. Imediat ce a terminat convorbirea cu mama ei, Ali a dezbrăcat noua ei rochie de „tribunal”, cumpărată de la Nordy’s, și s-a schimbat în blugi și tricou. Desigur, existau persoane pe care le-ar fi putut suna și probabil că unele dintre ele se aflau în oraș. Însă nu i-a telefonat niciuneia dintre ele. Se părea foarte banal și tipic pentru Hollywood – cât se putea de jalnic și de lăcrimos – să adune un grup de amici în jurul ei, pentru ca aceștia să o țină de mână în cursul procesului de divorț și de aceea nu s-a simțit în stare să procedeze astfel. În schimb, și-a scos laptopul și a apelat la noii prieteni ai lui Babe din Yavapai – cei care se aflau la doar un clic distanță.

CUTLOOSEBLOG.COM
Vineri, 16 septembrie 2005

Lucru destul de surprinzător, este mai dificil să scapi din lanţuri în mod legal decât ai fi dispus să crezi. Divorţul care trebuia să se încheie astăzi nu s-a finalizat, pentru că omul care urmează să devină curând fostul meu soţ nu a apărut în instanţă, iar judecătoarea angajată a refuzat să emită o hotărâre în absenţa lui, vrând ca el să fie de faţă personal. Așadar iată-mă blocată în situaţia asta încă o vreme. Totul ar trebui să se încheie săptămâna viitoare, dar deocamdată mă aflu aici, cu mult timp la dispoziţie și prea puţine lucruri de făcut.

În trecut am avut mereu o activitate la care puteam reveni. Și răspunderi de familie. Însă acum fiul meu este matur. Nu mai trebuie să-i port de grijă și, deși nu am încheiat definitiv cu grijile în privinţa lui, nu mai trebuie să port de grijă unui soţ.

De aceea, am decis să tratez această perioadă ca pe o vacanţă prelungită – o vacanţă în locul unde am trăit, dar unde am fost mereu prea ocupată cu munca pentru a face lucrurile pe care le fac turiștii din toată lumea care vin aici. Și, de aceea, voi începe cu Getty. Și cu gropile cu smoală din La Brea[6]. Cine știe? S-ar putea să renunţ complet la ideea de a lăsa urme și mă voi duce să mă plimb pe plajă sau voi petrece o zi la Disneyland.

Cu alte cuvinte, prezenţa mea pe blog va fi scăzută o vreme din întemeiatul motiv că am plecat ca să mă simt bine.

Postat la 2.16 PM, 16 septembrie 2005, de BABE

Pe urmă, Ali a citit și postat câteva dintre comentariile care îi sosiseră din partea cititorilor ei cât ea avusese alte treburi.

Dragă Babe,

Știu că avocata ţi-a spus că divorţul tău va fi definitiv, dar să n-o crezi. Divorţurile nu sunt niciodată definitive. Îţi pot da o sută de hârtii care spun că ești singură, dar căsătoria nu dispare printr-o simplă bucată de hârtie, mai ales dacă ai copii. Și eu știu asta. Soţul meu încă mă terorizează, chiar dacă suntem divorţaţi de cincisprezece ani, iar el e mort de zece. Dacă termin fiind tot căsătorită cu el, când o să merg în Rai, s-ar putea să mă răsucesc și să ies de acolo.

Lily

Următorul comentariu venea de la una dintre „clientele” obișnuite ale lui Ali, o femeie văduvă de multă vreme din California, care îi scria mesaje scurte, dar încurajatoare cam la două zile. De-a lungul vremii, Ali ajunsese să o considere prietenă pe acea femeie, în ciuda faptului că nu se întâlniseră niciodată față în față.

Dragă Babe,
Îmi dau seama că treci printr-o perioadă grea. Voiam să știi că-ți sunt alături în gând și rugăciune.

VELMA T DIN LAGUNA

Apoi era Fred.

Ce s-a întâmplat cu zicerea: „Ce a împreunat... Dumnezeu omul să nu despartă[7]*?” Nici nu mă miră că lumea se duce spre iad cu mare viteză. Întâi, femeile au vrut Amendamentul privind drepturi egale, iar acum nici măcar nu vor să se deranjeze să mai aibă soți. Dar te-ai gândit vreodată la modul cum ți-ai tratat soțul și la ceea ce l-a împins în brațele altei femei? Mă bucur că ai fii, nu fiice.*

Fred

Și eu mă bucur, a gândit Ali. A decis să nu posteze comentariul lui Fred. Apoi s-a răzgândit. A bănuit că existau mulți oameni pe lume care împărtășeau opinii asemănătoare și le considerau pe femeile independente drept o amenințare directă la masculinitatea lor, ba chiar la existență. Poate că acest subiect trebuia să fie evidenţiat pentru comentarii de către cutlooseblog.

Dragă Babe,
Soțul meu a procedat la fel, s-a căsătorit cu iubițica la două zile după divorțul de mine. Nu a durat mult. Două luni mai târziu, s-a întors și mi-a bătut la ușă, pentru că ea îl aruncase în drum, și m-a implorat să îl primesc înapoi, lucru pe care l-am făcut. A stat trei sau patru ani, după care a plecat din nou și acum nici nu știu

unde este. Dar sunt convinsă că ești mai inteligentă decât mine și dacă soțul tău necredincios îți cere să îl primești înapoi, să nu o faci, indiferent ce ai crede.

ACUM MAI ÎNȚELEAPTĂ

Ali a auzit telefonul sunând. A recunoscut imediat numărul, de la filiala din Flagstaff a YWCA[8].

— Bună, Andrea, a salutat Ali.

Andrea era Andrea Rogers. În urmă cu un an, Andrea era a doua persoană ca importanță în cadrul unei organizații non-profit, inițiată de cea mai bună prietenă din copilărie a lui Ali, Reenie Bernard. Reenie fusese creierul organizației, cea care reușea să strângă fonduri prin atitudinea ei directă și sinceră, în vreme ce Andrea lucrase ca manager și, în această calitate, se ocupase de funcționarea normală în absența lui Reenie. După ce Reenie fusese asasinată în mod tragic, Andrea fusese aceea care descoperise obiectele personale ale lui Reenie și, în beneficiul copiilor orfani de care se ocupa, le-a recuperat de la magazinul de obiecte second hand unde le trimisese soțul ei, care nu suferise prea mult din cauza pierderii.

Pentru Andrea, acel act de bunătate în folosul copiilor lui Reenie reprezentase începutul unui nou sentiment de încredere în sine și de independență. YWCA din Flagstaff fusese într-o măsură atât de mare creația lui Reenie Bernard, încât, după moartea ei, se luase serios în considerare încetarea activității filialei, însă Andrea hotărâse că visul lui Reenie nu trebuie să piară odată cu ea. Timp de câteva luni, Andrea reușise să facă față problemelor, iar Ali s-a străduit să-i convingă pe cei din consiliul director că, dacă îi ofereau puțin sprijin și încurajare, Andrea putea fi pregătită să preia funcția de director executiv.

Promovarea ei oficială avusese loc în urmă cu trei luni. Consiliul angajase o nouă asistentă pentru Andrea, dar ea încă trebuia să învețe că nu mai era nevoie să răspundă chiar ea la telefon – pentru că așa proceda mai mereu.

Andrea era o muncitoare. Era serioasă. Nu avea finețea sau viziunea lui Reenie Bernard. În schimb, dovedea o dăruire absolută față de șefa ei ucisă și un entuziasm nemărginit în a duce mai departe munca de o viață a lui Reenie. Într-un fel sau altul, Andrea reușea să facă lucrurile

să meargă înainte.

— Înseamnă că s-a terminat? a întrebat Andrea.

— Te referi la divorţ?

— Sigur că da, a răspuns Andrea. Despre ce altceva puteam întreba?

— Încep să-mi pun întrebarea dacă divorţul meu se va termina vreodată, i-a răspuns Ali, după care i-a repetat și ei amănuntele enervante.

— Dar dacă nu te întorci acasă la vreme ca să participi la ședința consiliului de vinerea viitoare? a întrebat Andrea, și în vocea ei a răzbătut o undă de reţinere. Nu am fost niciodată singură la o astfel de ședinţă. Mereu te-am avut pe tine alături ca să mă susţii.

— Voi face tot posibilul să mă întorc până atunci, a liniștit-o Ali. Dar dacă nu ajung, te descurci tu. Știi mai bine decât oricine ce se petrece la YWCA. O să faci tu faţă.

— Așa sper, a zis Andrea, dar nu părea convinsă.

Deodată s-a auzit telefonul fix. Ali, care vorbea la mobil, s-a scuzat, surprinsă, faţă de Andreea.

— Doamna Reynolds? a întrebat o voce de femeie.

— Da.

— Sunt detectiv Carolyn Little. De la Biroul persoane dispărute al Poliţiei din Los Angeles. Domnul Ted Grantham ne-a spus că sunteţi cazată la Westwood, de aceea mi-am luat libertatea de a vă suna.

— În legătură cu ce? a întrebat Ali.

— În legătură cu soţul dumneavoastră.

— Viitorul meu fost soţ, a corectat-o Ali.

— Știaţi că a dispărut?

— Știu că nu a apărut în faţa instanţei astăzi, pentru pronunţarea divorţului. Atâta știu.

— A fost dat dispărut de o anume April Gaddis.

— Logodnica lui, a explicat Ali.

— Da, a răspuns detectivul Little. Mi-a vorbit despre dumneavoastră și a amintit că este logodită cu domnul Grayson. S-ar părea că s-a dus la o petrecere de burlaci seara trecută și nu s-a mai întors acasă.

Ali s-a simţit îndemnată să spună că, dacă Paul s-a declarat burlac înainte de pronunţarea divorţului, însemna că pune carul înaintea

boilor, dar, după cum vorbea, detectivul Little nu prea părea să aibă simţul umorului.

— Când l-aţi văzut ultima oară pe soţul dumneavoastră? a întrebat detectivul.

— Vineri, 11 martie, anul acesta, a răspuns Ali fără să stea pe gânduri.

A urmat o scurtă pauză.

— 11 martie? Asta a fost demult – acum șase luni, dar încă vă mai amintiţi data exactă.

— Chiar și ora, a răspuns Ali. În ziua aceea mi-am pierdut slujba. Am venit acasă și mă așteptam la puţină simpatie din partea soţului meu, dar în casa noastră cuvântul simpatie se afla între sifilis și singurătate. A plecat cu prietena lui chiar a doua zi dimineaţă, înainte ca eu să mă fi trezit.

Referirea la sifilis și singurătate era una dintre expresiile mai colorate folosite de tatăl ei, una care o făcea neîncetat pe soţia lui Bob Larson să se tăvălească de râs. Până și Evelyn Little a chicotit puţin la auzul acelei replici, semn că nu-i lipsea cu totul simţul umorului.

— Aceeași prietenă? a întrebat detectivul. Logodnica?

— Da, a confirmat Ali. Aceea este – cea care îi va naște curând un copil.

— Când aţi sosit în oraș?

— Noaptea trecută. Am plecat de la Sedona ieri după-amiază. Am plecat cam târziu. Când m-am cazat era aproape două dimineaţa.

— Și până când veţi rămâne în oraș?

— Eu și Paul avem o altă înfăţișare programată săptămâna viitoare.

— Joi, a precizat Little. Era evident că obţinuse acea informaţie de la Ted Grantham. Și rămâneţi la Westwood? Aveţi un număr de telefon la care să vă pot găsi, în caz că va mai fi nevoie?

Trecuseră șase luni de când Ali nu-l mai întâlnise pe Paul Grayson și nu înţelegea de ce Biroul de persoane dispărute trebuia să mai stea de vorbă cu ea; cu toate astea, i-a dat detectivului numărul ei de mobil.

Încheind convorbirea cu detectivul Little, Ali a început să pipăie în jur după telecomandă. La câteva secunde după ce a deschis aparatul, a găsit o emisiune de știri prezentată de Annette Carrera, succesoarea lui Ali la emisiunea de știri: blondă, cu ochi albaștri și cu un aspect

îmbunătățit printr-o serie de operații chirurgicale. Partea de promo a emisiunii era deja în desfășurare: „Director de rețea dispărut de la petrecerea de burlaci organizată seara trecută. Vom prezenta cazul pe larg în emisiunea de știri din această seară."

Carrera! Ali se vedea silită să-și scoată pălăria în fața celui care inventase acel nume. Era calculat să exercite o atracție aparte pentru tinerii în ascensiune care tânjeau după o mașină Porsche, dar mai suna și ușor spaniol, dacă nu țineai cont de părul blond, ochii albaștri și pielea netedă. După părerea destul de părtinitoare a lui Ali, Annette era prea tânără și mult prea vioaie. Părul ei arăta ca și cum și-ar fi vârât degetele în priză, iar apoi își aranjase coafura rezultată într-o încâlceală de valuri mărunte, ca frișca bătută bine.

Dezgustată de ideea de a aștepta două ore ca să afle alte amănunte, Ali a deschis computerul, intenționând să caute pe internet un site care transmitea știri de ultimă oră. Când a atins tastatura, a auzit clinchetul care o anunța că primise un e-mail. S-a oprit cât să citească noul mesaj.

Dragă Babe,

Tocmai am văzut un anunț redacțional pe postul de televiziune la care ai lucrat. Am continuat să urmăresc acel post, deși o detest pe noua prezentatoare, Annette. În fine, s-a anunțat că Paul Grayson, un mare ștab din nu știu ce rețea, e dat dispărut. Parcă țin minte că așa îl chema pe soțul tău. Așadar, e vorba de Paul Grayson al tău sau de cineva cu același nume?

VELMA T DIN LAGUNA

Indiferent cine ar fi, nu e Paul Grayson al meu, a gândit Ali, însă i-a răspuns îndată Velmei.

Dragă Velma,

Îți mulțumesc pentru că mi-ai atras atenția asupra acestui anunț. Persoana dispărută este probabil Paul Grayson „al meu". După ce voi avea mai multe amănunte despre situație, voi încerca să te informez.

BABE

3

Imediat după aceea, o vreme, Ali a navigat pe internet. În anii petrecuţi în Los Angeles învăţase că agenţiile de ştiri din California de Sud aveau o poftă de nepotolit de orice se referea la industria de divertisment – a filmului sau a televiziunii. Paul Grayson era situat destul de sus pe lanţul trofic, astfel că nu a trecut multă vreme până când Ali a găsit ceea ce căuta, cu toate că nu oferea niciun element în plus faţă de ce reuşise ea să surprindă din acel anunţ promo de mai devreme.

DIRECTOR NBYC DAT DISPĂRUT

Paul Grayson, considerat de mult timp omul cel mai influent de pe Coasta de Vest al canalului NBC, a fost dat dispărut după plecarea timpurie şi precipitată de la propria petrecere de burlaci organizată la discoteca de fiţe Pink Swan de pe bulevardul Santa Monica din West Hollywood. Automobilul său Porsche Carrera de culoare roşie a fost găsit devalizat şi abandonat într-o parcare din apropierea unor blocuri de apartamente din Banning, astăzi după-amiază.

Aceeaşi poveste. Toată lumea părea să se refere la Paul ca la un burlac, în ciuda faptului puţin convenabil că încă era căsătorit legal – cu Ali. Şi ce anume era acea discotecă „de fiţe" Pink Swan? Probabil vreun local vulgar, unde se făcea striptease ori se dansa la bară. Indiferent ce ar fi fost, numele, Pink Swan (Lebăda Roz), sugera cât se poate de elocvent destrăbălarea. Însă următoarea pagină a cutremurat-o.

Un purtător de cuvânt de la Biroul pentru persoane dispărute de la Poliţia din Los Angeles a declarat că există indicii care conduc la bănuiala că domnul Grayson a fost victima unui act criminal.

„Act criminal.” Ali a repetat expresia cu voce tare. Însăși posibilitatea ca Paul să fi căzut victimă cuiva făcea ca discuția de mai devreme cu detectivul Little să îi pară mult mai amenințătoare.

> Jake Maxwell, cealaltă gazdă a petrecerii de burlaci, a declarat că oaspetele de onoare a plecat devreme de la distracție. „În jurul orei zece, Paul a ieșit ca să răspundă la un telefon și nu a mai revenit. Toată lumea se simțea bine. Abia foarte târziu i-a observat cineva absența.”

Pentru că toți erau prea turtiți de băutură ca să bage de seamă, a gândit Ali. Articolul de știri se încheia aici. După aceea, câteva minute bune, Ali s-a întrebat dacă ar trebui să întreprindă ceva. În cele din urmă, totuși, s-a părut logic să o informeze pe avocata ei că Paul fusese declarat dispărut. A pus mâna pe mobil și a sunat-o pe Helga Myerhoff.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Helga.

— Mă gândeam că ar trebui să știi că Paul nu a lipsit întâmplător de la tribunal azi-dimineață, i-a zis Ali. A dispărut de la ceea ce se cheamă „petrecerea de burlac” pe care a dat-o noaptea trecută. Există suspiciuni că ar putea fi vorba de un act criminal. Carrera lui a fost găsită abandonată într-o parcare din Banning în după-amiaza asta.

Helga a devenit brusc interesată.

— Cum de ai aflat toate astea?

— O parte le-am aflat citind un site care dă știri fierbinți. Restul, totuși, îl știu din discuția telefonică pe care am avut-o cu detectivul Carolyn Little de la Biroul pentru persoane dispărute de la Poliția Los Angeles.

— De ce ți-a telefonat ție? a întrebat Helga. Și, în primul rând, de unde a știut unde să te găsească?

— Cum nu l-am văzut pe Paul de mai bine de șase luni, și mie mi s-a părut ciudat că îmi cerea informații despre el, dar probabil că Ted Grantham i-a spus detectivului că sunt în oraș și i-a dat adresa.

Ali a auzit un foșnet slab în receptor și și-a imaginat-o pe Helga stând la birou și îndreptându-și umerii, înălțându-se de mijloc până la statura ei de aproape un metru și șaizeci și cinci.

— Ce anume a zis detectivul? Și cum spuneai că o cheamă?

— Carolyn Little, de la Biroul persoane dispărute. M-a întrebat când am sosit, de ce mă aflam aici, când l-am văzut ultima oară pe Paul. Toate chestiile obișnuite, bănuiesc.

— A menționat posibilitatea că ai putea fi suspectată?

Severitatea tonului Helgăi a făcut-o pe Ali să se neliniștească și să se întrebe dacă, până la urmă, întrebările detectivului Little nu erau chiar atât de „obișnuite".

— Eu? a întrebat Ali, stupefiată. De ce Dumnezeu să fiu suspectă?

— Paul și-a schimbat testamentul? a întrebat-o Helga.

— Nu am idee, a spus Ali. Doar divorţăm, ai uitat? Eu mi-am refăcut testamentul, iar Chris este principalul beneficiar în caz că mi se întâmplă ceva. Presupun că și Paul a procedat la fel, refăcând testamentul în favoarea lui April și a copilului.

— Nu neapărat, a spus Helga pe un ton gânditor. Din proprie experienţă, știu că bărbaţii amână astfel de treburi neplăcute ca pe niște amănunte neînsemnate.

— Ce spui? a întrebat Ali.

— Să presupunem ce e mai rău, a început Helga. Să zicem că Paul Grayson este mort, victima unui act criminal. Dacă voi nu sunteţi divorţaţi – și nu sunteţi – și dacă, din întâmplare, el nu și-a refăcut testamentul, este posibil să termini mult mai bine ca văduvă decât ca divorţată. Din punctul de vedere al investigaţiei și ţinând seama de suma în discuţie, asta te pune pe primul loc pe lista suspecţilor, ca făptașă pentru obţinerea de avantaje materiale.

— Eu? s-a mirat Ali. Cum e posibil? Nu am avut nimic de-a face cu asta – absolut nimic. Pe de altă parte, la ora la care Paul a dispărut de la așa-zisa petrecere pentru burlaci, eu mă aflam în mijlocul deșertului, undeva pe lângă Blythe.

— Să nu intrăm deocamdată în panică, a calmat-o Helga. Să așteptăm și vom vedea ce se întâmplă. Însă, între timp, nu mai vorbi cu detectivi dacă nu ai lângă tine un avocat.

— Avocatul meu, a repetat Ali. Te referi la tine?

— Nu. Nu eu. Eu mă ocup de divorțuri. Nu mă bag în probleme penale. Asta e cu totul altă treabă. Însă nu te îngrijora. Weldon, Davis & Reed are câţiva avocaţi de clasă în domeniul acesta. O să cer să-mi

fie recomandat cineva și îl voi pune în legătură cu tine.

Grozav, a gândit Ali. *Încă un avocat pe capul meu!*

După ce a terminat discuția, Ali s-a plimbat o vreme prin cameră. În cele din urmă, s-a lungit pe podea și s-a silit să facă o serie de exerciții de relaxare. După ce a reușit să-și potolească întru câtva starea de agitație, s-a așezat în pat. Nu se aștepta să adoarmă, însă a reușit, trezindu-se la timp ca să urmărească emisiunea de știri. Din obișnuință, a dat din nou pe postul la care lucrase.

Bineînțeles, uimitor de vivace și cu părul numai țepi, Annette Carrera ocupa poziția centrală, însă așa era dispunerea și în cadrul vechii echipe de știri. Sclivisitul de Randall James, cu aceeași perucă înfiorător de urâtă, continua să fie coprezentator. Tot acolo se afla și Axel Rodbury, care, cu dinții lui falși și restul, arăta mai bătrân decât Dumnezeu. Dacă Ali fusese considerată prea vârstnică, atunci el ce era? Acestora li se adăuga Bill Nickels, prezentatorul știrilor sportive, întotdeauna rânjind și din cale-afară de entuziasmat. Ani de zile, lui Ali îi venise mereu să-l plesnească peste mutră ca să nu mai vadă zâmbetul acela, mai ales după ce auzise zvonuri că, atunci când era vorba de studente stagiare, domnul Știri Sportive avea obiceiul să încerce să le intre pe sub fuste.

Ali își făcuse curaj pentru calvarul ce va urma, crezând că dacă își va vedea foștii colegi adunați în studioul familiar al știrilor va trăi un sentiment de pierdere. Însă, pe măsură ce cvartetul trecea într-un mod dezgustător prin introducerea necesară și presupusă a fi neregizată, Ali nu a rămas deloc surprinsă văzând că Bill Nickels și Annette păreau a avea o relație deosebit de amicală.

Nu ai destulă minte cât să țintești mai sus de atât? a gândit Ali. *Deși faptul că am țintit mai sus nu mi-a prins prea bine mie.*

În afară de asta, totuși, nu a simțit nimic altceva. Nimic. Faptul că plecase de acolo poate nu reprezentase chiar voința ei, dar, după cum se părea, reușise să-și schimbe viața în bine. Indiferent ce se petrecuse, depășise momentul, mai puțin nedreptatea ce i se făcuse, fiind concediată fără motiv. Peste asta nu trecuse, nici pe departe.

Știrea zilei, prezentată chiar de Annette, avea legătură cu dispariția lui Paul Grayson. La urma urmelor, postul era afiliat la NBC, iar Grayson era mare ștab la NBC. O tânără reporteriță – una pe care Ali

n-o mai văzuse până atunci – a prezentat un scurt reportaj realizat în fața porților închise ale casei din Robert Lane. Acest lucru l-ar face pe Paul să explodeze, dacă va afla. Din punctul de vedere al securității personale, nu era deloc bine să ți se prezinte la televizor intrarea în reședință, ca s-o vadă toată lumea. Al doilea reportaj, în legătură cu subiectul, prezentat de un alt reporter, fusese realizat în parcarea unui complex de locuințe departe de a fi prea atrăgător, undeva în Banning. Desigur, la ora la care se filmase, Carrera 911, mașina lui Paul, fusese ridicată de acolo. În locul acela exista încă banda galbenă ce fusese folosită pentru a asigura locul presupusei infracțiuni, dar vehiculul nu mai era acolo, deși reporterul i-a informat cu insistență că acela era locul unde Porsche-ul abandonat al lui Paul Grayson fusese găsit la începutul după-amiezii.

Cât au fost prezentate acele reportaje au trecut trei minute din emisiunea de știri, iar Ali nu aflase aproape nimic în plus față de ceea ce găsise pe internet.

— Inutil, a mormăit ea în barbă.

Era pe punctul de a trece pe alt post, când altă știre, prezentată de Randall, i-a pătruns în conștiință. Se referea la un bărbat neidentificat care fusese descoperit mort în deșert, joi noapte, după o ciocnire a unui tren cu un vehicul, accident petrecut la nord-vest de Palm Springs. Cum fusese foarte aproape de acel incident când el se petrecuse, a rămas pe canal ca să asculte și restul știrii.

Cu fețele zâmbitoare, cei din platou citeau relaxați de pe telepromptere și nu păreau să facă nicio legătură între cazul acela și cel pe care îl prezentaseră ceva mai înainte, și de ce ar fi făcut așa ceva? La o adică, erau plătiți să citească ceea ce li se dădea – știri care fuseseră deja scrise și editate de altcineva. Stabilirea de legături între știri nu făcuse niciodată parte dintre cerințele pe care trebuiau să le îndeplinească angajații redacției de știri.

Însă viața lui Ali suferise o schimbare fundamentală în urmă cu luni bune, când se apucase să pună cap la cap amănuntele care puteau explica moartea bruscă a prietenei ei, Reenie Bernard. Iar acum, această renăscută Ali Reynolds nu putea să nu facă niște conexiuni, mai ales când ele săreau în ochi.

Cadavrul unui bărbat neidentificat găsit în apropiere de Palm

Springs? Vehiculul abandonat al lui Paul, găsit undeva în Banning, la cincisprezece sau douăzeci și cinci de kilometri depărtare? Fără să-și dea seama cum, Ali a înţeles imediat că aceste două incidente sunt legate între ele. A înţeles instinctiv că mortul găsit aproape de Palm Springs trebuia să fie Paul. Singura întrebare care plutea în aer era: cât timp va trece până când va înțelege și altcineva acest lucru?

Răspunsul la întrebare nu a întârziat să apară, înainte ca Axel să se lanseze în prezentarea vremii, Ali a auzit bătăi insistente în ușă.

— Cine e? a întrebat ea, uitându-se prin vizor.

Pe coridor erau doi bărbaţi purtând cămăși albe, cravate și sacouri sport. Unul dintre ei era alb și în vârstă – trecut de cincizeci de ani – cu părul pieptănat peste chelie și cu gâtul gros al unui jucător de fotbal american îmbătrânit. Celălalt era mai tânăr – în jur de treizeci și cinci de ani, negru, cu capul ras și umeri drepţi, ţinută tipică pentru un pușcaș marin.

— Poliţia a zis cel în vârstă, punând în dreptul vizorului Portofelul deschis și arătându-și insigna și legitimaţia cu fotografie. Detectivii Sims și Taylor, de la Departamentul Șerifului din Riverside. Vrem să discutăm despre soţul dumneavoastră.

Avertismentul transmis de Helga Myerhoff ar fi trebuit să rămână primordial în mintea lui Ali, dar nu s-a întâmplat așa ceva. Zguduită de faptul că înțelesese imediat că Paul murise, a îndepărtat lanţul de blocare a ușii și a deschis-o.

— A murit? a întrebat ea.

— S-ar putea, i-a răspuns Sims, detectivul mai în vârstă. De aceea trebuie să discutăm cu dumneavoastră. Putem intra?

Ali a deschis ușa, îngăduindu-le celor doi să pășească înăuntru. Prezenţa lor dominatoare, la care se adăuga apăsarea veștii pe care o aduceau, a umplut încăperea, care până atunci păruse spaţioasă. Ali s-a retras spre un scaun aflat în apropiere. Detectivii au rămas în picioare.

Gândurile se învârtejeau prin minte. Și-a amintit deșertul dezolant, întunericul, luminile intermitente ale girofarurilor. Mersese pe autostrada 111 spre Palm Springs de multe ori. Și-a amintit de calea ferată paralelă cu șoseaua. Dincolo de șine nu era nimic, doar deșertul. Nu aveai niciun motiv să le traversezi, decât dacă...

— E vorba de mașina care a fost lovită de tren noaptea trecută, da? a spus ea. Ce s-a întâmplat? Paul s-a sinucis?

Cei doi detectivi au schimbat priviri.

— Deci știți de eveniment? a întrebat-o detectivul Sims.

— Cel cu trenul? a întrebat Ali. Sigur. A fost prezentat la știri adineauri. Ca și știrea despre Paul. Când am văzut că mașina lui a fost găsită devalizată și abandonată într-o parcare din Banning, am făcut legătura între una și alta.

— Așa am procedat și noi, a spus detectivul Taylor, am făcut legătura între una și alta. Avem o victimă neidentificată și credem că ar putea fi soţul dumneavoastră, dar nu suntem siguri. Detectivul Little de la Poliția din Los Angeles ne-a spus unde vă putem găsi. Avem nevoie de cineva care să facă identificarea.

— Să-mi iau poșeta, a spus Ali, ridicându-se. Unde trebuie să merg?

— La morgă, s-a grăbit s-o anunţe Sims. În Indio.

— Dar asta e la câteva ore de aici, dincolo de Palm Springs.

— Riverside e un comitat mare, i-a răspuns Taylor. Acolo au dus cadavrul. Dar nu vă faceţi probleme cât de departe este. Vă vom duce până acolo și vă aducem și înapoi. Măcar atât să facem pentru dumneavoastră.

Ali avea poșeta pe masă. Pistolul ei, un Glock 26, era predat la seiful hotelului. Îl lăsase acolo în acea dimineaţă, când plecase spre tribunal, și se bucura că încă nu și-l recuperase. Chiar dacă avea permis de portarmă, probabil că nu ar fi fost o idee prea fericită să apară într-o mașină de poliție având asupra ei un pistol încărcat. Și-a luat poșeta și telefonul mobil.

— Atunci, să mergem, a spus ea.

Oamenii s-au uitat cam ciudat la acel trio care a trecut prin recepţia elegantă a hotelului. Ali era la mijloc, flancată de cei doi polițiști. Cu toate că detectivii Sims și Taylor nu purtau uniformă, se vedea de la o poștă că erau polițiști. Ceea ce făcea situaţia și mai evidentă era un Ford Crown Victoria uzat binișor, parcat chiar în faţa intrării în hotel. Cu antene pentru aparatele de emisie-recepţie și jante negre, acea Crown Victoria sărea în ochi oricui s-ar fi uitat la mașinile aflate alături de ea – un Maserati Quattroporte și un Bentley GT negru și sclipitor.

Sims a deschis ușa din spate a mașinii și Ali a urcat. Când a observat că ușa nu avea clanță, a trăit un moment de îngrijorare. Și-a dat seama cu întârziere că probabil ar fi trebuit să îi telefoneze Helgăi înainte de a fi de acord să îi însoțească pe Sims și Taylor. Probabil că Helga ar fi sfătuit-o să nu urce în mașina lor.

Pe de altă parte, de ce nu? a gândit Ali. *Nu trebuie decât să identific cadavrul. Ce e rău în asta?*

Și-a amintit momente din trecut când primise sarcina de a prezenta investigații polițienești în desfășurare. Și-a adus aminte situații în care unele dintre persoanele implicate refuzau să coopereze, să dea declarații de orice fel ofițerilor de poliție, dacă nu aveau alături de ele un avocat. Și, deși în acele momente înțelegea foarte bine că este un drept legal, Ali avea o vagă bănuială că oamenii care se piteau în spatele avocaților aveau ceva de ascuns.

Ei, bine, eu nu am nimic de ascuns, și-a spus ea cu hotărâre. Așezându-se mai bine pe banchetă, și-a prins centura de siguranță. În timp ce detectivul Taylor conducea, Sims stătea pe locul mortului și a început să vorbească cu ea.

— Am înțeles de la detectivul Little că dumneavoastră și soțul sunteți pe cale de a divorța, da?

Sunteți pe cale de a divorța? s-a mirat Ali de formulare.

Folosirea timpului prezent era elocventă. Până în momentul când detectivii nu obțineau identificarea cadavrului, aveau să întrețină cu fermitate ficțiunea că Paul Grayson era încă în viață.

— Da, a răspuns Ali. Trebuia să se dea hotărârea astăzi. A fost probabil prima oară când altcineva decât April a observat că Paul lipsește – când nu a apărut la proces.

— Care este amiabil? a întrebat Sims.

În prima clipă, Ali nu și-a dat precis seama ce voia Sims.

— Poftim?

— A, a făcut el. Vorbeam de divorț. E amiabil?

— Cât se poate de amiabil, având în vedere că prietena soțului meu – logodnica, de fapt – este gravidă în opt luni și jumătate.

— E copilul lui? a întrebat Sims.

— Așa mi s-a spus, a răspuns Ali. Nunta trebuia să fie mâine. Și fiindcă veni vorba, de ce trebuie să fac eu identificarea? De ce nu o

face April?

— Deocamdată, dumneavoastră sunteţi căsătorită cu el. Din punctul nostru de vedere, sunteţi cea mai apropiată rudă în viaţă. Ea nu este.

Ali s-a gândit la acest lucru câteva momente. Era oră de vârf. Traficul se mişca chinuitor de încet. În timp ce înaintau cu greu, şi-a dat seama că ea şi cei doi poliţişti se găseau în aceeaşi situaţie. Ei voiau informaţii de la ea, iar ea voia acelaşi lucru de la ei.

— Bărbatul acesta, care e mort, a întrebat ea, omul acela, care ar putea fi Paul. Ce căuta pe calea ferată? S-a aflat acolo dinadins? A încercat să se sinucidă, cumva? Poate că el şi April s-au certat, iar asta l-a adus la disperare pe Paul.

— Nu a fost sinucidere, i-a răspuns Sims.

— Atunci, a fost accident?

Sims nu i-a răspuns.

Ali s-a gândit la cele spuse de Jake, şi anume că Paul plecase de la propria petrecere a burlacilor, fără a se deranja să anunţe pe cineva de intenţia lui. Doar dacă… Paul Grayson nu avea o reputaţie prea grozavă în ceea ce privea relaţiile cu femeile. Ali şi-l putea imagina agăţând vreuna dintre femeile care făceau striptease sau dansau la bară, sau oricare alta disponibilă de la Pink Swan ca să o ducă undeva pentru o mică „şedinţă".

— Era singur în maşină sau cu altcineva? a întrebat Ali.

— Nu ştim sigur, a zis Sims. Am adus oameni să caute atent în toată zona, dar deocamdată nu s-au descoperit alte victime.

A urmat o scurtă pauză, după care detectivul Taylor a preluat şirul întrebărilor:

— Când aţi ajuns în oraş, doamnă Reynolds? Aţi călătorit cu maşina sau cu avionul?

Întrebările lui Taylor au declanşat în mintea lui Ali o luminiţă de avertizare. Şi-a cântărit cu grijă cuvintele şi abia după aceea a răspuns. Până şi faptul că fusese îndeajuns de aproape de locul incidentului ca să vadă luminile ambulanţelor şi ale celorlalte vehicule de salvare le putea da poliţiştilor un motiv să creadă că era amestecată în vreun fel. Dacă le spunea că trecuse prin dreptul oraşului Palm Springs la miezul nopţii şi văzuse luminile, Sims şi Taylor puteau interpreta prezenţa ei

întâmplătoare în apropiere drept intenție criminală. Cu toate acestea, îi dăduse aceeași informație și detectivului Little. De aceea a socotit că ar fi fost o greșeală să ascundă acest lucru și, pe de altă parte, nu vedea ce rost ar fi avut să nu fie sinceră.

— Am venit cu mașina ieri, a precizat ea. Noaptea trecută. Am plecat din Phoenix spre sfârșitul după-amiezii. Am ajuns la hotel în jurul orei două.

— Ceea ce înseamnă că ați trecut prin zona Palm Springs pe la...?

— Miezul nopții, a răspuns Ali, fără să mai aștepte ca detectivul Taylor să sfârșească de formulat întrebarea. Și aveți dreptate. Am văzut mașinile de poliție, ambulanțele și alte vehicule venind la locul evenimentului. În deșert e întuneric. Luminile acelea se vedeau de la kilometri depărtare. Mai târziu, am auzit că un tren se ciocnise cu o mașină.

În acea clipă, telefonul lui Ali a început să sune. Nu a recunoscut numărul celui care o apela.

— Da.

— Ali Reynolds?

— Da.

— Sunt Victor, Victor Angeleri. Colega mea Helga Myerhoff m-a rugat să îți telefonez. Îmi cer scuze că nu am sunat mai devreme. Am fost prins într-o ședință. Mă gândeam că ar fi o idee bună să ne întâlnim, ca să îmi dau mai bine seama de ceea ce se întâmplă. Helga mi-a făcut o prezentare sumară, dar aș avea nevoie de unele detalii din partea ta. Cum biroul meu se află în apropiere de hotel, mă gândeam că aș putea trece pe acolo peste scurtă vreme, în drum spre casă.

— Îmi pare rău, a spus Ali. Nu se poate.

Și-a dat seama că polițiștii de pe locurile din față ascultau cu aviditate tot ce spunea ea și erau atenți la orice nuanță apărută în ceea ce zicea ea. Interesul manifestat de polițiști i-a sugerat lui Ali cât de mult greșise că nu dăduse ascultare sfatului primit de la Helga.

— De ce nu? a vrut să știe Angeleri. Ce este mai important decât această întâlnire cu mine?

— Problema este că acum nu mai sunt în hotel, a spus ea. Mă îndrept spre Indio. Doi detectivi de la Departamentul Șerifului din Riverside m-au rugat să merg cu ei. Au nevoie de cineva pentru a

identifica un bărbat mort – și ei cred că ar putea fi soțul meu.

Lui Angeleri i-au scăpat câteva cuvinte ce nu făceau parte din vocabularul unui avocat, pe care Edie Larson le-ar fi considerat imposibil de pus pe hârtie.

— Ți-ai pierdut cumva mințile? Vrei să spui că te afli în mașina lor? a întrebat el. Și acum te duc tocmai la Indio?

Ali nu-l cunoștea pe Victor Angeleri, însă acesta părea iritat – chiar furios ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că se alesese cu un client atât de tare de cap. Nici lui Ali nu-i venea să creadă ce greșeală făcuse.

— Acolo se află cadavrul, a zis Ali.

— Mergeți la biroul medicului legist de acolo? a vrut să știe Victor.

— Evident, i-a răspuns Ali cu glas umil.

— Bine, i-a strigat Victor în ureche. Acum unde vă aflați?

— Ne îndreptăm spre autostrada 10.

— Plec imediat de la birou. Ne întâlnim acolo. Până atunci, însă, ține-ți gura.

— Unde ați spus că mergem? a întrebat Ali, adresându-se lui Sims.

— Morga Comitatului Riverside, i-a răspuns el. Adresa e...

— Știu adresa, a intervenit Angeleri, strigând suficient de tare cât să-i spargă timpanul lui Ali. Voi ajunge acolo cât de curând pot. Până vom avea șansa de a discuta între patru ochi, să nu mai declari nimic. Nimic! Poți discuta cu ei despre vreme. Sau despre campionatul de baseball, dar nimic altceva. Ne-am înțeles?

— Am înțeles, i-a răspuns Ali. Am auzit cât se poate de clar.

Vorbele ei exprimau un adevăr parțial, deoarece Sims și Taylor sigur auziseră vorbele lui Angeleri. Cei doi detectivi au schimbat priviri, ridicând din sprâncene, iar Sims a scos un oftat de resemnare. Era evident că până în acel moment făcuseră ce vruseseră din ea. Acum jocul se încheiase. Singura speranță a lui Ali era că Victor Angeleri va fi destul de abil ca să o scoată din groapa pe care singură și-o săpase înainte ca ea să se scufunde și mai adânc.

Ali a aruncat o privire la ceas. Judecând după viteza cu care se deplasau, aveau să mai treacă două ore până să ajungă la Indio. Și având în vedere că Victor pleca de la biroul din Wiltshire cu mult în urma lor, Ali a calculat că vor trece ore bune până când avocatul va ajunge să discute cu ea. Asta însemna că mai avea de îndurat câteva

ore neplăcute în care trebuia să-și țină gura.

Treptat, traficul a început să se subțieze. Mașina a prins viteză, dar era limpede că Sims și Taylor pricepuseră mesajul. Nu au mai făcut nicio încercare de a-i pune întrebări, nici măcar despre campionatul de baseball. Lăsată cu gândurile proprii, Ali și-a petrecut timpul încercând să priceapă cum, în decurs de numai o zi, dintr-o femeie aproape divorțată, ajunsese suspectă de omucidere.

Când au oprit la morga din Indio, Ali s-a uitat iar la ceas. Credea că va mai aștepta o oră până când avea să apară Victor. Iar apoi, după timpul necesar pentru a face identificarea și pentru a răspunde la câteva întrebări suplimentare, mai avea de rezistat cel puțin trei ore, cât va dura călătoria până la hotel.

Resemnată cu ideea că va avea parte de o noapte foarte lungă, Ali a rămas uimită când un bărbat imens s-a ridicat de pe o canapea mică din sala de așteptare și s-a îndreptat grăbit spre ei.

— Ali Reynolds? a întrebat el.

Presupunând că este tot un polițist, Ali a dat din cap, confirmând.

— Bine, a zis bărbatul, întorcându-se către detectivi. Dacă nu vă supărați, aș dori să schimb câteva cuvinte cu clienta mea.

— Așteptăm afară, a răspuns detectivul Sims, după care el și Taylor s-au întors și au ieșit.

— Ești Victor? a întrebat Ali. Avocatul meu?

El a dat din cap în semn de răspuns. Era posibil ca Victor să fi fost avocatul unora dintre „oamenii frumoși” de la Hollywood, însă el era departe de a fi frumos. Era un om lat și gros – amintind de John Candy[9] – cu fălci căzute și cu un început pronunțat de chelie. Chiar dacă purta un costum scump, acesta nu reușea să-l cuprindă în jurul taliei uriașe. Avea într-o mână o geantă-diplomat semănând cu o tașcă, foarte folosită după înfățișare și zgâriată din plin, care era atât de încărcată de hârtii, încât unele aproape că dădeau pe afară.

— Noi am plecat cu mult înaintea ta, a spus Ali. Cum de ai reușit să ajungi aici înaintea noastră?

— Am închiriat un avion de la Santa Monica, i-a explicat Victor, conducând-o spre canapea, unde și-a pus geanta pe podea, alături de el. Am zburat de la aeroportul municipal Santa Monica până la aeroportul Cochran Regional de aici, din Palm Springs. Crede-mă, la

tariful meu orar, ar fi fost o risipă de bani pentru tine dacă mi-aș fi petrecut șase ore deplasându-mă dus și întors cu mașina până la Indio. Te rog să iei loc, a continuat, făcându-i semn spre canapea. Vreau să știu ce se petrece.

Prea obosită ca să ridice obiecţiuni, Ali s-a așezat. Trecuse prin destule stări sufletești în cursul acelei zile, de aceea se simţea sfârșită și aproape să izbucnească în lacrimi. Când Victor a dus mâna spre geanta-diplomat, ea a crezut că va scoate de acolo o batistă de hârtie pentru ea sau un laptop pentru a-și nota unele lucruri. În schimb, el a extras un blocnotes ferfeniţit, cu hârtie albastră, liniată. Vârând mâna în buzunarul cămășii, a scos un stilou Mont Blanc negru cu alb.

În ultimii ani, Ali ajunsese să fie tot mai dependentă de computere. Într-un anume fel, totuși, s-a părut ciudat de liniștitor să constate că Victor Angeleri nu era un tip care să ţină la jucării de ultimă generaţie – și că atunci când trebuia să-și facă treaba, apela la forţa minţii și la hârtie și ceva de scris, lucruri demodate. Exact de asta avea nevoie Ali Reynolds în acele momente – nu de cineva binecuvântat cu o înfățișare atrăgătoare ori stil elegant și sclipitor, ci de cineva cu greutate – cineva care să fie suficient de masiv și de rezistent ca să le facă faţă singur detectivilor Sims și Taylor și să câștige.

— Așa, a început Victor, scoţând capacul stiloului. Spune-mi totul – dar de la început.

CUTLOOSEBLOG.COM
Sâmbătă, 17 septembrie 2005

A trecut de ora unu. Ar trebui să dorm, dar nu pot. Nu mă așteptam ca ziua de ieri să fie bună. Îți dai seama din capul locului că ziua în care te duci la tribunal ca să obții hotărârea de divorț nu are cum să fie o zi marcată cu roșu în calendar, nici moment de sărbătorire. Însă nu mă așteptam să fie chiar atât de dezastruoasă. Nu credeam că avea să se încheie cu o vizită la morgă.

Pentru că, deși divorțul meu nu s-a finalizat ieri, căsnicia mea s-a încheiat oricum. Soțul meu este mort. Nu a apărut la înfățișarea de la tribunal la ora zece dimineața pentru că a murit în noaptea dinainte – a murit după ce a șters-o englezește de la propria petrecere pentru burlaci, fără să spună nimănui unde se duce.

După ce am petrecut câteva ore în compania unor detectivi de la omucideri, acum știu că Fang a murit. Mâinile și picioarele i-au fost legate cu bandă adezivă. Și gura i-a fost lipită cu același tip de bandă. A fost băgat în portbagajul unei mașini furate care a fost apoi lăsată pe șina de cale ferată, în apropiere de Palm Springs. Vehiculul în care se găsea a fost ulterior lovit și distrus în întregime de un tren marfar care venea cu viteză. El a fost azvârlit din mașină de impact și proiectat în deșert, unde i-au găsit cadavrul câteva ore mai târziu. Autopsia se va efectua abia astăzi, ceva mai târziu. Eu sper că a murit în momentul impactului.

Și astfel, întrucât divorțul nu s-a pronunțat, autoritățile mă consideră „cea mai apropiată rudă în viață”. Pentru prima oară, a trebuit să merg la morgă pentru a identifica un cadavru.

Mă așteptam ca acel loc să fie sumbru și rece. Nu era, însă răceala pe care am simțit-o nu avea nimic în comun cu vreun aparat de aer condiționat în funcțiune, pentru că nu am văzut

așa ceva. Cum stăteam acolo, în camera de vizitare, așteptând ca un om să aducă brancarda pe roţi, sângele mi-a îngheţat. Iar când a trebuit să privesc de aproape faţa aceea atât de zgâriată și zdrobită, dar vai, atât de cunoscută, cu greu am mai putut să rămân în picioare. Nu s-ar putea spune că am leșinat când l-am văzut întins pe brancardă, dar mi s-au muiat genunchii. Din fericire, cineva m-a ajutat să ajung la un scaun.

Nu am plâns, nu am putut. În primul rând pentru că nu știam ce simţeam ori ce ar fi trebuit să simt. Eu și Fang divorţam, dacă nu eram deja divorţaţi. Relaţia dintre noi se încheiase, chiar dacă nu era terminată. Și totuși, era un bărbat pe care l-am iubit cândva – cineva puternic și esenţial, cu care speram să-mi împart restul vieţii. Mă îndurerează să-l văd mort. Și, da, mi se face rău gândindu-mă la copilul lui încă nenăscut – care urmează să vină pe lume în următoarele săptămâni. Nu-l va cunoaște, va crește fără să-l fi văzut vreodată. Asta e rău. Să lași un copil fără tată este RĂU! RĂU! RĂU!

După ce am făcut identificarea, cineva – un funcţionar – mi-a dat o hârtie să semnez – un formular care precizează ce urmează să se întâmple cu rămășiţele pământești ale lui Fang după ce autorităţile nu vor mai avea nevoie de ele. Mi se pare nefiresc să fiu aceea care hotărăște ce firmă de pompe funebre să angajez pentru înmormântare. Eu am dispărut din viaţa lui Fang de multă vreme – mai mult decât cele șase luni de când am părăsit domiciliul conjugal. Mi se părea că Twink trebuia... Ba nu, corecţie. Atenţie, am considerat că logodnica lui – femeia care așteaptă copilul lui – ar trebui să ia astfel de hotărâri, dar simplul fapt că încă suntem căsătoriţi legal mă pune în mod automat în postura de a mă ocupa de toate. De acea am căutat în cartea de telefon, am găsit numele firmei de pompe funebre care s-a ocupat de înmormântarea mamei lui Fang acum șase ani și am telefonat acolo.

Acum două zile – să fie doar două? — v-am povestit de planul meu de a alege niște haine noi în drum prin Scottsdale, ca să pot apărea în instanţă arătând ca un model la o paradă a modei,

purtând ceva mai sofisticat decât ceea ce îmbrac de obicei acasă, în Sedona. M-am răsfățat chiar și cu o tunsoare, manichiură și pedichiură. Voiam să pot porni cu dreptul după ce eu și Fang ne-am fi prezentat în fața judecătorului ca să abjurăm jurămintele sacre.

Ironia este că după ce m-am întors la hotel, mi-am scos hainele elegante de tribunal și am îmbrăcat ceva confortabil – un tricou, o pereche de blugi, pantofi sport ușori. M-am demachiat și mi-am prins părul într-o coadă de cal. Așa eram când au venit cei doi polițiști de la omucideri să-mi ceară să merg cu ei și să identific cadavrul victimei. Și așa arătam câteva ore mai târziu, când calvarul identificării s-a terminat și am ieșit din secția din Indio a Departamentului Șerifului din Comitatul Riverside ca să mă întorc la hotel.

Nu am idee cine a alertat presa și televiziunea în legătură cu ce se petrecea. Cu siguranță că cineva scăpase deja numele lui Fang în public. În timp ce aparatele foto cu bliț ne orbeau, iar reporterii lătrau întrebări, cineva m-a recunoscut și m-a strigat pe nume. Sunt sigură că fotografia mea va apărea la știri mâine și voi arăta la fel de șifonată ca unele celebrități ale căror mutre apar în ziare după ce sunt prinse conducând sub influența băuturilor alcoolice.

Una este să rămâi în afara spațiului emoțional și să faci un reportaj despre moartea prematură a cuiva, din indiferent ce motiv. Altceva este când trăiești asta – ești în interiorul acelui spațiu și încerci să înțelegi situația. Acum, având în vedere cum funcționează media, nu voi mai face vreodată reportaje despre evenimente – voi deveni parte a reportajului.

Așadar, acesta este un avertisment pentru toți fanii mei de pe *cutloose.blog.* Am certitudinea că dimineață se vor întâmpla o sumedenie de lucruri neplăcute. Vreau să vă asigur că mă simt bine.

Și vă voi ține la curent pe măsură ce se desfășoară lucrurile.

Postat la 1.07 AM, 17 septembrie 2005, de BABE

Trecând prin lista de e-mailuri, Ali a văzut peste zece comentarii

aliniate și așteptând să fie citite, însă era prea epuizată ca să mai facă asta.

Du-te la culcare, și-a spus ea, închizând laptopul. *Și mâine e o zi.*

S-a culcat imediat. Și, spre surprinderea ei, a adormit aproape instantaneu. Ațipise doar de câteva minute, când a trezit-o sunetul telefonului.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? a întrebat-o Edie Larson.

— La ce te referi? a bombănit Ali amețită de somn. Și cât e ceasul?

Draperiile grele și închise la culoare ale camerei erau trase peste ferestre. În întunericul deplin, a trebuit să se răsucească pentru a vedea ceasul, care arăta 5.35 dimineața.

— De ce nu m-ai sunat? a continuat Edie. Ce s-a întâmplat cu Paul? Și de ce a trebuit să faci tu identificarea? Ce se întâmplă cu viitoarea soție care nu apare deloc?

— Cine ți-a spus toate astea? a întrebat Ali.

— Chiar tu, a răspuns Edie. În cutloose.

Ali a rămas încremenită. Niciodată nu-i trecuse prin minte că mama ei și-ar putea băga nasul pe internet.

— Mi-ai citit blogul?

— Sigur că da, a spus Edie. Ce, n-am voie? În fiecare dimineață, cât aștept să crească aluatul de chifle și când nu e nimeni în restaurant ca să-mi țină de urât, citesc tot blogul tău. Când eu și tata i-am cumpărat lui Chris computerul Macintosh, el ni l-a dat în schimb pe cel vechi al lui. L-am pus aici, în birou, mi-am luat un abonament la internet, am făcut toată treaba. Apropo de asta, nick-ul meu pe internet este sugarloafmama, dar nu ți-am telefonat să discutăm despre mine. Vreau să știu ce se întâmplă cu tine. Zi-mi totul, dar repede. Peste câteva minute trebuie să deschidem.

Și Ali i-a spus mamei tot ce și-a amintit – părțile pe care le scrisese pe blog, dar și cele pe care le trecuse cu vederea. Adevărul era că, după ce analizase declarația pe care Ali o dăduse detectivilor Sims și Taylor, Victor o sfătuise să nu dea nimic pe blog despre asta – absolut nimic. Socotind că le era oarecum obligată cititorilor ei, Ali scrisese ceva despre cele petrecute, dar numai ceea ce credea că rămâne neutru. Nu a afirmat direct că mersese la Indio însoțită de doi detectivi de la omucideri. Și nici nu suflase vreo vorbă despre faptul că făcuse

deplasarea de la aeroportul Jacqueline Cochran împreună cu cel mai recent membru al trupei tot mai numeroase de avocaţi pe care o avea.

Stând de vorbă cu Edie, Ali a corectat acea lacună creată deliberat, menţionând numele complet al lui Victor Angeleri, în vreme ce a mai înfrumusețat oarecum partea de apărare din autobiografia ei.

— Spui că-l cheamă Victor, Victor Angeleri? Ce fel de nume e ăsta? a vrut să știe Edie.

— Presupun că e italian, i-a răspuns Ali.

— Și are propriul avion?

— Nu. A închiriat unul.

Iar în drum spre casă, ca să mă facă să uit de necazurile mele, mi-a ţinut o prelegere amănunțită despre Jacqueline Cochran, doamna după care este numit aeroportul, și despre femeile-pilot din forțele aeriene din cel de-al Doilea Război Mondial, și-a amintit Ali.

— Cum e? a întrebat Edie. Bătrân? Tânăr? Cum?

— Cam de aceeași vârstă ca tata, cred, l-a descris Ali. Și mare. În avion, a trebuit să folosească un prelungitor pentru centura de siguranţă.

— Nu mă interesează nici cât negru sub unghie cât de mare e, a spus apăsat Edie. Vreau doar să știu dacă e bun de ceva. Ce fel de avocat spuneai că este? Am înțeles că nu e același cu cel care ți-a fost avocat de divorţ, a adăugat ea. Acela se numea Myra nu știu cum.

Ali s-a întrebat cum de reușea Edie Larson să facă pe proasta, deși, în mod negreșit, mirosea orice încercare de dezinformare din partea fiicei.

— Nu Myra, Helga Myerhoff, a corectat-o Ali. Ea s-a ocupat de problemele divorţului. Victor este specializat în legislaţie penală.

— Dar de ce Dumnezeu ai avea tu nevoie de un avocat specializat în penal? a vrut să știe Edie. Poliţiștii cred că ai avut ceva de a face cu moartea lui Paul – că ești cumva vinovată? Cum ai putea fi? Doar te aflai la mulţi kilometri depărtare la momentul respectiv.

Ali și-a adus aminte strălucirea intermitentă a lungului șir de girofaruri care iluminau deșertul pe când se deplasau prin noapte spre locul unde se petrecuse coliziunea.

Nu am fost chiar la atâția kilometri pe cât mi-aș fi dorit, a gândit ea.

Victor nu vrusese ca ea să fi spus că văzuse luminile girofarurilor

atunci când dăduse în fața detectivilor Sims și Taylor declarația ce fusese înregistrată, dar cum aceștia știau deja la ce oră plecase ea din Phoenix, precum și ora la care se cazase la hotel, asta însemna că știau ora aproximativă la care trecuse prin dreptul orașului Palm Springs. Drept urmare, părea inutil să se sară peste această parte. Adevărul era că ea văzuse luminile ambulanţelor și ale mașinilor de intervenţie. Ar fi trebuit să fie oarbă să nu remarce așa ceva, iar declaraţiile mincinoase privind acest aspect în cadrul unei depoziţii oficiale ar fi fost atât inutile, cât și ridicole.

— Probabil că polițiștii au suspiciuni în privința mea, a spus Ali, străduindu-se să rostească vorbele într-un mod degajat și calm, în speranța că asta o va face pe Edie să renunțe la subiect. Dar Victor zice să nu-mi fac probleme. E o chestiune de rutină. Așa acţionează ofiţerii de la omucideri. La început îi bagă pe toţi în aceeași oală. Apoi, treptat, îi elimină pe cei care nu au nicio legătură cu fapta, ca să ajungă la făptaș.

— Deci, tu spui că este sigur că Paul a fost ucis? a întrebat Edie.

Ali a oftat.

— Da. Când eu și Victor am plecat din Indio, încă nu se dăduseră amănunte privind cazul, pentru că April nu fusese înștiințată, dar sunt sigură că acum știe totul. Dacă așa stau lucrurile, povestea este probabil pe toate posturile de știri. Eu am dormit până acum, așa că nu am cum să verific asta.

Ideea că interogatoriul fusese unul de rutină nu a reușit nicidecum să potolească revolta lui Edie.

— Dar e de neconceput! a spus ea pe un ton apăsat. Nu trebuia să te las să conduci singură atâta drum. Nu trebuia. Discuţia pe tema asta a apărut chiar înainte de plecarea ta. Tata a zis că ar fi fost bine să-mi fac bagajul și să te însoţesc, numai că eu m-am lăsat convinsă de tine că nu e cazul. Există momente când mamele trebuie să fie alături de copiii lor, Alison. Acesta este doar unul dintre ele.

În fundal, Ali a auzit o ușă deschizându-se și închizându-se.

— Vorbești de lup, și lupul la ușă, a spus Edie. Uite-l pe tata. Bob, sunt în birou, a strigat ea către soţ. Vorbesc cu Ali la telefon. Vino să auzi și tu. Nici n-o să-ţi vină să crezi.

Imediat după aceea, Edie s-a apucat să relateze pe scurt tot ce aflase

de la Ali. Ajunsă la jumătate, povestea s-a oprit totuși brusc.

— Nu se poate! a exclamat Edie. Am pierdut cu totul noţiunea timpului. Ali, tocmai au apărut primii clienţi. Trebuie să încheiem. O să te mai sun, dar să ai grijă de tine. Nu-i lăsa pe neisprăviţii aceia să te manevreze.

După ce a lăsat receptorul în furcă, Ali a mai moţăit o vreme, dar la șapte, când era perfect trează, a telefonat la room service și a comandat dejunul și ziare. A reușit să între în duș și să termine înainte de a-i fi adusă tava cu dejunul.

În timp ce-și bea cafeaua, a frunzărit ziarele, unde uciderea – da, un purtător de cuvânt al Departamentului Șerifului din Riverside folosise acel cuvânt – directorului unei importante televiziuni de știri, Paul Grayson, reprezenta o știre de prima pagină. Drept urmare, din păcate, tot pe prima pagină apărea și fotografia lui Ali, care s-a dovedit a fi cât se putea de nefericită, adică exact cum se așteptase. Sub poză apărea textul: „Fosta prezentatoare de televiziune pentru zona Los Angeles, Alison Reynolds, însoţită de cunoscutul avocat Victor Angeleri, părăsind secţia de poliţie din Indio, după ce a identificat cadavrul soţului ucis, Paul Grayson."

Străduindu-se să nu se uite la fotografia demnă de orice tabloid, Ali și-a îndreptat atenţia asupra articolului care o însoţea. În ciuda faptului că folosise titlul ca o reclamă și se risipise astfel o suprafaţă mare din prima pagină, conţinutul textului era surprinzător de subţire, fără să ofere mai multe amănunte decât cele găsite deja de Ali pe internet.

> Astăzi trebuia să fie ziua căsătoriei lui Paul Grayson. În schimb, viitorul mire a fost victima unei crime, căzând pradă unui ciudat plan de răpire/ucidere, în urma căruia a fost lăsat legat de mâini și de picioare în portbagajul unei mașini furate, care a fost abandonată pe calea ferată în apropiere de Palm Springs. Vehiculul furat a fost spulberat de un marfar venind în viteză, iar Grayson a murit în urma impactului. Autopsia urmează să fie efectuată în cursul zilei de astăzi.
>
> Investigaţia desfășurată în comun de Poliţia din Los Angeles și Departamentul Șerifului din Comitatul Riverside încearcă să

stabilească modul precis în care s-au desfășurat evenimentele din momentul când Grayson a plecat brusc de la o petrecere de burlaci organizată în onoarea lui, până când un tren marfar al companiei Burlington Northern, mergând spre est, a lovit vehiculul în care era închis.

Ali a trecut în mare viteză prin celelalte alineate, care conţineau informaţii pe care le știa deja. A zăbovit și a citit cu mai mare atenţie partea în care se vorbea despre nefericita petrecere de burlaci de la Pink Swan.

„Eram toţi la Pink Swan și ne distram”, declara fostul director NBC Jake Maxwell, participant și gazdă a petrecerii de burlaci. „Îmi amintesc că lui Paul i-a spus cineva că e căutat la telefon. Cred că a ieșit ca să răspundă și nu s-a mai întors. Într-un târziu, m-am dus afară să-l caut, și am observat că Porsche-ul lui lipsea din parcare. Am presupus că se săturase de petrecere și plecase acasă.”

Ieri după-amiază, automobilul Porsche Carrera, aparţinând domnului Paul Grayson, a fost găsit devalizat și abandonat în parcarea unui bloc de locuinţe din Banning. Furtul automobilului Camry distrus de trenul marfar fusese anunţat ceva mai devreme în cursul zile de ieri; acesta se aflase parcat pe terenul unui târg de mașini din Ventura. Departamentul Șerifului din Riverside cere să fie contactat imediat de către toate persoanele care deţin informaţii despre oricare dintre aceste vehicule.

Domnul Grayson era în proces de divorţ de soţia sa, fosta vedetă a televiziunii locale de știri, Alison Reynolds. El trebuia să fie prezent la pronunţarea divorţului ieri-dimineaţă la ora 10. Absenţa lui de la această înfăţișare a făcut-o pe logodnica lui, April Gaddis, să ia legătura cu Biroul pentru persoane dispărute de la Poliţia Los Angeles, care a declanșat imediat o investigaţie.

Articolul continua și pe pagina a doua, dar Ali nu s-a mai deranjat să citească și restul. A încercat să vadă reflectarea știrii în alte două

ziare, dar a găsit în mare aceleași lucruri, fără nimic suplimentar și ambele prezentând aceleași fotografii proaste în care apărea ea. Ali a renunțat, și-a mai turnat o ceașcă de cafea și s-a dus să-și verifice mesajele. Trecându-și ochii peste subiectul acestora, a văzut că trei dintre ele erau adresate lui Fred, individul care îi reproșase că divorțează de soț.

Dragă Fred,
Ești un ticălos ignorant. Sper să mori.

Nici vorbă de o discuție logică. Acest mesaj era nesemnat, de aceea Ali l-a șters pur și simplu.

Dragă Fred,

Vorbești ca primul meu soț, și știi ceva? Au trecut ani de atunci și el încă tot nu a priceput cum se face că eu mi-am luat copiii și l-am părăsit. Am încercat să-i spun că purtarea lui ne dezbină, dar el nici n-a vrut să audă. A fost o luptă, dar banii nu înseamnă totul. Știu doar că eu și copiii – două fete și un băiat – o ducem mai bine.

CONNIE DIN MI

Dragă Fred,

Omul să nu despartă? Dumnezeu trebuie să fi auzit ce i-a făcut Fang lui Babe și i-a dat o lecție. Poate că-ți va da și ție o lecție asemănătoare.

Se pare că o meriți.

CASEY BĂTRÂNUL LILIAC

Casey era cineva care scria des pe blogul ei. De obicei, Ali îi posta comentariile, dar de data asta amintea prea mult de urarea de mai devreme „sper să mori”, așa că i-a șters mesajul. În momentul când se pregătea să treacă mai departe, un clic a anunțat-o de primirea altui e-mail, adresat tot lui Fred. Însă ceea ce i-a atras atenția lui Ali a fost identitatea expeditorului: Sugarloafmama.

Dragă Fred,

Sunt de acord cu tine. Jurământul de căsătorie este sacru, dar el trebuie să fie respectat de către ambele părți. Asta îmi aduce aminte de un cântec vechi, despre Frankie și Johnie: „Bărbat îi era, dar o nedreptățise.”[10]*Tot ce spune este: „Călătorie sprâncenată!”*

SUGARLOAFMAMA

Râzând, Ali a postat comentariul lui Edie. Cei care locuiau în Sedona ori în apropiere aveau să-și dea imediat seama cine era Sugarloafmama. Iar faptul că Edie Larson avea păreri raționale și hotărâte pe orice temă, îndeosebi cea a fostului ei ginere, nu reprezenta o noutate.

Google m-a trimis aici. Am crezut că acesta e un site de îngrijirea sănătății. Dacă voiam sfaturi pentru cei dezamăgiți în iubire, mă adresam lui Dear Abby. *Voi, oameni buni, ar trebui să trăiți.*

Acest mesaj rămăsese nesemnat, de aceea l-a șters. Apoi a citit o serie de comentarii care erau în esență condoleanțe adresate ei. Unul dintre ele ieșea în evidență.

Dragă Babe,

Am înțeles exact ce voiai să spui când ai afirmat că nu știai precis ce să simți și că nu ai putut plânge. Divorțul meu ar fi fost pronunțat peste două săptămâni, dar soțul meu s-a sinucis înainte. Spusese mereu că o va face, dar nu l-am crezut.

Eu voiam să dispară din viața mea. Devenise dependent de droguri și de jocurile de noroc și simțeam că mor când îl vedeam cum se distruge singur. Însă nu am vrut ca el să moară. Multă vreme am crezut că murise din vina mea. Am avut nevoie de trei ani de tratamente pentru a mă împăca definitiv cu tot ce se întâmplase.

De aceea, te rog să accepți condoleanțele mele. Sunt convinsă că l-ai iubit cândva pe Fang. După părerea terapeutului meu, eu trebuia să sufăr nu doar pentru omul care dispăruse, ci și pentru

cel care nu fusese și pentru visul pe care l-am avut cândva despre viața pe care o vom duce împreună. Suferința pentru visul destrămat era la fel de greu de îndurat ca și suferința pentru cel dispărut. Nu te teme să ceri ajutor dacă socotești că vei avea nevoie de el. Însă asta e o treabă dificilă. Mai dificilă decât orice altceva ce am făcut vreodată.

Fac parte de multă vreme din familia eliberaților. De-a lungul ultimelor luni știu că ți-ai concentrat mare parte din furie împotriva lui Twink, mai mult chiar decât împotriva lui Fang. Înțeleg asta. În măsura în care te privește, Twink este „cealaltă femeie", dar bănuiesc în același timp că este mai tânără decât tine și nu la fel de inteligentă. Ea nu va avea resursele emoționale să reziste acestei tragedii la fel de bine ca tine. Încearcă să ții minte că visurile ei s-au făcut scrum astăzi, împreună cu visurile tale. Cum divorțul tău de Fang nu a fost pronunțat când a avut loc decesul lui, cred că tu și Twink veți descoperi că viețile voastre sunt legate într-un mod neașteptat. Sper să găsești în inima ta puterea de a fi bună față de ea și de copilul ei nevinovat.

Nu uita că Dumnezeu va avea grijă să culegi ceea ce *semeni.*

PHYLLIS DIN KNOXVILLE

Când a încheiat de citit mesajul lui Phyllis, Ali era înlăcrimată. În acele cuvinte existau atâta înțelepciune și îngrijorare, încât a simțit că rămâne fără suflare. A postat mesajul în secțiunea de comentarii, după care i-a trimis lui Phyllis un răspuns personal.

Dragă Phyllis,

Îți mulțumesc pentru mesaj. Îți mulțumesc și pentru amabilitate – pentru că ți-ai dat seama ce simțeam și pentru mângâiere; pentru că mi-ai oferit îndrumări foarte necesare într-un moment când mă aflam în primejdia de a mă rătăci.

BABE

Multe dintre celelalte mesaje se scăldau cam în aceeași apă. Ali le-a răspuns tuturor, dar singurul pe care l-a postat a fost cel primit de la Phyllis. Spunea totul și în modul cel mai fericit. Ceva mai târziu, când

telefonul ei mobil a sunat, se aștepta ca el să vină din partea unuia dintre părinții ei sau poate chiar de la Chris. Nu credea că va auzi vocea lui Dave Holman, detectivul specialist în omucideri din Comitatul Yavapai.

— Tocmai am vorbit cu mama ta, a zis Dave, pe un ton sumbru. E adevărat? Polițiștii din Los Angeles își închipuie că ești în vreun fel amestecată în uciderea lui Paul?

Cu ani înainte ca autoritățile din Sedona să fi construit propria școală, copiii din localitate trebuiau să fie transportați cu autobuzul până la liceul Mingus Mountain din Cottonwood. Dave Holman era pe vremea aceea un puști înalt și slăbănog, cu un an mai mare decât Ali la școală. După absolvire, el a ajuns la pușcașii marini. Ulterior, a urmat și colegiul, studiind dreptul penal. Era atât detectiv la departamentul șerifului, cât și căpitan în rezervă la pușcașii marini și îndeplinise deja două misiuni în Irak. Pe de altă parte, era un client obișnuit pentru micul dejun de la cafeneaua Sugar Loaf, ținută de Bob și Edie Larson.

La început, Ali a simțit o împunsătură de nemulțumire, gândindu-se că părinții ei dăduseră sfoară în țară despre întâmplările din viața ei. Apoi și-a adus aminte de blog. Probabil că Dave citea cutlooseblog.com, la fel cum făcea și mama ei. Poate că de acolo deținea toate informațiile – totul, mai puțin numărul ei de telefon.

De ce am ținut să am blog, s-a întrebat Ali.

— Nu au spus asta foarte clar, i-a răspuns Ali. Și nici în prea multe cuvinte.

— Cum s-au exprimat? a întrebat-o Dave. Spune-mi exact ce au spus.

— Mi-au luat o declarație, a zis ea.

— Și avocatul tău, acel Angel nu știu cum, a fost de față?

Era evident că Edie îi oferise lui Dave o prezentare completă a discuției pe care Ali o purtase cu ea.

— Angeleri, l-a corectat Ali. Victor Angeleri. Da, a fost prezent.

— Edie a spus că le-ai povestit că ai trecut cu mașina prin dreptul locului unde s-a petrecut ciocnirea, că ai văzut vehiculele venite la fața locului și așa mai departe?

— Trebuia s-o fac, l-a lămurit Ali. Doar e adevărul. Luminile acelea se vedeau de la kilometri depărtare. Și, cum am trecut prin dreptul

orașului Palm Springs, era imposibil să nu le văd.

— Grozav, a murmurat Dave. Ce altceva au spus indivizii?

— Nu mai știu. Au pus o sumedenie de întrebări. Le-am răspuns. Și cu asta, basta.

— Și ce au zis când au încheiat discuția?

— La ce te referi? a întrebat Ali. Cu alte cuvinte, dacă și-au luat rămas-bun?

— Nu, la ceva de genul: „Să nu părăsiți statul fără să ne anunțați."

Ali a rămas tăcută o clipă.

— A, da, a zis ea, după ce s-a gândit. Cred că au spus ceva de genul ăsta. Mi-au promis că vor analiza toate indiciile posibile, dar că ar fi de preferat să stau o vreme aproape de Los Angeles. Le-am zis că asta nu e o problemă. Au făcut aluzie la faptul că s-ar putea să aibă nevoie de mai mult timp până să lămurească toate problemele.

— Pun rămășag că așa stau lucrurile, a spus Dave. În fine, nu contează. Mă bucur că mama ta e pe drum.

— Cum, mama vine încoace – la Los Angeles?

— Da. Edie Larson sare în ajutor. Nu te-a anunțat?

— Nu, a zis Ali. Nu a făcut-o. O s-o sun să-i zic că nu e nevoie.

— Probabil că tocmai de aceea nu te-a anunțat, iar acum e prea târziu, pentru că e deja pe drum. S-ar putea să apar și eu, a adăugat Dave. Acum sunt la Lake Havasu ca să îi văd pe copii în weekend, ceea ce înseamnă că sunt la doar patru ore și jumătate depărtare, dacă vin cu mașina.

Ali știa că de când fosta soție și noul ei soț luaseră copiii și se mutaseră în orașul Lake Havasu, Dave se ducea acolo să-i vadă cel puțin un weekend pe lună.

— Serios, Dave, a zis Ali. Nu e nevoie. De ce nu te ocupi de copii?

— De copii? Am făcut deja ce m-a rugat Rich pentru weekendul ăsta – să îmi dau acordul pentru ca el să susțină examenul teoretic de conducere auto. Iar în ce le privește pe Cassie și Crystal... Ele se vor bucura să se descotorosească de mine. Pentru fiicele mele, petrecerea weekendului cu mine reprezintă aproape un chin. Nu sunt suficient de modern ca să le fiu pe plac.

— Dar nu are niciun rost ca tu și mama să lăsați totul baltă și să dați fuga până în California, a insistat Ali. Sunt convinsă că treaba asta

nu înseamnă nimic.

— Chiar nimic? a repetat Dave. Poate glumești. Acuzația de crimă reprezintă întotdeauna ceva grav, chiar dacă reușești să scapi de ea. Întreabă-l pe O.J. Simpson. Sau pe Robert Blake. Și, cum am înțeles foarte clar că nu vrei să fac asta pentru tine, să spunem că o fac pentru părinții tăi – mai ales pentru mama ta. Apropo, ăsta e numărul meu de mobil, a adăugat el. Poți să-mi telefonezi la orice oră, dacă simți nevoia.

Adevărul era că Ali încă avea numărul lui în memoria telefonului. Avusese cândva nevoie disperată de el, când soțul abuziv al uneia dintre susținătoarele ei eliberate venise să o caute, cu intenții nu tocmai pașnice. Însă nu ținea defel să recunoască asta față de el, mai ales în acele momente.

— Eu cred în continuare că totul e ridicol, a replicat.

— Fiecare dinte noi are dreptul la opinie, i-a întors-o Dave. Nu am destule minute pe telefon de risipit ca să discutăm în contradictoriu pe tema asta.

— Bine, s-a dat ea bătută. Știi unde să vii?

— Edie mi-a dat adresa. Rich s-a apucat să caute pe internet chiar acum. Din păcate, Nissan-ul meu Sentra nu este echipat cu GPS-ul șmecher pe care îl ai tu în Cayenne și nu pot pleca decât ceva mai târziu, dar ajung eu unde trebuie.

Dave a închis. Ali încă nu lăsase în jos mâna cu telefonul când a sunat din nou.

— Ali?

Glasul aproape baritonal al Helgăi îi făcea pe mulți să creadă că vorbeau cu un bărbat. Însă Ali se învățase cu asta.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Ești îmbrăcată decent?

— Nu tocmai.

— Atunci, fă-o, a cerut Helga pe un ton poruncitor, și vino în hol să te întâlnești cu noi.

— Cu care noi?

— Cu mine și cu Victor, a spus Helga. Trebuie să ne întâlnim cu Ted Grantham peste vreo jumătate de oră.

— Cu Ted? s-a mirat Ali. Pentru ce?

— Cu Ted și Les Jordan, a răspuns Helga.

— Cine e Les Jordan?

— Avocatul pentru proprietăţi al lui Paul Grayson.

De ce sa aibă Paul un avocat, când putea avea doi? A gândit Ali. Apoi și-a amintit că nu avea camera pregătită pentru o astfel de întâlnire.

— De ce trebuie să discutăm cu el? a întrebat ea.

— Ca să citim testamentul.

— Acum? s-a mirat Ali. Știam că testamentele se citesc după funeralii, nu înainte.

— Lucrul ăsta e valabil în circumstanţe normale, a ripostat Helga. Însă cele de faţă sunt departe de a fi normale. Să cobori în hol peste un sfert de oră.

5

Victor și Helga au sosit împreună în Lincoln-ul Town Car al lui Victor. Când Ali s-a uitat pe geam, a văzut că Victor ocupa mai bine de jumătate din bancheta din față, în vreme ce volanul îl apăsa peste burta uriașă. Pe de altă parte, Helga era atât de minusculă, încât imediat ce s-a așezat pe bancheta din spate, nici măcar coafura ei n-a reușit să se ridice peste nivelul tetierei.

— Nu prea înţeleg de ce facem asta într-o grabă nefirească, a repetat Ali după ce și-a fixat centura de siguranţă. Am aflat de moartea lui Paul abia ieri. Azi ar fi trebuit ca el și April să se căsătorească. Nu puteam aștepta o zi sau două ca să-i dăm bietei femei o șansă să se împace cu ideea?

— Facem asta acum pentru că așa trebuie, a spus Victor. Pentru că, dacă poliţia îţi va pune în cârcă acuzaţia de ucidere pentru obţinerea de foloase materiale, trebuie să știm dacă ea poate fi respinsă, și este clar că se poate să-ţi facă asta, mai ales dacă tu ești încă beneficiara în baza clauzelor testamentare. Bineînţeles că poliţiștii se așteaptă ca testamentul să fie citit abia după înmormântare și știu că aceasta se poate desfășura doar după ce medicul legist pune cadavrul la dispoziţia rudelor – iar asta s-ar întâmpla cândva, săptămâna viitoare. Cu alte cuvinte, citirea testamentului acum ne oferă un avantaj de cel puţin câteva zile faţă de investigaţia lor.

— Vrem să aflăm conţinutul testamentului acum pentru că Ted Grantham este un papă-lapte lipsit de șira spinării, a continuat Helga. Când l-am sunat și i-am sugerat să deschidem testamentul astăzi, practic, el s-a dat peste cap ca să fie de acord. A sugerat chiar să mergem la conac pentru a face asta. A spus că îi va convoca pe Les Jordan și pe April și se va ocupa de rest.

Ali a rămas descumpănită.

— Cum, mergem la casa de pe Robert Lane? a întrebat ea. Nu am putea face asta în alt loc, indiferent unde? De ce a sugerat Grantham așa ceva? Și de ce aţi fost de acord cu propunerea lui?

— Pentru că, din câte se pare, nu crede că April este în stare să se deplaseze până în alt loc, a explicat Helga. În plus, cred că a fost de

acord să deschidem testamentul astăzi pentru că este foarte agitat. Onorariul lui pentru procesul de divorţ este zero, dar vrea totuși să stoarcă niște bani. S-ar putea ca domnul Grantham să nu fi redactat noul testament, dar eu cred că îi cunoaște foarte bine prevederile. Nu a spus asta din capul locului – ar fi reprezentat o încălcare a privilegiilor clientului său –, însă, judecând după felul cum se comportă, noul testament a fost redactat fără să fi intrat în vigoare.

— Iar eu sunt în continuare principala beneficiară?

— Exact, i-a răspuns Helga. De aceea se poartă el frumos cu noi, pentru că își închipuie că tu vei fi cea care se va ocupa de averea lui Paul – dar vei plăti și notele de plată destul de piperate.

— Procedează astfel pentru că vrea să ne lingușească?

— Să te lingușească pe tine, a corectat-o Helga. A mai spus ceva despre păstrarea proprietăţilor deţinute în comun. Cred că îl sperie gândul că va trebui să-ţi predea acele lucruri înainte ca ele să poată dispărea. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, se teme că ar putea ajunge să dea socoteală pentru asta.

— Cum adică să dispară? a întrebat Ali.

— Încă nu ai avut plăcerea de a face cunoștinţă cu April Gaddis, a spus Helga, pufnind dispreţuitoare. Ted a avut onoarea, ca și mine. Înainte de a-l întâlni pe soţul tău și de a se bălăci în ceva ce, pentru ea, reprezenta o viaţă de un lux extrem, cea mai mare ambiţie a ei era să devină într-o bună zi instructor de exerciţii de recuperare și întreţinere corporală. Fata arată superb, dar nu este tocmai cea mai grozavă și inteligentă bucăţică pe care am văzut-o vreodată. Același lucru rămâne valabil și pentru unii dintre amicii din lumea întreţinerii corporale cu care obișnuiește să iasă în societate. Eu nu i-aș socoti nicicum cei mai de treabă oameni din lume. Petrecerea burlacelor organizată de ea seara trecută a fost atât de dezlănţuită, încât a fost nevoie să vină poliţia pentru a mai potoli lucrurile – iar asta s-a întâmplat în condiţiile în care ea este pe punctul de a naște.

— Ted este îngrijorat că unii dintre invitaţii la nuntă, oameni cu o reputaţie nu prea bună, care au petrecut noaptea acolo, în momentul în care își vor face bagajele, ar putea lua acasă unele dintre preţioasele obiecte de artă colecţionate de Paul. Grantham face apel la tine să soliciţi un inventar complet al obiectelor din casa din Robert Lane – și

asta chiar imediat.

— Cu alte cuvinte, a spus Ali, Ted se pronunţă în favoarea vechiului testament, pentru că se așteaptă să-mi pună mie în braţe toată harababura aceea și probabil să fie și plătit. Dar dacă vechiul testament este încă în vigoare, iar eu sunt principala beneficiară, asta nu le oferă poliţiștilor motive clare pentru care aș fi vrut să-l văd mort pe Paul? Asta nu mă face să par și mai vinovată în ochii poliţiei?

— Cam așa s-ar putea explica într-un fel situaţia, a aprobat-o Victor. Ceea ce este bun pentru Ted s-ar putea să nu ne priască nouă.

— Tot nu-mi place că vom citi testamentul acum, a repetat Ali, după o pauză. Mi se pare necuviincios și forţat.

Opriseră la un stop de pe Sunset. Victor s-a uitat în oglinda retrovizoare, încercând să-i prindă privirea lui Ali.

— Probabil că este necuviincios și forţat, a zis el aprobator. Dar dă-mi voie să-ţi aduc aminte, Ali, e vorba de o investigaţie pentru omucidere – probabil chiar asasinat. Dacă viaţa ta va fi în cumpănă, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să crezi că noi vom forţa lucrurile.

— Bine, a cedat Ali în cele din urmă. Am înţeles.

Robert Lane se întindea doar pe câteva cvartale, pe culmea unui deal abrupt, aflat ceva mai sus de Sunset Boulevard; era o stradă îngustă și șerpuitoare, cu circulaţie în ambele sensuri. Ori de câte ori organizaseră petreceri – lucru ce se întâmpla frecvent – Paul și Ali închiriaseră parcarea unei biserici din apropiere, de pe Sunset, iar apoi angajaseră o firmă locală, specializată în parcări, pentru a manevra mașinile oaspeţilor în susul și în josul dealului.

Întrucât ceremonia și petrecerea de nuntă fuseseră programate să se desfășoare în casa de acolo, Ali a presupus că aranjamentele privitoare la parcare se anulaseră, de vreme ce nunta nu va mai avea loc. Pe ambele laturi ale străzii erau parcate neregulamentar o sumedenie de mașini, majoritatea lor purtând inscripţii care arătau că aparţin unor persoane care lucrează în media. Când Victor a ajuns în faţa porţii, Ali a observat cu surprindere că aceasta era larg deschisă. A rămas și mai surprinsă să constate existenţa unor valeţi de parcare care se agitau destul demult, deși majoritatea reporterilor de știri preferaseră să respingă propunerile valeţilor privind locul de parcare.

— Păstrează-ți calmul, Ali, a sfătuit-o Victor când a pătruns cu mașina pe poartă.

Și-a condus automobilul Lincoln până într-un loc îngust, aflat între o furgonetă mare a unei firme de catering – dacă nunta se anulase, ce mai căuta aceasta acolo? – și un vehicul casă pe roți, cumplit de urât pictat în întregime într-un model ecosez în roșu și albastru. Pe o latură a lui se vedea imaginea unui bărbat cu pieptul foarte musculos, dezgolit, care purta doar un kilt. Alături de el, imprimat cu litere uriașe de culoare aurie, scria: ECHIPA MCLAUGHLIN. SUMO SUDOKU.

Ali avea unele cunoștințe de sudoku. De fapt, chelnerițele de la Sugar Loaf deveniseră dependente de sudoku și chiar experte în acel joc, ocupându-și momentele libere de la slujbă cu rezolvarea careurilor din ziarele lăsate la plecare de clienții care nu erau atât de atrași de acel exercițiu al minții. Semăna cu rebusul, doar că se foloseau numere în loc de cuvinte. Scopul era de a completa toate liniile orizontale și verticale cu numere de la unu la nouă, fără ca vreun număr să apară de două ori într-o linie. La rândul lui fiecare dintre careurile mai mici trebuia să cuprindă numere de la unu la nouă, fără ca vreunul să se repete. Ali a presupus că Sumo Sudoku era ceva asemănător, doar că mult mai mare.

— Moartea soțului tău este un subiect de mare interes și toată lumea ține să facă reportaje, a prevenit-o Victor. Asta înseamnă că s-ar putea să dăm de reporteri la ușă. De aceea, când cobori din automobil ca să intrăm, încearcă să-ți ții gura. Nu aș vrea vreo remarcă negândită a cuiva, inclusiv din partea ta, Helga, a adăugat el.

Întrucât atenția îi fusese atrasă de vehiculul pictat atât de țipător, Ali a fost cât pe ce să nu observe grupul de reporteri care se repezeau spre ei, în timp ce Ted Grantham a ieșit din casă ca să îi primească înăuntru cât mai repede.

— Pe aici, a spus el în grabă. Les încă nu a sosit. A telefonat să mă anunțe că e prins în trafic. April va veni peste câteva minute.

Coborând din camera care a fost cândva a mea, a gândit Ali, dar nu a spus nimic.

— Îmi pare rău de toată agitația asta, a continuat Ted, conducându-i către ușa principală, unde, deasupra soneriei, se lipise un anunț pe

care scria NU DERANJAȚI. Numai că echipa de filmare a fost programată să ajungă aici astăzi ca parte a festivității, a continuat el. Cum este singura zi în care acești oameni pot să stea aici, April a hotărât să lase lucrurile așa și să se facă totuși filmarea. Chiar dacă Paul a dispărut, ea crede că, de vreme ce programul este stabilit, există șansa de a se face o transmisie – probabil în cadrul unei emisiuni gen reality show.

— Ce filmare?

— Cea cu Sumo Sudoku, i-a răspuns Ted. Sunt sigur că ai auzit de asta. E ultima invenție a lui Paul. A lui April, ca să fim sinceri. A ajuns la modă aici și probabil că e de bonton să fie practicat de toată lumea. Se joacă folosind pietre. Când Tracy McLaughlin și echipa McLaughlin duc casa pe roți pe plajă și încing un joc acolo, rămâi cu gura căscată. Oamenii stau la coadă ca să joace; unii sunt chiar dispuși să plătească zdravăn ca să se bucure de acest privilegiu.

Ascultându-l pe Ted cu o jumătate de ureche, Ali a trecut de ușile duble, cu elegantele lor geamuri givrate, și a ajuns în hol. Era o experiență bizară să vadă intrarea scăldată în lumină, cu podeaua din lemn de esență tare și bufetul vechi care făcuseră cândva parte din căminul ei. Mai toată casa fusese decorată potrivit sensibilității nemilos de moderne a lui Paul. În fața acelui dezmăț de alamă și sticlă, Ali reușise să obțină singura excepție – bufetul din lemn de arțar, care ocupa locul de onoare chiar la intrare. Ținuse mult la liniile ușor curbate ale acelei piese de mobilier și la desenul complex din fibra lemnului. Într-un fel, bufetul se păruse a fi un intrus în acea casă, după cum și ea se simțise o intrusă acolo.

Acum, acel bufet era acoperit de o mulțime de buchete de flori proaspete prin care lumea își exprima condoleanțele, alături de care se aflau plicuri încă nedeschise, trimise de diferite persoane. Cel puțin unul dintre vase fusese așezat neglijent pe lemnul lustruit, iar acesta lăsase un semn de apă, greu de șters. Văzând pata, Ali s-a întristat. Cam fără tragere de inimă, a făcut un efort să îndepărteze semnul, dar nu a dispărut. Era nevoie de cineva mai priceput în domeniu pentru a face să dispară supărătorul cerc lăsat de apă.

Cum nimeni nu-i acorda atenție, Ali s-a aventurat și a făcut câțiva pași în living. În așteptarea nunții, cele mai multe piese de mobilier de

acolo fuseseră scoase, fiind înlocuite cu vreo douăsprezece rânduri de scaune acoperite cu pânză, având un aer festiv, și astfel aranjate încât să rămână cu fața spre o arcadă din lemn de la celălalt capăt al încăperii. De o parte și de alta a arcadei stăteau rânduri, rânduri de lumânări și coșuri imense cu flori – un amestec avangardist de crini tradiţionali, parfumaţi, printre care apăreau, ici și colo, câteva strelitzia.

Ali nu era câtuși de puţin surprinsă de combinaţia oarecum bizară. Prezenţa acelei flori nu era chiar obișnuită în aranjamentele florale pentru nunţi, însă Paul o alesese întotdeauna în dauna oricărei alteia. Chiar insista să o trimită câteodată, deși alţii – între care se număra și Ali – ar fi preferat trandafiri sau gladiole, sau chiar gura-leului. Florile cu unghiuri ciudat de ascuţite, cu smocurile lor comice și culorile lor stridente nu reușiseră niciodată să o atragă la fel ca pe Paul.

Același lucru se putea spune despre preferinţele lui Paul în materie de mobilier – care era nerușinat de modern și nu tocmai confortabil –, situat cât mai aproape de conceptul de Art Deco. În acea dimineaţă de sâmbătă, când majoritatea mobilierului fusese îndepărtat în onoarea unei nunţi care nu avea să se mai desfășoare, singurul lucru care rămânea era arta decorativă. Marile picturi originale în ulei, șocante ca aspect, etalau culori îndrăzneţe și foarte mult curaj. Ali știa că picturile se bucurau de un pedigri confirmat de galerii de vârf și aveau preţuri impresionante. Ceea ce le lipsea tuturor era sufletul.

Exact ca și restului casei, a gândit Ali. Nici nu era de mirare că nu simţise niciodată acea casă drept cămin. Dacă la bucătărie nu ar fi existat Elvira Jimenez, căreia îi reușeau tot soiul de lucruri fermecate, casa din Robert Lane ar fi putut fi la fel de bine un muzeu de artă modernă.

În partea cea mai îndepărtată a livingului se deschideau câteva uși arcuite care dădeau spre o terasă spaţioasă. Prin ușile deschise, se zăreau pe terasă o duzină de mese de cocktail acoperite cu pânză și foarte multe scaune. Mese goale destinate bufetului, cu farfurii curate aflate la îndemână, erau așezate la fiecare capăt al terasei. Ali nu a rămas nici de această dată surprinsa că Paul alesese acest loc drept scenă a petrecerii de nuntă care acum se anulase. Lui îi plăcuse întotdeauna să-și primească oaspeţii pe terasa foarte elegantă și

generoasă, care oferea o priveliște foarte cuprinzătoare, chiar dacă uneori întunecată de smog, a orașului. Ali se simţise mereu atrasă de curtea ceva mai mică și mai intimă, străjuită de copaci și bougainvillea, aflată în spate, aproape de cabana de lângă piscină.

Văzându-i pe cei trei avocaţi așezaţi în bibliotecă, ţinând un conclav cu glasuri scăzute, Ali a ieșit pe terasă. Pe peluza aflată sub balustrada de piatră se desfășura o activitate febrilă, amintind de un stup. Cineva folosea un distribuitor manual pentru a schiţa un desen complicat, alcătuit din linii albe trasate cu creta pe gazonul foarte bine întreţinut al lui Paul. Ali s-a uitat în jur, căutându-l din ochi pe Jesus Sanchez, grădinarul pe care Paul îl avea de foarte multă vreme. Paul se mândrise mereu cu faptul că gazonul lui ar fi putut foarte bine să fie plasat pe orice teren de golf care se respectă, fără ca diferenţa să fie observată de cineva. Ali aproape că spera ca Jesus să apară ca din senin, răcnind și protestând faţă de blasfemia de a se împrăștia praf de cretă peste gazonul îngrijit de el.

Jesus a apărut în carne și oase peste câteva momente de după casă, undeva sus, deasupra lui Ali, însă nu făcea deloc scandal în legătură cu praful de cretă răspândit pe peluza gazonată. Atenţia lui era întru totul îndreptată spre doi tineri care împingeau fiecare câte o roabă încărcată cu pietre perfect rotunde pe poteca abruptă care ducea din spatele casei spre peluza aflată dedesubt.

Când unul dintre tineri a dat colţul casei, roaba s-a înclinat periculos de mult în mâinile lui. Apoi Ali și-a dat seama într-o străfulgerare de secundă că toate pietrele din roabă au pornit să se rostogolească în josul dealului, spre terasa pardosită cu dale de piatră. Unele dintre pietre au sărit cam de un stat de om, în vreme ce altele s-au sfărâmat în bucăţele, azvârlind fragmente de granit în toate părţile. Una dintre aceste bucăţi de piatră, de forma unui ac, părea că se îndreaptă direct spre gâtul lui Ali. A trecut însă la câţiva centimetri pe lângă ea. După câteva secunde, un bărbat a sărit de pe potecă și peste balustradă, aterizând pe terasă, alături de ea.

— Ai păţit ceva?

Ali rămăsese descumpănită, dar nu fusese atinsă.

— N-am nimic, l-a liniștit ea.

Cu o mișcare din cap, bărbatul s-a întors cu o expresie furioasă spre

lucrătorul înspăimântat, care încă ținea strâns în mâini mânerele roabei.

— Prostănacule! De nimic nu ești bun! Puteai să o ucizi pe biata femeie!

Ali l-a recunoscut abia după aceea. Bărbatul care răcnea trebuia să fie Tracy McLaughlin, cel care era imortalizat pe peretele exterior al casei mobile. Singura diferență, destul de notabilă, era că acum purta o salopetă kaki, nu kilt.

— Sigur n-ai pățit nimic? a întrebat-o el din nou pe Ali. Ai fost norocoasă că optul s-a făcut fărâme. Altfel îți putea smulge capul. Însă treaba asta nu mă surprinde. Având în vedere serviciile de proastă calitate pe care trebuie să le suportăm acum... a clătinat dezgustat din cap. Veniți sa strângeți pietrele, ce mai stați? a strigat el către lucrătorii care așteptau pe potecă. Și după aceea, întoarceți-vă la mașină. Slavă cerului că mi-a rămas un opt de rezervă acolo. Are o crăpătură, dar o să meargă.

În timp ce un lucrător s-a apropiat să adune pietrele risipite din roabă, celălalt a coborât spre peluza gazonată.

— Nu le pune acolo, nătărăule, a strigat Tracy la el. Nu știi nici pe ce lume te afli. Acelea sunt cu patru. Pietrele alea trebuie să fie așezate aici.

În momentul când omul a ridicat pietrele din altă roabă ca să le pună pe pământ, adevărul despre Sumo Sudoku s-a revelat lui Ali. Când Ted îi spusese că acest gen de sudoku se juca folosind pietre, Ali își închipuise că era vorba de ceva de mărimea pieselor de remi. Însă aceste bucăți rotunde și netede de granit semănau mai curând cu bolovanii, având numere de dimensiuni mari gravate pe suprafața lor. Judecând după mărimea și greutatea evident mare a unui bolovan numărul patru, Ali a reușit să-și facă doar o vagă idee privind vătămările pe care o piatră numărul opt ar fi putut să le provoace dacă ar fi izbit-o în plin.

Se simțea încă zdruncinată după acel episod, în care era cât pe ce să fie lovită de o piatră, când a văzut ieșind din living o femeie tânără, blondă, al cărei pântece umflat arăta că putea naște dintr-o clipă în alta. Ea s-a dus până spre zona în care se împrăștiaseră resturile de piatră sfărâmată și a lovit câteva fragmente cu piciorul.

— Ce înseamnă asta? a vrut ea să știe.

Helga îi spusese deja că April Gaddis arată splendid și acesta era adevărul. Chiar și fără machiaj și cu părul ciufulit, April rămânea o frumuseţe cu trăsături delicate, cu excepţia ochilor. Aceștia erau înroșiţi și umflaţi de plâns și de lipsă de somn. Și era însărcinată în ultimele săptămâni, astfel că roba din mătase pe care o purta nu reușea să-i acopere suficient mijlocul umflat. Era frumoasă, dar cu totul tulburată și foarte, foarte tânără.

— Una dintre pietrele mele, a explicat Tracy. Cretinul acela nu știa cum să manevreze o nenorocită de roabă. A răsturnat toată încărcătura, care s-a rostogolit peste terasă. E o minune că doamna nu a fost lovită mortal. De-a dreptul un miracol.

În vreme ce lucrătorul se grăbea să strângă pietrele rămase în cuva roabei, April s-a uitat nedumerită la Ali.

— Ce cauţi aici? a întrebat ea.

Era totuși bine că nu se prefăcuse că nu o cunoaște.

— Avocaţii, a răspuns Ali, uitând aproape instantaneu că abia scăpase de fragmentele ce porniseră exploziv din piatra ce se sfărâmase. În dimineaţa asta va trebui să ne întâlnim cu avocaţii în bibliotecă.

April a ridicat din umeri.

— Acum nu mă simt în stare să mă ocup de treaba asta. Eu nu voiam decât să mă strecor jos, ca să-mi iau ceva pentru dejun de la bufet, dar acolo sunt deja prea mulţi lucrători. Nu mi-am dat seama că echipa asta va fi atât de numeroasă.

Ali își imaginase câteodată modul în care ar reacţiona în situaţia, pe care o socotise aproape imposibilă, că s-ar întâlni faţă în faţă cu rivala ei, April Gaddis. Avea pregătite o sumedenie de remarci usturătoare, însă, în faţa tinerei femei, văzând suferinţa ei de netăgăduit, le-a făcut uitate pe toate. Așa că a încercat să se concentreze asupra înţelepciunii ce ţinea de experienţa personală, ce îi fusese transmisă prin e-mail de către Phyllis din Knoxville.

— Regret că ne întâlnim într-o asemenea situaţie, s-a adresat ea cu blândeţe. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Cuvintele lui Ali au părut să o secătuiască de toată puterea pe tânăra femeie. April s-a îndreptat împleticindu-se spre masa din

apropiere, unde s-a prăbușit pe un scaun, făcând o încercare neconvingătoare de a-și aranja puţin părul.

— Nu m-a anunţat nimeni că o să vii și tu, a spus ea pe un ton acuzator.

— Ted Grantham este cel care a organizat întâlnirea asta, i-a răspuns Ali. Ar fi trebuit să-ţi spună.

— N-a făcut-o.

April părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Îmi pare rău, a zis Ali.

April s-ar fi descurcat bine dacă ar fi izbucnit o ceartă, dar nu știa cum să reacţioneze în faţa blândeţii. Buzele îi tremurau și avea faţa boţită. Îngropându-și capul în palme, a început să suspine.

— Nu-mi vine să cred că se pot întâmpla asemenea lucruri, a gemut ea deznădăjduită. Azi trebuia să fie ziua nunţii mele. Nu pot crede că Paul a dispărut – fără niciun semn prevestitor. În locul oaspeţilor de la petrecere, casa e plină de avocaţi care au venit în legătură cu testamentul lui. Testamentul lui Paul, pentru numele lui Dumnezeu. Ce o să mă fac fără el? Cum o să mă descurc? Ce se va întâmpla cu mine? Dar cu copilul meu?

Suferinţa profundă a lui April pentru pierderea lui Paul îi părea lui Ali cât se poate de reală și de convingătoare – și înviorător de diferită faţă de trăirile ei contradictorii. Știrea dispariţiei lui Paul – iar apoi vederea lui, mort – o făcuse pe Ali să se simtă mai mult pustiită decât tristă. Moartea lui nu-i complica așa de mult viaţa. Nu plânsese. De fapt, nu vărsase nicio lacrimă, nici măcar în biroul medicului legist. Pentru asta se simţea vinovată. Într-un fel, faptul că era martoră la deznădejdea sinceră a lui April o făcea să se simtă mai bine. Era ușurată să afle că moartea neașteptată a lui Paul însemna ceva pentru cineva – chiar dacă persoana respectivă era cea care o dăduse fără nicio jenă afară din căminul ei și îi distrusese căsnicia.

Dar unde erau prietenii lui April? De ce rămăsese singură? Fără să-și dea seama, Ali s-a așezat alături de femeia în suferinţă și, plină de compasiune, i-a pus o mână pe umăr. Știa prea bine că această femeie de douăzeci și cinci de ani, gravidă, care mai avea puţin până să nască, avea să pătrundă într-un tărâm necunoscut. Trecuse și ea odată prin aceeași situaţie, doar că era cu câţiva ani mai tânără decât April când

se întâmplase asta.

Avea douăzeci și doi de ani, o căsnicie fericită și era însărcinată cu Chris. Brusc, primul ei soț fusese diagnosticat cu glioblastom polimorf și a murit după câteva luni. Ali știa ce înseamnă să aștepți un copil care avea să fie foarte probabil orfan de tată chiar de la naștere. Și-a amintit cum stătea întinsă noaptea, gravidă cu dureri de spate, în timp ce copilul se mișca în pântecele ei, și își punea aceleași întrebări la nesfârșit: Ce se va alege de noi? Cum voi putea crește singură un copil? De ce mi se întâmplă tocmai mie așa ceva?

În timpul acelor nopți frământate și nedormite, Ali nu știuse că avea să treacă peste cele întâmplate; că, deși era o mamă singură fără alt sprijin, avea să reușească să-și reia studiile pentru a-și desăvârși educația, iar apoi să aibă o viață și o carieră pe care mulți ar fi socotit-o drept minunată. În acea perioadă groaznică nu-i venise ușor să găsească un răspuns, de aceea nu încerca să îi dea răspunsuri ușoare lui April Gaddis.

— O să te descurci tu, i-a zis, bătând-o pe umăr pe femeia înlăcrimată. E greu să fii mamă singură. Vor exista momente când copilul plânge, iar toată răspunderea cade pe umerii tăi, și ajungi să crezi că nu vei reuși să trăiești încă o zi, dar o vei face. Vor exista momente când o să pui la îndoială existența lui Dumnezeu, și momente când o să urli la El. Dar într-o zi, într-o după-amiază sclipitoare de toamnă, o să stai la marginea unui teren de fotbal, zbierând ca dementa când copilul tău va marca primul lui eseu. Atunci vei afla că Dumnezeu a fost drept; atunci vei ști că a meritat să înduri totul.

April ridicase capul. Ochii ei îndurerați s-au întâlnit cu cei ai lui Ali.

— Dar divorțul nu s-a pronunțat, a spus ea. Eu și Paul nici măcar nu eram căsătoriți. Ce fac dacă nu m-a trecut în testament? A spus că îl va schimba. Mi-a zis că a făcut-o, dar dacă a uitat? Unde voi locui cu copilul? Ce mă fac? Ce?

Ali își dădea seama că suferința o făcea pe April să gândească în cerc vicios.

— De aceea avem amândouă avocați, i-a zis cu amabilitate. Sunt convinsă că asta fac ei acum – discută pentru a rezolva problema.

— Dar eu nici măcar nu am avocat, a zis April. Nu am crezut că voi

avea nevoie de unul.

Vai, mielușico, a gândit Ali, *tare mult ai greșit când te-ai încurcat cu Paul Grayson!*

— O să fie în regulă, a liniștit-o ea ceva mai convinsă decât socotea că ar fi fost cazul.

— Ești sigură? a întrebat April.

Ali a dat din cap.

— Bun, dar cum te simți acum? Am impresia că ți-e cam rău. Spuneai că ai vrut să mănânci ceva?

Simțind că femeia este în pragul unei crize, Ali a recurs în mod automat la tehnicile de alinare pe care le deprinsese de la mama ei. Potrivit școlii de gestionare a crizelor pe care o patrona Edie Larson, nu exista nimic atât de grav încât să nu poată fi îndreptat prin pregătirea unui fel de mâncare bine gătit, servit cu doze egale de iubire tandră și de sfaturi înțelepte.

April a dat afirmativ din cap.

— Am telefonat la bucătărie, dar nu mi-a răspuns nimeni. Probabil că bucătăreasa s-a dus ca să-i supravegheze pe cei care au adus mâncare pentru echipa de filmare.

Ali s-a ridicat.

— În starea ta, nu ai voie să stai nemâncată. Mă duc să-i cer Elvirei să-ți pregătească ceva de mâncare. O omletă, ce părere ai? Elvira se pricepe ca nimeni alta să facă *huevos rancheros*[11] , dar pesemne că felul ăsta nu este recomandat pentru tine.

— Elvira nu mai lucrează aici, a informat-o April. A plecat ori a concediat-o Paul. Nu știu exact.

Ali a rămas surprinsă auzind că Elvira plecase – surprinsă și îndurerată.

— Dar trebuie să aveți o bucătăreasă, a spus ea cu convingere.

April a confirmat cu o mișcare din cap.

— Bine, mă duc să o caut, s-a oferit Ali. Cum o cheamă?

— După plecarea celei care era la început, au mai fost angajate vreo șase, a zis April. Îmi pare rău. Nu știu cum o cheamă.

— Și atunci, ce vrei?

— Pâine prăjită, a spus April, oarecum nehotărâtă. Și poate niște suc de portocale.

— Nu vrei și niște șuncă?

— A, nu. Nu mănânc nimic de origine animală. Sunt vegetariană.

Era o veste cu totul previzibilă, desigur.

— Pâine integrală? a întrebat Ali.

— Da, te rog. Cu gem. Și cafea. Pune-o să-mi pregătească latte – unul cu vanilie.

Ali nu era prea convinsă că o doză de cofeină avea să-i facă bine fătului, dar s-a îndreptat spre bucătărie fără să comenteze. În drum, a aruncat o privire spre Ted Grantham, Victor Angeleri și Helga Myerhoff, care se aflau încă în bibliotecă, sfătuindu-se. În bucătăria spaţioasă, Ali a găsit o negresă corpolentă care stătea în faţa chiuvetelor de inox și se străduia să termine de spălat un munte de farfurii murdare.

— Bufetul pentru micul dejun e afară, aproape de cabana piscinei, a zis ea, pe un ton iritat. Acolo este și echipa de filmare. Tot acolo găsiţi mâncare și cafea. Serviţi-vă!

Lăsa impresia că era exasperată, suprasolicitată și neapreciată, dacă nu chiar și prost plătită. Prezenţa a încă unei necunoscute în bucătăria ei devenise ceva greu de suportat.

— E vorba de April, de doamna Gaddis, a explicat Ali. M-a rugat să îi aduc niște pâine prăjită – integrală, cu gem, suc de portocale și un latte cu vanilie.

Femeia și-a scuturat mâinile de apă, apoi și le-a șters cu un prosop.

— Prea bine, a făcut, cu o mișcare scurtă din cap. Vreţi să așteptaţi aici până pregătesc totul, ori îi duc eu acolo?

— Ar fi de preferat să aduci tu totul. Suntem pe terasă.

— Vreţi și dumneavoastră o cafea?

— Da, mulţumesc. Mi-ar prinde bine.

Când a revenit pe terasă, April era tot acolo unde o lăsase. Părea să urmărească, aproape fascinată, operaţiunile de transport și de aranjare a pietrelor, ce se desfășurau dedesubtul terasei, însă când s-a așezat alături de ea, Ali și-a dat seama că April privea în gol, fără să vadă nimic.

— Curând îţi va sosi mâncarea, i-a zis.

April a dat din cap, fără să răspundă.

— Când trebuie să naști? a insistat Ali.

Spera că, dacă o atrăgea pe April într-o discuție, o putea scoate din acea visare solitară, readucând-o în prezent.

— Peste două săptămâni, a spus ea. Paul voia să ne petrecem luna de miere în apartamentul lui din Aspen, dar ginecologul meu a zis că nu ar trebui să zbor cu avionul atât de aproape de ziua nașterii. De aceea, trebuia să mergem cu mașina până la Las Vegas.

— Știi dacă e băiat ori fată?

— Fată. Paul a vrut să îi dea numele de Sonia Marie. Nu-mi prea place numele ăsta, a adăugat April, dar cred că-l voi accepta oricum. Voiam ceva mai modern. Nu știu dacă înțelegi, ceva de genul Hermione, ca în *Harry Potter.*

După Ali, numele Sonia Marie suna oricum mai bine decât Hermione, însă Paul dispăruse. April avea să-și dea seama foarte curând că, atunci când va fi vorba de propriul ei copil, doar ea va trebui să ia toate hotărârile. Având în vedere că fusese spulberat de un marfar, Paul Grayson nu mai avea cum să emită vreo părere în această chestiune.

— Mâncarea ta e pe drum, a repetat Ali. Va sosi cât de curând.

— Mulțumesc, a rostit April, adăugând după o pauză: Îți mulțumesc că ești atât de amabilă cu mine.

Pentru asta ar trebui să-i mulțumești unei doamne pe nume Phyllis, a gândit Ali. O *persoană pe care nu o știi, pe care probabil nici nu o vei cunoaște vreodată.*

În cele din urmă, Ali a continuat:

— Situația este foarte neplăcută și probabil va trebui să cooperăm ca să o rezolvăm. Ar fi bine ca toți cei care suntem implicați să ne purtăm civilizat.

April a aprobat cu o mișcare din cap.

— Polițiștii ți-au spus că Paul a fost ucis?

— Da.

— Cine ar fi în stare de așa ceva? a întrebat April și lacrimile i-au izvorât din nou în ochi. Nu-mi pot imagina. Cum de a putut cineva să aibă atâta sânge rece ca să-l lase pe șinele trenului ca să moară?

— Nici eu nu-mi pot imagina asta, a spus Ali.

Acesta era adevărul. Ca și April, gândea că o asemenea idee rămânea de neînțeles.

— Se crede că persoana care l-a lăsat acolo a mers apoi pe calea ferată, a continuat April. De aceea nu s-au găsit urme de încălţăminte la locul accidentului. Sigur a plănuit totul astfel încât să nu lase niciun indiciu. Se bănuiește că ucigașul a avut un complice care l-a așteptat undeva de-a lungul căii ferate și așa a plecat de acolo. Polițiștii au spus că ucigașul se afla încă în zonă când a murit Paul. Motorul mașinii era fierbinte când au ajuns polițiștii la fața locului. E de neimaginat cum poţi face așa ceva, iar apoi să stai acolo, ca să vezi cum se petrece totul.

Cuvintele lui April au făcut-o pe Ali să îngheţe. Dacă ucigașul se aflase în apropiere când se petrecuse coliziunea, însemna că încă era acolo când veniseră vehiculele de urgenţă – cam în același timp când ea trecea pe autostradă.

Asta însemna că polițiștii vor căuta pe cineva care ar fi putut să-l ia cu mașina pe ucigașul care voia să se îndepărteze de acel loc. Însemna și că detectivii Sims și Taylor nu vor avea de căutat prea departe, mai ales dacă vechiul testament era încă valabil. Se vor năpusti asupra ei.

Ea întrunea cele trei ingrediente necesare – motiv, împrejurări favorabile și un complice neidentificat – deci era exact persoana de care aveau nevoie polițiștii, suspectul numărul unu.

6

April era atât de flămândă, încât o singură porţie de pâine prăjită cu gem nu a fost de ajuns ca să-i potolească foamea. Ali s-a dus din nou la bucătărie ca să-i mai aducă o porţie. Când s-a întors cu ea, a văzut cu surprindere că echipa de filmare sosise. Cineva mătura și aduna piatra sfărâmată, iar alţi oameni așezau camerele de filmare într-o latură a terasei, cu panorama Los Angelesului drept fundal. S-a întors la masă exact când Tracy McLaughlin urca treptele în fugă, înapoindu-se pe terasă.

Mai devreme, când se răstise la cei care se ocupau de întreţinerea proprietăţii, fusese în tricou și un șort kaki. Acum, purta ceva ce părea să fie chiar kiltul din imaginea de pe casa pe roţi. Sub un braţ avea o bilă de granit – un patru, a apreciat Ali – pe care o ţinea ca pe o minge de fotbal american. Făcând un gest din cap către April, s-a apropiat de echipa de filmare. A pus bila pe podeaua terasei. S-a îndreptat de spate, a îndepărtat o buclă de păr blond care îi căzuse pe frunte și apoi s-a oprit să se consulte cu un membru al echipei. În acest timp, bila de granit s-a mișcat și a început să se rostogolească de-a latul terasei de parcă ar fi fost beată, oprindu-se lângă unul dintre picioarele scaunului pe care stătea Ali. Cifra 3, înaltă de aproape cincisprezece centimetri, fusese sablată pe suprafaţa netedă. Rostogolirea bilei în direcţia ei părea mult mai lipsită de pericol decât ceea ce se întâmplase mai devreme.

Îndepărtându-se de echipa de filmare, McLaughlin s-a grăbit să recupereze bila.

— Îmi cer scuze, s-a adresat el.

— El e Tracy, a făcut April prezentările, adresându-i-se apoi lui Tracy: Iar ea este Ali.

N-a menţionat numele de familie al niciunuia, ca și cum nu s-ar fi părut necesare.

— Încântată să te cunosc, a spus Ali.

El a dat din cap.

— Și eu.

Imediat după aceea, o fată foarte atrăgătoare, cu trăsături hispanice,

purtând o fustă foarte scurtă și pantofi cu tocuri foarte înalte, a intrat pe una dintre ușile cu canaturi de sticlă, venind din living. Ali a recunoscut-o: era o fostă stagiară la postul de televiziune la care lucrase și ea, dar nu-și putea aminti cum o cheamă. Fata avea un microfon la reverul taiorului elegant, era o ţinută de reporter, nu de stagiară. Asta însemna, evident, că în timpul care trecuse fata făcuse un salt mare în carieră. S-a îndreptat spre echipa de filmare, iar Tracy a făcut același lucru.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, s-a adresat celor două femei.

Luând bila de jos, Tracy s-a grăbit să o ajungă din urmă pe fată, aranjându-și bucla rebelă din mers. Imaginea femeii a părut să străpungă ceaţa în care April era învăluită, pentru că, brusc, ea și-a dat seama că dintre toate persoanele aflate pe terasă ea era singura îmbrăcată în halat.

Prin urmare, cu un gest grăbit, și-a îndepărtat scaunul de masă, exclamând:

— Trebuie să mă schimb.

Cum nu venise nimeni să o cheme, Ali a rămas pe loc. După câteva secunde, Tracy McLaughlin, ţinând încă bila de piatră sub braţ, și Sandy Quijada – care și-a spus numele la începutul interviului – au pășit în faţa camerei de filmat, rămânând în picioare, într-o postură cam prea fumată.

— El este Tracy McLaughlin, a spus Sandy, zâmbind fermecător spre cameră. Ești socotit inventatorul jocului numit Sumo Sudoku. Vrei să ne spui și nouă cum ţi-a venit ideea?

— Faptul că o persoană este puternică nu înseamnă că este și proastă, a început Tracy. Acesta este unul dintre cele mai vechi clișee în mintea oamenilor. Cum să spun, de câte ori aţi auzit expresia „prost ca noaptea”? Dacă ești bun sportiv, oamenii presupun în mod automat că ești un dobitoc. Sumo Sudoku este un joc care combină creierul și mușchii.

— Cum adică? a întrebat Sandy.

O *întrebare nu tocmai deșteaptă*, a gândit Ali.

— Sudoku este un joc în care se folosește logica, i-a răspuns Tracy. De obicei, jocul presupune hârtie și creion. Ori pix, dacă ești foarte bun.

— Ca rebusul, a intervenit Sandy.

— Exact, a aprobat Tracy. Numai că se joacă folosind numere în locul cuvintelor. Se desfășoară pe un pătrat cu optzeci și una de căsuțe, aranjate în careuri de câte nouă. Numerele de la unu la nouă se așază în careuri în așa fel încât toate valorile să apară fără nicio repetare în fiecare șir orizontal, în fiecare coloană verticală, dar și în fiecare dintre submatricele de trei pe trei numere care se găsesc în pătratul de nouă pe nouă numere.

Sandy s-a încruntat aproape imperceptibil, ca și cum cuvântul „submatrice" ar fi băgat-o în ceață.

— Și prin ce se deosebește Sumo Sudoku de sudoku?

Nu e chiar proastă blonda, se amuză Ali. *Dar tot proastă rămâne*.

— Pe de o parte, se joacă în aer liber, a explicat Tracy răbdător. În loc de hârtie, noi folosim suprafețe acoperite de iarbă, nisip sau chiar pietriș. Trebuie să se joace pe teren plat, pentru ca numerele să rămână acolo unde sunt plasate. Și în loc de creion pentru a scrie cifrele, folosim pietre ca asta, a făcut el, ridicând bila de granit și ținând-o în dreptul camerei astfel încât să se poată vedea numărul 3. Aceasta este o piatră numărul trei. Cântărește peste cincisprezece kilograme. Pietrele cu numărul unu cântăresc doar cinci kilograme.

— Asta înseamnă o mulțime de pietre, s-a mirat Sandy.

Tracy a dat din cap.

— Adevărat. Greutatea totală a pieselor de joc este de o mie opt sute patruzeci de kilograme. Nu se compară cu piesele de la jocul de dame al bunicului.

— Poți să mai spui asta o dată, a zis Sandy, numai zâmbet.

— Așadar, când aranjăm un joc, rețeaua este alcătuită din pătrate individuale cu latura de șaizeci de centimetri; prin urmare, un careu complet are latura de cinci metri și jumătate. Cum spuneam, terenul trebuie să fie suficient de plat ca să împiedice pietrele așezate să se rostogolească, dar el poate fi și în pantă, înierbat sau nisipos – și, dacă tot am adus vorba de asta, nisipul umed e preferabil celui uscat. Ca la golf, trebuie să joci în funcție de teren.

— Aici jocul se va desfășura pe iarbă? a întrebat Sandy.

Chiar dacă McLaughlin avea simțul umorului, acest lucru nu se observa defel în seriozitatea deplină cu care răspundea la asemenea

întrebări.

— Exact. Jocul se pregătește plasând toate pietrele la trei metri de marginea careului mare. Arbitrii așază piesele de început pe poziție. Acestea sunt marcate cu un semn autoadeziv de culoare portocalie și nu trebuie mișcate din loc pe durata jocului. Restul pieselor rămân neatinse pe margine până în momentul când arbitrul principal dă semnalul de începere. Pietrele pot fi mișcate în timpul partidei, dar acest lucru îl face pe concurent să piardă timp. Pietrele cu numere pot fi cărate în brațe sau rostogolite. Viteza este esențială. La fel și precizia.

Ascultându-l cum turuie ca o moară stricată, descriind regulile, lui Ali se părea că ascultă un inginer care se dă drept amator de exerciții fizice la sală. Și Sandy lăsa impresia că mintea ei plutește în derivă.

— Și cum se va desfășura jocul de astăzi?

— Ce e chestia asta? Glasul lui Victor Angeleri a răsunat în spatele ei.

Vorbele lui, deși rostite pe un ton destul de scăzut, au stârnit o încruntare și un gest prin care se cerea liniște din partea unei femei din afara cadrului de filmare, care avea mai multe tatuaje și cercei decât haine.

Ali s-a ridicat în picioare și s-a grăbit să între în living, urmată de avocat.

— Domnul McLaughlin prezintă regulile de joc pentru Sumo Sudoku, a zis ea, după ce au intrat. Se zvonește că e un joc de mare viitor.

Victor s-a oprit locului și s-a uitat peste umăr, spre terasă.

— Serios? Ce fel de sport?

— Ca voleiul de plajă, din câte îmi dau eu seama, a răspuns Ali. Dar, din câte am auzit, cred că lumea nu are de suferit din cauza lui. Cum stăm cu testamentul?

— Tocmai a sosit Les, a zis Victor. E timpul.

Așa că au intrat în biroul lui Paul – mai bine zis, fostul birou al lui Paul. La masa de lucru ultramodernă, din sticlă reflectorizantă și inox, stătea acum un bărbat pe care Ali nu-l cunoștea și care s-a ridicat când ea a intrat în cameră.

— Les Jordan, s-a prezentat el. Sunteți probabil doamna Reynolds.

Ali a dat din cap.

— Îmi pare rău că ne cunoaștem în circumstanțe atât de nefericite.

Ali a repetat gestul. Apoi a privit în jur. De obicei, în încăperea aceea existau doar trei scaune în plus – două cu spătar drept și rezemătoare pentru brațe și unul cu spătar reglabil, din piele, despre care se presupunea că, din punct de vedere ergonomie, era superior oricărui altuia din casă. De altfel, acela era scaunul preferat al lui Ali. Acum, Helga stătea pe el, undeva aproape de perete. Probabil că în curând avea să devină cel mai detestat scaun pentru avocată, care abia dacă reușea să atingă podeaua cu picioarele. Dar cum în acea zi se aflau acolo patru avocați, în birou fuseseră aduse și îngrămădite trei scaune rotative de la masa de jocuri din sufragerie.

Ali s-a așezat pe unul dintre ele, iar Victor și Ted Grantham s-au instalat pe scaune cu rezemătoare pentru brațe.

— Cred că doamna Gaddis va veni dintr-o clipă în alta, a observat domnul Jordan cu o mină serioasă. Sper că nu vă deranjează să așteptați puțin...

Lui Ali nu i-a scăpat amănuntul că, în timp ce așteptau apariția lui April, stătea într-o încăpere plină de avocați care, până la ultimul, înregistrau la tarife astronomice orele lor de activitate.

Și asta numai din vina lui Paul, a gândit ea. *Dacă nu ar fi fost ucis, dacă și-ar fi văzut de treburile lui, dacă nu s-ar fi dat în vânt după fuste...*

— Vreți cafea? a întrebat domnul Jordan.

Era ceva să se afle în fostul ei cămin și un oaspete să îi ofere cafea, mai ales un avocat, iar acest lucru a iritat-o mult pe Ali.

— Nu, mulțumesc. Eu și April am băut cafeaua pe terasă, acum câteva minute.

Merita să plătească biletul de intrare – indiferent cât ar fi costat – ca să vadă cum patru avocați se holbează la ea cu gurile căscate de uimire. Până ca vreunul să poată face vreo remarcă, în ușa bibliotecii au apărut două persoane proaspăt sosite. Una dintre ele era o femeie destul de atrăgătoare, a cărei vârstă ar fi fost greu de precizat. Fața îi era ca o mască, și pielea foarte întinsă, ceea ce sugera mulți bani cheltuiți pentru plata unui chirurg plastician deosebit de costisitor. Ali a recunoscut genul de femeie: soția cuiva de la Hollywood – ori, mai

precis fosta soţie a unui astfel de bărbat – care avea mai mult tupeu decât bani. Bărbatul cu papion care o însoţea pe nou-venită era tot avocat, și-a dat seama Ali, ceea ce însemna că în cameră se aflau cinci avocaţi. Mult prea mulţi.

— Bună dimineaţa, doamnă Ragsdale, a salutat-o Les Jordan cu glas onctuos, ridicându-se în picioare. Poftiţi, vă rog! Nu știam că veţi veni sau că veţi aduce pe cineva cu dumneavoastră. Voi trimite după scaune.

— Avem nevoie numai de unul, a spus femeia. Fiica mea nu va participa la această discuţie. Nu se simte în stare să îndure un asemenea chin.

— Mda, a făcut Les, cu tot respectul pe care vi-l datorez, nici dumneavoastră nu ar trebui să vă aflaţi aici, doamnă Ragsdale. E vorba de confidenţialitatea faţă de client și alte asemenea principii.

Fulgerându-l cu privirea, doamna Ragsdale s-a întors cu spatele la Les Jordan și s-a adresat celorlalţi oameni din încăpere.

— Mă numesc Monique Ragsdale, a spus ea. April Gaddis e fiica mea. Iar acesta, a adăugat, arătând spre bărbatul aflat alături de ea, este Harlan Anderson. L-am angajat în numele copilului – Sonia Marie. Indiferent dacă este vorba de testamentul vechi sau de cel nou, eu și domnul Anderson ne aflăm aici ca să ne asigurăm că drepturile nepoatei mele sunt protejate.

Lăsându-l pe Harlan în picioare, femeia a intrat și s-a așezat pe unul dintre scaunele aduse din camera de jocuri, etalându-și hainele scumpe și pantofii cu tocuri, în timp ce-și încrucișa picioarele. S-a uitat apoi lung la Les, ca și cum l-ar fi cântărit din priviri.

— Acum putem începe? a întrebat.

Ali și-a dat seama imediat că Monique era o persoană de care nu scapi cu una, cu două. Dacă nu era dată de-a dreptul afară din cameră, ea și avocatul nu aveau de gând să plece.

Les s-a uitat întrebător la Ali.

— Vă rog, a acceptat ea. Să continuăm oricum.

Les Jordan a oftat. Înainte de toate, i-a prezentat pe toţi cei aflaţi în încăpere, lăsând-o pe Ali la urmă.

— Știu cine e, a intervenit Monique imediat. Am mai văzut-o. La televizor. Acum vorbește-ne de testament.

— Adevărul este că a fost pregătit un nou testament, a continuat Jordan. A fost redactat, dar nu a apucat să fie semnat. Ne așteptam să definitivăm actele după pronunțarea divorțului, adică ieri. Evident că aceasta nu s-a întâmplat, astfel încât cel mai recent testament, cel încă valabil, este cel întocmit acum opt ani, după căsătoria lui Paul cu doamna Reynolds, aici de față.

În fața lui, pe biroul se afla un dosar. L-a deschis și a început să citească. Ali a ascultat cu mintea în altă parte. Cunoștea prevederile. La scurt timp după căsătorie, ea și Paul semnaseră documente similare. Ali lăsase un fond pentru Chris. Paul numise în testament câteva organizații caritabile. În rest, ei cedau totul în favoarea celuilalt. Ali și-a amintit că semnaseră testamentele în biroul altui avocat. La vremea respectivă, părea că Paul își călcase pe inimă ca să-i apere ei interesele. Acum, însă, în actualele circumstanțe, faptul că devenise singurul beneficiar al testamentului declanșase o serie de probleme spinoase, una dintre acestea, deloc ușoară, părând a fi Monique Ragsdale.

Pe măsură ce Les Jordan continua citirea prevederilor – donații către organizații caritabile, dar și către unele persoane Monique devenea tot mai agitată. În cele din urmă, ideea era clară. Ali Reynolds era încă soția lui Paul Grayson și, cum o mare parte din ceea ce posedau era proprietate comună, aceasta îi revenea lui Ali.

— Vreți să spuneți că April și copilașul nu primesc nimic? a întrebat Monique. Cum se poate așa ceva? Doar ai întocmit noul testament. De ce nu a fost semnat?

Les Jordan se arăta incredibil de răbdător.

— Eu și Paul stabilisem o întâlnire ieri după-amiază pentru a semna testamentul, după ce se pronunța divorțul. Așa a dorit el. A socotit că situația era mai limpede așa. Trebuia să ne întâlnim aici, la domiciliul lui, pentru ca el și April să poată semna noile acte. Evident, acest lucru nu s-a mai întâmplat.

— L-am cunoscut pe Paul Grayson, a spus apăsat Monique. A fost un om onorabil. Nu pot crede că a vrut să-și lase mireasa și copilul fără mijloace de subzistență.

Onorabil? a gândit Ali. Acum, când văduva legală se găsea în acea încăpere, iar cea care trebuia să-i fie mireasă se afla undeva la etaj, era

cel puţin ciudat să se facă o asemenea afirmaţie. Paul putea fi caracterizat în nenumărate feluri, dar onorabilitatea nu făcea parte dintre trăsăturile lui.

— Intenţia de căsătorie și căsătoria legală sunt lucruri diferite, a ţinut să precizeze Jordan.

— Și totuși, a continuat Monique. Singurul lucru care l-a împiedicat să se însoare cu April a fost moartea lui tragică și neașteptată. De fapt, cred că tocmai de aceea a murit. Persoana care l-a ucis a făcut-o ca să se asigure că Paul Grayson nu se va căsători cu fiica mea.

Privirea directă pe care a aruncat-o în direcţia lui Ali la încheierea tiradei era mai mult decât elocventă.

Ali s-a înroșit. Era, oricum, tare supărător să stai în aceeași încăpere cu mama amantei soţului tău, darămite să mai fii și acuzată de crimă. Ali a dat să deschidă gura pentru a se apăra, dar Victor a atins-o pe braţ. Cu o ușoară clătinare din cap, a avertizat-o, sugerându-i să-și ţină gura.

— Doamnă Ragsdale, în aceste momente trebuie să facem faţă multor simţăminte contradictorii, a intervenit el pe un ton liniștitor. Deocamdată, totuși, consider că ar fi recomandabil să ne abţinem cu toţii și să nu mai lansăm acuzaţii neîntemeiate.

Les Jordan a dat din cap în semn de aprobare.

— Domnul Angeleri are dreptate, a întărit el. Nu trebuie să ne lăsăm atrași de dorinţa de a lansa acuzaţii de orice fel. În ceea ce privește copilul, există legi ale statului California care sunt gândite tocmai pentru a rezolva cazuri ca acesta – legi care apără interesele copiilor încă nenăscuţi sau omiși din testamente. Fără îndoială că se vor pune la dispoziţie anumite fonduri din avere pentru întreţinerea copilului, precum și bani într-un cont până când el sau ea...

— Ea, a precizat Monique.

Jordan a dat din cap.

— Până când ea va ajunge la majorat. Este foarte probabil că se va numi un tutore *ad litem* pentru a apăra interesele copilului până la data majoratului.

— Asta este cât se poate de bine pentru copil, a obiectat Monique Ragsdale. Dar fiica mea? Cu ea ce se întâmplă? Asta înseamnă că ar putea să fie evacuată, să rămână în stradă?

— Nu sugerează nimeni așa ceva, mai ales în aceste momente, a spus Les Jordan. Însă, așa cum v-am spus ceva mai devreme, adevărul este că fiica dumneavoastră este soție doar în intenție, față de soția de drept. În cazul în care domnul Grayson nu a prevăzut ceva aparte pentru ea, prin încheierea unei asigurări de viață ori ceva de acest fel, nu cunosc alte prevederi legale care să fie invocate pentru a permite fiicei dumneavoastră să intenteze o acțiune împotriva prezentului testament. Nu țin să afirm că nu există căi de atac, dar acum nu-mi vine niciuna în minte.

— Dar dacă se pronunță divorțul? a zis Monique, adresându-i întrebarea lui Ted Grantham.

— Poftim? n-a înțeles el.

Monique nu s-a dat bătută.

— Harlan, aici de față, a descoperit un caz similar în New Jersey, în care divorțul a fost pronunțat după moartea soțului. Aceasta a clarificat modul în care a fost prezentată în instanță înțelegerea privitoare la avere și astfel s-a simplificat partajul. Totodată, divorțul a anulat în mod automat vechiul testament. Dacă s-ar proceda astfel, situația ar fi favorabilă Soniei.

— Dar nu mie, a replicat Ali, pe un ton tăios.

— Aici nu vorbim de tine, a zis Monique cu glas ferm. Aici este vorba numai de copil.

— Dar cu mine ce se întâmplă? a întrebat April. Cu divorț sau fără, se pare că eu rămân pe drumuri.

Până în momentul în care deschisese gura, nimeni dintre cei strânși în acea încăpere nu observase sosirea ei neanunțată. Nu se putea ști cât stătuse în fața ușii bibliotecii ca să tragă cu urechea la cele ce se discutau acolo. Era evident că se răzgândise și nu mai urcase la etaj ca să se schimbe, pentru că stătea în cadrul ușii îmbrăcată tot în cămașă de noapte și halat.

Monique a sărit de pe scaun și s-a dus grăbită spre fiica ei, certând-o.

— Nu trebuia să vii aici. Era mai bine să stai sus, să te odihnești.

— Nu am nevoie de odihnă, a protestat April. Am dreptul să particip la discuția asta. La urma urmelor, e vorba și de viața mea. Vreau să știu. Ce se întâmplă, pentru că nu vreau să hotărâți totul în

locul meu. Pe de altă parte, știu deja ce a spus avocatul. Potrivit testamentului, Paul îi lasă ei totul, a făcut ea semn cu capul spre Ali. Nu e drept. Cum de se poate întâmpla așa ceva? E ca un coșmar sau ceva de genul ăsta. Și unde-mi sunt prietenii? Cine i-a alungat?

— Eu, a spus Monique. Sunt convinsă că au telefonat și alții, dar i-am trimis pe toți către căsuța poștală. Și tot eu am plasat anunțul cu „Nu deranjați” la ușa de intrare în casă. Nu voiam ca lumea să te deranjeze în astfel de momente. Pe de altă parte, dacă erau prea mulți oameni în jur, ar fi fost mai greu să se facă filmarea.

— Dar am nevoie de prietenii mei, a protestat April. Am nevoie de companie mai mult decât de odihnă. Nu aveai niciun drept să-mi alungi prietenii.

Schimbul de replici era răspunsul la întrebările pe care Ali și le pusese mai devreme în legătură cu amicii lui April. Apoi, a mai observat ceva. Pe terasă, chiar dacă se văicărise, April o făcuse ca o adultă. Acum, când mama ei era prezentă în încăpere, April părea să fi revenit la cine știe ce scenariu din copilărie. Până și glasul îi suna mai copilăresc – mai degrabă ca al unei adolescente pretențioase și răzvrătite decât al unei femei adulte.

Ignorând sfatul mamei, April a intrat în încăperea deja aglomerată, unde s-a lăsat greu pe unul dintre scaunele rotative. După ce și-a strâns în jurul trupului halatul foarte larg, s-a uitat urât spre Ali.

— Te-ai purtat frumos cu mine până acum, a zis, dar cred că lucrurile s-au schimbat între timp. Când va trebui să plec de aici, înainte sau după ce se naște copilul?

— Nimeni nu a scos o vorbă despre plecarea ta din casă, a liniștit-o Ali. Și este clar că nici acum nu vom discuta asta. Întrucât copilul va veni pe lume peste câteva zile, trebuie să rămâi aici până când avocații ne vor ajuta să rezolvăm toate problemele.

— Și cât va dura până se rezolvă lucrurile? a întrebat April. Și ce mai e de rezolvat?

Întrucât Les Jordan condusese discuția până în acel moment, Ali s-a uitat spre el, dorind un sfat.

Les a ridicat din umeri.

— Proprietățile care nu prezintă complicații se pot soluționa în câteva luni, a spus el. Soluționarea celor complicate poate dura mai

multă vreme, mai ales dacă apar și alte aspecte – cum ar fi necesitatea de a lichida proprietatea, de exemplu. Pe de altă parte, există aspecte legale care pot provoca întârzieri pe perioade nedefinite.

Les nu a spus precis la ce fel de „aspecte legale" se referise, însă Ali și-a dat seama că el se gândise la acuzaţia de crimă cu care se confrunta. A presupus că toţi cei din încăpere, poate doar cu excepţia lui April, gândeau la fel. Ali știa prea bine că, deși era văduva lui Paul și principala beneficiară a testamentului său, putea să nu vadă niciun ban atâta vreme cât era considerată suspectă de moartea lui. Totul se prelungea până în momentul în care era exonerată de orice vină și, între timp, starea proprietăţii era plasată în așteptare, acumulând onorarii nebunești de mari.

— Bine, dar ce facem cu înmormântarea? a întrebat April.

— Ce e cu ea?

— Am doar douăzeci și cinci de ani, a spus April. Nu știu cum să organizez o înmormântare.

Nici eu nu am știut, i-a trecut prin minte lui Ali, *dar m-am descurcat până la urmă.*

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, i-a spus Monique fiicei ei. Mă ocup eu de toate.

— Ba nu, s-a opus April.

Răspunsul ei fusese atât de hotărât, încât toată lumea a rămas surprinsă, dar mai cu seamă mama ei.

— Cum nu am fost soţia lui Paul și, deci, nu sunt văduva lui, nu e treaba mea să mă ocup de înmormântare. Și nici a ta.

În timp ce vorbea, April o fixă cu privirea pe Ali. Pe de altă parte, Monique părea uluită de acea răbufnire scurtă, dar exprimată fără lacrimi și foarte hotărâtă. De fapt, Monique arăta atât de uimită, încât Ali s-a întrebat dacă mai existase vreodată o situaţie în care April să fi pus piciorul în prag și să-i spună nu mamei ei în termeni atât de răspicaţi. Ali a intervenit în discuţie înainte ca Monique să aibă posibilitatea de a mai spune ceva.

— Primul meu soţ a murit de cancer când eram cam de vârsta ta, s-a adresat ea lui April. Fiul meu s-a născut la două luni după moartea tatălui său, așadar știu câte ceva despre situaţia prin care treci. Mi-a fost greu să mă ocup de funeraliile lui Dean, dar a trebuit să o fac. La

fel și tu. De fapt, funeraliile sunt pentru cei vii și de multe ori ele adâncesc suferința. Dacă dorești, te voi ajuta cu dragă inimă să organizezi înmormântarea.

— Stați puțin, a obiectat Monique. April e fiica mea. Nu ai dreptul să te bagi chiar așa...

— Mamă, încetează! s-a răstit April, continuând apoi discuția cu Ali. Da, aș vrea să mă ajuți. Cât timp e necesar ca să organizezi totul?

— Nu prea mult. În afară de alegerea coșciugului sau a unei urne, în caz că te hotărăști pentru incinerare, practic nu ai multe de făcut după ce legistul îți pune cadavrul la dispoziție. Abia după ce se eliberează trupul neînsuflețit poți stabili data serviciului religios, să comanzi flori, să dai anunț în ziar și toate celelalte.

— Nu am fost niciodată la o înmormântare, a spus April. Unde se țin? La o biserică? Sau aici, acasă?

— În niciun caz acasă, s-a grăbit Ali. Iar Paul nu a fost o persoană care să meargă des la biserică. De acea, salonul unei firme de pompe funebre ar fi cel mai recomandabil pentru serviciul religios și o masă comemorativă aici, după aceea.

— Și invitațiile se trimit sau cum se procedează? a întrebat April.

Chiar că e necoaptă, a gândit Ali.

— Nu, cineva o să scrie un necrolog cu un anunț la sfârșit prin care se precizează data și locul serviciului religios, și dacă el se va desfășura cu accesul publicului. Anunțul se dă în *Times*. Apoi, vine cine vrea.

April a dat din cap.

— Ai vorbit de o firmă de pompe funebre. Care anume?

— Când am fost la Indio pentru identificare, la morga din comitatul Riverside am semnat un formular. După ce nu vor mai avea nevoie de cadavru, actul acela îi autorizează pe cei de acolo să îl pună la dispoziția firmei Three Palms Mortuary, de aici, din Beverly Hills. Am ales firma asta pentru că acum trei ani tot ea s-a ocupat de serviciul funerar pentru mama lui Paul. Și au făcut treabă bună. Clădirea este frumoasă, capela este spațioasă și țin minte că m-am înțeles foarte bine cu oamenii de acolo. Și capela este destul de aproape – la doar un kilometru jumătate sau cam așa ceva, pe Sunset. Dar dacă preferi să apelezi la altă firmă...

— Nu. Sunt convinsă că e bine așa.

— April, stai puţin, a intervenit Monique. E ridicol ce se întâmplă. Nu se poate să îi permiţi să se amestece și să se ocupe de toate. Pentru numele lui Dumnezeu, April, apără-ţi poziţia! Preia frâiele!

— Îmi apăr poziţia, i-a răspuns April. O să fac totul cum vreau eu, iar Ali o să mă ajute. S-a uitat în jur, spre feţele avocaţilor strânși acolo. Ar mai fi ceva?

Les Jordan a clătinat din cap.

— Cred că nu. Cel puţin deocamdată.

— Bine. Atunci, mă duc sus. Și de data asta chiar o să mă schimb. Vreau să ies și să văd cum merge filmarea jocului de sudoku.

Braţele scaunului adus din sala de jocuri erau joase. Cum pântecele umflat îi coborâse mult centrul de greutate, April s-a chinuit puţin ca să se ridice în picioare. Ali se aștepta ca Monique să se scoale și să-și urmeze fiica afară din încăpere, însă ea nu a făcut acest lucru. A rămas pe loc.

— April e fiica mea, a anunţat ea. Nu am de gând să stau deoparte și să văd cum e călcată în picioare și jecmănită.

— Nu o calcă nimeni în picioare, a ţinut să precizeze Les Jordan. Noi i-am adus pur și simplu la cunoștinţă aspectele juridice ale situaţiei.

Însă Ali a înţeles imediat că Monique nu se adresase avocaţilor. Femeia îi vorbise direct ei, sugerându-i să bată în retragere.

— Am terminat? a întrebat Victor.

— Din punctul meu de vedere, da, a spus Les.

— Bine. Atunci, noi plecăm. Hai, Ali. Helga.

Cu privirea lui Monique aţintită cu insistenţă asupra ei, Ali s-a ridicat de pe scaun. A trecut pe lângă ea, îndreptându-se spre ușă, apoi s-a răsucit și a revenit.

— Fiica ta trece printr-o situaţie cumplită acum, i-a spus. Nu am deloc intenţia să o calc în picioare, încerc doar să o ajut.

— Nu are nevoie de ajutorul tău, a replicat apăsat Monique. De ce ar avea? Mă are pe mine.

Întocmai, a gândit Ali și i-a urmat pe Victor și Helga, ieșind din cameră. *Sărmanul copil. De ce ar avea nevoie April de altcineva?*

7

Când au ieșit din casă, Victor, Ali și Helga au descoperit că Lincolnul lui Victor era blocat de o a doua casă uriașă pe roţi, pe latura căreia stătea scris SUMO SUDOKU DRAGONSLAYER TEAM. În timp ce manevrase uriașa mașină pe aleea circulară, șoferul lovise cu partea laterală un stâlp al porţii, smulgându-l. Jesus, grădinarul și cel care, după toate aparenţele, era șoferul se certau aprins în legătură cu incidentul, iar toată discuţia se desfășura pe voce ridicată, în spaniolă.

Întrucât abia fusese reinstalată în poziţia de stăpână a casei din Robert Lane, Ali s-a gândit că ar fi fost cazul să intervină și ea la acea discuţie, dar cum se părea că Jesus controla situaţia, nu s-a amestecat. Avea probleme mult mai presante decât aceea legată de repararea unei porţi.

Ea și Helga au urcat în Lincoln, iar Victor a rămas afară până când mașina avariată a fost mutată din loc. Lângă o latură a casei, în curtea din apropierea cabanei de lângă piscină, Ali a zărit în treacăt câţiva oameni și echipa de filmare care urmărea un bărbat cu pieptul dezgolit. Acesta s-a aplecat și a ridicat o piatră de sudoku, după care a pornit în goană cu ea. Așadar, jocul de Sumo Sudoku era în plină desfășurare.

— Aţi auzit vreodată de divorţ post-mortem? a întrebat Ali.

— Nu se va întâmpla așa ceva, i-a răspuns Helga. Pe de o parte, am face o prostie dacă am accepta. Prin pierderea deducerii fiscale de care beneficiezi ca văduvă ar trebui să plătești niște taxe pe proprietate care te-ar sărăci. Pe de altă parte, April e mai deșteaptă decât am crezut, să știi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că i-a evaluat pe toţi avocaţii din cameră, și-a dat seama că ești cea mai miloasă de acolo și s-a gudurat pe lângă tine, făcând-o astfel pe mama ei să turbeze.

— Nu cumva ești cam cinică? a întrebat-o Ali. April e într-o situaţie dificilă. Din întâmplare, știu din propria experienţă prin ce trece în aceste momente.

— Nu te lăsa păcălită, a insistat Helga. Te lingușește pentru că-și

închipuie că tu ești aceea care îi va da bani pentru copil.

— Și ce e rău în asta? a ripostat Ali. Ted Grantham nu a încercat să facă la fel – periindu-mă pe mine, ca să fie sigur că i se va plăti onorariul?

— Asta e altceva, i-a replicat Helga. April se pricepe mult mai bine la asta decât Ted Grantham. El nu e însărcinat în opt luni și jumătate, pe când ea, da. Crede-mă, April o să folosească sarcina ca pe o armă. Va exploata la maximum bunătatea ta. Și-a dat seama că ești prea amabilă ca să o arunci în stradă. Pe de altă parte, a câștigat detașat prima rundă.

— Care rundă? s-a mirat Ali.

— Când ai zis că o lași să stea în casă până la nașterea copilului. Când va sosi momentul să plece de aici, parcă văd că va trebui să o evacuezi. Și apropo, sunt de acord cu Ted. Cât timp transferul de proprietate este în suspensie, va trebui să ceri efectuarea unui inventar și o evaluare a tot ce se află în casă. De-a lungul vremii, am cunoscut nenumărate femei ca April Gaddis. Va analiza ce merită să fie furat și ce nu și o va șterge de aici cu orice obiect care nu este bătut în cuie. Și nu ar fi rău să ceri și un test de paternitate.

Culmea ironiei: Ali ajunsese s-o apere pe iubita gravidă a soțului ei în fața Helgăi Myerhoff, avocata ei de divorț. A răsuflat ușurată și s-a bucurat când Victor a deschis portiera și s-a așezat pe scaun.

A măsurat-o pe Ali și a clătinat din cap cu o expresie ce părea a fi de dezgust.

— Care cuvânt din expresia „orice declari poate fi folosit împotriva ta” nu-ți este clar?

— Poftim? n-a înțeles Ali.

— Vorbeam de blogul tău, a spus Victor. Tocmai m-a sunat asistenta mea. A citit blogul tău de pe net – a citit totul despre asta, cum s-ar spune. Ali, trebuie să înțelegi că nu doar ce le spui polițiștilor poate fi folosit împotriva ta. Se poate folosi orice spui față de oricine. Fang? Chiar îi spuneai Fang lui Paul Grayson?

— Așa l-am numit pe blog încă de la început, a protestat Ali, cu mult înainte să fi fost ucis.

— Crede-mă, detectivii Sims și Taylor vor fi încântați să afle asta. Din acest moment, să nu mai comentezi nimic pe blog despre caz, ai

înțeles? Atâta vreme cât se desfășoară investigația, orice comentariu din partea ta trebuie exclus.

— Da, a dat din cap ea. Se simțea ridicolă și oarecum umilită. Și în privința lui Sims și Taylor...

— Ce e cu ei? a întrebat-o Victor pe un ton tăios.

— Este evident că au luat legătura cu April. Mi-a zis chiar ea mai devreme, când eram pe terasă.

— Și ce ți-a spus?

— Că polițiștii cred că ucigașul lui Paul a lăsat mașina pe șine și apoi a mers pe traverse suficient de mult, pentru a putea părăsi linia fără să fie depistat. Se bănuiește că s-a întâlnit cu un complice undeva în apropiere, de unde a plecat, a spus Ali.

Victor a oftat lung.

— Așa se explică de ce nu s-au găsit urme la locul accidentului.

Ali a dat din cap.

— Da.

— Asta ar însemna că ucigașul sau ucigașii erau în zonă când a murit Paul. Ceea ce, potrivit bonului de casă de la benzinărie și de la restaurantul din Blythe, te-ar plasa și pe tine în apropiere.

Ali a dat din nou din cap. Îi plăcea modul în care Victor făcea legătura între amănunte, chiar dacă ei nu-i convenea cum făcea el legătura între ele.

— Da, a zis din nou.

— Cred că deja au solicitat lista convorbirilor telefonice pe care le-ai purtat atunci, a spus Victor pe un ton gânditor. Vor să știe cu cine ai luat legătura recent, ca să vadă dacă pot descoperi cine ți-ar fi putut fi complice.

— Evidența convorbirilor mele? a întrebat Ali. Dar nu este ilegal?

— Este ilegală ascultarea convorbirilor fără mandat, dar e perfect legal să aibă acces la lista convorbirilor tale, ca să vadă cine te-a sunat și cu cine ai vorbit, dar și pentru a afla unde te aflai și prin ce turnuri de retransmisie au fost dirijate convorbirile acelea.

— Pot să-mi examineze lista de convorbiri până nu mai pot, a spus Ali. Nu vor descoperi nimic. Vor trebui să caute în altă parte.

— Dacă vor căuta în altă parte, a pus-o Victor la punct.

— Ce vrei să spui că acest dacă?

— Lui Sims și lui Taylor li s-a încredințat un caz în care este vorba de o personalitate, iar șefii lor vor dori soluţionarea lui al naibii de repede. Au și un posibil suspect – tu. Cred că se vor zbate ca demenţii ca să pună cap la cap dovezile pe care le au cu felul în care cred ei că s-a întâmplat totul, în loc să descopere ce altceva se putea întâmpla sau cine ar mai fi fost implicat.

— Dar ce alţi suspecţi ar fi? a întrebat Ali.

— Mai bine spune-mi tu, i-a răspuns Victor. April ar fi trebuit să fie proastă ca o bâtă ca să-l ucidă pe Paul Grayson înainte de a se vedea moștenitoare.

— Dar mama lui April? a întrebat Ali.

— Doamna Ragsdale ar merita să intre în cercul suspecţilor, a recunoscut Victor.

— Și eu cred la fel, l-a aprobat Helga. Femeia aia este o mare figură. Până și ideea de a aproba un divorţ post-mortem este ridicolă.

Câteva minute mai târziu, Victor a lăsat-o pe Ali la hotel. După ce a aruncat o privire la ceas, și-a dat seama că, în funcţie de trafic, mama ei avea să sosească peste aproape o oră. A urcat în cameră ca s-o aștepte pe Edie. Cât a așteptat, s-a logat și a găsit cutia poștală doldora de mesaje. Cu toate astea, înainte de a citi vreunul, a postat ea ceva pe blog.

CUTLOOSEBLOG.COM
Sâmbătă, 17 septembrie 2005

Primul impuls al ei a fost să înceapă postarea cu cuvintele: „La recomandarea avocatului meu...” dar apoi și-a amintit avertismentul lui Victor: „Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta.” De aceea a ales să scrie ceva mai puţin descriptiv și, de asemenea, după părerea ei, mult mai puţin real.

Deocamdată, suspend orice comentarii din partea lui Babe din cauză că sunt implicată într-o problemă personală complexă. Dacă timpul îmi va permite, voi continua să postez comentarii interesante ale cititorilor mei. Până atunci însă, vă mulţumesc pentru fidelitate și pentru interesul pe care-l manifestaţi în ce mă

privește.

Postat la 11.12 AM, 17 septembrie 2005, de BABE

Când a început să citească e-mailurile, a constatat că majoritatea erau în legătură cu postarea lui Phyllis din Knoxville. Unii corespondenţi păreau a fi de acord că Phyllis avusese o idee bună.

Dragă Babe,

Phyllis are dreptate. Poartă-te frumos cu Twink și fii bună cu tine. Ce semeni aceea vei culege.

ANNA

Dragă Babe,

Și tu ai suferit o pierdere îngrozitoare. Mai mult de una. Te asigur că ești în gândul și rugăciunile mele.

LESLIE DIN IOWA

Surprinsă de numărul mare de oameni care îi transmiteau condoleanţe, Ali le-a răspuns tuturor fără a le mai posta mesajele. Cu toate acestea, nu toate mesajele era amabile.

Vai, ce grozav! încă o celebritate din sudul Californiei este ucisă de o soție „abuzată” care a lucrat în televiziune. Reporterii din presa de scandal vor înnebuni de plăcere. Nici nu e de mirare că vei angaja un avocat scump și o să scapi basma curată. Mi-e greață de oameni ca voi. Sper să putrezești în iad.

Acest mesaj nu era semnat și nu merita să se răspundă.

Dragă Babe,

Când am citit partea aceea despre interogarea ta de către detectivii de la omucideri nu mi-a venit să cred, dar polițiștii întotdeauna îi suspectează pe soți, deși de obicei ucigașul este mai curând soțul decât soția. Asta înseamnă că te bănuiesc pe tine? Te vor aresta, sau ești doar o persoană care prezintă interes? Dacă te vor aresta, nepotul meu, Richard Dahlgood, este avocat în Los

Angeles. Nu știu ce onorariu cere, dar dacă vrei să iei legătura cu el, anunță-mă, și-ți voi da numerele lui de telefon.

VELMA T DIN LAGUNA

Ali a vrut să-i spună Velmei că beneficia de toată asistența juridică din lume. Nu se îndoia că nepotul Velmei ar fi costat-o mult mai puțin decât masivul Victor Angeleri. Însă îl plătea prea mult pe acest om ca să îi nesocotească sfaturile. I-a răspuns Velmei, mulțumindu-i atent în câteva cuvinte evazive.

Dragă Velma, îți mulțumesc pentru grija ce mi-o porți. Te rog să nu te îngrijorezi. Situația este sub control.

BABE

Următorul e-mail a năucit-o.

Dragă doamnă Reynolds,

Te rog să mă ierți că te contactez prin intermediul blogului tău. Am încercat să te găsesc la numărul de acasă, din Arizona. Am lăsat un mesaj acolo, dar cred că în prezent te afli în Los Angeles. Numele meu este Sheila Rosenburg. Sunt producătoare (pentru zona L.A.) la postul Court TV.

Am dori să luăm legătura cu tine oricând dorești în legătură cu un eventual interviu. Informațiile privind modul cum pot fi contactată se află mai jos.

SHEILA ROSENBURG

Ideea că moartea lui Paul devenise acum subiect pentru rețeaua de „crime adevărate” o făcea să înghețe, pur și simplu. În cazul în care Court TV se apuca de o asemenea treabă, însemna că și Greta Van Susteren de la Fox îi va urma curând exemplul. Iar în adunătura aceea de fanatici, Ali cunoștea producători și comentatori care erau în stare să croiască o întreagă poveste pornind de la ceea ce nu s-a spus, tot astfel cum ar fi făcut pornind de la vorbe rostite.

Dragă doamnă Rosenburg, îți mulțumesc pentru interes. În

momentul de față nu doresc să dau interviuri. Dacă mă voi răzgândi te voi înștiința.

Numai bine,
ALI REYNOLDS

Următorul a uluit-o.

Hei, Ali,

Cum îți merge? Nu te-am văzut demult Am o posibilă ofertă de slujbă pentru tine, ceva care te va aduce acolo unde ți-e locul – emisiuni în direct. Dacă sosești curând la Los Angeles, anunță-mă și voi vedea dacă pot aranja un interviu pentru tine.

JACKY

Jacky era prescurtarea de la Jack Jackson, agentul lui Ali – sau, mai curând, fostul ei agent. Primele cuvinte care i-au venit în minte erau: mesajul ăsta m-a sâcâit mai rău decât o măsea stricată. De fapt, Jack fusese multă vreme agentul lui Ali – de la prima ei slujbă de reporter, când terminase colegiul în Milwaukee, și până la mutarea ei de la Fox News din New York la televiziunea de știri din Los Angeles. Ali căpătase slujba din Los Angeles prin forțe proprii și fără niciun ajutor din partea lui Jacky, însă el fusese încântat să-și primească partea din acea mutare. Asta fusese atunci. Însă imediat ce fusese concediată – după ce i se dăduseră papucii de la postul de televiziune și anunţase clar că nu avea să accepte concedierea pe criteriul vârstei fără să întreprindă ceva –, Jacky dispăruse de pe faţa pământului. Nu mai răspunsese la apelurile și nici la e-mailurile ei.

Ali înțelesese prea bine ce se petrecea. În lumea televiziunii, directorii de rețea erau oameni cu greutate.

Paul Grayson avea multă putere în acea lume și nimeni nu voia să-l supere. Era clar că Jacky aflase despre cele petrecute și hotărâse să ia distanţă, lăsând-o pe Ali să se descurce cum o putea în privința carierei. Acum, când Paul dispăruse, Jacky ajunsese brusc la concluzia că Ali Reynolds avea din nou valoare. Fără îndoială că se aștepta să fie reprimit cu brațele deschise. Și bănuiala lui că ea va apela din nou la serviciile lui o irita pe Ali mai rău decât orice pe lume.

Du-te dracului, a înjurat ea, pe tăcute. *Nu am nevoie de vulturi*. Și cu asta, a șters mesajul lui Jacky.

După câteva clipe a sunat telefonul, cel de hotel.

— Doamnă Reynolds, e cineva în hol care ar dori să vă vadă, a anunțat-o recepționerul cu glas calm. Spune că este mama dumneavoastră. Să o trimit sus?

— Da. Te rog chiar.

Ali stătea în pragul ușii deschise ca să o întâmpine pe Edie Larson, care târa după ea o valiză imensă pe rotile.

— Sper că nu te superi dacă dorm cu tine, a întrebat Edie, cu glas nesigur.

— Nicio problemă, a liniștit-o fiica ei, arătând spre patul de dimensiuni uriașe.

— Știai că vine și Dave Holman? a întrebat-o Edie. L-am întâlnit în hol. Voia să ia o cameră aici, dar când a aflat prețul era cât pe ce să facă infarct, așa că s-a dus să caute alt hotel.

Edie s-a oprit în mijlocul camerei și s-a rotit, examinând încet interiorul extrem de elegant.

— Sigur îți poți permite să stai aici?

— Da, a liniștit-o Ali, amintindu-și de dimineața petrecută cu avocații și vestea că avea să moștenească o bună parte din averea considerabilă a lui Paul Grayson. De fapt, de acum înainte îi era mult mai la îndemână să locuiască acolo. A închis ușa dinspre coridor și s-a întors spre mama ei.

— Ia spune, cum stau lucrurile? a întrebat Edie Larson. Și cum te simți?

Din anumite motive, venind din partea lui Edie, acele două întrebări erau suficiente pentru a face o breșă în stăvilarul emoțional al lui Ali. Toate lacrimile pe care nu le vărsase la morgă – toate lacrimile pe care și le reținuse și nu le vărsase în timpul vizitei la casa din Robert Lane – au potopit-o acum. Suspinând, s-a lăsat cuprinsă în brațe de mama ei, strânsă și încurajată, în vreme ce Edie o bătea ușor pe un umăr și îi spunea vorbe de alinare.

— Ușurel, a murmurat Edie. O să fie în regulă. Vei vedea. Ia spune, ai mâncat de prânz?

Această întrebare era atât de obișnuită din partea mamei sale, încât

Ali s-a văzut nevoită să zâmbească printre lacrimi. Fiica ei putea fi o ucigașă dementă, pe cale să fie azvârlită în temniță, dar Edie era în stare să mute și munții ca să se asigure că Ali mâncase cum se cuvine.

— Încă nu, a recunoscut Ah.

Edie a ridicat valiza supradimensionată pe pat și a desfăcut fermoarul.

— Așa, a zis. Să-mi atârn câteva lucruri în dulap și să le strâng pe celelalte. După ce le știu în ordine, o să fiu în stare să gândesc mai bine.

— După ce termini, poate coborâm. Să mâncăm ceva.

— Proastă idee, a spus Edie. Cred că ar fi mai bine dacă am comanda ceva în cameră.

— De ce? a întrebat Ali.

— Pentru că prin hol mișunau o mulțime de oameni care mi s-au părut a fi din lumea presei. L-am întrebat pe unul dintre băieții aceia din personalul hotelului, un ușier, cred, ce căutau toți acei oameni acolo. Și el mi-a zis că te așteaptă pe tine.

— Pe mine? a întrebat Ali.

— Nu pe tine ca nume, i-a răspuns Edie. A zis că erau acolo pentru că se zvonise că în hotel se află „o persoană suspectă de crimă". Și că încearcă să o vadă pe acea persoană. Om fi noi în California, a adăugat Edie, dar cred că în Los Angeles există doar un suspect de crimă care să locuiască într-un hotel ca ăsta.

Pe vremea când Ali lucra la redacția de știri, una dintre reguli era ca numele suspecților să nu fie menționate decât atunci când erau acuzați oficial de crimă. Dar asta nu avea cum să o ajute. Fața ei apăruse pe ecranele televizoarelor seara trecută, când ea și Victor plecaseră de la morgă. Iar oamenii observaseră. Unii o recunoscuseră. Nu știa cum de reușiseră să descopere la ce hotel locuia. Probabil că cineva urmărise Lincolnul lui Victor după ce plecaseră din Robert Lane. Acum, știind că reporterii erau acolo, Ali se simțea asediată.

— Cred că e o idee bună să apelăm la room service, a acceptat ea.

Jumătate de oră mai târziu, a sunat pe telefonul mobil.

— Cum de suportați traficul ăsta zi de zi? voia să știe Dave Holman. Aici nu există doar o oră de vârf. Ora asta ține toată ziua.

— Unde ești? l-a întrebat Ali.

— Motel 6. E ceva mai pentru buzunarul meu decât hotelul în care stai.
— Unde este?
— Autostrada 101 și altă autostradă, I-210, cred. Partea bună este că de aici aș putea să ajung acolo cu metroul de suprafață. Oamenii care merg pe autostrăzile astea sunt țicniți.
Ali venise la Los Angeles după ce trăise la New York. Zona cu metroul i se păruse diferită, dar nu întru totul străină. Dave venea din Sedona. Ali își dădea seama cât de neobișnuit i se părea Los Angelesul cuiva care trăise toată viața într-un orășel din Arizona.
— Stau la camera 703, a zis ea. Când ajungi la hotel, vino direct sus. Orice ar fi, să nu pronunți numele meu. Mama spune că holul este înțesat de reporteri. S-ar putea ca vreunul dintre ei să tragă cu urechea.
— Fără glumă, a răspuns Dave. Oi fi eu un țărănoi aici, dar când am întâlnit-o pe Edie acum câtva timp în hol, și eu am observat unul sau doi reporteri amestecați prin mulțime.
— Atunci o să mâncăm de prânz în cameră, a spus Ali. Comandăm la room service. Tu ce vrei?
— Un burger. Mai în sânge. Și fără tofu!
Ali a râs auzindu-l.
— Bine, fără tofu.
A telefonat la room service și a comandat un burger pentru Dave și supă cu tortilla pentru ea și Edie. După ce a pus receptorul în furcă, a observat că mama ei îi studiază imaginea reflectată de oglindă.
— Ai întâlnit-o? a întrebat ea.
— Pe cine?
— Pe April Gaddis, a răspuns Edie. Logodnica lui Paul.
— De unde știi cum o cheamă? a întrebat Ali.
Edie a băgat mâna într-o poșetă încăpătoare și a scos niște ziare.
— M-am oprit să beau o cafea la benzinăria aceea de dinainte de Palm Springs, unde trag camioanele, și am ales două ziare. Înainte de a ajunge aici, voiam să știu cu ce ne confruntăm.
Edie a așezat ziarele pe pupitru și apoi a scos un carnețel cu arc, nou-nouț. A deschis carnețelul la prima pagină, care era neatinsă.
— Din câte știu, când lucrează la un caz de omucidere, Dave

Holman ține întotdeauna un jurnal, a precizat ea, punând mâna pe un pix. Cred că trebuie să procedăm la fel. O să scriu totul, ca să nu uităm niciun amănunt. Așadar, spune-mi! Cum e April?

În orice alte circumstanțe, Ali ar fi socotit caraghios modul foarte serios în care mama ei aborda problemele, dar în situația de față se vedea că ea nu glumește.

După cum stătea cu pixul pe hârtie, era limpede că vrea răspunsuri.

— Foarte tânără, foarte drăguță și cât se poate de gravidă, a descris-o Ali în cele din urmă.

— Și trebuia să se mărite astăzi, a spus Edie.

Ali a confirmat cu un gest din cap.

— Ea este socotită suspectă în uciderea lui Paul? a vrut să știe Edie.

— Probabil că nu, a spus Ali. Nu ar avea motiv. Dacă divorțul ar fi fost pronunțat, iar ceremonia de nuntă ar fi avut loc, lucrurile ar fi stat altfel, dar după citirea testamentului de azi-dimineață eu am rămas soția legală a lui Paul și principala beneficiară. Dacă April ar fi vrut să-l lichideze, cu siguranță că ar fi fost suficient de deșteaptă să aștepte până când se căsătoreau de drept.

— E chiar atât de deșteaptă? a întrebat Edie.

Ali s-a gândit la spusele Helgăi – despre faptul că April era îndeajuns de deșteaptă ca să apeleze la mila ei.

— Cred că da, a răspuns.

— Atunci, ce altă persoană ar avea motive? a întrebat Edie. Ataca problema în maniera ei obișnuită – în mod direct și cu mult bun-simț. Există posibilitatea ca în toată treaba asta să fie amestecat vreun bărbat? a adăugat ea. Dacă nu banii reprezintă factorul determinant, poate e vorba de altceva – gelozie, de pildă. Din câte am văzut eu la televizor, gelozia e un motiv bun.

Ali se gândise la April Gaddis și la Paul Grayson în primul rând ca la niște persoane care o înșelau pe ea.

Ideea că ei se puteau înșela unul pe celălalt nu-i trecuse niciodată prin minte.

— Cred că e posibil, a zis Ali, cu îndoială în glas.

Nu era întru totul convinsă.

— Sigur că este, a spus Edie hotărâtă. Dacă Paul te înșela pe tine, însemna că o înșela și pe ea. Știi ce spune tatăl tău: Cine înșală o dată

înșală mereu. De aceea, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să aflăm tot ce se poate despre April Gaddis.

— Trebuie să-l întreb pe Christopher despre asta, a zis Ali. Ea a aflat de April înaintea mea. E rudă cu un amic al lui. April a lucrat pentru Paul ca asistentă administrativă, dar nu știu ce a fost mai întâi: oul sau găina – adică slujba ori aventura. E posibil ca el s-o fi angajat ca să câștige suficient cât să se întrețină. În acest fel nu apărea niciun document care să fie o dovadă că el o plătea în altfel.

— Corect, puţin nepotism prenupţial nu strică nimănui, a remarcat Edie. Deci, să-l întreb pe Christopher despre April.

— Am cunoscut-o pe mama ei, a spus Ali.

— Mama lui April? a întrebat Edie. Serios?

— O cheamă Monique Ragsdale. A venit în Robert Lane azi-dimineaţă, ca să discute cu avocaţii. Susţine că are în vedere interesele copilului. Eu cred că mai curând vrea să-și asigure propriul bine. A venit cu speranța că vom fi de acord cu o hotărâre de divorţ post-mortem.

— Doar nu poţi divorţa de cineva după ce a murit, nu?

— Helga nu este de aceeași părere, a spus Ali.

S-a auzi o ciocănitură în ușă. Când Ali a deschis, căruciorul cu mâncare aștepta în coridor, iar lângă el se afla și Dave Holman. Ea chiar simţea nevoia de a vedea statura lui militărească și umerii laţi, astfel încât sosirea lui a bucurat-o. Trecând pe lângă chelner, l-a strâns pe Dave în braţe scurt, dar cu multă sinceritate.

— Îţi mulţumesc că ai venit, a spus.

— Nu aș fi vrut să pierd asta, a răspuns el.

În timp ce chelnerul punea masa în spaţiul rezervat, Dave s-a plimbat prin cameră.

— Asta e ceva mai frumoasă decât a mea, a recunoscut el. La Motel 6 nu există serviciu la cameră, însă la mai puţin de un cvartal e un restaurant din lanţul Denny's, așa că voi supravieţui.

Apoi s-a uitat peste umărul lui Edie, la carneţel.

— Încercam să-mi fac o idee privind persoanele implicate în caz, a explicat ea.

— Bună treabă, a lăudat-o el.

În timpul mesei, cei doi au continuat să o încolţească pe Ali cu

întrebări, în vreme ce Edie lua notițe de zor. Ali și-a amintit iar vorbele lui Victor: „Tot ce spui...” Însă cu siguranță că ceea ce îi zicea mamei și bunului ei prieten Dave nu avea cum să-i facă rău, nu? Mai ales că tot ce spunea era adevărat.

Tocmai terminau masa, când a sunat telefonul.

— Ted Grantham, a auzit Ali. Mi se pare puţin cam forţat, dar...

— Despre ce este vorba?

— April a telefonat cât eu și Les luam prânzul, a zis el. Nu am preluat mesajul decât după ce am revenit la birou. A spus că are necazuri cu mama ei referitor la organizarea funeraliilor. Voia să discute cu tine și să te întrebe dacă nu ai putea să te întorci acolo ca să stai de vorbă cu ea.

— Sigur, a acceptat Ali. Aș fi încântată.

— Încântată să ce? a întrebat-o Edie după ce Ali a încheiat convorbirea.

— April ar vrea să merg acasă ca să discute despre organizarea funeraliilor.

— Cu tine? a întrebat Dave.

— Da. Cu mine.

Ali începuse deja să-și caute poșeta și cheile.

— Cum vine asta? s-a interesat Dave.

— Are doar douăzeci și cinci de ani și nu știe cum să rezolve toate amănuntele.

— Dar n-ar trebui să o ajute mama ei în problema asta? a întrebat Eddie.

— Ia stai puţin, a intervenit Dave. Prietena fostului tău soţ se ceartă cu mama ei despre felul în care vor decurge funeraliile lui Paul Grayson și se așteaptă ca tu să rezolvi asemenea probleme? Ceva e anapoda în toată treaba asta.

— Nu ai cum să înţelegi. Nu ai cunoscut-o pe Monique Ragsdale. Eu, da.

— Ba înţeleg, a replicat Dave. Mult prea bine. Nu te băga, Ali! Fugi, dar fugi, nu merge la pas, în direcţie opusă.

Ali s-a uitat lung la Dave. Era un om foarte de treabă, dar habar nu avea ce înseamnă să porţi în pântece copilul cuiva care dispăruse din viaţa ta într-un mod atât de brutal. Indiferent cine ar fi fost April

Gaddis sau al cui copil era cel din pântecele ei, în acea situaţie lui Ali îi era imposibil să aibă alt sentiment decât de compasiune faţă de ea.

— April m-a rugat să o ajut. Și vreau s-o fac.

— Bine, a zis apăsat Edie. Dacă te duci acolo, mergem și noi.

Ali a telefonat la recepţie să se pregătească mașina.

— Sunt Ali Reynolds, a adăugat ea, după ce i-a transmis numărul tichetului de parcare celui care se ocupa de aducerea mașinii. Mai sunt reporteri în hol care mă așteaptă?

— Da, a răspuns el. Regret, dar sunt.

— Există posibilitatea să mă scoţi din clădire fără să fiu văzută?

— Sigur. Aș putea veni sus ca să vă duc cu liftul de serviciu și să vă scot prin spate, pe la bucătărie.

— Și ești dispus să faci asta?

— Desigur.

Dave a clătinat din cap tot timpul cât au coborât cu liftul de serviciu și a ridicat dezaprobator din sprâncene văzând ce bacșiș i-a dat Ali liftierului, dar stratagema a dat roade. Ali a răsuflat ușurată că în războaiele nervilor practicate de paparazzi bacșișul ei fusese suficient de generos ca să le permită ieșirea din hotel fără să dea nas în nas cu niciunul dintre reporterii agăţaţi de ușile din hol.

Edie stătea pe bancheta din spate a mașinii, Ali a condus până pe dealul unde se afla Robert Lane. Poarta cu stâlpul smuls rămăsese deschisă, însă filmarea se încheiase. Uriașele case pe roţi cu inscripţiile Sumo Sudoku nu mai erau acolo. Echipele de filmare își strânseseră aparatele și se duseseră acasă. Când a ajuns la ușa de intrare, Ali a rămas surprinsă găsind-o întredeschisă. Biletul pe care scria NU DERANJAŢI dispăruse. A apăsat destul de lung pe butonul soneriei, dar nu i-a răspuns nimeni.

Tot holul de intrare era plin de buchete de flori, mult mai multe decât mai devreme.

— Alo! a strigat Ali. April! E cineva acasă?

Niciun răspuns.

Ali s-a aventurat în interiorul casei, urmată de Dave și de Edie. La piciorul scării zăcea Monique Ragsdale. Dave s-a aplecat asupra femeii căzute la podea, iar Ali a chemat poliţia.

— Mai respiră? a întrebat ea.

— Foarte slab.

— Urgenţele, s-a auzit vocea operatoarei. Ce aveţi de anunţat?

— Avem pe cineva care a căzut, s-a trezit Ali ţipând în receptor. O femeie care a căzut de pe o scară.

— Este conștientă? a întrebat operatoarea.

— Nu! Abia respiră. Trimiteţi pe cineva. Grăbiţi-vă!

— Echipajele sunt pe drum, a spus operatoarea. Vor ajunge curând la faţa locului.

Nu suficient de curând. *Nu suficient de curând*, i se învârtea gândul prin minte.

— Cum vă numiţi?

— Ali, a răspuns ea. Alison Reynolds.

— Rămâneţi în legătură cu mine, doamnă Reynolds. Echipajele de salvare sunt pe drum.

Ali a rămas în legătură cu operatoarele de la urgențe, în vreme ce Dave se ocupa de Monique. Edie a fost trimisă către dormitoarele de la etaj pentru a aduce o pătură cu care să fie acoperită femeia. Cât a făcut asta, ea a cercetat și restul casei, ca să afle dacă mai era cineva.

— Nu e nimeni, a anunţat când s-a întors. Nici ţipenie.

— Nici măcar bucătăreasa? a întrebat Ali. Te-ai uitat în bucătărie?

— Peste tot, i-a răspuns Edie. Toată casa e pustie.

Echipajele de urgență au sosit peste câteva minute.

În timp ce oamenii se străduiau să o așeze pe Monique pe o brancardă, Ali a descoperit un telefon mobil și un inel cu chei zăcând pe podea. A ridicat telefonul și a apăsat tasta de repetare a ultimului apel telefonic. Pe ecran a apărut „April Mobil".

— Unde o duceţi? l-a întrebat pe unul dintre oamenii din echipa de salvatori.

— La Serviciul de urgențe de la Cedars-Sinai, a răspuns omul.

Ali a apăsat butonul de „convorbire" și a rămas dezamăgită când, în loc să îi răspundă cineva, apelul ei a intrat direct pe căsuța vocală a lui April.

— April, a rostit Ali precipitată. Sunt Ali Reynolds. Telefonează-mi imediat ce primești acest mesaj. Mama ta a căzut pe scări. Cei de la urgențe o duc la Cedars-Sinai. Ne putem întâlni acolo.

După ce a terminat de rostit mesajul, Ali a băgat telefonul în buzunar.

— Nu trebuia să-l atingi, a spus Dave.

— De ce? a întrebat Ali. Trebuia să dau de April, ca s-o anunț ce s-a întâmplat.

— Dacă acesta a fost cumva locul unei crime, ai schimbat unele probe.

— Locul unei crime? a repetat Ali. Ce înseamnă asta? Femeia a căzut pe scări.

— După ce s-a certat cu fiica ei, a spus Dave. Ar trebui să lași telefonul unde l-ai găsit.

Ali s-a uitat în jur, contemplând deranjul făcut de echipa de salvare.

Locul faptei era modificat, bineînţeles, dar nu doar de ea.

— Nu-l pun la loc, a insistat ea. I-am cerut lui April să-mi telefoneze la acest număr când primește mesajul.

Dave i-a aruncat o privire exasperată, apoi s-a dus să îi întâmpine pe cei doi polițiști în uniformă care sosiseră acolo în timp ce brancarda era dusă pe roţi către ușa principală a casei.

Ali încă avea în mână cheile mașinii. Le-a îndesat în mâna mamei ei.

— Eu merg la spital. Imediat ce Dave termină de discutat cu polițiștii, voi doi puteți veni la spital cu mașina mea.

— Dar cum ajungem acolo? a ţinut Edie să știe.

— Nicio grijă, a spus Ali. Folosiți GPS-ul. Tastaţi Cedars-Sinai și o să vă arate cum să ajungeţi acolo.

— Bine, dar...

— Lasă asta, mamă. Am plecat.

Până să ajungă afară, paramedicii închiseseră deja ușile din spate ale ambulanţei. Știa că oricum nu se va permite să urce la bord, așa că a căutat o altă soluţie. În acele momente, a văzut sosind la faţa locului un inspector de la pompieri. S-a rugat de șofer până a reușit să-l convingă să o ducă până la spital.

— Sunteţi rudă? a întrebat el.

În gând, Ali a analizat legătura pe care o avea cu Monique Ragsdale: *Mama iubitei soţului meu ucis.*

Asta ar fi sunat mai mult decât suspect, de aceea s-a mulţumit să zică doar da, fără să mai adauge nimic.

Până să ajungă Ali la camera de urgenţe, Monique fusese dusă deja înăuntru pe brancardă, astfel că nu a mai apucat să o vadă. A pornit spre ghișeul registraturii și apoi s-a oprit. Nici măcar nu avea rost să discute cu acei oameni. Nu știa nimic – nici numărul de asigurări sociale, nici date referitoare la asigurări de viaţă. Declarând că este rudă, reușise să beneficieze de o călătorie gratis până la spital, dar stratagema nu avea să ţină în faţa unei recepţionere cu ochi vigilenţi, al cărei scop principal în viaţă era să stabilească cine răspunde pentru autorizarea tratamentului salvator și/sau cine va achita nota de plată.

Apropiindu-se de unul dintre scaunele neocupate din sală, Ali a scos telefonul lui Monique din buzunar și a tastat din nou butonul de

reapelare. April nu i-a răspuns nici acum.

Unde dracu ești? s-a întrebat Ali, enervată. *De ce nu răspunzi?*

Încetul cu încetul, imaginile, sunetele și, mai mult, mirosurile sălii de așteptare au cotropit-o. Fusese însărcinată în toată perioada cât Dean suferise. În timp ce el lupta contra cancerului, ea luptase cu greața de dimineață, stând în camera de urgențe sau în săli de așteptare din spitale, ținând mereu pregătită o pungă în care să verse. Prezența ei acolo îi aducea în minte toate amintirile acelea cu o limpezime îngrozitoare.

În jurul ei, oamenii din cameră stăteau ghemuiți, învăluiți în propriile suferințe. O femeie în vârstă, aflată într-un scaun cu rotile și cu mască de oxigen, zăcea cu ochii închiși, în vreme ce bătrânul așezat alături de ea o bătea mereu cu delicatețe peste mână. La câțiva pași de Ali, un copil ce abia începuse să meargă plângea sfâșietor, iar tânăra lui mamă, vorbind în spaniolă, încerca zadarnic să-l aline. Apoi, pe neașteptate, urletele de suferință s-au transformat într-un spasm de vomă explozivă.

Ali știa că stările de vomă ori sângerările erau cheia pentru a te bucura de atenția celor de la urgențe, și cazul de față nu a constituit o excepție. Din spatele unei intrări acoperite cu o perdea s-a ivit o asistentă care i-a luat pe copilașul bolnav și pe mamă, după care a dispărut din nou. În mai puțin de un minut, o femeie de serviciu, purtând mănuși și mască pe față, a sosit în sala de așteptare pentru a curăța podeaua. În acest timp, o femeie gravidă, tot de origine hispanică, a intrat în sală pe propriile picioare. Ajunsă la ghișeul recepției, a fost cuprinsă de o contracție care a făcut-o să îngenuncheze. Cineva a înșfăcat un scaun cu rotile aflat în apropiere și a transportat-o imediat de acolo.

Vii și muribunzi, a gândit Ali. *Care vin și pleacă. Asta e viața de spital.*

A încercat din nou numărul lui April, cu același rezultat, apoi a închis ochii și s-a străduit să se izoleze de toate; a încercat să alunge totul. Însă nu a reușit. Revenise la Chicago, pierdută în acea perioadă îngrozitoare din urmă cu peste douăzeci de ani. Înapoi la versiunea ei de iad.

— Doamnă Reynolds! o voce de departe i-a tulburat reveria.

Doamna Alison Reynolds. Vreţi să veniţi la ghişeul registraturii?

Imediat ce s-a ridicat pentru a răspunde chemării, a auzit un telefon sunând. Nu era sunetul telefonului personal, astfel că în prima clipă nu şi-a dat seama că apelul era pentru ea. Apoi, continuând să sune, telefonul lui Monique a început să şi vibreze.

— Mamă? a întrebat April.

— Nu e mama ta, a zis Ali. Sunt eu, Ali. Unde eşti? Ai primit mesajul meu?

— M-am dus să mă plimb cu maşina. Trebuia să evadez o vreme. Simţeam că mă strivesc zidurile. Nu mai suportam să rămân în casa aceea nicio clipă. Dar ce caută telefonul mamei mele la tine? Am văzut că ea m-a sunat de trei ori. Nu m-am deranjat să ascult mesajele. Nu văd rostul. Întotdeauna mă pisează în legătură cu ceva, repetând la nesfârşit aceleaşi lucruri.

— Mesajele nu erau de la mama ta, a zis Ali pe un ton ferm. Sunt de la mine, April, până la ultimul. Mama ta e rănită grav. E la urgenţă, la Cedars-Sinai. Trebuie să ajungi acolo cât de repede poţi. Unde eşti acum?

— Rănită? Cum adică, rănită?

— A căzut pe scară, acasă. Cred că s-a lovit la cap, ori în cădere, ori când a ajuns jos, pe pardoseala cu dale.

A urmat o pauză – o pauză lungă.

— Şi cum e, rău? a întrebat April.

— Nu ştiu cât de grav e, i-a răspuns Ali. Cum nu sunt rudă de sânge, cei din spital nu vor să-mi spună nimic.

Ali ajunsese în acest timp la ghişeul registraturii, unde o femeie aşezată la computer s-a uitat pătrunzător şi nerăbdătoare la ea, aşteptând să termine convorbirea telefonică.

— Dumneavoastră aţi adus-o pe doamna Ragsdale? a întrebat-o recepţionera. Avem nevoie de anumite informaţii.

Ali a întins telefonul în direcţia femeii.

— Nu are rost să discutaţi cu mine, pentru că nu ştiu nimic. V-o dau la telefon pe April Gaddis, fiica lui Monique Ragsdale, a adăugat ea. Ea trebuie să vă dea informaţiile necesare.

Recepţionera a luat telefonul şi l-a predat aceleiaşi asistente care venise să-l ia pe copilaşul ce vărsase mai devreme. Cam în acelaşi timp,

doi polițiști în uniformă – un bărbat și o femeie – au pătruns în sala de așteptare de la urgențe. Ali i-a recunoscut imediat. Erau aceiași polițiști prin dreptul cărora ieșise val-vârtej din casa de pe Robert Lane când dorea să fie luată în salvare până la spital. Din nefericire, alți trei oameni îi urmăriseră pe polițiști. Dintre ei, unul avea un aparat foto, altul un aparat de filmare. Reporterii se aflau încă la vânătoare, iar aceștia trei avuseseră noroc.

Ofițerii au descoperit-o pe Ali stând în apropiere de ghișeul registraturii și s-au grăbit să ajungă la ea.

— Doamna Reynolds? a întrebat-o polițista. Am putea sta puțin de vorbă, vă rog?

Agitația produsă de sosirea polițiștilor și a celor cu aparate de filmat și foto i-a făcut pe toți cei aflați în sala de așteptare să își îndrepte curioși capetele în direcția lui Ali. În sală s-a lăsat o liniște mormântală, pentru că toată lumea ciulea urechile să audă răspunsul ei.

— Da, desigur, a răspuns ea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt polițista Oliveras. Am înțeles că sunteți persoana care a găsit-o pe doamna Ragsdale la baza scării, da? a zis ea.

— Da, a răspuns Ali. Exact.

— Ne puteți spune de ce vă aflați acolo?

Întrebarea venise din partea partenerului lui Oliveras, un anume Dale Ramsay.

— Monique... adică fiica doamnei Ragsdale, April Gaddis, mi-a transmis un mesaj, rugându-mă să mă duc acolo – la conac. April mi-a spus că avea nevoie de ajutorul meu.

— În ce privință? a întrebat Ramsay.

— Pentru organizarea funeraliilor, a explicat Ali, apoi s-a oprit și și-a plimbat privirea prin sală. Urechile tuturor păreau îndreptate în direcția ei. E destul de complicat să vă explic, a adăugat ea.

Ofițerul Oliveras nu a zâmbit.

— Probabil că ar fi preferabil să ne explicați într-un loc mai ferit, a propus ea. Mașina noastră este afară.

Ideea de a sta închisă într-un vehicul cu alți doi polițiști curioși nu o atrăgea câtuși de puțin, mai ales că reporterii aceia erau pregătiți să rețină pe peliculă orice amănunt.

— Nu, a refuzat ea grăbită. E bine și aici. Eu stăteam acolo, în colţ. Poate vorbim aici.

I-a condus pe cei doi poliţiști spre zona unde mirosul pătrunzător de vomă, prost mascat de cel al soluţiei de curăţare, încă plutea în aer. Poliţista Oliveras a urmat-o pe Ali, iar Ramsay s-a întors către reporteri.

— Gata, bufonilor! De ajuns! Ștergeţi-o naibii de aici. Nu vedeţi că sunt oameni bolnavi? Îi deranjaţi.

— Deci, a zis Oliveras către Ali. Ni s-a dat de înţeles că locul unde s-a petrecut acest incident, casa de pe Robert Lane, vă aparţine, da?

— Așa s-ar părea, a răspuns Ali. Însă totul este destul de neclar deocamdată. Cum să zic, soţul meu a murit acum două nopţi. Întrucât divorţul nostru nu s-a pronunţat și cum el nu a apucat să-și modifice testamentul, casa îmi revine mie, evident.

— Iar doamna Ragsdale este mama miresei alese de fostul dumneavoastră soţ?

— Da, a spus Ali. Așa este.

— Și o cunoașteţi?

— Ne-am cunoscut, a recunoscut Ali. Abia în dimineaţa asta. Am participat la o ședinţă care s-a desfășurat în casă – o discuţie cu avocaţii noștri.

— Unde aţi discutat situaţia testamentului – prin care soţul v-a lăsat dumneavoastră totul, și nimic fiicei doamnei Ragsdale, mama copilului soţului?

— Da, a spus Ali, deși răspunsul ei a rămas aproape inaudibil. Îi venea greu să vorbească, mai ales când în minte îi răsunau cuvintele rostite de Victor Angeleri: „Care cuvânt din expresia «orice declari poate fi folosit împotriva ta» nu-ţi este clar?"

— N-ar trebui să am un avocat cu mine când răspund la aceste întrebări? a întrebat ea.

Poliţista Oliveras s-a întunecat la faţă.

— Depinde de dumneavoastră, a spus. Dacă socotiţi că aveţi nevoie de avocat, nu e nicio problemă, însă în aceste momente încercăm să știm cine a fost la adresă în această dimineaţă și în ce scop.

— Ne-am strâns acolo pentru citirea testamentului, a răspuns Ali după o scurtă pauză. Am fost acolo alături de April Gaddis, logodnica

soţului meu; plus patru avocaţi. Ba nu, staţi puţin. De fapt, au fost cinci avocaţi, dacă îl socotim și pe cel al doamnei Ragsdale.

Ali a precizat numele fiecăruia dintre avocaţi, iar Oliveras le-a notat într-un carneţel.

— Spuneţi că acesta din urmă, domnul Anderson, este avocatul doamnei Ragsdale? a întrebat Oliveras. De ce avea nevoie de avocat? Era menţionată în testament?

Lui Ali nu s-a părut înţelept să aducă vorba de posibilitatea unui divorţ post-mortem. Asta nu însemna neapărat că minţea.

— Nu, a răspuns ea. Din câte se pare, domnul Anderson a fost prezent acolo ca sa apere drepturile copilului nenăscut. Eu am înţeles totuși că, indiferent dacă această copilă este sau nu menţionată în testament, ea va beneficia de el.

— Copilul? a întrebat Oliveras.

Ali a confirmat cu o mișcare din cap.

— Știţi deci că acest copil va fi fată?

— Da.

Ramsay a oftat și a clătinat din cap nerăbdător, ca și cum toate acele amănunte matrimoniale îl plictiseau de moarte.

— Dacă dumneavoastră și doamna Ragsdale v-aţi cunoscut în această dimineaţă, se poate presupune că nu aveaţi nimic de împărţit cu ea.

— Nu. Absolut nimic.

— A mai fost cineva acolo?

Ali a făcut toate eforturile să și-i amintească pe toţi – bucătăreasa; Jesus, grădinarul; Tracy McLaughlin și oamenii de la Sumo Sudoku, împreună cu persoanele din echipa de filmare. Dintre aceștia, singurul nume pe care îl cunoștea era cel al reporterei, Sandy Quijada.

— În regulă până aici, a spus Oliveras. Spuneţi-mi din nou de ce v-aţi întors acolo în această după-amiază.

— April m-a sunat și m-a chemat. De fapt, mai curând, a sunat la biroul lui Ted Grantham și a lăsat un mesaj prin care mă ruga să mă duc acolo ca să o ajut să facă aranjamentele pentru înmormântare.

— Înmormântarea fostului soţ?

— Da.

— Cred că aveţi o relaţie foarte cordială cu logodnica soţului, a

remarcat Oliveras. Eu socotesc că ar fi trebuit să ceară altcuiva ajutor pentru așa ceva – mamei ei, de exemplu.

Exact asta remarcase și Dave când o prevenise pe Ali să nu se amestece. Și, așa cum anticipase el, lucrurile căpătaseră o întorsătură foarte neplăcută.

În acel moment, April a apărut ca o furtună pe ușile cu deschidere automată. Avea ochii dilatați și pielea de o paloare cadaverică. Gâfâind, s-a apropiat în fugă de recepționera care, după doar câteva cuvinte murmurate, a chemat-o imediat pe asistenta care încă ținea în mână telefonul mobil al lui Monique. Fără alte formalități, femeia i-a predat telefonul lui April, iar apoi a condus-o pe ușa cu perdea, către sălile de tratament.

De cealaltă parte a sălii de așteptare a început să plângă un alt copil. A sosit și o ambulanță, cu sirenele urlând, din care a fost coborâtă o altă brancardă, însoțită de câteva rude întristate. Însă Ali nu a acordat nicio atenție celor ce se petreceau. Știa și fără să se spună că starea lui Monique Ragsdale era cel puțin gravă. Rudelor li se permitea să treacă atât de rapid de cerberii de la ușa urgențelor doar în cazul în care într-un salon aflat dincolo de ușa cu perdea viața cuiva atârna de un fir de ață.

— Așa cred, a spus Ali nesigură. Probabil că se simțea copleșită. Apropo, aceea a fost April – femeia care a fost condusă adineauri spre saloanele de tratament.

Cu toate acestea, Oliveras nu manifesta niciun interes față de April. A rămas concentrată asupra lui Ali, asta până în momentul când la ușa principală s-a iscat din nou agitație. Spre imensa ușurare a lui Ali, Victor Angeleri a năvălit în sala de așteptare și s-a oprit chiar lângă ușă. Cu o răsucire grațioasă care părea imposibilă pentru cineva de statura lui, el a scanat dintr-o privire întreaga încăpere, apoi a pornit cu pași mari și apăsați spre colțul unde Ali stătea ghemuită alături de cei doi polițiști.

— Ce se petrece aici? a cerut să știe Victor Angeleri.

Încă o dată, captivat cu totul, publicul aflat întâmplător în sala de așteptare de la urgență a făcut liniște.

— Cum ai ajuns aici? a vrut Ali să știe. Cine te-a anunțat?

— Nu are nicio importanță. Întrebarea este: ce caută aici acești doi

polițiști? Ce fel de întrebări îți pun și, în primul rând, ți-au citit drepturile?

— Presupun că sunteți avocatul doamnei Reynolds, a făcut polițistul Ramsay.

Cei doi bărbați erau la fel de înalți, dar Victor îl depășea ca greutate cu cel puțin o treime.

— Da, sunt avocatul ei, a replicat Victor pe un ton apăsat. Și până nu mă consult cu clienta mea, această discuție se încheie.

De undeva s-a aprins flash-ul unui aparat de fotografiat. Ali nu avea nicio îndoială că fiecare cuvânt al discuției se înregistrase pentru posteritate – ori, mai probabil, pentru emisiunile de știri din acea seară.

Pe ușile urgenței au pătruns în goană și Edie Larson și Dave Holman.

— Îmi cer scuze că ne-a trebuit atâta ca să ajungem aici, a spus Edie. Nu am reușit să mă prind cum funcționează GPS-ul ăla.

Vederea chipului mamei ei răspundea măcar uneia dintre întrebările care o frământau pe Ali. Fără îndoială că Edie Larson fusese cea care îl chemase pe Victor Angeleri. În alte condiții, Ali ar fi reacționat urât în fața unui asemenea amestec din partea unui părinte de-al ei. De această dată, însă, îi era de-a dreptul recunoscătoare.

Nesigură pe picioare, April a apărut de după ușa cu perdea și a revenit în sala de așteptare. Părea derutată și incapabilă să priceapă ceva. Cerându-și scuze, Ali s-a apropiat grăbită de ea.

— Te simți bine?

— O duc la sala de operație, a articulat April cu greu. Doctorul a spus că s-a lovit la cap. Se umflă creierul. Dacă nu micșorează presiunea, ar putea muri.

Spunând acestea, April și-a lăsat capul pe umărul lui Ali și a început să plângă.

— Cum de mi se întâmplă și asta, după atâtea altele? a zis ea printre suspine. Nu-mi vine să cred!

— Ea este doamna Gaddis? a întrebat polițistul Ramsay, apropiindu-se de ele.

Ali l-a țintuit cu privirea.

— Da, i-a zis, dar, după cum vezi, nu e momentul potrivit să stai de

vorbă cu ea. April, ce vrei să faci? Te duci la sala de așteptare din secția de chirurgie? Ori acasă? Ce anume?

— Operația va dura ore întregi, a reușit să spună April. Cred că ar fi bine să mă duc acasă.

— Nu puteți merge acasă, a intervenit polițistul Ramsay. Acolo este scena unei infracțiuni.

— Scena unei infracțiuni? a repetat April. Casa mea e locul unei crime? Ce vorbești, domnule?

— Una dintre echipele noastre de criminaliști se află acolo chiar în aceste momente. Credem că probabil mama dumneavoastră a fost victima unei tentative de omor.

— Dar mi s-a spus că a căzut pe scară, a ripostat April.

— S-ar putea să fi fost împinsă. Până nu terminăm investigația, casa este închisă și nimeni nu are voie să între.

— Și atunci eu ce fac? s-a văicărit April. Unde să mă duc?

— Ali, telefonează la hotelul tău, a intervenit Victor pe un ton poruncitor, preluând comanda. Vezi dacă au vreo cameră disponibilă pentru ea.

Apoi s-a îndreptat spre polițistul Ramsay.

— Cât privește interogarea doamnei Gaddis, acest lucru trebuie să înceteze imediat. În situația ei, nu poate fi interogată. E însărcinată, logodnicul ei a fost ucis, iar mama sa urmează să suporte o intervenție chirurgicală. Amice, dacă îi adresezi chiar și o singură întrebare, vă acuz pe tine și pe partenera ta de brutalitate polițienească atât de repede, că o să amețești.

Ofițerul de poliție a dat să riposteze, dar Oliveras l-a redus la tăcere doar clătinând din cap cu hotărâre.

— Bine, a zis ea. Vom discuta mai târziu cu ea. Dați telefonul acela și spuneți-ne unde o putem găsi.

La scurtă vreme după aceea, polițiștii au dispărut. Odată cu plecarea lor, a dispărut în mare măsură și aerul dramatic din sala de așteptare. Deși au mai rămas atenți o vreme, ceilalți ocupanți ai încăperii au revenit la problemele lor mai presante, ce țineau de suferințele trupești.

Ali și ceilalți au intrat în hotel cam în același fel în care plecaseră cu câteva ore mai devreme – pe ușa din spate și, cu ajutorul liftierului, au

urcat folosind liftul de serviciu. O oră mai târziu, April era înfășurată într-un halat gros și așezată comod într-un pat din dormitorul întunecat al unui apartament de două camere – singurul loc de cazare rămas liber la acel etaj pe același coridor pe care se afla și camera pe care Ali o împărțea cu mama ei. Imediat ce April a fost instalată, Ali s-a dus în living și a închis ușa dormitorului.

— Doarme? a întrebat Victor.

— Se odihnește. Nu doarme. A cerut să fiu sunată eu de cei de la spital după ce mama ei ajunge în salon. Apoi o vom duce înapoi la spital.

Victor Angeleri stătea la biroul aflat într-un colț și se uita la telefon, cu o expresie posomorâtă pe față. A dat din cap cu un aer absent.

— Ai vorbit cu cineva la telefon? a întrebat Ali.

El a dat din nou din cap.

— Ai aflat de ce țin atât de mult polițiștii aceia să stea de vorbă cu mine?

— Din nefericire, da. Cineva a divulgat conținutul testamentului lui Grayson presei, a răspuns Victor. Asta înseamnă că acum toată lumea știe că, în ciuda problemelor din căsnicia ta, ai rămas beneficiara averii. În ceea ce privește publicul, asta te face suspecta principală în uciderea lui Paul Grayson. Iar polițiștii vor acționa gândind pe aceeași lungime de undă. Cred că vom auzi foarte curând de detectivii Sims și Taylor.

— Dar cum de au ajuns publice informațiile privitoare la testament? a întrebat Ali. Testamentul nu a fost înregistrat la tribunal, deci nu este o chestiune de domeniu public. Cine a divulgat conținutul lui?

— Bună întrebare. Pesemne că vreunul dintre foștii mei colegi prezenți la întâlnirea de azi-dimineață. Cred că aș putea emite o bănuială privind vinovatul.

— Dar nu e ilegal ce a făcut? Asta nu încalcă relația avocat-client?

— Bineînțeles că da, a răspuns Victor. Și imediat ce o să identific cine se face vinovat, fii sigură că o să-l strâng cu ușa, dar deocamdată trebuie să ne pregătim să facem față consecințelor acestor dezvăluiri și faptului că acum ai deveni suspectă în două incidente, nu doar într-unul.

— Două? s-a mirat Ali.

— O omucidere și o tentativă de omor.

— Deci acum se presupune că sunt vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat lui Monique Ragsdale? Cum așa? Abia dacă o cunosc pe femeia asta.

— Prin faptul că azi-dimineață a apărut împreună cu amețitul acela de avocat, specialist, cică, în divorțuri post-mortem, Monique Ragsdale aproape că ți-a declarat război. Cu siguranță că așa vor părea lucrurile – ca și cum voi două ați fi avut un soi de dispută, îmi dau seama exact cum se va desfășura totul în instanță, ca o luptă între David și Goliat. Monique va fi descrisă drept o persoană înțelegătoare, altruistă, care a încercat să protejeze bunăstarea fiicei și a copilului ei nenăscut. Iar tu vei fi înfățișată ca o fostă soție lacomă, care își apără teritoriul și portofelul, încercând s-o scoată din scenă pe bunicuța care te deranjează.

— Dar Monique a căzut pe trepte, a protestat Ali. Nu a fost vina mea.

— Dar dacă a fost împinsă? a ripostat Victor. Știu cum gândesc polițiștii. Ești deja în vizorul lor ca suspectă pentru moartea lui Paul. Vor acționa pornind de la premisa că dacă te-ai priceput să duci la capăt un omor, ești în stare să îl încerci și pe al doilea.

— Dar am un alibi inatacabil, a obiectat Ali. Am plecat de acasă la aceeași oră cu tine. Tu și Helga m-ați adus la hotel. Am stat în cameră toată după-amiaza, întâi cu mama, iar apoi cu Dave Holman. Cum aș putea fi acuzată de ceva?

Victor a ridicat din umeri.

— Polițiștii au stabilit deja că în ceea ce s-a întâmplat soțului tău au fost implicate două persoane. Dacă ai avut un complice în primul caz, e posibil să fi avut unul și în situația de față.

— Dar nu am făcut-o eu, a insistat Ali. Eu, mama și Dave am mers împreună în Robert Lane. Atunci am descoperit-o pe Monique.

— Știi câți oameni care „descoperă” cadavre sfârșesc prin a fi dovediți ca făptași? a întrebat-o Victor. Și mai spune-mi ceva. Dacă te-ai dus acolo și nu era nimeni acasă, cum ai intrat?

— Pe ușa principală. Am sunat la sonerie, dar n-a răspuns nimeni. Apoi, pentru că ușa era descuiată, am intrat.

— Nu ţi s-a părut ciudat că ușa era lăsată deschisă?

— În momentele acelea nu m-am gândit la asta, pentru că eram convinsă că April era acasă. După câţi oameni am văzut la filmările acelea, îmi închipui că pe acolo a fost un adevărat du-te-vino toată ziua.

— Mai ai cheile casei?

— Probabil, a răspuns Ali. Trebuie să fie pe undeva prin casă, în Sedona, dar sigur nu le-am luat cu mine încoace, și am îndoieli că s-ar fi potrivit. Cred că Paul a schimbat încuietorile imediat ce am părăsit domiciliul conjugal. Eu așa aș fi procedat.

— Bine, a zis Victor. Acum povestește-mi cum e cu telefonul.

— Care telefon? a întrebat Ali.

— Hai, lasă! Nu te preface că nu pricepi. Telefonul mobil al lui Monique – cel pe care l-ai ridicat de la locul incidentului. Asta se numește sustragere de probe. Când vor afla asta – dacă vor reuși să o facă –, vor înnebuni.

— Cei de la salvare o pregăteau pe Monique pentru a fi transportată la spital când am observat telefonul zăcând acolo, pe podea, a explicat Ali. Deja știam că April nu era în casă. Trebuia să dau de ea, ca să o anunţ ce se petrecuse. Eram convinsă că numărul ei de telefon se găsea în memoria mobilului, și am avut dreptate. Cum aș fi putut să o găsesc, dacă nu așa?

— Puteai să-l suni pe Ted Grantham, a zis Victor. Dar nu ai procedat astfel. Deocamdată, poliţiștii nu au băgat de seamă aspectul cu telefonul. Dacă vor constata că tu l-ai luat de acolo, atunci va trebui să decidem cum procedăm. Așa, care e treaba cu Dave Holman?

— Ce e cu el?

— Sunteţi împreună, sau care e treaba?

— Dave e bun prieten cu părinţii mei și amic al meu – lucrează ca detectiv la brigada omucideri din comitatul Yavapai, Arizona. Dar nu suntem împreună.

— Și ce caută aici?

— A venit tocmai de la Lake Havasu ca să-mi dea o mână de ajutor.

— Ar fi bine să plece acasă, a cerut Victor, fără multe menajamente. La fel și mama ta. Am propria echipă de investigaţie care lucrează în acest caz. Sub nicio formă nu am nevoie de o adunătură de oameni –

amatori sau chiar profesioniști – care să se amestece în afacerea asta și să tulbure apele. Prezența mamei tale și a lui Dave mai mult încurcă lucrurile decât ajută la rezolvarea lor. Orice le spui lor va deveni pradă ușoară pentru detectivii care se ocupă de anchetă în oricare dintre aceste două cazuri. Ei îi vor întreba pe Dave sau pe mama ta ce ai spus tu și vor ajunge să li se ceară să răspundă sincer. De aceea, nu trebuie să te confesezi lor – chiar deloc. Ai înțeles?

— E prea târziu, a bâiguit Ali pe un ton plângăreț. Am făcut-o deja.

Și, pentru prima oară de când începuse totul, îi era cu adevărat teamă.

În cele din urmă, Victor plecase. Multă vreme după aceea, Ali a rămăsese singură în livingul apartamentului ocupat de April, analizând situaţia. Ce se întâmpla dacă Monique Ragsdale nu supravieţuia operaţiei? Ali devenea suspectă și în cazul morţii ei? Erau poliţiștii capabili să transforme simpla ameninţare lansată de Monique în legătură cu deschiderea unei acţiuni în instanţă într-un motiv pentru comiterea unei crime?

Din câte văzuse Ali, căderea lui Monique părea un accident, dar oare așa stăteau lucrurile în realitate? Și, dacă tot venise vorba de accidente, cum putea fi interpretată căderea acelei pietre de Sumo Sudoku, pornită în zbor în direcţia lui Ali? Și acel incident părea să nu fie decât o eroare provocată de supraîncărcarea roabei, dar dacă lucrurile nu stăteau chiar așa?

Alungând acel gând supărător, Ali a hotărât să vadă cât de multe elemente ale întregii poveștii ajunseseră la cunoștinţa reporterilor de știri. În loc să pornească televizorul, ca să n-o trezească pe April, a procedat la fel ca în lunile de când plecase din Los Angeles, departe de fosta ei slujbă și de căsnicia ei ce se scufunda: a apelat la computer și la blogul ei, dar și la sprijinul cititorilor de pe cutlooseblog.com, care o ajutaseră să traverseze perioade grele ale vieţii.

Dragă Ali, cred că ar trebui să-ţi spun dragă Babe, când te-au dat afară din televiziune cu multe luni în urmă, am fost convinsă că te vei întoarce pe ecran aici, în L.A. Numai că nu aș fi crezut niciodată că se va întâmpla în acest fel.

Am văzut ce s-a arătat la știri seara trecută, când ai plecat de la morga din Indio. Femeia aceea cu care te-au înlocuit citea știrea cu un aer tare afectat. Îmi venea să o plesnesc. Nu a zis nimic clar și nici nu ţi-a menţionat numele ca să spună limpede că ești suspectă pentru ceea ce s-a întâmplat fostului tău soţ, dar oamenii și-au dat seama despre cine era vorba. Te-am recunoscut și eu, deși nu erai machiată și așa mai departe. Și tipul acela masiv, Victor, era acolo cu tine. Oricine urmărește cazurile de

crimă din sudul Californiei știe la ce e bun acest om. De ce ai nevoie de un avocat renumit ca apărător dacă nici măcar nu ești acuzată de ceva?

Eu încerc să spun că mulți dintre noi am rămas susținătorii tăi sinceri, care consideră că ești trădată.

Din nou. De aceea, fii tare. Află că lumea – persoane pe care nici măcar nu le cunoști – se roagă pentru tine în fiecare zi. Eu sunt una dintre ele.

CRYSTAL RYAN, SHERMAN OAKS, CA

Nu a postat mesajul primit de la Crystal, dar dorind să îi dea un răspuns – ceva care să nu o vâre în bucluc cu Victor Angeleri –, Ali a scris un răspuns simplu, prin care nu declara nimic, însă mulțumea pe toată lumea.

Dragă Crystal,

Îți mulțumesc pentru sprijin.

ALI REYNOLDS

Dragă Babe,

L-ai sunat pe nepotul meu? Din câte se afirmă la știri, cred că așa ar trebui să procedezi. Am impresia că lucrurile se complică dintr-o clipă în alta.

VELMA T DIN LAGUNA

Da, a gândit Ali. *Lucrurile se complică. Nu, nu l-am sunat pe nepotul tău și probabil că nici n-o voi face.*

I-a transmis Velmei același mesaj ca și lui Crystal. Era singurul lucru pe care îl putea face în acele momente – să răspundă, dar să nu se angajeze în comentarii. Trebuia să nu sară deloc în ochi.

Dragă doamnă Reynolds,

După cele ce ți s-au întâmplat, nu pot crede că îi vei face același lucru și unchiului meu. Ar trebui să-ți fie rușine.

ANDREA MORALES

Ali a examinat îndelung acel mesaj. Nu avea habar cine era Andrea Morales, cu atât mai puţin cine ar fi putut să fie unchiul ei ori ce anume i-ar fi putut face Ali acestuia. În cele din urmă, a simţit că se cuvenea să se apere transmiţând un răspuns.

Dragă Andrea, îmi pare rău, dar nu am idee cine este unchiul tău ori ce rău socotești că i-am făcut. Dacă este vorba de ceva pentru care ar trebui să-mi cer scuze, te rog să mă înștiințezi. Aș aprecia mult dacă mi-ai putea oferi câteva informații suplimentare care să-mi îngăduie să aflu mai multe despre această situație.

Îți mulțumesc.
ALISON REYNOLDS

Următorul mesaj, nesemnat, era și mai tulburător.

Hm. Să mă exprim direct. Cel care trebuia să devină fostul tău soț a murit pe neașteptate, fără a apuca să scape de tine, îndepărtându-se de acea micuță legătură de aur care obligă? Mare păcat că nu s-a găsit cineva să-l avertizeze pe bietul om de existența văduvelor negre. Cred că a fost căsătorit cu una dintre ele. Odihnește-te în pace, Fang. Meritai o soartă mai bună. În ceea ce te privește, „Babe”? Sper să capeți ceea ce meriți.
LANCE-A-LOT[12]

Văduvă Neagră, a gândit Ali. *Mulțumesc mult. Să sperăm că părerea asta nu este adoptată în blogosferă. Dacă s-ar întâmpla s-ar răspândi ca un incendiu de pădure.* Nu a răspuns mesajului.

În aceeași clipă, mobilul ei a sunat. S-a grăbit să răspundă, crezând că e cineva de la spital. Dar se înșela.

— Mătușă Ali?

A recunoscut vocea lui Matt Bernard, un băiat de zece ani. Cu câteva luni în urmă, mama lui, Reenie Bernard, prietenă din copilărie a lui Ali, fusese asasinată. După moartea lui Reenie a apărut o situaţie confuză. Soţul ei, profesor la Northern Arizona University, își luase

concediu de studii și plecase cu noua lui soție, lăsându-i pe cei doi copii, Matt și sora lui mai mică, Julie, în grija bunicilor din partea mamei, care locuiau în Cottonwood. Atât cât putuse, Ali păstrase legătura cu cei doi copii ai lui Reenie. Din cauză că bunicul lui Matt avea alergie la animalele de companie, Ali își luase pe cap pisica lor, urâta Samantha, minunea de opt kilograme, cu o ureche lipsă.

— Bună, Matt!

— Ce mai face Sam?

— E bine.

Nu știa cu certitudine, dar era convinsă de ceea ce spunea.

— Mâine după-amiază, după biserică, eu și bunicul o să mergem până la Sedona, a continuat Matt. Aș fi vrut să știu dacă eu și Julie am putea veni până la tine ca să o vedem pe Sam și să ne jucăm puțin cu ea.

Asta era ciudățenia cu telefoanele mobile. Cei care sună au o imagine mintală completă privind locul în care se află persoana chemată, dar și a activității acesteia. Nu încăpea nicio îndoială că Matt și-o închipuia pe Ali în casa mobilă foarte spațioasă din Sedona, pe canapeaua din living, cu Sam lângă ea. Însă Ali se găsea la câteva sute de kilometri depărtare, într-o cameră de hotel, prinsă într-un hățiș de probleme care aveau să o împiedice să revină o vreme la Sedona. Ali nu ținea să aducă vorba de vreuna dintre acele probleme complicate în discuția cu Matt. Și nici cu altă ocazie.

— Vai, Matt, s-a scuzat ea. Îmi pare foarte rău. A trebuit să plec din oraș. Nu am cum să ajung mâine acolo.

— Și atunci, cine are grijă de Sam? a întrebat băiatul.

— Tatăl meu, i-a explicat Ali. Îi plac la nebunie pisicile și ele țin la el. Dacă veniți după-amiază, după ce se închide la Sugar Loaf, probabil că o poți vedea pe Sam acasă la părinții mei.

Matt a întrebat cu glas în care se citea îndoiala.

— Dar tatăl tău n-o să se supere?

Ali s-a gândit la Bob Larson, un om care adora animalele și copiii.

— Atâta vreme cât este după program, sunt convinsă că va fi foarte încântat să vă primească, dar ce-ar fi să-l suni ca să vorbești chiar cu el?

— Mi se pare ciudat. Brusc, Matt a părut a fi lovit de o sfială care

nu-l caracteriza. Cum să spun, nu-l cunosc prea bine.

— După ce o să petreceţi după-amiaza cu el, o să-l cunoaşteţi foarte bine, a răspuns ea. Chiar dacă e tatăl meu, e un tip foarte de treabă.

Alt apel în aşteptare a ţiuit la urechea lui Ali. A aruncat o privire pe ecran – era Chris. Imediat ce a văzut numărul de telefon, a trăit un sentiment de vinovăţie. Nu-şi sunase fiul – în mod deliberat – de când lucrurile începuseră să meargă anapoda. Socotise că încurcăturile în care intrase erau problema ei. Cum Chris avea o slujbă nouă şi începuse o nouă viaţă.

Ali nu vrusese să-l amestece în necazurile ei. Pe de altă parte, nu dorise nicidecum ca Edie Larson şi Dave Holman să fie târâţi în acea situaţie.

A încheiat convorbirea cu Matt cât de curând a putut, dar Chris transmisese deja un mesaj vocal destul de iritat: „Mamă. Ce Dumnezeu se petrece acolo? Telefonează-mi.”

— Ştiam că eşti ocupat, a spus ea, imediat ce Chris i-a răspuns. N-am vrut să-ţi faci griji. Ce anume ai aflat?

— Tocmai am terminat de vorbit cu bunicul, care a stat de vorbă mai devreme cu bunica. Ştiu că Paul a murit. Ştiu că mama lui April a căzut pe scări şi s-ar putea să moară şi că poliţiştii te consideră suspectă în ambele cazuri.

— Atunci ştii tot ce trebuie, a zis Ali, pe tonul cel mai detaşat de care era în stare. Se pare că eşti complet informat.

— Mamă! a exclamat Chris, pe un ton acuzator.

Chris îi spunea rareori „mamă”. De obicei asta însemna că dezacordul dintre ei ajunsese la extrem. Acelaşi lucru era valabil când Ali se adresa cu Christopher. De această dată ea era cea care depăşise graniţa invizibilă între înţelegere şi dezacord.

— Spune-mi acum, a cerut Chris. Vreau să aud totul din gura ta.

Şi Ali s-a conformat – i-a povestit totul.

— Cred că mama lui April a venit cu ideea de a cere un divorţ post-mortem, a spus Chris după ce ea a terminat.

— Ea sau avocatul ei, a spus Ali. Nu sunt sigură care dintre ei.

— Dacă există cineva care să cunoască toate chichiţele referitoare la divorţuri, atunci aceasta e Monique Ragsdale, a continuat Chris.

— Ce vrei să insinuezi?

— Monique a trecut prin câteva. La divorțuri mă refer. Scott Dumphey, unul dintre băieții cu care jucam baschet în colegiu, este bun prieten cu Jason Ragsdale, fratele vitreg al lui April. Așa am aflat despre Paul și April, de la Scott.

Afirmația aceea o lămurea pe Ali că existau o sumedenie de lucruri pe care nu le cunoștea despre situația familiei lui April Gaddis.

— April are un frate vitreg? a întrebat Ali.

— Exprimarea potrivită ar fi mai curând „a avut", a corectat-o Chris. Jason e fost frate vitreg. După câte îmi amintesc, tatăl lui Jason, văduv, era oculist și avea o clientelă destul de bănoasă când a intrat în scenă Monique, având-o la remorcă pe April. După câțiva ani, când Monique l-a abandonat pe bietul om, averea lui scăzuse considerabil.

Ali nu-și putea da seama dacă informațiile aveau să se dovedească sau nu utile. Cu toate acestea, a luat o foaie de hârtie cu antetul hotelului și a notat toate numele care prezentau importanță.

— Dar ce știi despre tatăl lui April? a întrebat Ali.

— Ce e cu el? a făcut Chris. Presupun că tatăl ei s-a pierdut în istorie.

Acele informații mărunte făceau ca modul în care April aborda lumea să fie ceva mai ușor de înțeles. Fusese crescută de o mamă care căutase mereu bărbați cu bani. Cu un asemenea exemplu, era firesc să crească socotind că soțul cuiva – nu avea importanță al cui – putea fi obiectul cuceririi. Dacă așa se descurcase Monique în lume, de ce nu ar fi încercat fiica ei să procedeze la fel? Plasată în acest context, aventura lui April cu Paul Grayson avea aspectul unei afaceri, ca de obicei.

— Îmi mai poți spune ceva despre April?

— A abandonat facultatea doar după unul sau două semestre, a răspuns Chris. Dacă e să-l cred pe Scott, nici nu e prea deșteaptă. Cel puțin așa socotea el.

Deși ușa camerei lui April era închisă, Ali nu voia să comenteze în niciun fel spusele lui Chris.

— Ce se va întâmpla acum? a întrebat fiul ei. Să telefonez la școală și să-i rog să-mi găsească un suplinitor ca să pot veni la tine și să te ajut?

— Nu, a refuzat Ali. Categoric, nu. A venit și mama aici. Și Dave.

— Serios? Ce caută Dave acolo?

— L-a chemat mama, iar el a venit.

— Pe el l-a chemat, dar pe mine n-a putut.

Chris părea jignit, lucru de înțeles.

— Sunt convinsă că a gândit la fel ca mine. Nu voiam să te deranjăm sau să te smulgem de la treburile tale.

— A, vă mulțumesc mult. La amândouă. Cum e mama, și fiica, bănuiesc, numai că acum sunt bărbat în toată firea. Am dreptul să aleg sau ai uitat?

Ali ar fi vrut să-i spună mai multe, dar a auzit iar sunetul de apel în așteptare. Numărul afișat era de la Centrul Medical Cedars-Sinai. În același timp, telefonul o anunța că bateria se descărcase.

— Îmi pare rău, Chris, s-a adresat ea fiului. Mai primesc un apel. Și trebuie să răspund.

A făcut trecerea pe celălalt apel.

— April Gaddis? a întrebat un bărbat.

— Nu. April e alături, se odihnește.

— Acesta este numărul de contact ce ni s-a dat și vreau să o anunț ceva în legătură cu mama ei. Mi-o puteți da la telefon, vă rog?

Glasul bărbatului suna atât de distant și impersonal, încât Ali și-a dat seama și fără să audă vreun cuvânt din mesaj că el nu telefonase ca să transmită vești bune.

— O clipă, s-a grăbit ea. Se odihnește, dar v-o dau.

Însoțită de sunetul ce avertiza că se descarcă bateria, Ali a intrat grăbită în camera cufundată în întuneric. Tânăra femeie stătea întinsă pe o parte și sforăia încetișor. A scuturat-o ca să o trezească.

— April, i-a șoptit. Ai primit un telefon.

April a luat aparatul.

— Da, a zis ea. Ce se întâmplă? Mama e bine?

Însă Monique Ragsdale era departe de a se simți bine. Murise pe masa de operație, probabil ca urmare a leziunilor cerebrale. Cu un scâncet slab, April a lăsat telefonul să-i cadă din mână. Când l-a văzut căzând, Ali Reynolds a înțeles că acum era suspectă în două cazuri de omucidere.

Suspinând, April și-a îngropat fața în pernă.

— Mama a murit, a jelit ea. Acum am rămas singură pe lume. Ce se

va întâmpla cu mine? Și ce se va întâmpla cu copilul meu?
Ali s-a aplecat și a bătut-o încurajator pe umăr.
— Îmi pare rău, a spus ea, dar o să te descurci. Găsim noi o cale.
Apoi a ridicat telefonul și l-a dus în cealaltă cameră, l-a cuplat la încărcător și i-a telefonat lui Victor Angeleri.
— Trebuie să știi ce s-a întâmplat.
În cele din urmă, Ali a rămas la hotel să-l aștepte pe Victor. Mama ei și Dave s-au oferit să o ducă pe April înapoi la spital pentru a semna documentele necesare.
După câteva telefoane, Victor a reușit să-i găsească pe detectivii Tim Hubbard și Rosalie Martin, cei doi polițiști de la omucideri care se ocupau de investigația în cazul Monique Ragsdale.
— Ascultă, i-a zis Victor detectivului Hubbard, de cum l-a prins la telefon. Nu-mi place atmosfera de circ, părere pe care cred că o împărtășești, iar până să se limpezească, lucrurile se vor complica. Clienta mea este dispusă să coopereze și să vă dea o declarație din proprie inițiativă, dar totul trebuie să se desfășoare în condițiile stabilite de noi. Prefer să facem asta aici, în hotel, unde avem oarece control asupra reporterilor de știri. Ce-ar fi să veniți la noi?
Asta s-a și întâmplat – detectivii au convenit să meargă acolo. În următoarele două ore, având un casetofon pentru înregistrarea discuției, au derulat din nou întreaga poveste, până la cel mai mic detaliu. Cei doi voiau să știe cine participase la întâlnirea ce se desfășurase dimineață în casa din Robert Lane. Ambii detectivi au părut intrigați de faptul că citirea testamentului lui Paul Grayson se făcuse înainte de funeralii, și s-au arătat interesați mai ales de faptul că uciderea lui Paul Grayson o lăsase pe Ali în posesia unor bunuri și sume respectabile.
— Care a fost reacția doamnei Gaddis? a vrut să știe Rosalie Martin.
Ali a ridicat din umeri.
— La ce vă așteptați? A fost iritată.
— Dar mama ei, doamna Ragsdale? a întrebat detectivul Hubbard. Și ea a fost iritată?
— Am convingerea că o îngrijora soarta fiicei sale și a copilului.
— Ceea ce v-a plasat în tabere adverse.
Ali a aruncat o privire în direcția lui Victor. Acesta a clătinat discret

din cap, iar Ali nu a mai spus nimic.

Cum aproape epuizaseră problema testamentului, Hubbard a trecut la alte aspecte. Se părea că niciunul dintre cei doi polițiști nu pricepuse deloc nebunia referitoare la Sumo Sudoku și de aceea a trebuit să li se explice amândurora întregul concept al jocului. Când a ajuns la numele jucătorilor și al celor din echipa de filmare, Ali nu a putut totuși să ofere prea multe detalii.

— Ce știţi despre angajaţi? a întrebat detectivul Hubbard.

— Jesus Sanchez este grădinarul, a spus Ali.

— Ce-mi puteţi spune despre el?

Ali a ridicat din umeri.

— Nu prea multe. Într-un fel, aparţine casei. Lucra acolo cu mult înainte ca eu și Paul să fi cumpărat casa. În majoritatea timpului lucrează singur, dar azi îl ajutau câţiva oameni. Nu-l cunoșteam pe niciunul dintre ei.

Oare acum era momentul potrivit să aducă vorba de piatra care se rostogolise și fusese cât pe ce să o lovească ori exista posibilitatea ca polițiștii să interpreteze asta drept o încercare neinspirată de a le abate suspiciunile de la persoana ei? A decis să facă uitat episodul.

— Și bucătăreasa? a întrebat detectivul Hubbard.

— Am întâlnit-o, dar e nouă. Nu-i știu numele.

— Dar unde am putea găsi informaţii privind adresele sau numerele de telefon la care pot fi găsiţi cei doi?

— Pentru Jesus și bucătăreasă? Sunt convinsă că Paul știa, probabil că ele sunt notate în biroul lui, undeva, dar eu nu le știu. Nu uitaţi că eram în divorţ.

— Vom vedea ce putem afla, a spus Hubbard. Acum, să vorbim despre casă. Avea sistem de alarmă?

— Desigur.

— Dar nu era activat când aţi mers acolo azi după-amiază și aţi găsit-o la baza scării?

— Nu. Ușa principală era întredeschisă, dar alarma nu suna. Am presupus că o decuplase cineva.

— De ce să facă asta?

— Poate că, din moment ce aproape toată ziua a fost pe acolo un du-te-vino, a fost mai ușor să fie decuplată.

— Nu e ceva neobișnuit?

— Pentru mine, ar fi fost, a spus Ali. Dar nu știu cum se ocupă April de casă.

— Casa dumneavoastră, a adăugat Hubbard.

Lui Ali nu i-a plăcut faptul că polițistul ținea atât de mult să revină la ideea că, în ultimă instanţă, casa din Robert Lane îi aparţinea ei.

— April Gaddis a locuit acolo în ultima vreme, i-a replicat. Poate pe ea nu o preocupă atât de mult problema siguranţei.

— Poate că nu, a aprobat Hubbard. Și când aţi ajuns acolo nu mai era nimeni în casă?

— Nimeni. Nici măcar bucătăreasa. Și nici grădinarul.

— La ce oră aţi ajuns?

— Pe la patru. Nu-mi amintesc exact.

— Apelul la poliție s-a dat la patru și cincisprezece minute.

— Deci, în jur de patru.

— Persoanele care vă însoţeau în momentul în care aţi găsit-o pe doamna Ragsdale erau mama dumneavoastră și acest prieten, un anume Dave Holman.

— Da, a confirmat Ali. Așa este.

— Iar el este ofiţer de poliție?

Ali a dat din cap.

— Dave e detectiv la brigada omucideri de la Departamentul Șerifului din comitatul Yavapai din Sedona.

— Am auzit de Sedona, a spus Hubbard. Palatul de cristal. Și a condus atâta drum până aici?

— De fapt, a venit de la Lake Havasu, a răspuns Ali. E divorţat și a fost acolo să-și vadă copiii.

— Când a sosit?

Ali a rămas puţin nedumerită de acea trecere treptată la întrebări despre Dave Holman.

— La începutul după-amiezii, a răspuns ea. La timp ca să luăm prânzul împreună.

— Și a stat cu dumneavoastră toată după-amiaza?

— Da.

În tot acest timp, detectivul Rosalie Martin stătuse deoparte, lăsându-l pe partenerul ei să se ocupe de interogatoriu. Acum,

aplecându-se puţin în faţă, a intervenit:

— Aţi afirmat că aţi ieșit și aţi revenit în hotel cu liftul de serviciu?

— Da.

— De ce?

— Pentru că holul era plin de reporteri. Pe cât era posibil, am vrut să-i evit.

— Nu din cauză că aţi vrut să treceţi neobservată? a întrebat Rosalie. Nu doar de către reporteri, ci și de orice altă persoană?

Aluzia nu tocmai subtilă aruncată de ea era străvezie, astfel că Victor a intervenit.

— Acest interogatoriu s-a încheiat, a anunţat el. Clienta mea a fost mai mult decât cooperantă. V-a răspuns la toate întrebările. În caz că vreţi să știţi dacă a părăsit hotelul în cursul după-amiezii, vă sugerez să solicitaţi înregistrările video făcute de camerele de supraveghere. Sunt sigur că acestea cuprind imagini din locurile publice, dar și din zona liftului de serviciu.

Poliţiștii au plecat la scurtă vreme după aceea. Victor s-a întors spre Ali.

— Ţi-a spus cineva că ești o belea cât se poate de mare?

— Da, i-a răspuns. Sunt convinsă că mulţi au afirmat asta.

— Apropo, a spus Victor. Asistenta mea a dat o căutare după tine în LexisNexis. Trebuie să discutăm despre bărbatul pe care l-ai împușcat anul trecut în martie.

După ce fusese interogată de poliţiști mai bine de o oră, Ali a rămas surprinsă că Victor se apuca să o ia la întrebări.

— Ce e cu omul acela? Ben Witherspoon era un om violent care a pătruns în casa mea și m-a atacat. L-am împușcat, sigur, dar cum el a declanșat atacul în casa mea, s-a considerat că riposta mea a avut loc în legitimă apărare și aș face asta din nou în condiţii asemănătoare.

— Dar cu femeia care a încercat să te scoată de pe autostradă? Și ea a murit, nu?

— Da, dar...

— Nu remarci cumva un tipar? a întrebat Victor.

— Văd un tipic, a ripostat Ali, simţind că își pierde cumpătul. Am impresia că mă terorizezi cu tot soiul de lucruri care nu au nici în clin, nici în mânecă cu ceea ce se petrece. De ce? Nu ar trebui să acţionezi

ca avocat al meu?

— Sunt avocatul tău. Iar treaba mea este să țin seama de toate lucrurile, să prevăd ce ne așteaptă și să fac tot ce se poate ca să rezolv orice situație apărută. Toți reporterii aceia din hol – cei care nu au nicio șansă de a-ți lua un interviu – procedează exact ca mine. Ei scotocesc în căutarea oricărei informații despre Ali Reynolds, inclusiv orice postare arhivată pe cutlooseblog.com. Când o să te trezești mâine dimineață, indiferent dacă vei fi pusă sau nu sub acuzare pentru crimă, o să fii deja judecată în presă pentru tot ce ai spus sau făcut vreodată. Vor face din tine atracția anului. Vei fi socotită drept o fostă personalitate din lumea presei și televiziunii, care se socotește mai presus de lege și care probabil va scăpa de acuzația de crimă.

— Nu am făcut decât să mă apăr. Readucerea pe tapet a acelor cazuri vechi nu e cinstită.

— Nu, nu este, a aprobat Victor. Dar așa se vor desfășura lucrurile, îndeosebi dacă vei fi pusă sub acuzare în oricare dintre aceste două cazuri.

— Și ce se întâmplă cu prezumția de nevinovăție?

— Nu fi naivă, Ali, a spus Victor. Știi la fel de bine ca mine, impresiile sunt totul și mass-media este aceea care controlează impresiile. Chiar dacă dovedim în instanță că ești nevinovată, evitarea acuzației de crimă va reprezenta doar începutul problemelor tale. Următorul subiect pe agenda de zi va fi acuzația de omucidere, unde numărul de probe va fi mult mai puțin stringent. Calitatea de prim moștenitor al lui Paul Grayson te face să devii o țintă foarte ispititoare. Apropo, unde ți-e pistolul?

— Glock-ul meu? În seiful din camera mamei, dar îl am cu forme legale. Am permis valabil de portarmă.

— Valabil sau nu, să-l lași în seif, a sfătuit-o Victor. Dacă ajungi să fii interogată din nou, ar fi mult mai bine pentru tine dacă polițiștii nu ar găsi o armă asupra ta.

Ali nu a mai apucat să răspundă, pentru că ușa s-a deschis brusc, iar Dave Holman a adus-o pe April în cameră. Femeia arăta îngrozitor.

— Cred că ar trebui să se așeze, a zis Dave.

În timp ce Ali a sărit să o ajute pe April, Victor și-a luat diplomatul și s-a ridicat.

— Eu plec, a spus. Sper că e ultima oară că ne vedem astăzi.

Ali a condus-o pe April în cealaltă cameră, unde ea s-a prăbușit lată pe pat, fără ca măcar să se dezbrace.

— Te simți bine? a întrebat-o.

— Sunt obosită. Și mă doare spatele. Vreau să dorm.

Ali a lăsat-o pe pat și s-a întors în cealaltă cameră, închizând ușa în urma ei. L-a găsit pe Dave stând în picioare lângă fereastră.

— Cred că avocatul tău nu mă place, a remarcat Dave.

— Mi se pare normal, a răspuns Ali, pentru că nici eu nu cred că-l plac foarte mult în aceste momente. Cum a fost?

— La spital? Dave a scuturat din cap. Nu mi-a plăcut ce am văzut. Mi-a fost milă de April. Trebuie să îndure prea multe pentru vârsta ei.

Ali i-a întărit vorbele cu o mișcare din cap și s-a uitat roată prin încăpere, dându-și seama că Edie nu se întorsese împreună cu Dave.

— Mama unde e?

— Zicea că pică din picioare, i-a răspuns Dave. M-a rugat să-ți spun că se culcă și să nu te deranjezi să o trezești când te duci dincolo. A mai zis că o să-și scoată proteza auditivă și astfel nu va auzi nimic.

— Cum să nu fie obosită? a zis Ali. Sunt sigură că azi-dimineață s-a sculat devreme, ca de obicei, iar după aceea a condus până aici. Acum e trecut bine de ora ei obișnuită de culcare.

— Dar ora ta de culcare care e? a întrebat Dave. Ai luat cina? Ai mâncat ceva?

— Doar la prânz.

— Atunci te scot la cină.

— Dar ce facem cu reporterii?

Dave a surâs.

— Nu-ți face griji. Doar nu-s prost. Am învățat jocul. Tu îl chemi pe liftier, coborâm cu liftul și îi dăm bacșișul. Cum crezi că am scos-o și am adus-o pe April fără să fim văzuți? Și mai am mijlocul meu secret de transport.

— Despre ce vorbești?

— Sunt convins că reporterii au observatori care să stea cu ochii pe mașina ta Cayenne. Și nu am nicio îndoială că s-a făcut mare tevatură când Victor a plecat cu Lincolnul acela enorm al lui. Se vede însă că nimeni nu acordă vreo atenție unui Nissan Sentra cam bătrâior. E

afară, ca una dintre mantiile lui Harry Potter, care ne va face invizibili.

Ali a rămas sincer surprinsă. În lunile de când nu mai lucra, revenise la vechiul ei obicei, îndelung neglijat, de a citi de plăcere. Își îngăduise vinovata plăcere de a citi întreaga serie *Harry Potter* și îi plăcuse mai mult decât se așteptase.

— Ai citit *Harry Potter?* a întrebat ea.

Dave și-a dat ochii peste cap.

— Doar am copii, nu? Hai, mergi la cină, ori nu?

— Unde vrei să mă duci?

— Undeva unde nimeni nu s-ar aștepta să apari, a zis el. La Denny's. Și să nu te repezi să mă critici. După ce am scos din buzunar o avere pe bacșișuri, mai mult nu-mi pot permite.

— Glumești? a întrebat Ali. Dacă-mi oferi un Grand Slam, merg.

În lunile cât stătuse acasă, în Sedona, Ali se obișnuise din nou cu atmosfera intimă de orășel ce era dominantă la cafeneaua Sugar Loaf. Acum se părea că e o furnică neînsemnată în mulțimea dintr-un restaurant de dimensiuni industriale, ce aparținea unei corporații. Meniurile din plastic, cu multe pagini colorate, erau peste tot la fel. Același lucru se putea spune și despre mâncare. Felurile comandate erau bune, dar nu se comparau cu cele gătite în micul restaurant al lui Bob Larson.

— Victor crede că ar fi bine să pleci, i-a mărturisit Ali lui Dave în timpul cinei. Și tu, și mama. Se teme că amestecul tău în această afacere ar putea „tulbura apele".

— Neplăcută treabă, a răspuns Dave. Mie nu-mi place Victor. Iar Victor nu mă place pe mine. Aici suntem chit. Am de luat trei săptămâni de concediu. Astăzi am telefonat la birou și i-am spus șerifului Maxwell că mi le iau. Așa că voi rămâne aici în această perioadă. Iar dacă lucrurile se rezolvă mai devreme, mă voi caza la Lake Havasu și o să stau mai mult cu copiii.

— Ce mai fac, apropo? a întrebat Ali.

Cât Dave fusese în misiune în Irak cu unitatea lui de rezerviști, Roxanne, acum devenită fosta lui soție, se încurcase cu un destrăbălat care era agent de vânzări. Cu câteva luni înainte, când noul ei soț fusese transferat la Lake Havasu, Roxanne se mutase, luând cu ea și copiii. Asta îl afectase cumplit.

— Așa și așa, i-a răspuns Dave pe un ton sumbru. Cretinul ăla de Gary și-a pierdut slujba. A fost prins cu nu știu ce escrocherie a unei corporații. Roxy nu mi-a dat toate amănuntele scabroase și mai bine să nu știu. Chestia este că în prezent Gary a rămas fără slujbă și s-ar putea ca ei să se mute din nou. Nu știu sigur unde – pesemne în Vegas. Iar copiii s-au săturat de situația asta. Ca și mine.

— Te-ai gândit să o chemi pe Roxy în fața instanței și să încerci să obții custodia asupra copiilor? l-a întrebat Ali.

Dave a clătinat din cap.

— Cred că glumești. Sunt bărbat. Șansele mele de a avea câștig de

cauză în procesul de custodie sunt egale cu acelea de a câștiga la loterie. Și cum nu cumpăr niciodată bilete la loto, asta nici nu are cum să se întâmple. Dar mai bine să schimbăm subiectul. Mai bine să vorbim despre tine.

— Ce anume?

— Problema de acum e gravă, Ali. Și nu glumesc.

— Victor m-a anunțat deja, a răspuns Ali. De câteva ori, și în diferite circumstanțe. Și ar putea să-ţi creeze și ţie probleme. Mai devreme, polițiștii de aici au pus o sumedenie de întrebări despre tine. Și, fiindcă veni vorba, la fel a procedat și Victor.

— Dă-l naibii pe Victor, a zis Dave. E logic. Dacă poliţiștii consideră că ai avut un complice, atunci eu aș putea fi omul. Cine s-ar pricepe mai bine să acopere urmele unei crime decât un detectiv de la omucideri?

— Și atunci, ce facem? a întrebat Ali.

— Ripostăm.

— Dar nu poţi face asta, nu crezi? Doar ești poliţist.

El a surâs cu amărăciune.

— Ai rămâne uimită dacă ai ști de ce sunt în stare. Ce le-ai spus celor doi neisprăviţi de la omucideri?

— Le-am zis exact cum s-a întâmplat, că eu, tu și mama am stat în hotel azi după-amiază până în momentul când am plecat în Robert Lane și am găsit-o pe Monique la baza scării. Cred că vor verifica înregistrările camerelor de securitate ale hotelului, să vadă dacă le-am spus sau nu adevărul despre ieșirile și intrările mele.

— Ți-au zis la ce oră a căzut Monique și s-a lovit la cap? a întrebat Dave.

— Nu. De ce?

— Pentru că putea să se afle pe podea cu multă vreme înainte să o găsim noi. Dacă a căzut înainte ca eu să fi ajuns la hotel, putem avea necazuri în privința asta.

— Avem cum să aflăm?

— În mod oficial, nu, i-a răspuns Dave. Doar neoficial, probabil. Presupun că te-au întrebat cine era astăzi acolo.

Ali a confirmat cu un gest din cap.

— Ai face bine să-mi spui și mie, a zis el. Dă-mi toată lista. În ce mă

privește, ar fi vremea să declanșăm propria noastră investigaţie.

— Bine, dar... a început Ali.

— Victor Angeleri se ocupă de tine, a spus Dave, dar omul e plătit regește ca să o facă. Pe mine nu mă plătește nimeni. Eu trebuie să-mi port singur de grijă. Dacă vrei să nu ai nimic de a face cu asta, bine. O voi face pe cont propriu.

— De ce anume ai nevoie?

— Vreau să-mi spui exact ce le-ai declarat și lor. În amănunt.

Știind că nu se va mai întoarce în camera lui April în acea noapte, Ali își luase cu ea computerul când plecase de acolo. Acum, la rugămintea ei, Dave s-a dus la Nissanul lui și l-a luat. În următoarea oră, Ali a povestit toată istoria încă o dată și, folosind cardul mobil de internet, a extras din reţea numerele de telefon și adresele necesare. Metoda de lucru a lui Dave era mai rudimentară. A luat notiţe cu pricepere pe o serie de șerveţele, notându-și inclusiv partea referitoare la piatra ce era cât pe ce să o lovească.

— Ești convinsă că a fost o întâmplare? s-a interesat el.

— Cred că a fost un accident, i-a răspuns Ali. *A părut* un accident, dar ţinând seama de toate celelalte lucruri care s-au petrecut...

— Am face bine să verificăm asta.

Când, în cele din urmă, a terminat, Ali se simţea stoarsă de puteri.

— Trebuie să mă întorc la hotel, a zis ea. E vremea.

Când a ajuns la hotel, era destul de târziu, astfel că holul era aproape pustiu, astfel că Ali a riscat să între pe ușa principală. Ajungând la etajul ei, în timp ce mergea spre cameră, aflată la un nivel unde fumatul era interzis, a constatat surprinsă că pe coridor duhnea a fum de ţigară. S-a simţit îndemnată să telefoneze la recepţie pentru a se plânge, dar s-a răzgândit. April și Edie nu aveau deloc nevoie de prezenţa pe acel coridor a agenţilor de securitate ai hotelului care să bată la uși, trezind pe toată lumea.

În cameră, Ali a descoperit că mama ei nu se obosise să tragă draperiile. Chiar și fără să aprindă vreo lampă, era suficientă lumină ca să se orienteze prin cameră. Mama ei dormea dusă, întinsă la cealaltă margine a patului foarte lat. În clipa în care a pus capul pe pernă, a și adormit. Au trezit-o zgomotul făcut de clanţa ușii și mirosul de cafea când Edie a intrat în cameră. Aruncându-și ochii spre ceas, a constatat

că era puţin trecut de ora șapte.

— Îmi pare rău că te-am trezit, s-a scuzat mama ei. Eu m-am sculat de la patru și, în cele din urmă, nu am mai răbdat să stau în pat. Am simţit nevoia să cobor după ziare și cafea.

A scos două cești de hârtie și un teanc de ziare, pe care le-a pus pe măsuţa de cafea, în vreme ce Ali s-a ridicat din pat și a pornit împleticindu-se spre baie. Când a ieșit, mama ei citea ziarul.

— Cred că te-ai întors târziu, a remarcat ea.

— Dave m-a scos să luăm cina, a răspuns Ali. Și ai dreptate. Era târziu când am ajuns acasă. E ceva prin ziare?

— O mulţime, i-a răspuns Edie. Uită-te și tu!

Ali s-a așezat pe canapea și a ridicat unul dintre celelalte ziare, unde moartea lui Monique Ragsdale, în circumstanţe dubioase, devenise știre de prima pagină. Relaţia ei cu directorul de reţea Paul Grayson, care fusese ucis cu două zile înainte, era prezentată cu amănunte demne de un adevărat tabloid. Poliţiștii se arătau reţinuţi. Ofiţerul care răspundea de relaţiile cu publicul afirmase că în respectivul caz fuseseră identificate câteva persoane care prezentau interes, dar că deocamdată nu se operaseră arestări.

Din câte părea, Edie citea ceva asemănător.

— Presupun că tu ești una dintre „persoanele care prezintă interes”, da?

— Păi, cine alta? a răspuns Ali.

Apoi a rămas tăcută.

După ce au băut prima ceașcă de cafea, a telefonat la room service și a comandat micul dejun pentru două persoane, plus alte două cafele – de astă dată un ibric plin. Apoi, cât Edie își făcea de lucru cu ziarele, Ali a deschis laptopul.

Dragă Babe,

Mă numesc Adele Richardson. Te-am văzut mereu când apăreai la emisiunea de știri și am devenit o cititoare a cutlooseblog.com încă de la inaugurarea blogului. Și sunt convinsă că știi motivul. Ceva similar mi s-a întâmplat și mie. Nu treaba cu pierderea slujbei, ci un dezastru asemănător în căsnicie. De-a lungul timpului, am admirat modul în care te-ai ridicat în picioare și ai

continuat să mergi înainte, reușind să-i ajuți și pe alții în acest timp. De fapt, cred că nu greșesc spunând că ești una dintre eroinele mele. Și datorită ție, am început să citesc și alte bloguri. Cine știe? Poate m-ai făcut să devin dependentă. Există programe în douăsprezece etape pentru persoanele dependente de citirea blogurilor?

În orice caz, am văzut ultima postare a ta și cred că sunt suficient de deșteaptă ca să citesc printre rânduri. Atâta vreme cât ești implicată în tot felul de proceduri juridice, sunt sigură că avocatul tău nu-ți permite să mai faci comentarii pe blog.

Cu toate astea, fiind destul de egoistă, simt lipsa lecturii de dimineață din cutloose.com, care făcea parte din obiceiurile mele de fiecare zi. De aceea, îți scriu ca să-ți fac o propunere. S-ar putea să mă socotești prea îndrăzneață. Dacă așa stau lucrurile, nu este nevoie decât să apeși pe butonul de ștergere.

În colegiu, am început să studiez jurnalismul. Apoi, în anul absolvirii, m-am logodit și mi-am dat seama că, pentru mine, căsnicia și jurnalismul nu aveau cum să se împace, așa că am ales sistemul elementar de educație. Predau la clasa a treia în Escondido de cincisprezece ani. Am descoperit că măritișul și meseria de educator nu mi-au oferit satisfacții prea mari, dar cum aveam să știu asta dinainte?

Așadar, iată partea care ține de curaj. Spre deosebire de tine, nu am ajuns faimoasă, dar sunt o supraviețuitoare. Soțul meu a devenit dependent de jocurile online. Am pierdut totul, inclusiv casa, economiile și mai toți banii din fondul meu de pensie. Acum sunt divorțată. Încet, dar sigur, îmi refac viața – așa cum și tu ți-o refaci pe a ta.

Câteodată, vreuna dintre bloggerițele pe care le citesc trebuie să facă o pauză pentru a pleca în vacanță sau pentru că are un copil ori chiar pentru că apare câte o problemă de sănătate. De obicei, ele își plasează blogurile în stare de repaus pentru o vreme, iar apoi, după ce se refac și sunt pregătite, reîncep să scrie. Altele îi invită pe oaspeții blogurilor să le preia rolul pentru o vreme. În acest fel, cititorii obișnuiți nu-și pierd obișnuința de a intra pe site în fiecare zi.

De aceea îți scriu eu astăzi să aflu dacă ai dori. Să fiu blogger-invitat pentru următoarea perioadă, până vei reuși să revii. Da, presupun că aș putea să procedez cu totul altfel și să-mi inaugurez propriul blog, dar am urmărit ce faci pe cutloose și aș vrea să te ajut.

Presupun că din cele scrise de mine ți-ai dat seama că nu sunt chiar o analfabetă. După ce ți-am citit blogul, știu că împărtășim aceleași păreri în multe privințe, deși nu ai cum să-ți dai seama de asta din ceea ce am scris aici. (Sunt dezavantajată în mod nedrept, deoarece, după ce ți-am citit postările, te cunosc mai bine decât mă cunoști tu.)

Nu e nevoie să-mi răspunzi imediat. De fapt, nu trebuie să-mi răspunzi deloc, dar dacă dorești să ofer câteva postări de probă pentru tine, aș fi încântată să o fac. Să-mi dai de veste.

ADELE RICHARDSON, cunoscută și drept LEDA

Ali s-a simţit mișcată de oferta Adelei. Pe de altă parte, s-a părut o provocare. Având în vedere sfatul lui Victor, anunţase că lasă blogul deoparte pentru o vreme, iar Adele reacţiona la acest lucru cu amabilitate, oferindu-și sprijinul. Însă, inclusă în acea amabilitate, exista un acord implicit cu modul de gândire al lui Victor – acela că Ali Reynolds trebuia să stea deoparte și să-și ţină gura. Însă în acea dimineaţă, așa ceva părea puţin probabil.

Dragă Adele/Leda,

Îți mulțumesc pentru ofertă. Mi-am reevaluat poziția. În trecut, am folosit cutloose ca mod de a reacționa și de a rezolva evenimente care apăreau în viața mea în acea perioadă. După cum ai arătat foarte exact, implicațiile juridice care apar în viața mea în prezent îngreunează mult așa ceva, întrucât se petrec destule lucruri foarte importante pentru mine – pe care nu le voi putea comenta. Însă nu cred că mă pot detașa complet de cutloose.

Din mesajul tău am înțeles că ai o părere interesantă despre faptul că viața ta a fost grav afectată și despre modul în care crezi că vei merge mai departe. Tocmai acesta este scopul blogului meu – să sprijine femeile care se găsesc în astfel de circumstanțe

dificile. De aceea, te rog să-mi trimiți comentariile tale și le voi posta cu drag, dar deocamdată cutloose își reia activitatea, așa că aș face bine să mă apuc de treabă.

BABE

Cam în același timp a sosit și micul dejun. Edie a deschis ușa, permițându-i chelnerului să intre cu căruciorul.

— Să văd dacă April e pregătită să ia masa? a întrebat Edie.

Ali comandase o farfurie cu fructe, dar și un coșuleț cu produse de patiserie.

— Sunt sigură că avem destule pentru ea, a spus.

Edie a ieșit pe coridor. A revenit după câteva minute, urmată de April, care avea ochii umflaţi de somn. Era ciufulită și era înfășurată în halatul de casă din terilenă care nu reușea să-i cuprindă mijlocul. Odată cu April, în cameră a pătruns și mirosul de fum de ţigară.

— Vă mulţumesc că m-aţi trezit, a zis, luându-și o ceașcă de cafea și o farfurie cu pateuri. Copilul a ţopăit toată noaptea în burta mea. Abia dacă am dormit, dar acum sunt ruptă de foame.

April răbdase de foame și în ziua precedentă. Ali și-a adus aminte că, pe vremea când fusese însărcinată cu Chris, se simţise flămândă tot timpul.

— Servește-te, a invitat-o.

Instalându-se mai comod pe singurul fotoliu din încăpere, April și-a așezat ceașca de cafea pe capătul unei mese din apropiere și a pus farfuria plină pe pântece.

— Poliţiștii au spus că nu voi putea să mă întorc în Robert Lane decât după ce termină investigaţiile, a continuat ea, ungând cu unt o brioșă cu mure. Ziceau că reprezintă locul unei crime. Eu am crezut că mama a căzut pe scară, dar ei consideră că a fost împinsă.

Ali s-a mulţumit să dea din cap.

— Cindy, o prietenă a mea, are un magazin care se numește Maternitate în Floare, a continuat April. M-am gândit să o chem mai încolo, să văd dacă-mi poate aduce niște lucruri – lenjerie, sutiene și niște haine pentru gravide. Trebuie să am ceva de purtat. Dar ce mă fac în ceea ce privește culorile? Nu am nimic negru. Ori ar trebui să port bleumarin? Ce ar fi mai bine?

Ali și mama ei au schimbat priviri cu subînțeles. Din punctul lor de vedere, preocuparea lui April față de propria garderobă dovedea o doză serioasă de sânge rece. Cea care i-a răspuns a fost Edie.

— Te referi la serviciul religios?

April a confirmat dând din cap.

— Dar și pentru interviuri, a adăugat ea. Seara trecută, la spital, am cunoscut întâmplător o doamnă care se numea Sheila Rosenburg. Vrea să-mi ia un interviu.

A cunoscut-o întâmplător? Nici vorbă de întâmplare, a comentat Ali în sinea ei.

— Asta înseamnă un interviu pentru Court TV? a întrebat.

April a confirmat clătinând din cap.

— Să înțeleg că o cunoști pe Sheila?

Ali refuzase fără echivoc oferta Sheilei de a da un interviu și spera că April va proceda la fel, însă nu era treaba ei să-i dea sfaturi. *Trebuie să fie hotărârea lui April, nu a mea,* a ținut ea să-și reamintească.

— O știu pe Sheila Rosenburg, a răspuns Ali cu voce tare, dar nu o cunosc personal. Mă tem că ea va încerca să transforme moartea mamei tale și a lui Paul într-un soi de circ mediatic.

April părea netulburată.

— Unii plătesc pentru astfel de interviuri, i-a răspuns ea, întinzând mâna ca să ia încă o prăjiturică. Și ea a zis că știe un autor care ar putea să îmi obțină un contract pentru o carte, înțelegeți? – ca să pot scrie despre toate astea în timp ce se întâmplă, ca un fel de jurnal sau însemnări personale. A zis că pe oameni îi interesează sincer crimele adevărate. Cartea ar putea ajunge chiar un succes. Nu va trebui s-o scriu chiar eu, pentru că nu mă pricep la asta. Pe copertă va apărea numele meu, dar editorul va angaja pe altcineva să scrie textul, o persoană care se cheamă scriitor din umbră, așa zicea.

Ali a rămas înmărmurită. Șocată și îngrozită, însă cea care a vorbit a fost mama ei.

— Ești convinsă că vrei să faci așa ceva? a întrebat-o Edie. Știu prin ce treci, April, dar asta se întâmplă și copilului tău. Toate astea vor deveni istoria lui Sonia Marie. Vrei să aduci pe lume un copil cu o astfel de popularitate?

Asta mi se întâmplă și mie, a gândit Ali, dar se părea că nu avea niciun rost să aducă vorba de asta. April era absorbită cu totul de propriile ei griji.

— Probabil că nu, a aprobat-o April, dar cred că voi avea nevoie de bani.

— Sunt convinsă că vom reuși să rezolvăm ceva, ca să nu fii silită să expui viețile noastre în fața oricui, a spus Ali.

— Așa sper și eu, a încheiat April după care s-a ridicat în picioare. Ar fi cazul să dau telefonul acela. Detectivii au spus că vor trece pe aici să discute cu mine ceva mai târziu în cursul dimineții. Aș vrea să am ceva curat de îmbrăcat înainte de sosirea lor.

April a ieșit și a închis ușa în urma ei.

— Hopa! a făcut Edie Larson. Fata asta e mult mai tare decât pare.

Ali a încuviințat din cap.

— Probabil că seamănă cu mama ei.

— Și mai și fumează, deși e însărcinată, a continuat Edie, clătinând din cap.

În toiul acelei discuții, Edie a fost sunată de soțul ei. În timp ce ea îi povestea ce se mai întâmplase, a sunat și telefonul lui Ali. Era Chris.

— Îmi cer scuze că am fost atât de enervat aseară, a zis el. Am avut senzația că mă ții departe de toate.

— Și eu îmi cer scuze.

— Deci, vrei să vin acolo ori nu?

— Nu imediat, a spus Ali. Probabil că voi avea nevoie de tine ceva mai târziu, dar deocamdată cred că eu și mama ținem lucrurile sub control.

— Bine. Dar nu uita, să mă ții la curent.

Cum Edie încă vorbea la telefon, Ali a revenit la computer.

Doamnă Reynolds,

Ieri l-ai concediat pe unchiul meu fără să-i dai preaviz nici măcar de o zi, ca să nu spun că termenul e de două săptămâni. Și mai ai obrăznicia să afirmi că nu ai știut ce se putea face sau că nu ți-ai dat seama dacă trebuia sau nu să-ți ceri scuze? Cum de îndrăznești?

ANDREA MORALES

Dar nu am concediat pe nimeni, și-a spus Ali. *Despre ce aiurează femeia asta?*

Apoi, rămasă cu privirea aţintită la ecranul computerului, Ali a avut brusc o străfulgerare. Și-a amintit că într-o seară venise târziu și constatase că în casă mirosea îmbătător a carne gătită și aluat. Condusă de nas și de zvonul de voci și râsete până în bucătăria iluminată orbitor, Ali le găsise pe Elvira și pe alte câteva femei, dar și niște fete, adunate acolo și pregătind zeci de *tamale*[13] pentru sărbătoarea pe care Paul o organiza anual de Cinco de Mayo[14]. Una dintre femei fusese Clemencia, soţia lui Jesus Sanchez. Să fi fost una dintre fetele de acolo nepoata lui? Ali și-a amintit ca prin vis că pe una dintre ele o chema Andrea, dar nu era sigură.

Încă nelămurită, a transmis un răspuns de câteva cuvinte:

Dragă Andrea,
Cine este unchiul tău?

Numai bine,
ALI REYNOLDS

Ali a trecut printr-o listă lungă de mesaje prin care se adresau urări de bine, majoritatea rugând-o să nu-și abandoneze blogul. Pentru că multe dintre ele făceau referire la moartea lui Paul, nu a postat niciunul, dar a răspuns fiecăruia în mod direct, folosind aceeași strategie de neangajare la care apelase și mai devreme. Era îmbucurător să descopere că cititoarele nu doreau să se dezică de ea, după cum nici ea nu voia să se dezică de ele. În cele din urmă, s-a apucat să scrie răspunsul.

CUTLOOSEBLOG.COM
Duminică, 18 septembrie 2005

În ultima postare, am spus că mă voi detașa o vreme de cutloose, însă am constatat că a fost o minciună. Azi-dimineaţă am primit multe mesaje de la voi. Majoritatea mi-aţi adresat urări de bine și m-aţi îndemnat să nu abandonez nava. Drept

urmare, nu o voi face.

Am făcut asta timp de peste șase luni – da, săptămâna trecută s-a împlinit jumătate de an de la inaugurarea blogului. În trecut, a existat întotdeauna un sentiment de urgență în ceea ce scriam. Postările îmi ofereau o cale de a examina lucruri care se întâmplau în viața mea. Eram uimită aflând că lucrurile spuse de mine îi făceau să rezoneze pe mulți oameni, dintre care unii trăiseră experiențe similare.

În această dimineață, una dintre susținătoarele mele mi-a scris și s-a oferit să îmi țină locul atâta vreme cât va fi nevoie. Deși apreciez oferta generoasă a Ledei, mesajul ei m-a trezit și m-a făcut să înțeleg că de fapt nu sunt dispusă să renunț la forum. Așadar, cutlooseblog revine. Deocamdată, există lucruri pe care nu le voi putea discuta. Probabil nu voi putea să postez comentariile voastre privind respectivele chestiuni, de aceea vă rog să aveți înțelegere în această privință.

Însă țin să vă spun ceva. În timp ce scriu aceste rânduri, mama stă alături de mine. Ne aflăm într-o cameră de hotel, la sute de kilometri depărtare de casele noastre, departe de afacerea ei și de soț, tatăl meu, care are acum două slujbe – a lui și a ei – pentru a menține restaurantul pe linia de plutire cât timp ea e aici să mă sprijine pe mine – fiica ei. Fiica lor.

De acea, această postare este pentru părinții mei – pentru părinții mei și pentru toți ceilalți părinți din lume care stau alături de vlăstarele lor la bine și la rău; care nu le întorc spatele copiilor, indiferent despre ce ar fi vorba; care știu că, oricum ar fi copiii lor, aceștia sunt tot copiii lor.

Mulțumesc, mamă și tată. Sunteți extraordinari.

Postat la 11. 10 AM, 18 septembrie 2005, de BABE

Până să termine de scris postarea, i-au sosit câteva e-mailuri. Cel de-al treilea venea din partea vechii ei susținătoare Velma.

Dragă Babe,

Când am citit prima oară cutloose, *nici măcar nu știam ce este un blog. Acum citesc mai multe.*

Unul dintre cele pe care le citesc zilnic, în afară de al tău, se numește socalcopshop. *Acolo se discută chestiuni ce se petrec în Los Angeles, dar care nu ajung în ziarele obișnuite. Poate dorești să citești postarea de azi-dimineață. Îl cunoști pe acest individ? îl poți da în judecată?*

VELMA T DIN LAGUNA

În timp ce căuta site-ul, Ali a intuit ce va găsi acolo și nu a fost dezamăgită. În momentul în care a văzut titlul, a simţit un gol în stomac.

VĂDUVA NEAGRĂ DIN ROBERT LANE
LOVEȘTE DIN NOU

Alison Reynolds, o persoană implicată în odioasa ucidere a directorului de reţea Paul Grayson, soţul ei, de care era despărţită în fapt, a devenit acum ţinta unei noi investigaţii criminalistice, deoarece poliţia se ocupă de misterioasa moarte a femeii care, dacă ea și Paul Grayson ar fi trăit, ar fi devenit noua soacră a acestuia. Monique Ragsdale, acum moartă, a fost mama lui April Gaddis, cu care domnul Grayson intenţiona să se căsătorească într-o ceremonie ce trebuia să se desfășoare ieri-dimineaţă la reședinţa lui din Robert Lane.

Surse care au acces la investigaţie afirmă că cele două femei s-au înfruntat în cursul unei întâlniri care a avut loc ieri, înainte de căderea fatală a doamnei Ragsdale pe scara din casa deţinută anterior de doamna Reynolds și soţul ei. În loc să fie locul unei sărbători fericite, casa este acum înconjurată de benzi galbene care izolează scena crimei, în timp ce anchetatorii se străduiesc să descopere ce s-a întâmplat.

Domnul Grayson a dispărut de la o petrecere a burlacilor, ce a avut loc joi noapte. Cadavrul lui, legat de mâini și de picioare, a fost găsit ulterior în apropierea resturilor unui vehicul care fusese lăsat pe calea ferată, la vest de Palm Springs.

Cel puţin o sursă, care dorește să-și păstreze anonimatul, susţine că, de vreme ce procedurile de divorţ dintre domnul

Grayson și doamna Reynolds nu s-au încheiat, este de presupus că ea este singura moștenitoare a soțului, lăsând-o pe logodnica însărcinată fără nimic. Se presupune că acest lucru ar fi putut constitui baza confruntării dintre doamna Reynolds și doamna Ragsdale.

Scandaloasele proceduri de divorţ dintre doamna Reynolds și soțul ei necredincios s-au desfășurat în văzul publicului după ce ea a fost concediată din funcţia de prezentatoare de știri la o filială locală a reţelei de televiziune la care soțul ei era director. În ultimele șase luni, ea și-a prezentat versiunea privind acest divorţ ca pe o saga nesfârșită prin postări pe un blog cu înclinaţii feministe, numit cutlooseblog.com.

Tot în această perioadă de șase luni, doamna Reynolds a fost implicată în patru investigaţii de omucidere. În două dintre acestea a fost exonerată, iar cazurile au fost închise. Celelalte două sunt în curs de investigare, unul de către poliţia din Los Angeles, iar celălalt de Departamentul Șerifului din Comitatul Riverside.

Având în vedere dificultăţile juridice tot mai mari cu care se confruntă doamna Reynolds, potrivit propriilor ei susţineri, blogul a intrat în hibernare.

Postat 7.55 A.M. De LMB

Ba nu, nu e în hibernare, a gândit Ali. *Cutloose a revenit.*

Ali a mai citit o dată mesajul. În el apăreau suficiente cuvinte perfide, folosite de jurnaliști: „de presupus", „ar fi putut", „susţineri" – alături de placa folosită mereu, privind sursele care vor să-și păstreze anonimatul, astfel încât autorul articolului probabil că nu putea fi dat în judecată. Iar semnătura? LMB. Nu avea nicio informaţie suplimentară, dar Ali a bănuit că acesta și individul care îi trimisese mai devreme mesajul scris în cuvinte otrăvite, Lance-a-lot, erau una și aceeași persoană.

A căutat prin e-mailurile uitate în căsuţa poștală. Evident, adresa lui era încă acolo. A dat să-i transmită un mesaj sec despre postarea unor speculaţii neîntemeiate, apoi s-a răzgândit. Ba mai mult, a șters

e-mailul pe jumătate scris și a șters permanent și adresa lui de e-mail. Dacă Lance-a-lot dorea să fie băgat în seamă, atunci cu siguranță că ea îl va ignora.

O deprima totuși gândul că porecla vicleană pe care i-o dăduse omul, Văduva Neagră, avea să prindă. Chiar dacă acuzațiile lansate de individ erau nefondate, Ali a înțeles că celelalte surse media vor prelua aproape sigur porecla și o vor propaga mai departe.

Era cât pe ce să închidă computerul ca să se ducă la duș pentru ca apoi să se îmbrace, când a primit un nou e-mail. A recunoscut adresa – Andrea Morales. Mesajul ei cuprindea numai două cuvinte:

Jesus Sanchez

Deci avusese dreptate, această Andrea era fata de atunci, din grupul de femei care făceau *tamales.* Dar ce era cu povestea asta referitoare la concedierea lui Jesus? Era absurd. Prin grija atentă și iubitoare, el reușise să mențină proprietatea și grădina casei din Robert Lane într-o ordine desăvârșită. De ce l-ar fi concediat cineva? Ali a transmis imediat un răspuns.

Dragă Andrea,

Te rog să mă crezi că nu știu nimic despre acest lucru. Întotdeauna am fost mulțumiți de activitatea unchiului tău.

Iată mai jos informațiile referitoare la modul în care mă poți contacta.

Dă-mi telefon cât de curând poți ca să discutăm și să rezolvăm problema. Îți mulțumesc.

Numai bine,
ALI REYNOLDS

Ali închis capacul laptopului și a pornit spre baie.

— Ce se întâmplă? a întrebat Edie.

— Mă duc să fac duș și să mă îmbrac, a zis Ali. Cineva l-a concediat pe grădinar ieri, iar nepoata lui Jesus crede că e mâna mea.

— Nici nu mă miră, i-a răspuns Edie. Ești la fel de rea ca George Bush. Se pare că tot ce se petrece este din vina ta.

Da. Păi ce, nu e adevărat? și-a spus ea cu o ironie amară.

Câteva minute mai târziu, îmbrăcată, dar cu un prosop înfășurat peste părul ud, Ali s-a grăbit să ajungă la ușa camerei lui April și a bătut. I-a deschis o tânără pe care Ali nu o mai văzuse până atunci. Prin cameră erau împrăștiate o sumedenie de haine și sacoșe cu diverse lucruri. April stătea în fața unei oglinzi îmbrăcată cu o rochie bleumarin, lungă, special pentru gravide, având pliseuri largi, un guler alb, lat, și manșete asortate, tot albe.

— Ea este prietena mea, Cindy Durbin, a prezentat-o April. Chiar dacă e duminică și ar trebui să se odihnească, mi-a adus câteva haine să le probez. Ce părere ai? a zis, întorcându-se în fața oglinzii. E prea retro?

Ali a făcut un semn afirmativ din cap către Cindy. Rochia era cât se putea de retro. După cum arăta, putea să fi fost scoasă chiar din dulapul de haine din anii cincizeci ai actriței Lucille Ball pentru comediile cu Lucy{15} care erau reluate la nesfârșit pe canalul TV Land.

— E bine, a aprobat Ali.

April s-a întors de la oglindă și a examinat chipul lui Ali, care trebuie să fi trădat ceva din sentimentele care o frământau.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o tânăra femeie.

— Ieri, cineva l-a concediat pe Jesus Sanchez, grădinarul, a spus Ali. Tu ai făcut asta?

— Nu eu, i-a răspuns April. Mama. Salariile lui și al bucătăresei se plăteau din ceea ce Paul păstra ca mărunțiș. În afară de ceea ce am pe cărțile de credit, ăștia sunt singurii bani care mi-au rămas. Mama a spus că nu-mi pot permite să-i țin în continuare, pentru că aș termina banii mult mai repede. A zis că se va ocupa chiar ea de concediere, ca să nu fiu silită să o fac eu. De ce, am procedat rău?

Da, ați procedat rău, și-a zis Ali, dar se părea că nu avea niciun rost să mai discute pe tema asta.

— Nu-i nimic, a spus ea. Rezolv eu problema. Cum o chema pe bucătăreasă?

— Henrietta, așa cred, a spus April. Henrietta Jackson.

— Unde locuiește? Și cât timp a lucrat pentru voi? Ai numărul ei de telefon?

— Nu. Probabil că Paul avea toate chestiile astea, dar eu, nu. Ar

trebui să fie în biroul lui.

Care este inaccesibil din cauza benzilor care nu permit accesul la locul crimei, a continuat Ali în minte. *Ce frumos*...

— Bine, lasă, a spus. O s-o găsesc eu.

— De ce? a întrebat April. Ce vrei să faci?

— Vreau să-i reangajez, a răspuns Ali. Ori să le ofer măcar plăţi compensatorii.

— Dar cine o să scoată banii ăștia? s-a opus April. Eu nu pot.

— Atunci, cred că voi plăti eu.

Spunând acestea, a ieșit din cameră, trântind ușa în urma ei.

11

Într-o dispoziţie explozivă, Ali a intrat ca o furtună în camera pe care o împărţea cu mama ei și a rămas surprinsă găsind-o la pupitru, în faţa computerului ei. Dave Holman sosise și se așezase pe fotoliu, terminând ceea ce mai rămăsese din dejunul lor, de pe cărucior.

— La Motel 6 nu e bufet pentru micul dejun, a explicat el, lichidând și ultimul croasant. Cine te-a scos din fire?

— Monique Ragsdale a concediat ieri grădinarul și bucătăreasa, pentru ca April să nu cheltuiască nimic din banii ei foarte preţioși. I-a trimis la naiba, iar oamenii au dat vina pe mine.

— Și? a întrebat Dave.

— Vreau să-i găsim și să-i reangajăm.

— Dar nu se pot întoarce acolo, a obiectat Dave. A devenit locul unei crime.

— Numai că ei nu se fac vinovaţi de crima asta, a răspuns Ali. În orice caz, le pot oferi o compensaţie bănească. M-a sunat cineva?

Edie a dat din cap și i-a întins telefonul.

— Andrea Morales, a spus Edie. Vrea să o suni tu.

— E nepoata grădinarului, a explicat Ali căutând numărul în lista de apeluri primite și apăsând butonul de apelare.

— Andrea?

— Da.

— S-a produs o neînţelegere îngrozitoare. În primul rând, unchiul tău nu trebuia concediat. E posibil să mă pui în legătură cu el?

— De ce? a întrebat Andrea pe un ton tăios.

— Pentru că vreau să-i ofer măcar o plată compensatorie și poate slujba înapoi. În aceste momente, există neclarităţi în ceea ce privește proprietatea soţului meu, și deocamdată nu știe dreapta ce face stânga.

— Femeia care l-a concediat știa perfect de bine ce făcea, a ripostat Andrea. I-a spus să-și strângă lucrurile și să se care de acolo. A mai zis că tu ești acum stăpâna și că nu vrei să-l mai plătești.

— Dar vreau să-l plătesc, a insistat Ali. Mă poţi pune în legătură cu el?

— Unchiul meu nu vorbește prea bine engleza. Va avea nevoie de cineva să-i traducă.

— Nu vrei s-o faci tu?

— Ba da, a convenit Andrea.

— Unde este acum?

— Aici, a spus ea. Adică, la câteva intersecții depărtare.

— Și în ce zonă? a întrebat Ali.

Andrea nu i-a răspuns direct.

— Să-l întreb întâi dacă vrea să stea de vorbă cu tine. Te sun eu.

Ali a închis și s-a întors spre Dave.

— Bun, și cum dau de Henrietta Jackson?

— Cine e? Bucătăreasa? a întrebat Dave.

Ali a răspuns printr-o mișcare a capului.

— Asta e tot ce știi despre ea – doar numele? Nu ai adresa? Sau numărul de telefon?

— Paul avea mai multe informații, dar ele sunt probabil în biroul lui și...

— Și casa a devenit scena unei crime, a terminat el fraza în locul ei.

— Exact.

Dave s-a apucat să dea telefoane, dar Ali nu a tras cu urechea la ce făcea el. Se gândea la Paul Grayson. Ea avusese întotdeauna propriii bani, dar Paul se ocupase de plata cheltuielilor pentru toate, inclusiv cele ale casei. Până astăzi nu știuse că personalul casei fusese plătit în numerar. În ciuda faptului că acei oameni se aflau în țară de mulți ani, probabil că Jesus sau soția lui, Clemencia Sanchez, ori chiar amândoi erau imigranți ilegali, trăind și muncind fără să fi fost descoperiți de cei de la Serviciul de Imigrări și Naturalizare.

Acum, pentru prima oară, Ali s-a gândit la Elvira Jimenez, fosta bucătăreasă a lui Paul. Același lucru era valabil și în cazul ei? Ce se întâmplase cu ea după ce plecase? După ce muncise atâția ani în casă, de ce fusese alungată? Și ce se întâmplase cu Henrietta? Accentul cu care vorbea arăta că femeia era de undeva din sudul Statelor Unite. Ea sigur nu era imigrantă fără acte în regulă, dar asta însemna că lucra într-o economie subterană pur și simplu ca să nu plătească impozite? Iar dacă Ali reușea să-i găsească pe amândoi și le dădea slujbele înapoi, ea de ce anume se făcea vinovată?

— Din câte am aflat, bucătăreasa ta nu are permis de conducere, a anunțat-o Dave câteva minte mai târziu. Adică nu are permis emis în California.

— De unde știi?

— Cunosc oameni care îi cunosc pe alţii, a explicat el.

— Dar pe Jesus Sanchez? Îl poţi găsi?

— Am înţeles că nepoata lui o să te pună în legătură cu el.

— Dar dacă n-o va face? Dacă va trebui să-l găsesc singură?

După câteva clipe, când a sunat din nou telefonul, temerea că va trebui să-l găsească singură pe Jesus Sanchez s-a adeverit.

— Unchiul meu nu vrea să te vadă, a anunţat-o Andrea Morales.

— Vreau să stau de vorbă cu el, a început Ali.

— Nu vrea să discute cu tine, i-a răspuns Andrea cu glas hotărât. A zis nu, iar asta înseamnă nu.

Imediat după aceea, a închis.

Ali a rămas încremenită. Cum cunoștințele de engleză ale lui Jesus și cele de spaniolă ale ei erau rudimentare, comunicase cu el doar în chestiuni foarte simple. Din câte își amintea Ali, chiar și așa se înţeleseseră bine, iar el nu dăduse dovadă vreodată de rea-voinţă.

— Andrea Morales, tocmai spunea Dave la telefon când Ali l-a pus jos pe al ei. Sunt cu zecile? Dă-mi adresele!

Câteva minute mai târziu, înarmat cu cartea de telefon și cu o listă de adrese, Dave a reușit să compare o anumită Andrea Morales cu numărul reţinut în memoria telefonului mobil al lui Ali.

— Gata, a zis el pe un ton triumfător. Andrea și Miguel Morales, 224 South Sixth, Pico Gardens.

De pe vremea când lucrase la redacţia de știri, Ali știa că Pico Gardens avea faima de zonă în care bandele de infractori se simţeau ca acasă. Se știa, de asemenea, că zona este un adevărat rai al străinilor sosiţi în mod ilegal.

— Să mergem, a spus Ali.

S-a dus la seiful din perete, l-a deschis, scoţându-și atât Glock-ul, cât și tocul, pe care îl cumpărase pentru purtarea armei între omoplaţi.

— Unde? a întrebat Dave. Apoi s-a uitat neliniștit la armă. Și pistolul este chiar necesar?

— În Pico Gardens? i-a replicat Ali. Da. Dacă doi albi se hotărăsc să între acolo, cel mai inteligent lucru e să fie înarmați. Andrea mi-a spus că Jesus locuiește în apropiere – la câteva străzi de locul unde stau ea și soțul ei. Jesus are o furgonetă veche, de culoare albastră. Dacă e parcată pe vreo stradă de acolo, o recunosc imediat.

— Am înțeles că Jesus nu prea are chef să discute cu tine, a oprit-o Dave.

— N-are importanță. Vreau eu.

Și s-a întors către mama ei.

— Vii și tu? a întrebat-o.

— Nu cred, a spus Edie. Dacă nu te superi, o să rămân aici. O să mă folosesc de computerul tău ca să navighez pe internet.

Ideea că mama ei, Edie Larson, „navighează pe net" încă îi suna straniu lui Ali. Părea chiar uimitoare.

— Chiar te rog, a spus ea.

— O să mai văd din când în când ce face April, a încheiat Edie. Ca să fiu sigură că se simte bine.

Când au părăsit hotelul, Dave și Ali au încercat ieșirea pe ușa din spate, soluție care funcționase fără greș în ziua precedentă, însă între timp oamenii din mass-media se mai deșteptaseră. O reporteră, care avea o poziție îndeajuns de umilă pentru a fi trimisă să dea târcoale prin apropierea unui tomberon urât mirositor, cu resturi de la bucătărie, și fotograful cu totul insignifiant stăteau la pândă chiar lângă ușa de ieșire.

— Doamnă Reynolds, a strigat reportera, ținând microfonul în aer și repezindu-se către mașină. Este adevărat că ați fost interogată în legătură cu două cazuri de omucidere? Cum comentați acest lucru?

Bineînțeles că nu am ce comenta, a gândit Ali. Nu a zis nimic cât Dave a deschis portiera Nissanului. Păcat că nu luaseră mașina ei pentru deplasare. Acum, oamenii din mass-media vor avea informația privind vehiculul care până atunci rămăsese invizibil.

Fotograful a îndreptat aparatul spre Dave.

— Dă-te la o parte, a spus el pe un ton răstit, însă fotograful nu a priceput aluzia și a continuat să facă poze, cât Dave a urcat în mașină și a trântit portiera.

— Ce idioți! a exclamat el. Și tu erai la fel de rea?

— Nu cred, a spus Ali.

Cel puțin așa sper, și-a zis ea.

Reportera și fotograful alergau spre partea din față a hotelului și, probabil, spre vreun vehicul, când Dave a ieșit de pe aleea din spate și, trecând peste marginea trotuarului, a pătruns pe stradă.

— Ne vor prinde din urmă? a întrebat Ali.

— Sper să scap de ei, a răspuns Dave. Bun, încotro?

Fără GPS sau o hartă amănunțită pe care să se bazeze, Ali a trebuit să stea puțin pe gânduri ca să se orienteze și să îl îndrume spre breteaua de sud a drumului 405, iar de acolo, pe autostrada 10.

— Cum te descurci în spaniolă? a întrebat Ali în timp ce goneau pe autostradă.

— Spaniola de pe meniuri mi-e familiară. De ce?

— Pentru că Jesus nu vorbește aproape deloc engleză, iar eu nu prea știu spaniolă.

— Poate că nepoata lui, acea Andrea nu-știu-cum, ne va sluji ca interpretă.

— Mă îndoiesc, a spus Ali.

A ridicat telefonul mobil și a consultat agenda până a găsit numele Duarte.

În perioada cât lucrase în Los Angeles ca prezentatoare de știri, una dintre sarcinile pe care le avusese fusese cea de ambasadoare a postului de televiziune în rândul celor care sufereau de cancer. Având în vedere tragica ei experiență cu Dean, care murise de cancer, fusese o candidată convingătoare și dispusă să desfășoare o astfel de activitate. Făcuse parte din tot felul de comisii și participase la acțiuni caritabile pentru strângerea de fonduri destinate bolnavilor și cercetării în domeniul cancerului. Însă oferise și ajutor în nume personal, activitate care nu avea nimic de a face cu relațiile publice, astfel că aceasta nu a ajuns știre de presă. Un asemenea caz fusese cel al lui Lonso Duarte, un copil de trei ani bolnav de leucemie.

Eduardo, tatăl lui Lonso, lucrase ca om de serviciu la postul de televiziune unde Ali era prezentatoare. Soția lui, Rosa, fusese cameristă la câteva hoteluri. După ce Lonso fusese diagnosticat, postul de televiziune transmisese câteva anunțuri privind lupta băiatului cu boala și situația dramatică a familiei. În acest fel se reușise strângerea

de fonduri pentru a completa diferența dintre notele de plată și sumele acoperite de asigurarea medicală. În cele din urmă, sprijinul din partea postului de televiziune încetase în mod oficial, dar Ali rămăsese o susținătoare a familiei pe durata numeroaselor spitalizări și chimioterapii. Din câte știa Ali, boala băiatului era în remisie de patru ani.

Eddie Duarte era de serviciu în seara când Ali fusese concediată. Lui i se ceruse să care cutiile cu lucrurile personale ale lui Ali până la mașină. Tot atunci, el se oferise să depună mărturie în favoarea ei în cazul deschiderii unei acțiuni în justiție împotriva concedierii ilegale. Întrucât negocierile în acea problemă erau deocamdată sistate, depoziția lui Eddie încă nu fusese necesară. Din câte știa Ali, el încă era pe statul de plată al aceluiași post de televiziune, dar cum lucra ca om de serviciu de noapte, se cam jena să îi telefoneze în cursul dimineții și să-l trezească. Până la urmă, l-a sunat și, bineînțeles, l-a trezit.

— Ali, a salutat-o el, după ce, într-un târziu, și-a dat seama cine îl apela. Mă bucur să te aud. Ce mai faci? Am aflat de soțul tău. Îmi pare foarte rău.

Îți pare rău pentru ce? s-a întrebat Ali. *Pentru că Paul a murit, ori pentru că a fost atât de ticălos?*

— Îți mulțumesc pentru compasiune, a spus ea. Ce mai face Rosa? Și cum se simte Lonso?

— Rosa e bine, iar Lonso se simte grozav. Anul acesta a ajuns în liga de baseball sub nouă ani, ca jucător la baza a doua.

Pentru un copil care era cât pe ce să bată la ușa morții în urmă cu cinci ani, acest lucru părea cel puțin un miracol.

— Bine, dar tu ce mai faci? a întrebat el. Eu nu mai lucrez la postul acela de televiziune. Acum sunt la altă companie. Dacă ai nevoie de mine ca să depun mărturie...

— S-ar putea să fie nevoie și de asta, dar acum îmi trebuie altceva, a zis Ali.

— Să auzim despre ce este vorba, a spus Eddie.

— Încerc să-l găsesc pe vechiul meu grădinar, a spus Ali. S-a produs o neînțelegere. Vreau să-l reangajez, numai că nu știu destul de bine spaniola.

— Și vrei să traduc? a întrebat Eddie.
— Da, a zis Ali. Te rog.
— Unde? Și când?
— Curând. Cât de repede se poate. Dar nu știu prea bine unde. Omul locuiește undeva în Pico Gardens, dar noi încă nu am ajuns acolo și nu știm adresa.
— Singurul loc din apropiere pe care îl știu este un spital vechi, Linda Vista, care a fost abandonat, iar acum este folosit pentru filmări și spectacole de televiziune, a spus Eddie. Ne-am putea întâlni în parcarea spitalului. Mi-ar trebui cam trei sferturi de oră ca să ajung acolo.
— Grozav, s-a bucurat Ali. Poate că până atunci îl găsim.
— Cine este Eddie? a întrebat Dave.
— E o poveste lungă, a spus Ali. Chiar foarte lungă.
Cum Ali vorbea la telefon, iar Dave era preocupat să evite alte mașini, au greșit banda de mers, astfel că au ratat intrarea din intersecția care să-i ducă pe 1-10, spre est. La jumătate de oră după ce au ieșit din zona elegantă a Wiltshire Boulevard, au pătruns pe străzile cu case părăginite din Boyle Heights, cu zidurile pline de graffiti. Era un bulevard mărginit de case ce fuseseră ridicate la începutul secolului XX, care mai reușeau într-o oarecare măsură să rămână în picioare. Unele dintre ele păreau să se fi păstrat într-o stare acceptabilă. Însă altele arătau ca niște epave ce se destrămau încet.
Au început prin a găsi adresa familiei Morales de pe Sixth, iar apoi au mers în cerc, căutând furgoneta lui Jesus Sanchez. Când au pătruns pe South Chicago, Ali a făcut semn cu degetul.
— Uite furgoneta lui.
Aerostarul bătrăior, având multe semne de lovituri, era parcat pe aleea unei clădiri duplex cu aspect părăginit.
— Acum, după ce știm unde să-l găsim pe Jesus, să ne întoarcem la parcarea spitalului și să-l așteptăm pe interpretul nostru.
— Dar dacă nu apare?
— Nu-ți face griji. Eddie va veni sigur.
Imediat ce au parcat și s-au pus pe așteptat, Ali i-a relatat lui Dave povestea lui Eddie Duarte de la început până la sfârșit. Tocmai încheia când i-a sunat telefonul.

— N-o să-ți vină a crede, a spus Edie Larson. Dacă nu m-aș fi aflat în hol ca să văd cu ochii mei, nici eu nu aș fi crezut.

Ali a trecut telefonul pe difuzor, astfel ca Dave să poată auzi conversaţia în întregime.

— Și ce-ai văzut? a întrebat ea. Ce se întâmplă acolo?

— Lumini, camere de luat vederi, acţiune, i-a răspuns Edie pe un ton sumbru. April este în hol, îmbrăcată cu o rochie bleumarin de gravidă, machiată ca la carte și cu părul aranjat la perfecţie. Dă un interviu unei tinere cu părul cât se poate de blond și cu o fustă uimitor de scurtă. Am văzut emblema de pe una dintre camere. Pe ea scria Court TV.

— Cu siguranţă că blonda este Sheila Rosenburg. Deci, până la urmă, April acordă un interviu.

— Deși noi am sfătuit-o să se abţină, a continuat Edie. Dar mai e ceva. Când ai plecat, ţi-am spus că o să mă duc să văd cum se mai simte și dacă are nevoie de ceva. Numai că, în clipa când am deschis ușa să merg la ea, am văzut un bărbat ieșind din camera ei, așa că m-am retras imediat. Era un tânăr, dar, apropo, unul foarte atrăgător.

— Probabil că era vreunul dintre prietenii ei, a spus Ali.

— Așa am crezut și eu până în momentul când a sărutat-o de rămas-bun, a replicat Edie. Crede-mă, a fost vorba de ceva mai mult decât de un sărut de rămas-bun. Iar când s-a îndepărtat de ea, l-am recunoscut. Îl mai văzusem.

— Unde? a întrebat Ali.

— Pe site-ul lui.

Ali a avut senzaţia că rătăcea prin beznă.

— Care site? a întrebat ea.

— După ce mi-ai povestit despre prostia aia cu Sumo Sudoku, mi-ai stârnit curiozitatea. M-am gândit, de ce ar dori Paul și April să aibă acolo o echipă de musculoși, chipurile inteligenţi, care să le încurce treburile în ziua nunţii? Din experienţă, știu cât de stresante sunt nunţile și fără să ai pe cap o echipă de filmare și o mulţime de oameni care să se agite și să se calce pe picioare în același timp. Am căutat prin câteva site-uri de Sumo Sudoku și așa l-am găsit și pe el. Numele individului este Tracy McLaughlin.

Ali a rămas stupefiată.

— Vrei să sugerezi că, după părerea ta, April e cuplată cu Tracy McLaughlin? Glumești cumva?

— Nu glumesc deloc, i-a răspuns Edie. Ai idee dacă există un test de paternitate?

Ali și-a adus aminte cât de încântat fusese Paul când aflase că April rămăsese însărcinată – încântat și emoţionat.

— Nu am idee.

— Dacă nu s-a făcut până acum, poate ar fi bine să se efectueze, a spus Edie. În calitate de executor testamentar al lui Paul, dacă vei fi silită să institui un fond pentru presupusa fiică a lui, ai face bine să stabilești dacă acest copil este cu adevărat al lui.

Edie Larson fusese întotdeauna o observatoare atentă a comportamentului uman. Unul dintre lucrurile ciudate în ceea ce o privea pe mama lui Ali, care o nedumerise mereu foarte tare, era capacitatea ei înnăscută de a percepe ideile care treceau prin mintea altora. Mătușa Evelyn, sora geamănă a lui Edie, susţinuse dintotdeauna că Edie are un ochi la ceafă. Când era mică, Ali credea că e adevărat. Poate că acest lucru era încă valabil, numai că i se părea prea mult.

— Doar pentru că l-ai văzut pe acel bărbat pe un coridor de hotel ești convinsă că Sonia Marie este de fapt copilul lui Tracy McLaughlin, nu al lui Paul? a întrebat Ali.

— Sunt în stare să pun rămășag, a zis Edie cu tărie. Merita să vezi acel sărut lung și mâna iubitoare pusă pe burta lui April când bărbatul și-a luat rămas-bun. A fost un gest tipic pentru un tată, iar de asta sunt sigură.

Asta însemna că Paul o înșela pe Ali cu April, iar April îl înșela pe Paul cu Tracy McLaughlin. Așa ceva era întru totul previzibil.

— Trebuia să se întâmple și asta, a conchis ea. Bun, ce știm despre Tracy McLaughlin?

— Doar ceea ce am găsit pe site-ul lui. Am aici biografia lui, a răspuns Edie. Spune că a venit la Hollywood din Des Moines, Iowa, hotărât să devină cascador. A participat la o cascadorie care s-a sfârșit prost, așa că și-a petrecut șase luni în ghips din cap până în picioare. Când și-a revenit, s-a apucat de exerciţii la sală ca să-și recapete forţa. Pe când era imobilizat, a rezolvat cuvinte încrucișate și, imediat ce s-a înzdrăvenit, a inventat Sumo Sudoku, pentru a dovedi lumii că și-a

revenit complet. Dar asta nu e tot.

— Cum adică? s-a mirat Ali.

— N-o să ghiciți niciodată cine a contribuit cu partea cea mai mare de capital pentru a urni afacerea asta cu Sumo Sudoku.

— Paul, cumva?

— Ai nimerit-o. El a fost unul dintre primii investitori în afacere. Sunt zece oameni care au vârât bani buni pentru demararea proiectului. Nu-mi sună cunoscute numele lor, dar poate îi știi tu. Cred că de aceea au vrut să organizeze turneul de Sumo Sudoku acasă la Paul în aceeași zi cu nunta. Paul știa că evenimentul avea să fie prezentat de mass-media, sunt convinsă. Procedând așa, turneul trebuia să stârnească interesul...

— Și să devină subiect de discuție, a încheiat Ali. În orașul ăsta moda e totul. Imediat ce apare ceva nou, toată lumea trebuie să țină pasul. Dacă ești invitat la emisiunea lui Jay Leno, om te-ai făcut.

Un Chevrolet Impala de culoare cenușie a încetinit și a oprit alături de Nissanul lui Dave.

— Mamă, trebuie să închei, a spus Ali. Mi-a sosit interpretul.

Lăsând motorul mașinii să meargă, Eddie Duarte s-a apropiat grăbit de portiera deschisă din partea lui Ali și, aplecându-se înăuntru, a strâns-o scurt în brațe.

— Îți mulțumesc că ai venit, a început ea.

— Nu ai de ce, a răspuns Eddie. Așa, unde e omul ăsta cu care trebuie să vorbesc?

Urmați de Eddie în Chevrolet, Dave și Ali au revenit pe South Chicago Street, unde furgoneta de un albastru țipător a lui Jesus Sanchez era parcată pe aleea de acces. Dave a mai mers jumătate de intersecție dincolo de casa familiei Sanchez și a oprit într-o parcare suficient de mare pentru ambele mașini, înainte de a apuca să coboare, un automobil mare, Crown Victoria, a apărut în viteză, aproape derapând când a dat colțul, și a oprit exact în spatele lui Eddie. Dave s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut două persoane care au trecut grăbite pe lângă furgonetă, intrând în curtea casei.

— Hei, a exclamat Dave. Cred că i-am mai văzut. Nu sunt cei doi detectivi de la omucideri care au venit aseară la spital ca să discute cu April?

Ali s-a întors să se uite. Într-adevăr, detectivii Tim Hubbard și Rosalie Martin au urcat în veranda umbrită a casei și au sunat la ușă.

— Au vorbit și cu mine, a zis Ali. Ce caută aici?

— Același lucru ca și noi, a răspuns Dave. Vor răspunsuri.

— Asta înseamnă că am întârziat, a spus Ali.

— Așa se pare, a aprobat-o Dave. Te vor recunoaște. Rămâi pe loc, iar eu mă duc la amicul tău Eddie să-i spun cum stă treaba.

Ali i-a urmărit pe cei doi apăsând insistent butonul soneriei. Apoi au bătut la ușă în câteva rânduri. În cele din urmă, o femeie pe care Ali a recunoscut-o ca fiind Clemencia, soţia lui Jesus, a apărut în ușă și a ieșit pe verandă. A stat de vorbă câteva minute cu detectivii, dând din cap și gesticulând. Ceva mai târziu, o mașină de patrulă a poliţiei a oprit în faţa casei. Din vehicul a coborât un tânăr ofiţer de origine hispanică și s-a grăbit să ajungă pe verandă, unde a participat la discuţie.

Între timp, Dave a revenit la mașină.

— Ăsta care a sosit acum probabil e interpretul, a mormăit Dave. Asta înseamnă că se confruntă cu aceeași problemă de limbă ca și noi.

Au rămas urmărind scena încă cincisprezece minute. În cele din urmă, evident nemulţumiţi, detectivii și poliţistul au coborât din verandă și s-au întors la mașinile lor. După ce s-au îndepărtat, Dave a respirat ușurat.

— Dacă Jesus e acasă, înseamnă că a refuzat să iasă și să discute cu ei, iar ei nu au intrat după el. Asta înseamnă că Hubbard și Martin au venit doar în recunoaștere, dar uite că au plecat cu mâna goală. Dacă ar fi avut mandat de percheziţie, povestea ar fi stat altfel.

— Hai să mergem, a zis Ali, deschizând ușa. O cunosc pe Clemencia. Am întâlnit-o la noi acasă. S-ar putea să stea de vorbă cu mine.

Dave Holman nu s-a clintit.

— Vii sau nu? a întrebat Ali.

— Tu și Eddie duceţi-vă înainte, a zis Dave. Dar grăbiţi-vă. Dacă Hubbard și Martin vin înapoi cu mandat, probabil că asta e singura noastră șansă.

— Dar tu ce vrei să faci? a întrebat Ali.

— O să-ţi spun după ce văd dacă merge, i-a răspuns Dave.

Ali a coborât din Nissan și i-a făcut semn lui Eddie Duarte să o însoțească. O clipă după aceea se aflau pe verandă, în fața ușii de mahon arse de soare. Ali a apăsat butonul soneriei, dar dinăuntru nu s-a auzit niciun țârâit. Cât a așteptat, Ali s-a apropiat de una dintre ferestre. Draperiile erau trase, dar între ele rămăsese un spațiu, astfel că a putut să se uite în living, unde un morman de cutii din carton, prinse cu scotch, și o serie de lucruri desperecheate stăteau drept dovadă că totul se împachetase în pripă. Se părea că Jesus și Clemencia Sanchez voiau să o șteargă.

Convinsă că soneria nu funcționa, Ali a bătut la ușă. Nici așa nu a primit vreun răspuns.

— O cheamă Clemencia, i-a spus Ali lui Eddie. Strig-o tu! Spune-i că știm că este înăuntru. Spune-i cine suntem. Și că trebuie să discut cu ea și că nu plecăm decât după aceea. Și că, dacă este nevoie, stăm aici toată după-amiaza. Mai spune-i că vecinii au văzut deja polițiștii venind și plecând, iar acum ne urmăresc pe noi.

Au trecut minute bune până când Clemencia Sanchez a venit la ușă. A întredeschis-o și s-a strecurat afară. Privirea pe care i-a aruncat-o lui Ali era aproape veninoasă.

— Ce vrei? a întrebat ea.

— Unde e Jesus? a ripostat Ali. Trebuie să vorbesc cu el.

Ali era convinsă că femeia înțelegea măcar atâta engleză, însă ea s-a întors cu spatele la ea, uitându-se la Eddie, de parcă ar fi așteptat mai curând înțelegere din partea lui decât o traducere, pe care el a făcut-o totuși.

— Nu e aici, a răspuns Clemencia. A plecat.

— Plecat, unde? a întrebat Ali.

Clemencia a ridicat din umeri.

— Nu are importanță. Nu se întoarce.

— Dar vreau să-i dau slujba înapoi. În primul rând, nu trebuia concediat. A fost o greșeală.

Fără să se lase impresionată, Clemencia a făcut din nou un gest din umeri. Ali a încercat altă cale de atac.

— Mai devreme au fost la tine niște polițiști. Ce voiau?

Ochii negri ai femeii au părut că se aprind de furie. Nările i-au fremătat.

— Jesus știa că vor veni după el, și așa a fost. De aceea a plecat, slavă Domnului! A plecat înainte de sosirea lor.

— Dar de ce au venit după el?

— Pentru că l-a concediat femeia aceea îngrozitoare, a spus Clemencia în spaniolă, pe un ton furios. Tu ai vrut ca el să plece, dar ea a făcut treaba asta neplăcută în locul tău. Și când era gata de plecare și s-a dus să predea cheile, a găsit-o acolo... la baza scării.

— Monique era deja căzută când a plecat Jesus? De ce nu a cerut ajutor?

— Fiindcă a crezut că era deja moartă, a răspuns Clemencia. S-a părut că murise. Iar Jesus știa ce vor gândi polițiștii – că o ucisese pentru că îl concediase. A scăpat inelul cu chei din mână și e sigur că polițiștii le-au găsit acolo. Vor descoperi și amprentele lui, și vor da vina pe el.

Apoi, furia femeii a părut să se topească, făcând loc disperării. A tăcut și a încercat să-și rețină lacrimile.

În momentele în care cei de la ambulanţă o duseseră pe Monique pe brancardă, Ali fusese prea preocupată de alte lucruri ca să acorde vreo atenţie inelului cu chei. Se gândise numai la telefon. Acum, însă, și-a adus aminte de ele. Și știa, la fel ca și detectivii, că acele chei îi aparţineau lui Jesus Sanchez, pentru că pe inel era scris chiar numele lui. Paul Grayson ţinea foarte mult să-și folosească imprimatorul de etichete. Toţi cei care aveau acces la casă sau la proprietate, inclusiv Ali, primiseră un set corespunzător de chei, pe inelul cărora le era imprimat clar numele.

A mai înţeles și de ce Jesus preferase să dispară. Ea știa prea bine că, dacă lași deoparte Constituţia SUA, nu toţi oamenii au fost creaţi egali. Hispanicii sau negrii acuzaţi de infracţiuni se trezeau deseori trataţi diferit din punct de vedere legal decât anglo-saxonii, pentru ei funcţionând automat prezumţia de vinovăţie, nu cea de nevinovăţie. De fapt, gândi ea cu amărăciune, același lucru era adevărat și când fetele din mass-media se trezeau acuzate de crime pe care nu le comiseseră.

— Aș vrea să vă ajut, a rostit Ali încet.

Fără să mai aștepte traducerea, Clemencia a răspuns:

— De ce?

— Pentru că știu cum e să fii bănuit de ceva ce nu ai făcut.

A scotocit prin poșetă până când a găsit una din cărţile de vizită ale lui Victor. I-a întins-o.

— Dacă Jesus are nevoie de avocat, să-l sune pe acest om.

Clemencia a examinat cartea de vizită imprimată în relief, cu auriu, apoi a înapoiat-o.

— Nu ne putem permite un asemenea avocat, a spus ea.

În aceeași clipă, Ali și-a adus aminte de nepotul Velmei T. Poate că Jesus și Clemencia nu-l socoteau pe acesta la fel de descurajator.

— Îţi pot recomanda pe altcineva, a spus Ali. O să-i transmit datele necesare nepoatei tale, Andrea.

— Dar... s-a opus Clemencia. Nu ne putem permite niciun fel de avocat.

— Eu îmi permit, a zis Ali. Și așa voi face. Te rog să-i spui asta lui Jesus când vei vorbi cu el. Și să-l anunţi că, dacă vrea, încă are slujba de grădinar.

Spunând acestea, s-a întors și a plecat.

Eddie Duarte a mai rămas pe verandă câteva minute, timp în care Ali a revenit la mașină și i-a povestit lui Dave ce aflase.

— I-ai dat cartea de vizită a lui Victor Angeleri? a întrebat el, nevenindu-i să creadă. Cine o să plătească nota? Nici nu vreau să mă gândesc la onorariul lui pe oră.

— Nu a primit-o, a spus Ali. Dar voi plăti eu orice avocat și-ar angaja.

— Acum te-ai pornit să salvezi întreaga lume?

— Doar acele părți din ea pe care le-am deranjat, a răspuns Ali.

— Scuză-mă, a zis Dave, dar din câte știu, nu ai avut nimic de a face cu căderea pe scări a lui Monique Ragsdale.

— Nu, dar dacă se stabilește că a fost împinsă...

— A fost, a zis Dave.

— Ești sigur?

Dave a dat afirmativ din cap.

— Cât ai fost la Clemencia, am vorbit cu o sursă care mi-a confirmat că e vorba de crimă.

— În acest caz, persoana vinovată are legătură și cu mine, a spus Ali. Dar dacă Jesus a fost acuzat pe nedrept pentru ceea ce s-a întâmplat femeii? Ei bine, și cu el am o legătură.

— Sper că soțul ți-a lăsat o căruță de bani, a spus Dave. Am impresia că o să ai nevoie de ei.

Eddie Duarte s-a apropiat pe partea lui Ali și a ciocănit în geamul portierei. Ea l-a coborât.

— Ce a spus Clemencia după ce am plecat? a întrebat Ali.

Eddie s-a încruntat.

— A spus că ești la fel de rea ca și soțul tău.

Acea dezvăluire a făcut-o să se simtă jignită. Personal, trebuia să fie de acord în ceea ce îl privea pe Paul – el era rău, dar nu-i plăcea să fie descrisă și ea în aceleași culori întunecate.

— I-am spus că ești o persoană de treabă, a continuat Eddie. Și că, dacă ai promis că faci ceva, așa va fi. Nu sunt totuși convins că m-a crezut.

De ce ar crede? a meditat Ali.

— Îți mulțumesc pentru prețuire, Eddie, și mai ales pentru că ai venit până aici, a zis ea. Chiar apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat.

— Păcat că nu a folosit prea mult, a spus Eddie dezamăgit și, luându-și rămas-bun, s-a întors la mașina lui.

— Acum, încotro? a întrebat Dave. Înapoi la hotel?

Ali fu de acord.

— Cum ai aflat că moartea lui Monique este acum considerată omucidere? a întrebat ea. Cine ți-a spus?

— Ken Nickerson e un prieten vechi de când am fost la pușcașii marini. Am luptat împreună în Irak. Acum lucrează la Poliția din Los Angeles.

— Ken ți-a dat și adresa lui Andrea Morales? a întrebat Ali.

— Exact. Cât tu ai vorbit cu Clemencia, eu i-am telefonat, l-am întrebat direct dacă s-au primit rezultatele autopsiei în cazul Monique Ragsdale și mi-a confirmat.

— Deja?

Dave a dat din cap.

— Preliminare, a zis el. S-ar putea ca rezultatele definitive să se dea duminică, dar cum este vorba despre un caz intens mediatizat, de data asta oamenii din North Mission Road și-au mișcat repede fundurile.

— Și?

— Prezintă echimoze pe brațe și spate. Răni rezultate din apărare și semne evidente de împotrivire. S-a constatat că nu a fost abuzată sexual. Au prelevat probe de sub unghii. S-ar putea să se descopere urme de ADN care pot fi identificate. Adevărata problemă pentru Jesus Sanchez este că polițiștii au găsit la locul faptei ceva care îl implică în moartea lui Monique.

— Știu, a spus Ali. Cheile cu numele lui pe inel. Și eu le-am văzut acolo. Potrivit celor spuse de Jesus Clemenciei, după ce a fost concediat, s-a întors ca să predea cheile. Atunci a găsit-o pe Monique prăbușită la baza scării. Sunt convinsă că s-a pierdut când a văzut-o astfel, și nu-i găsesc vreo vină în asta. Știu cum m-am simțit eu când am găsit-o, ceva mai târziu. După aceea, când și-a dat seama ce se întâmplase, a înțeles că polițiștii vor găsi cheile și îl vor căuta – ceea ce au și făcut. Probabil de aceea a dispărut de acasă.

— Marea întrebare e: cheile erau sub victimă sau lângă ea? a întrebat Dave. Dacă s-au găsit sub ea, înseamnă că Jesus a fost acolo înainte ca ea să cadă ori în același timp. Dacă e așa, lucrurile sunt grave pentru bietul Jesus. Dacă au fost găsite lângă Monique, înseamnă că ele puteau să ajungă acolo înainte sau după cădere.

Ali s-a gândit la asta.

— Nu mai știu, a spus ea în cele din urmă. Nu-mi amintesc să le fi văzut decât după ce oamenii echipei de pe ambulanţă au pus-o pe Monique pe targă. S-ar putea ca ele să fi fost la vedere tot timpul și noi să nu le fi observat.

— În orice caz, de ce crezi că e treaba ta să angajezi un avocat care să-l apere pe Sanchez?

— Taci și fii atent la trafic, l-a pus Ali la punct.

Faptul că Dave Holman a ascultat-o a făcut-o pe Ali să-l placă și mai mult.

— Dar asta nu e tot, a rupt el tăcerea, după câteva minute.

— Ce anume?

— Am aflat că site-ul amicului cu Sumo Sudoku nu prezintă întreaga biografie.

— Și ce a făcut uitat?

— Faptul că la vârsta de optsprezece ani a ajuns în închisoare pentru furt de mașini. Nu era genul de amănunt pe care să-l pună într-o autobiografie când dorea sprijin din partea unor investitori cu bani.

— Dar dacă Paul bănuia că există o relaţie ascunsă între April și Tracy? Nu cumva a început să-i scotocească trecutul lui McLaughlin și a aflat ceea ce mi-ai spus adineauri? a întrebat Ali.

— Mi se pare un motiv plauzibil, a fost de acord Dave.

— Numai că poliţiștii nu investighează și o asemenea pistă.

— Deocamdată, a zis Dave. Dar nu văd ce ne împiedică să le-o sugerăm.

Cum Dave nu a mai ratat banda potrivită de circulaţie, de această dată nu le-a trebuit la fel de mult timp ca să revină la hotel ca atunci când porniseră spre Pico Gardens.

— Urci? l-a întrebat Ali, când au ajuns în faţa intrării.

— Cred că o să te las singură, a zis Dave. Vreau să mă duc la motel și să le telefonez copiilor. De obicei vorbesc cu ei duminica după-

amiaza.

— Atunci lasă-mă la intrarea principală, a spus Ali. În momentul de față nu-mi mai pasă dacă holul este înțesat de reporteri. M-am săturat să mă furișez prin spate. O să-i înfrunt fără jenă.

— Bravo ție, a făcut Dave. Mă bucur să aud asta. Poate că tu îți poți permite să dai bacșișuri amețitoare. Eu, unul, nu pot.

În holul hotelului nu era nici urmă de reporter, ceea ce a făcut-o pe Ali să tragă concluzia că probabil apăruse ceva mai interesant ca material pentru emisiunile de știri din acea seară. Când a ajuns în cameră, a descoperit cu surprindere că mama ei nu era acolo. A încercat să vorbească cu ea la telefon. Cum apelul a mers la căsuța vocală, Ali a renunțat. Pesemne că Edie hotărâse să profite de vizita în Los Angeles ca să se ducă la un film. Edie prefera ceea ce soțul ei numea filme „pretențioase", nu cele cu împușcături care îi plăceau lui, însă cele din genul preferat de mama ei rareori ajungeau pe ecranele unicului multiplex din Sedona.

Scoțându-și pantofii sport, Ali și-a pus pistolul în seif și s-a dus la barul din cameră, de unde și-a luat o cutie de Diet Sprite. Lângă bar, a observat ceva ciudat. Mama ei își ținea pastilele zilnice cu vitamine în punguțe cu fermoar pentru sendvișuri, pe care le păstra, punându-le deoparte pentru a le refolosi. Una dintre acele pungi se afla pe măsuța de scris, așezată alături de telecomandă. În ea se găsea un chiștoc de țigară.

A ridicat punga și i-a examinat conținutul. Chiștocul țigării cu filtru arăta cât se poate de nevinovat. Nu rămăseseră pe el urme de ruj care să constituie o indicație că țigara fusese fumată de o femeie. Dacă Edie, o nefumătoare care întotdeauna se pronunțase zgomotos împotriva acelui obicei, socotise că era normal să păstreze resturile unei țigări într-o cameră destinată exclusiv nefumătorilor, însemna că se jucase de-a detectivul.

Punând punga la loc, Ali și-a luat băutura și s-a așezat pe canapea, a deschis computerul, s-a logat și l-a căutat pe internet pe Richard Dahlgood, nepotul Velmei T. A găsit câteva articole, toate referindu-se la aparițiile lui în tribunale federale și statale în numele unor clienți. Din ceea ce a reușit să deducă, Dahlgood părea a fi un avocat cât se putea de serios.

A trimis primul e-mail Velmei T din Laguna.

Dragă Velma,

S-ar putea ca un prieten al meu să aibă nevoie de serviciile nepotului tău. Te rog să-l informezi că, dacă va fi contactat în legătură cu apărarea unei persoane pe nume Jesus Sanchez, să ia legătura cu mine pentru aranjamentele în legătură cu asigurarea unei garanții, dacă este cazul. Numărul meu de telefon este listat mai jos.

ALI

Apoi, Ali i-a scris un e-mail Andreei Morales.

Dragă Andrea,

Astăzi am discutat cu mătușa ta, Clemencia Sanchez. S-ar părea că unchiul tău Jesus va avea nevoie de serviciile unui avocat apărător. O prietenă a mea mi-a recomandat pe cineva care se numește Richard Dahlgood. Deși nu îl cunosc personal pe acest domn, se pare că a pledat în destul de multe cazuri în Los Angeles. Informațiile privitoare la modul de contactare sunt date mai jos.

Dacă mătușa și unchiul tău vor să apeleze la serviciile domnului Dahlgood, te rog să mă informezi, pentru a putea face aranjamentele privind plata eventualei garanții. De asemenea, te rog să-l anunți pe unchiul tău că în acest moment este din nou pe statul de plată, indiferent dacă poate sau nu să revină la lucru. Totodată, spune-i că deocamdată nu avem acces la casa din Robert Lane din cauza anchetei pe care o desfășoară poliția. Trebuie să știu unde trebuie trimiși banii pentru plata serviciilor lui.

În același timp, dacă el știe adresa Henriettei Jackson, bucătăreasa care a fost concediată odată cu el, ori despre fosta mea bucătăreasă, Elvira Jimenez, aș fi recunoscătoare dacă mi-ar spune cum să le găsesc. Mă tem că Elvira a fost concediată în circumstanțe similare cu acelea în care unchiul tău și-a pierdut slujba.

Numai bine,

Câteva cititoare ale blogului analizau problemele legale cu care se confrunta Ali. Acestora le-a răspuns scurt și a continuat. Alții se refereau la postarea precedentă despre mama ei.

Dragă Babe,

Citesc câteva bloguri pe zi și de ceva timp am devenit admiratoarea ta. Nu toate mamele sunt la fel. Tu ai avut noroc. Mama ta mi se pare minunată. A mea a fost cumplită. Mă bucur că a murit.

ALMA

Ali a postat mesajul. Pe măsură ce vedea mesajele, a constatat că persoanele care le scriseseră erau împărțite aproape egal în ceea ce privea ideea de mamă bună/mamă rea. După ce a parcurs toate mesajele și a adăugat alte câteva postări, Ali s-a trezit că e de acord cu aprecierile Almei. Se putea socoti de-a dreptul norocoasă.

Pe măsură ce după-amiaza se scurgea, Ali și-a dat seama că se făcuse foame. Edie încă nu se întorsese. I-a telefonat din nou pe mobil, fără niciun rezultat. Apelul ei a intrat direct pe căsuța vocală. Ca să fie sigură, și-a verificat telefonul, pentru a vedea dacă nu cumva ratase vreun apel. Nu se întâmplase asta. A verificat și telefonul din cameră, dar nici pe acesta nu exista niciun mesaj. Nimic. În cele din urmă, a telefonat la recepție. Edie nu lăsase nici acolo vreun mesaj. Apoi, ca să se asigure din toate punctele de vedere, a încercat să vorbească și cu April, atât pe mobil, cât și pe telefonul din cameră. Nu i-a răspuns nimeni nici de această dată.

Din ce în ce mai îngrijorată, Ali a telefonat celui care se ocupa de aducerea mașinilor la scară.

— Sunt Ali Reynolds, a spus ea.

Generozitatea ei în materie de bacșișuri o făcuse cunoscută. Ali Reynolds nu mai trebuia să precizeze numărul tichetului de parcare.

— Am înțeles, doamnă Reynolds, a spus omul aproape imediat. Doriți să vă aduc mașina în spate?

— Nu, a spus ea. De fapt, mă interesează unde se află mașina

mamei mele. Este acolo?

— Știți cumva numărul tichetului?

— Nu. E vorba de un Oldsmobile Alero de culoare albă, cu plăcuțe de înmatriculare de Arizona.

— A, da, și-a amintit omul. A fost parcat chiar de proprietar. A plecat din parcare ca și cum s-ar fi dus la un incendiu. Era oră de vârf pentru noi și aveam foarte mult de lucru. Dar ea era atât de grăbită, încât era cât pe ce să-l lovească pe unul dintre oamenii mei.

— Era singură?

— Din câte știu, da.

După ce a pus receptorul jos, Ali a încercat să-și imagineze încotro plecase Edie într-o asemenea grabă. Ca orice șofer provincial, nu cunoștea Los Angelesul. Era limpede că, indiferent unde s-ar fi dus, ar fi avut nevoie de îndrumări amănunţite. Dacă nu ceruse ajutorul vreunui valet care aducea mașinile din parcare, însemna că se lămurise de pe internet.

S-a întors la computer și a verificat pagina de căutări, pentru a vedea care fuseseră ultimele. Se aștepta să găsească o listă întreagă de încercări pe site-ul Mapquest ori pe altul care punea la dispoziţie hărţi. În schimb, a găsit o înșiruire de site-uri din Iowa, inclusiv una ţinând de arhiva ziarului *Des Moines Register.* Iar Tracy McLaughlin fusese încarcerat pentru furturi de mașini în Iowa.

Ali a pus mâna pe telefon și l-a sunat pe Dave.

— Ce s-a mai întâmplat?

— S-ar părea că avem necazuri. Nu o găsesc pe mama și am convingerea că face pe detectivul. Cât am fost plecată, a căutat ceva în *Des Moines Register.*

— Deșteaptă femeie, a spus Dave. Probabil că a făcut investigaţii despre Tracy McLaughlin.

— O fi deșteaptă, dar nu e aici, a zis Ali. Adică, la hotel.

— Dar unde s-a dus?

— Tocmai asta încercam să-ţi spun. Nu am idee. Valetul de la parcare a spus că a plecat într-o grabă nebună, dar nu a lăsat niciun bilet și nu răspunde la mobil.

— De cât timp a plecat?

— A părăsit hotelul puţin după ora unu, i-a răspuns Ali.

— Pe tatăl tău l-ai sunat? a întrebat Dave. Poate că a vorbit cu el.

— Aș putea verifica.

— Bine. Fă-o! Până atunci, pornesc spre tine. Voi ajunge acolo cât de repede se poate.

Ali aștepta la intrarea în hotel când Dave a oprit Nissanul pe alee.

— Ei, bine? a întrebat el, cât ea s-a așezat pe scaunul din dreapta lui.

— Tata nu a vorbit cu ea, a zis Ali. S-a gândit la început că Edie s-a dus probabil să vadă vreun film la matineu, cu reducere de preţ. Așa credeam și eu, dar filmul trebuia să se termine de mult. Tata e îngrijorat, dar și eu sunt. Să anunțăm poliția că a dispărut?

Dave a clătinat din cap.

— Nu are importanţă. Oricum, nu vor începe imediat s-o caute. Ar fi mai bine să o căutăm chiar noi. Unde crezi că s-ar fi putut duce?

— Mama e din provincie, a zis Ali. Nu se descurcă prin Los Angeles. Singura hartă pe care o are în mașină este un atlas mare. Știu că a folosit informaţiile de pe Mapquest ca să ajungă la hotel, dar pe computerul meu nu am găsit căutări pe site-ul ăsta.

— Deci, indiferent unde s-ar fi dus, înseamnă că știa drumul, a tras Dave concluzia.

Ali a dat din cap.

— Poate. Și, din câte știu, singurele două locuri pe care le cunoaște sunt spitalul și casa din Robert Lane. Dacă April a intrat în travaliu, probabil că s-a dus la Cedars-Sinai. Sunt aproape sigură că mama mi-a zis că April vrea să nască acolo. Dar e posibil să se fi dus în Robert Lane din cine știe ce motiv ciudat.

Dave a băgat în viteză.

— Cei de la spital nu ne vor spune nimic. Să încercăm întâi acasă. Ai căutat-o pe April?

— Da, a răspuns Ali. Atât în cameră, cât și pe mobil. Nu mi-a răspuns.

— Mai încearcă, pentru orice eventualitate.

Dar ambele telefoane mobile ale lui April erau pe mesagerie vocală. A format și numărul lui Edie, dar cu același rezultat. Ali a început să simtă primii fiori de panică.

Casa din Robert Lane era pustie. Banda galbenă pusă de poliție era

încă de-a latul ușii, avertizând lumea să nu între. Nu au văzut mașina lui Edie și nici alt vehicul.

— Nu e aici, a concluzionat Ali. Și am început să am un sentiment neplăcut – de-a dreptul urât.

La Cedars-Sinai, Dave a condus prin parcare, trecând printre șirurile de mașini căutând Oldsmobile-ul Alero, iar Ali s-a dus la ghișeul de informații pacienți și a încercat să afle dacă April Gaddis fusese internată. Dar era ca și cum ar fi dat cu capul într-un zid. Nimeni nu voia să-i spună nimic. Așa că a renunțat. Când l-a regăsit pe Dave, a aflat că la fel de inutilă fusese și căutarea mașinii lui Edie.

— Deci, ne întoarcem la hotel? a întrebat Dave.

— Cred că da. Nu e momentul?

— Pentru ce?

— Să telefonăm la Biroul pentru persoane dispărute? a zis Ali.

— După numai cinci ore de absență? a întrebat Dave. Vor râde de tine dacă le telefonezi pentru așa ceva, crede-mă. În acest moment nici nu sunt convins că se vor deranja să întocmească un raport. Mama ta e adultă. Adulții au dreptul să dispară când au chef. Pot și o și fac. Să ne întoarcem la hotel și să mai așteptăm puțin. Poate apare. Pe de altă parte, cum acolo ai vorbit ultima oară cu ea, este logic să pornim pe urma ei de acolo. N-ai spus că la ora aceea se uita la un interviu la televizor?

Ali a confirmat.

— Da. Cel cu Sheila Rosenburg de la Court TV.

— Cum și April, și mama ta au dispărut, există posibilitatea ca ele să fie împreună, a sugerat Dave. Nu crezi că mama ta și April fac ceva nevinovat? Poate că după terminarea interviului au hotărât să plece la cumpărături. La urma urmelor, April așteaptă un copil. Poate că mama ta voia să-i cumpere ceva frumos.

Ali a respins ideea fără să ezite nicio clipă.

— Mama urăște să meargă la cumpărături.

— Bine, atunci. Să o găsim pe această Sheila. Poate că vreuna dintre ele i-a spus unde intenționează să se ducă sau ce planuri are pentru restul zilei.

— Poate, a cedat Ali, deși credea că ideea nu va da roade.

Când au ajuns la hotel, Ali s-a simțit ușurată văzând că în hol nu

era niciun reporter. După ce a urcat la etajul șapte și a coborât din lift, s-a oprit la ușa camerei lui April și a bătut. Nu a primit răspuns. Tocmai descuia ușa camerei ei când a sunat telefonul. Era numărul părinţilor.

— Alo, a spus Ali.

— Ai găsit-o? a întrebat Bob Larson.

— Nu, a spus Ali. Încă nu. Încă o căutăm.

— Uite ce e, tocmai am vorbit cu Chris și ne-am hotărât. Avem un plan de rezervă bine pus la punct. Am găsit un bucătar care știe să gătească felurile noastre tradiţionale, și el mă va înlocui cât lipsesc, iar Chris va pleca de la conferința aceea mai devreme și va solicita un suplinitor la școală. Kip va rămâne aici și va avea grijă de Samantha. După ce rezolvăm toate amănuntele astea, ne azvârlim lucrurile în mașină și pornim la drum.

— La drum, încotro? a întrebat Ali. Vreţi să veniţi aici?

— Sigur că vin acolo, a spus Bob cu hotărâre în glas. Soţia mea a dispărut. Crezi că o să stau pe noadă și o să-mi frâng mâinile de neliniște?

Ideea ca tatăl ei și Chris să traverseze deșertul cu prăpăditul lui de Ford Bronco se părea de-a dreptul ridicolă. Aveau nevoie de o mașină sigură, așa că era preferabil să vină cu mașina mult mai nouă a lui Chris.

— Tată, a zis Ali, încercând să apeleze la raţiune. Ești sigur că vrei să faci asta? Cum să zic, deocamdată nu e dată dispărută în mod oficial.

— Încă nu ai anunţat poliţia?

— Dave a spus că e prematur. Nu ne va acorda nimeni atenţie.

— Eu dau atenţie acestui lucru, a zis Bob apăsat. Mama ta e cât se poate de serioasă și responsabilă. Nu ar pleca undeva fără să ne înștiinţeze pe vreunul dintre noi. Sigur nu ar proceda așa.

Așa gândea și Ali. Era total nefiresc pentru Edie să plece undeva fără să anunţe, dar această afirmaţie nu ar fi cântărit prea mult în ochii poliţiștilor din Los Angeles.

— Fă ce crezi că trebuie, a zis ea în cele din urmă.

— Am plănuit totul încă de la început, a continuat tatăl ei cu glas gutural. Eu și Edie discutasem despre asta. Și să nu-ţi închipui că voi

cere cuiva permisiunea.

— Bineînțeles că nu, l-a aprobat Ali. Dar mă bucur că nu vii singur.

— Și eu, a spus Bob. Doar nu mai sunt atât de tânăr.

După ce a încheiat convorbirea, Ali a telefonat la recepţie. A aranjat ca April să fie mutată din costisitorul apartament de două camere în unul de o cameră, iar apoi a mai rezervat două camere – una pentru părinții ei și alta pentru Chris. Dacă lucrurile mergeau tot așa, curând avea să ocupe tot etajul. Tot era bine că Dave stătea în continuare la Motel 6.

Curând a apărut și Dave, care a pus imediat stăpânire pe computerul ei și a început să tasteze.

— Ce motor de căutare a folosit?

— Google.

— Bine. Să văd dacă pot vedea istoricul căutărilor. Între timp, vezi dacă poţi să o găsești pe acea Sheila de la Court TV.

Ali s-a văzut silită să-și muște buzele. Verificase deja istoricul căutărilor făcute de mama ei, dar și-a ţinut gura și s-a apucat să caute numărul reporterei, înainte de a-l găsi a sunat telefonul.

— Doamna Reynolds?

— Da.

— Sunt Richard Dahlgood. Am înțeles că sunteți o bună prietenă a mătușii Velma.

Acest lucru nu era întru totul adevărat, dar era pe aproape.

— Da, ne cunoaștem.

— Am primit un telefon ciudat de la o persoană pe nume Andrea Morales. A spus că s-ar putea ca unchiul ei să aibă nevoie de un avocat într-o cauză penală și că, dacă accept să-mi fie client, dumneavoastră veţi asigura cheltuielile care ar rezulta.

— Da, a confirmat Ali. E adevărat.

— Așadar, știţi cine este persoana, ce acuzaţii se aduc și toate celelalte?

— Da.

— Doamnă Reynolds, trebuie să vă anunţ că e cu totul ieșit din comun ca o persoană să își asume obligaţiile financiare ale altcuiva.

— E neobișnuit, dar nu imposibil.

— De acord, dar va trebui să am o împuternicire scrisă din partea

clientului – asta după ce îl întâlnesc. Prin care vă dă aprobarea pentru a avea acces la nota de plată. Informaţiile referitoare la onorarii sunt și ele confidenţiale.

Ali se săturase până peste cap de turma ei de avocaţi, toţi, până la ultimul, stând cu mâinile întinse.

— Vă rog să îi spuneţi doamnei Morales că a înţeles corect și că dacă aranjează întâlnirea cu clientul, să veniţi pregătit cu documentele necesare pentru ca eu să achit nota de plată.

— Dacă e vorba de acuzaţia de crimă, onorariul ar putea fi destul de mare, a prevenit-o Dahlgood.

Nici pe departe atât de mare ca acela al lui de Victor Angeleri, a gândit Ali în timp ce încheia convorbirea.

În cele din urmă, Dave a împins deoparte computerul lui Ali.

— Nu am găsit nimic, a zis el. Ce-ar fi să mă duc la parter, să văd dacă mă pot împrieteni cu oamenii din serviciul de securitate al hotelului? Poate că înregistrările de supraveghere ne vor oferi vreun indiciu. Te descurci singură aici?

Ali a făcut un gest din cap.

— Bineînţeles.

Dave a plecat, lăsând-o singură. Ali a stat nemișcată câteva minute, apoi s-a trezit pășind agitată prin cameră. Cea de-a treia tură a adus-o faţă în faţă cu măsuţa de scris de lângă televizor și cu punga în care se afla chiștocul de ţigară. A ridicat-o și s-a uitat la conţinut.

Brusc, și-a adus aminte de mirosul neplăcut de fum din camera lui April, iar prezenţa acelui chiștoc i s-a părut mult mai logică.

Mama ei îi spusese că îi văzuse pe April și pe Tracy McLaughlin într-un interludiu amoros pe holul hotelului. Iar după aceea vorbise despre necesitatea unui test de paternitate. Probabil că acel chiștoc fusese aruncat de Tracy McLaughlin. Și Edie spera ca de pe filtru să poată fi recoltat suficient material care să poată oferi un profil ADN capabil să demonstreze, probabil, că Tracy McLaughlin era tatăl copilului lui April.

Luându-și telefonul și cheile, Ali a ieșit ca o furtună din cameră și s-a grăbit să coboare în hol. L-a găsit pe Dave împreună cu un agent de securitate, discutând într-o încăpere fără fereastră din spatele recepţiei, unde urmăreau o serie de monitoare de supraveghere.

Dave s-a arătat surprins de prezenţa ei acolo.

— Ce cauţi aici? a întrebat-o el.

Drept răspuns, ea a fluturat punguţa în faţa lui.

— Ce ai în ea?

— Probe, din câte se pare, i-a răspuns Ali. Cel puţin, după părerea mamei, sunt dovezi. Ţi-am spus că s-a jucat de-a detectivul. Cred că acest chiștoc îi aparţine lui Tracy McLaughlin, iar ea s-a gândit că l-am putea folosi, în eventualitatea unui test de paternitate.

Dave a luat punga de la ea și a ridicat-o spre lumină.

— Ar putea însemna mult mai mult de atât.

— Ce anume?

— Tracy a fost condamnat pentru furt de mașini, iar în uciderea soţului tău a fost folosit un vehicul furat. Tracy a avut legături de afaceri cu Paul Grayson, însă probabil că a avut o relaţie amoroasă cu viitoarea mireasă a lui Paul. După mine, avem o sumedenie de amănunte care indică un motiv.

— Dar ce rol poate juca acest chiștoc de ţigară? a întrebat Ali.

— Nu uita banda adezivă. Nu mi-ai spus că soţul tău a fost legat de mâini și picioare cu bandă adezivă?

Ali și-a înclinat capul.

— Așa mi s-a spus, dar am și văzut. Nu banda în sine, ci urmele pe care ea le-a lăsat pe faţa lui. De ce?

— Majoritatea ucigașilor încă nu știu că folosirea benzii adezive în comiterea unei crime este o idee cum nu se poate mai proastă. Adezivul de pe bandă reține aproape întotdeauna ADN-ul criminalului, pe lângă cel al victimei. Să spunem că omul rupe banda cu dinţii. În acest caz, lasă urme de salivă. Bucăţile minuscule de piele care se desprind de pe buze conţin urme de ADN și ele rămân pe banda care se aplică. Dacă banda adezivă folosită pentru imobilizarea lui Paul nu a fost verificată pentru descoperirea de urme de ADN, poţi fi sigură că acest lucru se va întâmpla. De obicei, laboratoarele de criminalistică pot găsi probe de ADN. Marea problemă apare când aceste probe trebuie comparate cu ADN-ul unui răufăcător cunoscut și probabil că Edie tocmai asta ne-a oferit.

— Dacă Tracy a fost închis, nu e posibil să existe un profil ADN al lui? a întrebat Ali.

— Nu neapărat, a spus Dave. Pe de o parte, astfel de baze de date s-au înființat destul de recent. S-ar putea ca McLaughlin să fi ieșit din închisoare fără să dea o mostră de ADN.

Ali s-a uitat din nou la ţigară.

— Când a luat chiștocul ăsta, mama nu s-a gândit că McLaughlin ar putea fi ucigaș. Ea s-a gândit la paternitatea copilului.

— Iar după câte se pare, aș spune că i-a făcut scandal în legătură cu asta.

Ali a rămas stupefiată.

— A făcut așa ceva? Când?

— După interviu, în holul hotelului. Scena apare pe una dintre înregistrări. Hai să vezi!

Dave a condus-o lângă monitoare. Pe unul dintre ele, Ali a văzut imagini înghețate ale mamei ei, stând cu picioarele puţin depărtate și cu mâinile în șolduri, uitându-se urât la Tracy McLaughlin. Agentul de securitate a apăsat un buton. Brusc, Edie Larson a apărut în plină mișcare. Nu s-a auzit nicio vorbă, dar nici nu ar fi fost nevoie.

Ali își cunoștea bine mama. Edie nu era persoana care să se abţină când avea de exprimat vreo opinie. Iar în cazul de faţă îi spunea unui presupus ucigaș ce părere avea despre el.

Urmărind imaginile video, Ali s-a simţit cuprinsă de un val de spaimă. Cândva făcuse și ea același lucru – demascase un ucigaș suspectat cu mult înainte ca oricine altcineva să își dea seama ce se întâmplase. În situaţia respectivă, Ali își pusese viaţa în primejdie și fusese mai aproape de moarte ca oricând. Acum, mama ei procedase la fel – își pusese viaţa în pericol.

— Și ce facem acum? a întrebat ea.

— Cred că e momentul să anunţăm dispariţia mamei tale, a spus Dave.

13

Revenită în cameră, Ali a dat imediat telefon la Biroul pentru persoane dispărute de la Departamentul de Poliţie Los Angeles – cu rezultate previzibile. Carolyn Little, poliţista cu care Ali vorbise vineri, nu era la lucru în weekend și nici nu a putut lua legătura cu un alt ofiţer. Cu toate acestea, funcţionara nepăsătoare, care abia reușea să tasteze pe computer, și nici nu putea pricepe pericolul situaţiei, a preluat informaţia privind dispariţia lui Edie Larson.

— Vă rugăm să ne informaţi în caz că doamna Larson va apărea, a spus ea cu glas vioi când a încheiat convorbirea. Dacă nu primim telefonul dumneavoastră până mâine la această oră, veţi fi contactată de un ofiţer. Dacă nu mâine, atunci poimâine.

Și clic.

Ali a trântit receptorul în furcă.

— Uite ce ajutor îţi oferă poliţia din Los Angeles, a mormăit ea.

— Păi, la ce te așteptai? a întrebat-o Dave.

Clătinând dezgustată din cap, Ali a format numărul de la Departamentul Șerifului din Riverside. Dacă ar fi dat de detectivul mai tânăr, probabil că ar fi reușit ceva mai multe, dar într-o duminică, la ora șapte seara, nu a reușit să discute decât cu detectivul Sims. Acesta s-a dovedit departe de a fi înţelegător.

— Sunt ofiţer specialist în omucideri, a spus el. Dacă aveţi o persoană dispărută, trebuie să luaţi legătura cu Departamentul de Poliţie din Los Angeles.

— Am făcut-o deja, i-a spus Ali. Și nu au manifestat interes.

— Și atunci, de ce m-ar interesa pe mine această problemă?

— Pentru că noi considerăm că dispariţia mamei mele ar putea avea legătură cu uciderea soţului meu și cu una dintre cunoștinţele lui – un individ pe nume Tracy McLaughlin.

— Ce e cu el? a întrebat Sims.

Modul în care Sims îi adresase întrebarea a lămurit-o că McLaughlin era deja o persoană cunoscută, dar ea nu era dispusă să ofere informaţii suplimentare fără ca mai întâi să primească asigurări din partea detectivului că va interveni pe lângă Poliţia din Los Angeles

pentru găsirea lui Edie.

— Știți că Tracy McLaughlin a făcut închisoare pentru furt de mașini? a întrebat Ali.

— Asta-mi place la toți cei din mass-media care se cred mari și tari, a bombănit detectivul Sims. Credeți că, dacă suntem polițiști, suntem atât de proști încât nici la fund nu ne putem șterge singuri. Sigur că știu că McLaughlin a fost închis pentru furturi de mașini. A făcut cinci ani și jumătate de închisoare. Într-o omucidere în care a fost folosită o mașină furată, nu credeți că așa ceva ne-ar fi sărit în ochi când i-am investigat pe prietenii sau asociații soțului dumneavoastră? Dar ce naiba are asta de-a face cu faptul că, din câte se pare, mama dumneavoastră s-a făcut nevăzută?

— Mama este o persoană foarte responsabilă, l-a pus Ali la punct pe detectiv. Nu ar fi plecat din proprie inițiativă undeva fără să ne anunțe. Am vorbit cu ea cu scurt timp înainte de a dispărea. Mi-a zis că Tracy McLaughlin avea relații apropiate cu April Gaddis, logodnica soțului meu.

— Asta nu e o noutate pentru noi, a spus Sims cu un aer de superioritate. Sigur că erau apropiați. April și Tracy sunt amici de ani de zile. După cum ne-a povestit April, ea probabil că i-a atras atenția soțului ei asupra acelui joc, Sumo Sudoku.

Prietenia era una, iar acea întâlnire romantică de pe holul hotelului era cu totul altceva, dar Ali a bănuit că dacă ar fi sugerat posibilitatea unei legături amoroase între cei doi, detectivul Sims ar fi respins probabil ideea.

— Înainte de plecarea din hotel, mama a avut o dispută verbală cu Tracy McLaughlin. Am văzut acest lucru pe o înregistrare video. Tot ea a cules un chiștoc de țigară și l-a lăsat într-o pungă de plastic, a urmat Ali. Eu și Dave Holman credem că provine de la o țigară fumată de Tracy McLaughlin. Dacă urmele de ADN de pe el ar coincide cu cele găsite pe banda adezivă cu care a fost legat soțul meu...

— Cine a vorbit de bandă adezivă? a întrebat-o detectivul Sims. De unde știți despre asta?

— Păi, am văzut-o, ați uitat? i-a amintit Ali. Când am identificat cadavrul. Nu sunt expertă, dar urmele pe care le-am văzut pe fața lui sigur arătau ca acelea pe care le lasă banda adezivă.

— Aha, a făcut Sims. Am înţeles.

— Să înţeleg că verificaţi banda pentru a găsi probe ADN? a insistat Ali.

— Bineînţeles că da, i-a răspuns Sims cu o izbucnire de plictis. Dar aici nu suntem chiar în serialul *CSI: Miami.* Prin părţile noastre, în general durează până când oamenii noştri pot realiza un profil ADN. Nu încercăm să rezolvăm lucrurile în şaizeci de minute, cu tot cu pauzele de publicitate, aşa că nu trebuie să vă aşteptaţi să primim rezultatele de laborator mâine sau săptămâna viitoare, nici măcar luna următoare. Ni se cere să păstrăm lanţuri de probe. Dacă şi când vom hotărî că avem nevoie de o mostră de ADN de la domnul McLaughlin, o vom obţine singuri, fără ajutorul dumneavoastră sau al mamei. Deocamdată, avem câteva piste şi facem investigaţiile necesare. Acum, dacă nu vă supăraţi, aş dori să încheiem, pentru că azi e ziua mea liberă.

Şi, spunând acestea, poliţistul a închis, lăsând-o pe Ali cu receptorul la ureche.

— Care e răspunsul? a întrebat Dave.

— Nu cred că detectivul Sims ne va ajuta să o găsim pe mama.

— Dacă nu putem reuşi nimic pe canale oficiale, putem încerca pe unele neoficiale, a hotărât Dave, scoţându-şi telefonul.

— Amicul tău de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles?

Dave a dat afirmativ din cap.

— Dacă e acasă. A spus că în zilele libere pleacă din oraş.

Cât a căutat Dave numărul prietenului său în agenda telefonului, Ali a rămas în mijlocul camerei cu mobilul în mână şi s-a gândit. Şi-a amintit deodată un lucru spus de Helga în ziua precedentă, când Victor le aducea de la hotel spre Robert Lane. După ce a căutat în memoria telefonului, a găsit numărul Helgăi şi a sunat-o.

— Ieri, când mi-ai povestit de April Gaddis, s-a adresat Ali, ţin minte că ai adus vorba de faptul că voia să se facă instructor de Pilates.

— Da, a zis Helga. Aşa e.

— Şi că unii dintre prietenii ei nu sunt tocmai oameni de treabă, da? a continuat ea.

— Asta e puţin spus, i-a răspuns Helga. Ai auzit de The Body Shop[16] din Century City?

— Reparații de mașini? a întrebat Ali.

— Nu tocmai, a pufnit Helga. Deși este situat într-o clădire unde a funcționat odată un salon de vânzări auto, nu are nici cea mai mică legătură cu mașinile. E un club de fitness deschis non-stop, cu clientelă aleasă, unde își dau întâlnire mari ștabi și persoane cu cariere în ascensiune, ca să se vadă unii pe alții și să fie văzuți. În plus, e unul dintre locurile cele mai la modă în prezent. Din câte se pare, clubul oferă pregătire fizică folosind instructori personali, un bar unde se servește suc natural organic și bucătari care pot pregăti orice fel de mâncare. Mai mult decât atât, clubul slujește ca loc foarte convenabil de agățat. Apropo, acolo l-a cunoscut April pe Paul. Lucra ca recepționeră.

Acum se leagă lucrurile, a gândit Ali. Pentru o tânără frumoasă și needucată ca April Gaddis, care era ambițioasă și dornică să parvină cu orice preț, The Body Shop părea să fie rampa de lansare ideală pentru a vâna bărbați.

— The Body Shop îi atrage pe toți pentru că este în același timp respectabil și de fițe, a continuat Helga. După cum știi deja, unii dintre marii șmecheri de la Hollywood sunt dependenți de tot felul de substanțe halucinogene. Pentru acești indivizi destul de respectabili este mult mai convenabil să-și întâlnească furnizorul de droguri într-un local la modă decât să-și cumpere doza de la orice traficant mărunt în cine știe ce intersecție mizeră.

— Dar cum stau lucrurile cu Tracy McLaughlin? a vrut să știe Ali.

— Tipul cu Sumo Sudoku? a întrebat Helga. Cel cu kiltul?

— Da, el, a zis Ali. A lucrat și el acolo?

— S-ar putea. Nu știu sigur, dar să-ți spun ceva. Mi-a plăcut cum arată individul. Poate o fi prea tânăr pentru mine, dar parcă l-aș lua acasă o zi sau două să văd și eu ce are sub kiltul acela.

Ali se bucura că Dave nu aude această parte a conversației.

— Dar ce-i cu interesul ăsta subit față de Tracy McLaughlin? s-a interesat Helga. Ce se întâmplă?

— Mama mea a dispărut, a explicat Ali. Azi-dimineață, ea a asistat la o scenă de hârjoneală amoroasă, ceea i-a sugerat că între April și Tracy există o relație apropiată. La începutul după-amiezii de astăzi, una dintre camerele de securitate ale hotelului a surprins o

confruntare verbală între McLaughlin și mama, iar când m-am dus să stau de vorbă cu ea, dispăruse – nu doar din cameră, ci și din hotel. Un angajat ne-a spus că a ieșit în viteză din parcare după ora unu. Am încercat să vorbesc cu ea la telefon. Nu a răspuns, și nici nu m-a sunat.

— Ai anunțat dispariția ei?

— Da. Deși fără niciun folos. Nimeni de la Poliția din Los Angeles nu s-a arătat prea interesat.

— Și cum te-aș putea ajuta? a întrebat Helga.

— Când ai făcut investigația în privința lui Paul, a apărut cumva și numele lui Tracy McLaughlin?

— Țin minte că am analizat treaba asta cu Sumo Sudoku, pentru că S&S Enterprises era una dintre firmele nou-înființate de soțul tău. Probabil că numele lui a fost menționat la un moment dat, dar nu-mi amintesc amănuntele. Va trebui să-l consult pe unul dintre investigatorii mei – dar probabil că nu voi putea discuta cu el decât mâine. Până atunci, te-aș putea ajuta cu ceva?

— Nu știu, a făcut Ali. Acum nu sunt în stare să gândesc limpede.

— Dacă descoperi că ai nevoie de ceva, nu ezita să mă suni, a zis Helga. Lui Victor i-ai spus?

— Încă nu.

— Îl anunț eu. Sigur va dori să știe ce se petrece.

Ali a pus telefonul jos. Dave terminase de vorbit cu cineva și urmărea ceva pe computer.

— Caută S&S Enterprises pe Google, i-a cerut ea. Vezi ce poți găsi.

— S&S Enterprises deține drepturile mondiale exclusive asupra jocului Sumo Sudoku, a informat-o Dave peste câteva minute. S&S a fost înființată în aprilie, iar Paul Grayson a fost numit director executiv și director general.

Vestea a luat-o prin surprindere pe Ali. Ea părăsise Robert Lane la începutul lunii martie. Fără îndoială că negocierile privind S&S începuseră cu mult înainte de plecarea ei, dar ea nu știuse nimic despre ele. Niciodată nu venise vorba despre acel joc. Între trădările lui Paul, aceasta părea relativ măruntă, însă tot trădare rămânea.

— Cine mai este în consiliul director? a întrebat Ali.

— Un tip pe nume Jake Maxwell, i-a răspuns Dave.

— A lucrat cu Paul la rețea, a explicat Ali. Întotdeauna l-am socotit

mai curând rival decât prieten cu Paul, dar în lumea televiziunii relaţiile sunt trecătoare și lucrurile se mai schimbă. Jake a apărut la tribunal săptămâna trecută, când ar fi trebuit să se fi pronunţat divorţul. A venit acolo să-l susţină pe Paul. Pe de altă parte, a organizat petrecerea burlacilor dată de Paul cu o noapte înainte.

Dave încă examina ceva pe ecran.

— Apare ceva interesant, a spus el. S&S închiriază toate casele acelea pe roţi pe care le folosesc echipele. Cu alte cuvinte, toţi cei care participă la joc sunt în ultimă instanţă angajaţi la S&S, dar ei speră să creeze rivalităţi între echipe, ceea ce va atrage atenţia celor din mass-media.

— Ceva de genul celor din lumea luptelor profesioniste? a sugerat Ali.

— Cam așa ceva. Potrivit articolului, compania a fost înmatriculată cu intenţia declarată de a obţine prezentarea jocului pe unul sau altul dintre canalele de transmisiuni sportive prin cablu. Fără îndoială că de aceea au programat filmarea aceea în ziua nunţii lui Paul – ca să se bucure de atenţie suplimentară din partea mass-media.

— Și tocmai de aceea au continuat cu filmarea, chiar dacă Paul murise, a adăugat Ali. Așa merge treaba în afaceri. Spectacolul trebuie să continue, indiferent ce se întâmplă.

— Bine zis, a aprobat-o Dave.

— Mda, hai să-i facem o vizită, a propus Ali.

— Cui?

— Lui Jake, a spus Ali. Jake Maxwell. Persoana cu care ar trebui de fapt să discutăm este Tracy, dar cum nu știm cum să dăm de el, Jake rămâne cea mai bună soluție.

— Am cerut date despre vehiculele lui Tracy, a informat-o Dave. Aștept să mi se dea un răspuns.

— Foarte bine. Dar până una, alta, cum face parte din conducerea firmei, Jake ne-ar putea îndruma în direcţia potrivită.

— Dar unde îl găsim?

Ali și-a ridicat poșeta.

— El și Roseanne, soţia lui, locuiesc în Westlake Village.

— Și unde-i asta? a întrebat Dave.

— Nu prea departe. Pe autostrada 101.

— N-ar trebui să telefonăm? a întrebat Dave.

— Cred că vom merge direct, i-a răspuns Ali. Și ar fi preferabil să conduc eu.

— Așa să fie, a spus Dave. Conduci tu. Eu o să mai dau niște telefoane.

Câteva momente mai târziu au părăsit hotelul și au pornit spre șoseaua 405 cu Cayenne-ul. Ali conducea.

— Ai mâncat ceva de la micul dejun? a întrebat Dave după ce au plecat.

Gândindu-se la mama ei, Ali a scuturat din cap.

— Nu mi-e foame, a refuzat ea.

— Mare păcat, a zis Dave. Edie te-ar sfătui să mănânci. Să oprești la primul restaurant Burger King pe care îl vezi.

Ali i-a respectat rugămintea și, cu toate că nu voia să recunoască, după ce a mâncat un sendviș Whopper s-a simţit mai bine. După ce au revenit la mașină, traficul de sâmbătă seara a transformat o călătorie pe care de obicei ar fi făcut-o în trei sferturi de oră într-una de o oră și zece minute, timp în care Ali a condus în tăcere.

— Ce-ai păţit? a rupt Dave tăcerea în cele din urmă. Ești îngrijorată pentru mama?

— Da, i-a răspuns Ali și încerc să uit de enervare.

— Dar ce te-a enervat?

— Treaba asta cu S&S Enterprises, a mărturisit ea. Este evident că ideea a fost discutată cu mult înaintea lunii martie, anul trecut, când am plecat din Robert Lane. Așa o chestie nu se pregătește într-o zi, nici măcar într-o lună, dar nu am știut nimic despre asta, chiar dacă Jack și Roseanne Maxwell erau la curent.

— Și?

— După ce am ajuns la Sedona, Roseanne mi-a trimis un e-mail mieros în care pretindea că e una dintre prietenele mele cele mai bune și îl făcea pe Paul lipsit de scrupule, asta în vreme ce Jake și Paul făceau afaceri împreună. N-o să uit mesajul acela viclean. O ţinea una și bună că era cumplit că eu ajunsesem să locuiesc într-o rulotă și trebuia să servesc clienţii ca să mă întreţin. A mers până acolo încât mi-a oferit și o locuință – în căsuţa lor proaspăt renovată.

— Înţeleg că ai refuzat.

— Păi, ce crezi? a dat Ali scurt din cap. Numai că acum mă înfurie că trebuie să dau ochii cu femeia asta și să mă port frumos cu ea, când de fapt mie-mi vine să o stâlcesc în bătaie.

— Facem asta pentru mama ta, i-a amintit Dave. Păstrează-ți cumpătul.

Ali a găsit cu ușurință casa lui Jake și Roseanne, care era pe o proprietate întinsă, gen ranch, construită pe panta înierbată a unui deal din apropiere de Thousand Oaks. La capătul de jos al aleii lungi de acces, poarta din fier forjat era încuiată. Ali a apăsat un buton și un glas s-a adresat prin difuzorul intercomului prins de un stâlp. După o jumătate de minut, poarta s-a deschis.

Jake Maxwell în persoană a apărut în pragul ușii înalte și a coborât până în zona circulară de parcare ca să-i întâmpine.

— Ali, a spus el cu efuziune, luându-i mâna întinsă între mâinile lui. Ce plăcere neașteptată! Mă bucur mult să te văd, deși îmi imaginez prin ce treci în aceste momente.

Și nu știi lucrurile nici măcar pe jumătate a adăugat Ali în gând.

Când Dave a coborât din mașină, Jake s-a încruntat vag.

— Dar el cine e? a întrebat.

— Dave Holman, un prieten, a răspuns Ali, fără să dea alte explicații. Vrem să ne răspunzi la câteva întrebări.

— Ce fel de întrebări? a întrebat Jake.

— Despre S&S Enterprises. Și despre un tip pe nume Tracy McLaughlin.

Privirea lui Jake trecea bănuitoare de la Ali la Dave și înapoi. Era ceva ce nu ar fi fost evident în cadrul unei discuții telefonice. Era clar că fusese luat pe nepregătite. Ali s-a bucurat că renunțaseră la bunele maniere și nu-i telefonaseră în prealabil lui Jake pentru a-l anunța că vin la el.

— Ce e cu Tracy McLaughlin? a zis el, în cele din urmă.

— Ne întrebam dacă știi unde l-am putea găsi, a explicat Ali pe un ton relaxat. Ieri, după încheierea filmărilor, au apărut câteva probleme. Voiam să-l întreb câte ceva în legătură cu aceste lucruri.

— Ce lucruri?

Înainte ca Ali să îi răspundă, ușa din spatele lui Jake s-a deschis. Pe ea a ieșit o femeie în pantaloni strâmți de ciclism și pantofi cu tocuri

foarte înalte. S-a dus bălăbănindu-se spre verandă. Avea în mână o cupă înaltă, plină cu vin roșu.

— N-am știut că avem companie, a făcut ea, oprindu-se destul de nesigură pe picioare, legănându-se și punând cealaltă mână în șold. I-am spus lui Kimball să mai desfacă o sticlă. Nu vine nimeni să bem împreună un păhărel de lichior?

Kimball (Ali nu-i știa celălalt nume) era majordomul, cu un accent britanic și un aer semeț, care, din câte își amintea Ali, se afla în slujba lui Jake Maxwell de foarte multă vreme.

Ali s-a uitat lung la femeie. Nu o cunoștea, însă în niciun caz nu era Roseanne Maxwell. Și nu înțelegea de ce se simte îndreptățită să îi dea ordine lui Kimball.

— Amber, du-te înăuntru, s-a răstit Jake. Nu vezi că am treabă?

Amber a strâmbat din buze.

— Încercam și eu să fiu os... osp... a zis ea, după care, în final, a tăcut, de parcă i-ar fi legat cineva limba.

— Ospitalieră, a încheiat Jake, iritat. Acum fă cum ți-am zis. Du-te înăuntru și așteaptă-mă!

Ca în comenzile „Șezi" și „Stai!" a gândit Ali.

Fără să mai scoată o vorbă, femeia s-a întors legănându-se în casă și a trântit ușa în urma ei. Jake s-a uitat din nou la Ali.

— O prietenă de-a lui Roseanne, a explicat el, nu tocmai convingător. Stă aici cât așteaptă să-și vândă casa. Din păcate, a băut cam mult vin la cină. Dar să nu uit de bunele maniere. Nu vreți să intrați?

Apariția lui Amber i-a stârnit curiozitatea lui Ali. Amintindu-și de propria experiență nefericită în căsnicie, doar amenințarea cu arma ar fi făcut-o să refuze invitația făcută de Jake cu jumătate de gură.

— Mulțumesc foarte mult, a spus, și a pornit spre ușă, făcându-i pe Dave Holman și pe Jake să se ia după ea.

Imediat ce a pășit în casă, a și observat semne de schimbare. Ani de zile, în holul de intrare tronase un portret al lui Roseanne Maxwell, ale cărei trăsături fuseseră înfrumusețate. Acum tabloul nu se mai afla acolo. În locul lui rămăsese doar un dreptunghi mare, a cărui culoare era ceva mai deschisă față de restul peretelui. Deasupra șemineului masiv, din piatră de râu, a remarcat că altă pictură – o pânză

neînrămată, despre care Ali și-a amintit că reprezenta o interpretare modernă a unor plante ce păreau a fi floarea-soarelui – lipsea din locul ei de onoare. Nu a văzut-o pe Amber, dar dintr-un colț îndepărtat al casei răzbăteau sunete care sugerau desfășurarea unei telenovele.

— Să nu-mi spui că Roseanne nu este acasă, a exclamat Ali. S-a purtat foarte frumos cu mine primăvara trecută, când totul mi-a mers groaznic. Voiam să-i mulțumesc.

— Acum e la New York, a lămurit-o Jake, mult prea precipitat. A plecat cu o prietenă. Vor să-și cumpere haine care o să fie la modă anul viitor și să vadă și câteva spectacole.

— Te rog să o anunți cât de rău îmi pare că nu am reușit să o văd acum, a zis Ali. Dacă se întoarce înainte de plecarea mea din Los Angeles, aș vrea să luăm prânzul împreună.

— Sigur, sigur, a murmurat Jake. Acum, spune-mi dacă vreți să vă tratez cu ceva.

Dave a clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Apă cu gheață, dacă se poate, a cerut Ali.

Cât Jake l-a chemat pe majordom și i-a spus ce să aducă, Ali a examinat încăperea. Două piese din sticlă, lucrate manual de Dale Chihuly, lipseau din bufetul de abanos aflat în sufragerie. Absența lor și dispariția picturilor au făcut-o pe Ali să tragă o singură concluzie. Aproape nimeni nu ia cu sine lucrări prețioase de artă când pleacă într-o expediție de cumpărături de o săptămână. Absența lui Roseanne avea un înțeles mult mai serios.

Kimball a apărut cu o tavă de argint pentru băuturi, pe care se aflau, în afara găletușei cu cuburi de gheață, câteva pahare de cristal, apă îmbuteliată Voss, o carafă cu vin și o sticlă de scotch Oban. Cu o plecăciune discretă, majordomul a așezat tava pe o măsuță laterală. Apoi, fără să mai întrebe, i-a pregătit lui Jake un pahar cu două degete whisky și gheață. În acest timp, Jake s-a așezat comod pe canapeaua dublă, încrucișându-și picioarele și etalându-și astfel pantofii italienești foarte scumpi.

— Ce e cu interesul ăsta față de Tracy McLaughlin? a întrebat el.

Se străduia atât de mult să pară nonșalant și degajat, încât Ali Reynolds a simțit că începe să se enerveze. A hotărât să atace

problema fără menajamente.

— Cred că ai auzit de testamentul lui Paul, da? a întrebat ea.

— Da, a făcut Jake, dând gânditor din cap. Am auzit că ai rămas cu toată averea. Trebuie să-ţi fie greu să faci faţă unor probleme atât de complicate. Și apoi, după toate astea, mai vine și căderea de pe scară a mamei lui April.

— Da, a fost greu, l-a aprobat Ali. Și există probabilitatea ca lucrurile să se încurce și mai rău. Eu și Dave avem motive să credem că, de fapt, copilul pe care April îl poartă în pântece nu este al lui Paul. Cum tu și Paul erați atât de apropiați, mă întrebam dacă nu cumva ai putea ști mai multe despre treaba asta.

Pe faţa lui Jake a apărut o expresie de uimire.

— Și dacă nu e al lui Paul, al cui e copilul?

— Copila, l-a corectat Ali. Copilul e fată. Dar noi asta încercăm să stabilim – identitatea tatălui. Și tocmai de asta ne interesăm de Tracy McLaughlin.

Jake a luat o gură bună de whisky.

— Credeţi că Tracy ar putea fi tatăl?

— E posibil, a întărit Ali. Așa, ce ne poţi spune despre el?

Jake s-a uitat atent în pahar, examinând conţinutul.

— Presupun că știi că a avut un debut cam neplăcut în viaţă.

— Că a făcut închisoare pentru furt de mașini, i-a răspuns Ali. Da, cunoaștem acest lucru.

— După ce a ieșit, a venit în California, unde a inventat acest joc, Sumo Sudoku. Și a fost o idee grozavă – a obţinut drepturi de autor pentru ea. Din nefericire, – în același timp, Tracy a devenit dependent de jocurile de noroc. În cele din urmă, a ajuns atât de îndatorat, încât eu și Paul am cumpărat toate drepturile. I-am dat un avans suficient de consistent ca să-și plătească datoriile. După ce rezolvă toate problemele, o să primească drepturi de autor.

— Deci așa se explică de ce individul, deși a inventat jocul, a ajuns să facă și munca de jos, a spus Ali. De aceea poartă kilt, aleargă de colo-colo cu pietre în braţe și conduce o casă pe roţi închiriată.

— Cam așa stau lucrurile, a spus Jake.

— Și Tracy nu e furios pentru că a pierdut controlul asupra ideii, cedând-o altcuiva? a întrebat Dave.

— Nu cred, a răspuns Jake. Mai mult voia să-și plătească datoriile decât să conducă afacerea.

— Dar dacă Sumo Sudoku ajunge să fie preluat de vreun canal de sport? a întrebat Ali. Ce se întâmplă în cazul ăsta? O să câștige bani?

— O să facem bani cu toţii.

— Acum înţeleg de ce, deși Paul murise, April a ţinut să meargă înainte cu ideea filmării, a meditat Ali.

Jake a luat o gură de whisky.

— Presupun că da, a zis el. Dar tot nu pricep de ce crezi că acest copil ar putea fi al lui Tracy. Cum să spun, n-am văzut niciodată vreun indiciu că ei sunt foarte apropiaţi.

— Cine vi l-a prezentat pe Tracy, ţie și lui Paul? a întrebat Ali.

— Da, aici ai nimerit-o, a spus Jake după o pauză. Dacă ţin bine minte, April ne-a făcut cunoștinţă cu el.

Acest lucru nu era deloc surprinzător pentru Ali.

— Ai idee unde locuiește Tracy McLaughlin? a întrebat Dave. Am vrea să stăm de vorbă cu el și, cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine.

— N-am habar, a răspuns Jake. Are un stil de viaţă cam ciudat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Așadar, încă joacă? a întrebat Dave.

— Așa cred.

— Și e tot lefter?

— Mai mult ca sigur.

— Dar ar avea nevoie de un loc de parcare pentru casa aia pe roţi. Și cum un echipament atât de valoros este închiriat pe numele tău, îmi închipui că știi unde se află locul lui secret de parcare.

— Îmi pare rău, a zis Jake. Nu am idee.

Era un răspuns simplu, dar Ali și-a dat imediat seama că e o minciună.

— Mai are vreo altă mașină? a întrebat ea. Ceva mai mic, mai ușor de parcat?

— Probabil, dar nu știu ce.

— Cum adică, îi lași pe indivizii ăștia să folosească vehiculele închiriate de tine și nu te interesează unde se duc ori ce fac cu ele?

— Contractele impun ca mașinile să participe la evenimente

publice un număr anume de ore pe săptămână, în principal pe Coasta de Vest. Sau la unele dintre concursurile pe care le organizăm noi – cum a fost filmarea de ieri din Robert Lane. Altele sunt jocuri care se fac la întâmplare – pe plajă, în parcuri, indiferent unde. Însă cu reclama prezentă pe pereţii caselor pe roţi, jocurile se desfăşoară chiar când ele merg de-a lungul autostrăzii Interstate 5. La urma urmelor, lucrul cel mai important este ca jocul să fie cât mai cunoscut lumii.

— Deci, mergeţi mai departe cu jocul ăsta de Sumo Sudoku? a întrebat Ali.

— Desigur, i-a răspuns Jake Maxwell cu încredere deplină. Nu avem niciun motiv să ne oprim.

Poate ar exista motive, şi-a spus Ali. *Eu sunt noul tău partener şi s-ar putea să nu mă intereseze jocul ăsta la fel de mult ca pe Paul.*

Cu paharul acum gol, Amber a intrat pe trei cărări în living, venind dintr-o altă parte a casei.

— A, a bombănit ea, uitându-se derutată la Ali şi Dave. Tot aici sunteţi?

Ali a priceput aluzia şi s-a ridicat. Dave i-a urmat exemplul, iar Amber s-a dus bălăbănindu-se până la tava cu băuturi. Se vedea de departe că femeia băuse mai mult decât îi făcea bine, dar asta nu a împiedicat-o să-şi umple paharul.

— Amber, a făcut Jake pe un ton prevenitor.

— Ce e? a întrebat ea pe un ton sfidător. S-a lăsat să cadă pe o canapea, vărsând câteva picături de vin roşu aprins pe bluza albă de mătase. Ce e? a repetat ea.

Jake a clătinat din cap şi a tăcut. Era limpede că Amber era greu de stăpânit.

— Noi o să plecăm, a spus Ali. A mers până aproape de uşă, după care s-a întors spre gazdă. Când spuneai că se întoarce Roseanne?

— Nu ştiu sigur, a răspuns Jake, cam neliniştit. Cândva, săptămâna asta. N-a dat o dată precisă. O să ne anunţi când este înmormântarea, da? a adăugat el. Cred că ar vrea să vină.

— Sunt convinsă, a confirmat Ali. Spune-i că voi suna imediat ce se programează serviciul religios.

Afară, soarele coborâse spre asfinţit. Seara caldă de septembrie se răcorise sub influenţa unui curent de aer venit dinspre Pacific.

— Ce facem acum? a întrebat Dave după ce a urcat în mașină și și-a fixat centura de siguranță.

— Nu prea știu.

A băgat în viteză și a pornit spre poalele dealului. Poarta s-a deschis și apoi s-a închis, permițându-le să iasă pe șosea. Ali a mai condus o sută de metri, după care a virat și a pătruns pe o altă alee, ce ducea spre o casă.

— Ce Dumnezeu faci? a întrebat Dave.

— Așteaptă, a zis Ali. Să vedem ce se întâmplă.

După mai puțin de un minut, poarta proprietății Maxwell s-a deschis și un Jaguar XL argintiu, decapotabil, dar cu tavanul ridicat, a pornit pe alee și a pătruns pe șosea.

— Ca să vezi, a făcut Ali. Uite-l!

— Și ce ai de gând să faci?

— O să-l urmărim, a spus Ali băgând în viteză și pornind pe urmele Jaguarului. Cred că o să ne ducă direct la Tracy McLaughlin.

— Doamne, păzește-ne, a gemut Dave. Te pricepi la filaj?

— Habar n-am, i-a răspuns ea. Dar îi cunosc mult mai bine decât tine pe șoferii din California, așa că tu stai cu ochii pe el, iar eu o să conduc.

Lucruri care erau mai ușor de spus decât de făcut.

Străduindu-se să nu piardă din ochi Jaguarul lui Maxwell, care a pătruns pe 101 și se îndrepta spre oraș, Ali aproape că a trecut de două ori pe roșu. Când a reușit să ajungă pe autostradă, el se afla pe banda de viteză și depășea tot ce îi stătea în cale. Ali a trecut și ea pe acea bandă.

— N-o să reușim să ne ținem de el, a protestat Dave. Ori o să murim.

— Îl prindem noi din urmă, nu te teme, l-a calmat Ali hotărâtă. Și cum traficul e aglomerat, n-o să-și dea seama că-l urmărim.

A reușit să stea lipită de Jaguarul care a continuat să gonească în următoarele zece minute, după care Maxwell a intrat pe banda din dreapta, ca să iasă pe breteaua pentru Fallbrook Avenue. Strecurându-se printre mașini, Ali s-a ținut după el, ieșind de pe autostradă aproape la câțiva metri în urma lui. Ajunsă acolo, a încetinit și a permis altei mașini să se intercaleze între ea și Maxwell când au ajuns

la stop.

Pe străzile din oraș, i-a fost mai ușor să stea cu ochii pe Jaguar și, în același timp, să păstreze o distanță sigură față de el. După vreo doi kilometri, Jake Maxwell a virat și a intrat în parcarea bine iluminată a unui supermarket.

— Bravo! a bombănit Dave. Omul ăsta a condus ca un dement jumătate de oră, punându-și viața în pericol. Și pentru ce? Ca să ajungă la Wal-Mart? Ce are de gând, să cumpere o franzelă sau o cutie cu lapte?

Însă în loc să intre pe vreo alee ca să-și lase mașina între altele în zona de acces în supermarket, el a virat stânga și a mers către latura cea mai îndepărtată a parcării, oprind în cele din urmă într-un colț unde staționau peste noapte câteva case mobile mari și rulote. Datorită luminilor fluorescente au văzut că una din ele avea pictat pe o latură portretul uriaș și zâmbitor al lui Tracy McLaughlin, purtând acel kilt inconfundabil în care juca Sumo Sudoku. Legat cu o bară de tractare, în spatele mașinii se vedea un automobil Honda Element, nou-nouț, având numărul de înmatriculare temporară, din carton, încă prezent pe lunetă.

Dave și-a reținut câteva cuvinte de protest și s-a înălțat în scaun.

— Să mă ia naiba! a exclamat el cu o admirație nedisimulată. Nu-mi vine să cred. Ai avut dreptate. Maxwell ne-a dus drept la Tracy.

— Da, exact, l-a aprobat Ali. Și acum ce facem?

— Oprește undeva și stinge motorul și luminile, a sfătuit-o Dave. Ne ascundem și stăm cu ochii în patru.

— Ce joc face Jake Maxwell? se întreba Dave în timp ce așteptau în parcare. Când desfășori o investigație în cazul unui omucideri, întotdeauna urmărești prima persoană care minte. Cum se face că Jake ne-a spus că nu are habar cum să-l găsească pe Tracy, dacă știa foarte bine?

— Și de ce nu i-a telefonat? a adăugat și Ali.

— Asta e ușor de înțeles, a zis Dave. Cred că se teme să nu aibă telefonul pus sub urmărire.

— Dar a mințit și în privința lui Roseanne.

— Soția lui?

Ali a dat din cap.

— S-ar putea să fi plecat la cumpărături în New York, dar mă îndoiesc. De pe pereții casei lui Jake și din vitrine lipsesc o serie de lucrări de artă – piese valoroase. Asta îmi dă de înțeles că între el și Roseanne s-a întâmplat ceva ce nu are nicio legătură cu garderoba ei de anul viitor, ci mai mult cu amica lui, acea Amber.

Faptul că aflase că Roseanne Maxwell îngroșase rândurile soțiilor alungate de mai-marii de la Hollywood ar fi trebuit să-i stârnească mai multă simpatie lui Ali, dar ea nu reușea să simtă așa ceva. Comentariile condescendente pe care Roseanne le transmisese prin e-mail în urmă cu câteva luni încă o rodeau.

— Poți da de Roseanne? a întrebat Dave.

— Probabil, a răspuns Ali. Aveam numerele ei și adresa de e-mail în baza mea de date și s-ar putea să fi rămas în computerul de la hotel. Problema e că le aveam acum câteva luni. Dacă lucrurile s-au schimbat, s-ar putea ca ea să aibă alte numere de telefon.

— Când o să ai prilejul, încearcă să intri în legătură cu ea, a rugat-o Dave. S-ar putea să ne ajute.

Ușa rulotei s-a deschis. Jake a ieșit și a închis-o violent în urma lui. A rămas câteva secunde nemișcat, ca și când ar fi fost nehotărât în legătură cu ceva, apoi s-a grăbit spre Jaguar. A țâșnit din parcare atât de repede, încât mașina s-a înclinat primejdios într-o parte și era cât pe ce să între într-o altă rulotă parcată acolo, dar a reușit să redreseze

vehiculul.

— Cât de mult crezi că a băut? a întrebat Dave.

— N-am cum să știu, a răspuns Ali. Mă îndoiesc însă că whisky-ul pe care l-a băut cu noi a fost singurul din această seară.

— Și eu mă îndoiesc, a aprobat Dave. Și, evident, își închipuie că limitările de viteză sunt plasate pe autostradă doar în scop consultativ. Să-i facem viața ceva mai palpitantă, ce zici de asta?

Și Dave și-a scos telefonul.

— Da, a început el, după ce s-a răspuns. Mă aflu la Wal-Mart-ul de pe Fallbrook Avenue. Am văzut pe cineva ieșind din parcarea de aici într-un Jaguar XJ argintiu. Se îndreaptă spre autostrada 101 și conduce ca un nebun. La plecare, a fost cât pe ce să lovească o rulotă. După felul în care conduce, cred că este beat.

După ce a repetat informațiile referitoare la plăcuțele de înmatriculare și a lăsat numărul lui de telefon, Dave a închis rânjind.

— O să avem vești de la patrula rutieră a autostrăzii, a spus el. Ținând seama de dispoziția în care este Jake în aceste momente, orice întâlnire cu polițiștii va fi interesantă pentru toți participanții. Până una, alta, hai să stăm de vorbă cu Tracy McLaughlin.

— Despre ce? a întrebat Ali.

— Pentru început, despre mama ta, a sugerat Dave. Pe de altă parte, trebuie să aflăm dacă ne minte ori spune adevărul. Asta înseamnă că trebuie să-i punem întrebări la care știm deja răspunsul.

— Adică să-l întrebăm dacă a vorbit sau nu cu mama?

— Asta pentru început, a zis Dave. Și să preiei conducerea. Tracy a stat în închisoare, iar asta înseamnă că se socotește un tip dur și plin de bărbăție. E posibil să te subestimeze și să spună mai multe decât s-ar cuveni. Încearcă să fii amabilă cu el și să-l faci să vorbească.

— Cu alte cuvinte, să procedez ca pe vremea când realizam interviuri? a întrebat Ali.

Dave a părut întristat.

— Cred că da, a spus el. Ceva de genul ăsta. Îmi pare rău.

S-au apropiat de rulotă, iar Dave a rămas în umbră. Când a urcat treptele să bată la ușă, a simțit miros de fum de țigară încă plutind în aerul de afară. Asta i-a amintit de fumul de pe holul hotelului seara trecută.

— Cine e? s-a auzit un glas de bărbat.

— Ali Reynolds, a răspuns ea. Soţia lui Paul Grayson... adică, văduva lui, s-a corectat ea. Ne-am cunoscut ieri-dimineaţă, înainte de filmarea jocului de Sumo Sudoku. Luam cafeaua cu April Gaddis pe terasa casei din Robert Lane.

După câteva momente, ușa s-a deschis și afară s-au revărsat valuri de fum de ţigară. În ușa rulotei, profilată masiv în lumina ce îi bătea din spate, a apărut silueta lui Tracy McLaughlin. Ţinea într-o mână o ţigară fumată pe jumătate și o cutie de bere în cealaltă.

— Da, a spus el. Acum îmi aduc aminte. Ce dorești?

— O caut pe mama mea, l-a lămurit Ali imediat.

— Mama ta, a repetat el pe un ton bătăios. Cine dracu' e mama ta?

Așa cum Jake Maxwell nu fusese la primul whisky pe seara aceea, nici Tracy McLaughlin nu se afla la prima bere.

— Să-ţi ofer un indiciu, a spus Ali. O cheamă Edie Larson. Are puţin peste șaizeci de ani. Păr cărunt. Poartă ochelari și un aparat auditiv. A dispărut.

— Numele nu-mi spune nimic, a mormăit Tracy. Există nenumărate femei ca ea. Îmi pare rău, dar nu am de unde să o cunosc pe mama ta.

— Ciudat, nu s-a lăsat Ali. Aș putea jura că am văzut o înregistrare video în care discutai cu ea ceva mai devreme în după-amiaza asta. De fapt, te certai cu ea. Părea să fie foarte iritată de ceva. Ora care apare pe înregistrarea de securitate arată că acea dispută a avut loc cu puţin înainte de dispariţia ei.

Dave a ieșit din întuneric.

— Tu cine mai ești? a întrebat Tracy, când Dave a apărut în faţa lui.

— Un prieten al lui Edie, a spus Dave. Și avem motive să credem că Edie te-a identificat ca fiind tatăl copilului lui April Gaddis.

— Ei, bine, se înșală, a rostit răspicat Tracy McLaughlin. Pe de altă parte, în primul rând, nici nu era treaba ei. Am încercat să-i spun ţicnitei ăleia că a înţeles greșit și să dispară din faţa mea, dar nu a vrut să mă asculte.

— Așadar, susţii că nu ești tatăl copilului lui April? a întrebat Ali.

— Spun că nu vorbiţi cu cine trebuie. Ar fi cazul să o întrebaţi asta pe April, nu pe mine.

— Dar spui că acest copil ar putea să nu fie al lui Paul?

— N-am afirmat așa ceva.
— Și atunci, ce susții?
— E complicat.
— Nu e deloc complicat, i-a tăiat-o Ali, pe un ton ferm. Copilul ori este al lui Paul, ori nu este. Și dacă nu este, ea nu va căpăta niciun bănuț din averea lui Paul.
— Și ce legătură are asta cu mine?
— Este vorba de înșelătorie, i-a răspuns Ali. Și dacă ești sau nu complice la asta.
— Nu știu nimic, a insistat Tracy. Și nu am făcut nimic.
— Dar în după-amiaza asta?
— Ce-i cu după-amiaza asta?
— Ce s-a întâmplat după ce ai discutat cu mama?
— Am plecat de la hotel.
— Unde te-ai dus?
— În câteva locuri.
Dave s-a apropiat mai mult.
— Doamna Reynolds nu e polițistă, a spus el. Dar eu sunt. În momentul acesta nu ești acuzat de nimic, domnule McLaughlin, așa că ar fi preferabil să cooperezi. Dacă ai un alibi pentru această după-amiază – unul verificabil – ar fi bine să ni-l dai înainte ca lucrurile să se complice.
— Ce vreți de la mine? a întrebat Tracy.
— Vreau să ne spui ce ai făcut în după-amiaza asta. Totul.
— Am nevoie de un avocat?
— Nu imediat, a spus Dave. Asta ți-am spus acum câteva momente. Deocamdată, prioritatea noastră numărul unu este să o găsim pe mama lui Ali. În comparaţie cu asta, orice altceva este secundar.
Tracy a aruncat chiștocul. S-a oprit apoi, cât să-și aprindă altă ţigară.
— Știam că April avea să dea acel interviu pentru Court TV, a început în cele din urmă. Voiam să văd cum mergeau lucrurile. Înțelegeți, femeia aceea mă contactase pe mine...
— Sheila Rosenburg? a întrebat Ali.
Tracy dat din cap.
— Ea a vorbit cu toţi prietenii lui April. Pentru că asta suntem eu și

April – prieteni.

Ce fel de prieteni? s-a întrebat Ali, deși socotea că deja știa.

— În fine, a continuat Tracy, voiam să văd cum se desfășoară interviul – dacă reportera cunoaște cazul lui April și dacă nu cumva o acuză de una sau alta – după care am acceptat să dau și eu un interviu. Așadar, am venit în holul hotelului și urmăream totul, când femeia aceea – mama ta – a apărut de nu știu unde și a început să mă ia la rost, făcând o scenă. Am plecat înainte să apară agenții de securitate.

— De ce? a întrebat Ali.

— Mi s-a părut că era bine să dispar naibii de acolo înainte de a se întâmpla ceva neplăcut. Pe de altă parte, nu voiam să tulbur interviul pe care îl dădea April.

— Dar tot nu ne-ai spus unde te-ai dus, a intervenit Dave. Vrem nume și adrese. Vrem numele persoanelor care te-au văzut acolo.

După expresia mohorâtă cu care trăgea din ţigară și tăcea, refuzul lui Tracy de a discuta chestiunea era mai mult decât evident.

— Am aflat că ai devenit dependent de jocurile de noroc și că a trebuit să-ţi vinzi ideea jocului Sumo Sudoku celui care ţi-a oferit mai mult, a spus Dave. Oamenii se mai schimbă, dar destul de rar. Deci, asta e povestea în cazul tău, Tracy? Iar te-ai lăsat pradă jocurilor de noroc? Ţi-ai petrecut după-amiaza într-un cazinou, undeva? Ori ai fost în vreun loc mai puţin bătător la ochi – la vreo sală ilegală de jocuri, cumva? Și ce datorii ai ajuns să ai? În unele cercuri, jocul pe credit poate deveni o treabă foarte periculoasă.

Căutătura surprinsă de pe faţa lui Tracy l-a lămurit pe Dave că o nimerise la fix.

— Unde e sala asta de jocuri? a continuat.

— La etajul unui club de striptease de pe Santa Monica, numit Pink Swan, a răspuns Tracy. Am stat acolo toată după-amiaza. Am ajuns pe la două, iar după aceea am venit direct aici.

Ali și-a amintit numele din relatările de presă privind moartea lui Paul. Și-a mai adus aminte ce îi spusese Helga despre clubul de fitness numit The Body Shop. S-a întrebat dacă Pink Swan era cu o treaptă mai sus sau mai jos.

— Pink Swan, a gândit ea cu voce tare. Nu cumva acolo s-a ţinut petrecerea de burlaci a lui Paul?

Tracy a confirmat cu un gest, apoi a adăugat:
— Așa cred.
— Nu ai fost la petrecerea aceea?
— Nu.
— De ce?
— Pentru că nu am fost invitat. Chiar dacă aveam relații de afaceri, eu și Paul nu eram prieteni.
— Mai ales pentru că, din câte am eu impresia, erai încurcat cu viitoarea lui mireasă, a intervenit Ali.
Tracy i-a aruncat o privire, dar nu s-a sinchisit să nege acuzația.
— Localul acela, Pink Swan, a insistat Dave. Putem găsi acolo imaginile video înregistrate de camerele de supraveghere? Vom putea vedea la ce oră ai sosit și la ce oră ai plecat?
— Tocmai asta e problema cu un local ca Pink Swan, a spus Tracy. Nu există înregistrări de securitate.
Una dintre piesele puzzle-ului s-a așezat la locul ei. Dacă Pink Swan era un club care nu făcea înregistrări video de securitate, așa se explica de ce nimeni nu știa când și cum plecase Paul de acolo, a înțeles Ali. Și cine se ocupase de alegerea localului în care să se desfășoare petrecerea de burlaci a lui Paul? Din câte se știa, Jake Maxwell.
Două rulote au pătruns pe alee și au parcat una lângă alta, exact în fața celei în care stătea Tracy McLaughlin. Imediat ce vehiculele abia sosite au încremenit, din ele au coborât mai mulți oameni. Râzând și discutând, au traversat parcarea, îndreptându-se către intrarea în supermarket.
Tracy a aruncat o privire spre ceasul de la mână.
— Ascultați, a zis el nerăbdător, sunt obosit. Am avut un joc greu astăzi și mai am unul mâine dimineață, devreme. N-am putea continua discuția asta altă dată?
— Mama mea a dispărut, a insistat Ali. Ce-a vrut Jake Maxwell de a venit aici ceva mai devreme?
— A apărut o problemă cu programul, a spus el. Cineva a anulat un joc. Și Jake spera că pot să-i țin eu locul.
— Așadar, când Jake are o problemă, apelează la tine pentru a o rezolva? a întrebat Dave.
Tracy a răspuns afirmativ printr-un gest din cap.

— De ce nu ți-a dat telefon? Doar ai celular, nu?

Tracy a ridicat din umeri.

— Probabil că a vrut să iasă puțin din casă.

— Sau poate nu a vrut să se știe că te-a sunat, a sugerat Dave.

— Ascultați, a spus Tracy, eu îmi văd de treabă, nu deranjez pe nimeni, și voi...

— Asta ai făcut noaptea trecută, pe care ți-ai petrecut-o în camera lui April? a întrebat Ali. Îți vedeai de treaba ta?

Întrebarea ei directă l-a surprins în mod evident pe Tracy McLaughlin. Nu a respins acuzația nici de astă dată.

— V-am spus deja că suntem prieteni, a zis el. De asta avea nevoie și noaptea trecută – de un prieten.

A aruncat în parcare ce mai rămăsese din țigară. Ali a coborât grăbită scara. A recuperat chiștocul încă aprins, l-a strivit de asfalt și l-a vârât în buzunar.

— Ce faci? a întrebat Tracy.

— Ai spus că nu ești tatăl copilului. S-ar putea să aștept câteva săptămâni până primesc răspuns, dar ADN-ul tău va lămuri dubiile pe care le am.

— Nu ți-am dat permisiunea să îl iei, a spus Tracy.

A dat să coboare scara, dar Ali a făcut câțiva pași, blocându-i calea.

— Eu nu sunt ofițer de poliție, a spus ea. Ai aruncat gunoi într-o parcare publică. Dacă vreau să curăț resturile azvârlite de tine, asta e treaba mea, nu a ta. Iar dacă vreau să plătesc analizele pentru un test de paternitate, tot treaba mea e.

Ali a ocolit Honda, ajungând în spatele ei, și a examinat plăcuța de înmatriculare temporară.

— Dacă tot am început, a revenit ea, povestește-ne ce e cu acest vehicul. Văd că abia l-ai cumpărat – vineri. Eu trăiam cu impresia că ai probleme financiare serioase. De unde ai avut bani ca să-ți cumperi mașină nouă?

— Asta nu e treaba ta, a spus Tracy. Vă rog să plecați imediat, până nu chem poliția.

— Ți-am spus deja, a intervenit Dave. Sunt polițist.

— Atunci, alți polițiști, a făcut Tracy.

— Chiar te rog să chemi poliția, a spus Ali. După câte s-au petrecut

în ultimele zile, cred că vor ține foarte mult să audă ce avem fiecare de spus.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Tracy McLaughlin s-a întors în rulotă și a trântit ușa.

— Treaba cu ADN-ul sigur a stârnit o reacţie, a remarcat Dave. Acum, ce facem? Ne înapoiem la hotel?

— Sigur, a aprobat Ali.

Însă după ce s-a așezat la volan, a virat într-o parte față de intrarea în parcare și a vârât mașina printre vehiculele parcate aproape de fațada supermarketului.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Dave.

— Să-l supraveghem o vreme, să vedem dacă stă potolit, l-a lămurit ea. Ne-a mers o dată cu Jake Maxwell. Poate ne iese și în cazul lui Tracy.

Și stratagema a dat roade. Nu trecuseră nici douăzeci de minute, când un Ford Windstar de culoare închisă a pătruns în parcare. A oprit alături de rulota lui Tracy. Cayenne-ul era parcat prea departe pentru ca Ali și Dave să poată vedea limpede ce se petrece.

— Rămâi aici, i-a cerut Dave. Eu voi încerca să mă apropii.

Cât a rămas singură în mașină, telefonul lui Ali a sunat.

— Ai vreo veste de la mama? a întrebat tatăl ei.

Ali a simţit panica din glasul lui.

— Deocamdată, nu, i-a răspuns.

— Drace, a mormăit el. Presimt că s-a întâmplat ceva rău.

Și Ali trăia același sentiment, dar nu a vrut să confirme.

— O vom găsi, l-a asigurat pe Bob, cu o siguranţă mai mare decât aceea pe care o simțea. Trebuie să o găsim!

Imediat ce Ali a încheiat discuţia, Dave s-a strecurat pe scaunul din dreapta ei și apoi s-a rezemat de spătar, scoţând un oftat de ușurare.

— Slavă Cerului că nu m-au văzut, a spus el, dar acum știm cum procedează.

— În ce sens?

— Cum poate asigura Sumo Sudoku închirierea acestor rulote foarte scumpe.

— La ce te referi?

— Probabil că treaba cu sudoku e doar o poveste foarte bine

gândită. Cred că de fapt folosesc vehiculele astea pentru vânzarea drogurilor, transportându-le de-a lungul Coastei de Vest, cu compartimentele de bagaje încărcate și cu altceva decât pietrele acelea rotunde din granit. Am impresia că e vorba despre heroină, poate chiar cocaină. Tocmai au descărcat destul de multe lucruri din vehiculul lui Tracy și le-au îngrămădit în minifurgoneta aceea. Cred că Jake Maxwell a venit în seara asta aici ca să-l înștiințeze pe Tracy că noi am început să mirosim câte ceva și că trebuiau să aranjeze lucrurile astfel încât să scape cât mai repede de marfă.

— Vrei să sugerezi că Jake Maxwell și Paul s-au vârât în vreo bandă care se ocupă cu traficul de droguri? a întrebat Ali.

— Așa s-ar părea.

În timpul acesta, transferul de marfă se încheiase, iar furgoneta se îndepărta de rulota lui Tracy.

— Uite-i că pleacă, a spus Ali. Nu ar fi cazul să-i urmărim?

Și Ali a dus mâna spre cheia de contact, însă Dave i-a prins-o din zbor și a împiedicat-o să pornească mașina.

— Sub nicio formă! a oprit-o el fără menajamente. Erau cel puțin trei. Patru, dacă îl socotim și pe McLaughlin. Asta înseamnă că suntem depășiți numeric – nu te supăra, te rog – și probabil și ca forță de foc. În niciun caz nu ne putem ocupa singuri de treaba asta.

— Și atunci, să chemăm poliția?

— Nu, a zis Dave.

Exasperată, Ali a izbucnit:

— Vrei să spui că îi lăsăm să scape?

— Deocamdată, i-a răspuns Dave. Dacă am descoperit o rețea importantă de distribuție a drogurilor, trebuie să înțelegi: cu oameni ca ăștia nu se glumește. E de ajuns să te joci ori să-i calci pe bătături, și-o să te spulbere fără să stea pe gânduri. După cum arată lucrurile, ar putea fi vorba de o operațiune foarte mare, ceea ce înseamnă că trebuie să mergem mai sus pe lanțul trofic decât poliția din Los Angeles.

— Ce vrei să insinuezi?

— După ce ajungem la hotel, o să-i sun pe cei de la pușcașii marini.

— Pușcașii marini? a repetat Ali.

— Mai precis, pe unul anume – Ezekiel Washington, dacă pot da de

el. I se mai spune și Easy, a adăugat Dave. Când nu e în misiune cu rezerviștii, lucrează la Brigada antidrog de aici, din Los Angeles. Dacă oamenii ăștia aud de așa ceva, vor încerca să prindă toată rețeaua, nu doar pe Tracy McLaughlin și pe cei care au încărcat furgoneta.

Ajunseseră deja pe autostrada 101. O vreme, Ali a condus în tăcere. Ceea ce spusese Dave despre traficanţii de droguri, capabili să ucidă fără niciun regret, o zdruncinase serios.

— Crezi că mama le-a stricat cumva jocurile acestor traficanţi? a întrebat ea într-un târziu.

— S-ar putea să fi descoperit treaba la fel ca și noi, i-a răspuns Dave pe un ton sumbru.

Ali a simţit un gol în stomac.

— Înseamnă că vom fi norocoși dacă o vom găsi în viaţă, nu?

Ali reușise până atunci să-și țină în frâu cele mai negre temeri. Acum, după ce rostise totul cu glas tare, a trăit senzaţia că se îneca în reproșuri adresate propriei persoane. Ceea ce se întâmplase lui Edie Larson era din vina ei. În primul rând, dacă nu s-ar fi lăsat ademenită să se mărite cu Paul Grayson, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Era destul de neplăcut să descopere că el îi fusese necredincios. Ea oricum bănuise asta și, după ce verificase și avusese certitudinea, nu se mai simțise șocată. Dar să se bage în traficul de droguri? Asta depășea orice închipuire a ei în ce îl privea pe Paul, însă apoi și-a dat seama că nu-l cunoscuse chiar atât de bine precum crezuse.

Cu toate acestea, autoînvinuirile și suferința privind ceea ce se întâmplase mamei ei nu o ajutau să rezolve nimic. S-a silit să revină la discuţia purtată cu McLaughlin.

— Ce e cu acest Pink Swan? a întrebat ea.

— Dacă e un loc unde chelnerițele sunt topless, unde se desfășoară jocuri de noroc ilegale și nu există înregistrări video, înseamnă că oamenii care îl frecventează au multe lucruri de ascuns.

— Tot acolo a organizat Jake și petrecerea de burlaci a lui Paul.

— O să-l informez pe Ezekiel și despre acest aspect. Dar, după cum sună, Pink Swan trebuie să fie deja în atenția celor de la Brigada antidrog.

— Și ar mai fi și Roseanne, a adăugat Ali cu un aer gânditor. Mă întreb ce-o fi cu ea.

— Te referi la soția lui Maxwell?

Drept răspuns, Ali a dat din cap.

— Dacă eu nu am avut habar de ceea ce se întâmpla, cred că Roseanne și-a dat seama.

— Mare păcat că nu știm unde am putea s-o găsim.

— Poate o va găsi cineva, a spus Ali cu glas hotărât. Apoi i-a întins lui Dave telefonul ei. Apasă butonul verde! Asta îți va oferi lista apelurilor pe care le-am făcut. Caut-o pe Helga Myerhoff.

— Avocata de divorț a ta? a întrebat Dave. Cum vine asta?

— S-a specializat în divorțuri ale unor persoane influente. Dacă Roseanne și Jake se despart, îți dai seama că acolo apare și un avocat – poate chiar o turmă. E posibil ca Helga să știe mai bine ca oricine despre ce este vorba.

Dave a găsit numărul, a apăsat butonul și i-a întins telefonul lui Ali.

— Nu știam că erau în divorț, a spus Helga, imediat ce Ali i-a relatat totul. Dar n-aș putea spune că mă surprinde.

— Pentru că Jake e încurcat cu altă femeie? a întrebat Ali.

— Pentru că sunt lefteri, i-a răspuns Helga. Asta, în mod relativ, desigur.

În acea după-amiază, Jake Maxwell nu lăsase impresia că ar fi fost falit. Orice, numai asta nu.

— Chiar în circumstanțe ceva mai dificile, a continuat Helga, oricare dintre cunoștințele mele din breaslă ar fi alergat cu limba scoasă după Roseanne Maxwell, sperând să o aibă drept clientă.

— Cum se poate ca Jake Maxwell să fie falit? a întrebat Ali.

— Cu alte cuvinte, dacă și-a pierdut slujba, a făcut investiții nefericite, ori a dat în patima jocurilor de noroc și a pierdut o avere? a adăugat Helga. Te rog să alegi. În orașul ăsta, există nenumărate moduri de a intra în faliment.

— Vrei să spui că Jake și-a pierdut slujba? a întrebat Ali.

— Cum, nu știai? S-a întâmplat acum câteva luni. A fost vorba de o restructurare a corporației. Paul și Jake au ajuns să concureze pentru același post. Paul a primit slujba, iar Jake Maxwell s-a ales cu o strângere de mână și cu salarii compensatorii. De aceea m-am mirat când a apărut la tribunal vineri, pentru a-l susține pe Paul, dar câteodată unii oameni se dovedesc mai buni decât îți închipui.

Ori mai răi, a gândit Ali.

— Ca să revenim la Roseanne, a încheiat Helga, am câteva legături. Dacă s-a ascuns undeva, persoana pe care o cunosc eu cred că știe unde o putem găsi.

— Mulțumesc.

— Victor ar fi vrut să-i telefonezi în situaţia asta. Ai vorbit deja cu el?

— Nu.

— Dacă ai avut necazuri cât cuprinde, ar fi preferabil să afle chiar din gura ta ce pui la cale.

Ali și-a dat imediat seama ce va spune Victor – stai liniștită; nu vorbi cu nimeni; lasă-i pe polițiști să o caute pe mama ta.

— O să-l sun, a asigurat-o Ali pe Helga.

Doar în ultimă instanță.

Imediat ce a închis, i-a relatat lui Dave tot ce auzise.

— E logic, a spus el. Dacă Jake avea nevoie foarte repede de niște bani gheață, probabil că a apărut cineva cu o ofertă pe care nu o putea refuza.

— Dar Paul nu era falit, a protestat Ali. De ce s-a amestecat în treaba asta?

Dave a clătinat din cap.

— Nu înțeleg de ce.

În acele momente au oprit în dreptul intrării în hotel.

— Vrei să vin cu tine până sus? a întrebat Dave.

— Nu, a spus ea. Tata și Chris vor ajunge curând aici. O să fac un duș și o să stau cu picioarele ridicate câteva minute. S-ar putea să încerc să și dorm puțin.

— Bună idee, a zis Dave.

Apoi a coborât și s-a îndreptat spre automobil.

Ali i-a predat cheile mașinii unui valet și a pornit direct spre holul hotelului. Chiar dacă ar fi existat reporteri acolo, era convinsă că va trece în forță printre ei.

Când a deschis ușa camerei, spera că, prin cine știe ce miracol, o va găsi acolo pe Edie așteptând-o, însă bineînțeles că nu s-a întâmplat așa ceva. Camera era pustie – întunecată și pustie. Și-a scos pantofii, s-a lăsat moale pe canapea și, așa cum își promisese, și-a așezat picioarele

pe măsuța de cafea. Își petrecuse ultimele ore într-un mod neobișnuit – făcând pe detectivul și străduindu-se să-și găsească mama. Acum, în nemișcarea mută, realitatea sumbră a început să capete contur. Era posibil să o fi pierdut pentru totdeauna pe Edie – care ar fi fost pierdută pentru toată lumea. Probabil că la cafeneaua Sugar Loaf din Sedona nu se vor mai vinde chiflele aburinde, făcute tradiţional de Edie. Probabil că ea nu avea să mai aibă sub nas o ceașcă de cafea fierbinte, ascultând sfaturile folositoare, de multe ori nesocotite, pe care le dădea mama ei. Pesemne că nu va mai asista niciodată la disputele ironice și inofensive dintre părinţii ei.

Acest din urmă sentiment – că avea să-și piardă mama – a îndemnat-o pe Ali să treacă la acţiune. Și-a luat laptopul și s-a logat.

CUTLOOSEBLOG.COM
Duminică, 18 septembrie 2005

Mama mea a dispărut. Edie Darlene Larson, în vârstă de șaizeci și unu de ani, din Sedona, Arizona, a dispărut din holul unui hotel din Los Angeles, la începutul acestei după-amiezi. Ultima oară a fost văzută plecând de la hotelul Westwood din Wiltshire în mașina ei, un Oldsmobile Aero din 2003, de culoare albă. Edie are un metru șaizeci și-opt, părul cărunt de lungime medie și cântărește aproximativ șaizeci și patru de kilograme. Poartă și două proteze auditive. (Mă va omorî pentru asta.) Oricine deține informaţii despre Edie este rugat să ia legătura cu Biroul pentru persoane dispărute de la Departamentul de Poliţie Los Angeles – și cu mine!

Postat la 10.23 PM, 18 septembrie 2005, de BABE

Ar fi vrut să spună mai multe, ar fi făcut-o, dar în cazul de faţă, cu cât erau mai puţine cuvinte, cu atât era mai bine. În mod deliberat, nu a făcut nicio referire la cearta dintre Edie și Tracy McLaughlin. Dacă, așa cum bănuia Dave, totul avea legătură cu o reţea de traficanţi de droguri, era preferabil să se limiteze la atât. S-a dezbrăcat și tocmai se pregătea să între la duș, când telefonul ei mobil a sunat. L-a ridicat imediat și, spre uimirea ei, a văzut pe ecran numărul mamei.

Cu o senzaţie copleşitoare de uşurare, a strigat în microfon:

— Mamă! Tu eşti? Ai păţit ceva? Unde eşti?

Dar nu a primit niciun răspuns. A auzit foşnete şi voci îndepărtate, dar nimeni nu-i vorbea direct. Poate era vorba de o legătură proastă. Frustrată, a acţionat butonul de volum de pe partea laterală a aparatului.

— Mamă! Mă auzi? a strigat din nou.

Au urmat alte foşnete, apoi a auzit vocea mamei.

— Ce Dumnezeu faci?

— Încerc să vorbesc cu tine, i-a răspuns Ali. Unde te afli? Ce se întâmplă?

În fundal vorbea cineva – o altă femeie. Ali a auzit vocea, dar nu îndeajuns de clar ca să distingă vreun cuvânt.

— Trebuie să-mi dai drumul, a spus Edie limpede şi cu fermitate. E o prostie. E absurd.

În acea clipă, Ali şi-a dat seama că asculta una dintre ruşinoasele „convorbiri din sutien”, după cum numea lumea de la Sugar Loaf accidentele comise de mama ei. Edie Larson îşi ţinea telefonul în sutien. La muncă, buzunarele şorţului ei erau pline până la refuz de bonuri de comandă şi pixuri. Când adăugase şi telefonul în acel amestec, constatase că nu mergea, astfel că alesese să şi-l ţină în singurul loc disponibil – prins sub sutien. Cum nu-şi amintea întotdeauna să închidă mobilul, se întâmpla câteodată să facă apeluri fără să vrea, să piardă minute şi, din neatenţie, să dezvăluie tot soiul de amănunte din viaţa restaurantului faţă de diverşi nefericiţi care primeau apelul făcut de ea din greşeală.

Însă Ali şi-a dat imediat seama că acel apel nu era nicidecum din greşeală. Persoana sau persoanele care erau acolo nu ştiau că Edie avea asupra ei un telefon. Totodată, nu aveau habar că ea găsise o modalitate prin care să ceară ajutor. Dar, în loc să telefoneze la numărul de urgenţe al poliţiei, Edie apăsase pur şi simplu butonul de apel.

S-a auzit un răspuns murmurat, în replică la comentariile mamei ei, dar Ali nu reuşea să distingă limpede vorbele celeilalte persoane.

— De ce faci asta? a strigat Edie, iar glasul ei i-a trădat starea de agitaţie. Unde suntem? În vreun subsol?

Deci mama ei fusese legată la ochi sau poate își pierduse cunoștința. Nu știa unde se află și era ținută acolo împotriva voinței ei.

Ali și-a încordat urechile ca să audă răspunsul celeilalte femei, dar nu a reușit.

Apoi a auzit din nou vocea mamei.

— Dezleagă-mă, a zis. Lasă-mă să plec de aici. Sunt convinsă că ne putem înțelege până la urmă.

După o pauză scurtă, a urmat o izbucnire de furie:

— N-o să ne înțelegem deloc. Nu vreau să ne înțelegem. Și încetează să-mi tot spui ce să fac! încetează!

Acum, când auzise clar acea voce, Ali și-a dat seama a cui era – a lui April. Cea care vorbea era April Gaddis. Cum era posibil așa ceva?

— Te rog, April, a spus Edie cu voce tare. Fii raţională!

Însă era evident că April își pierduse minţile.

— Taci! a răcnit ea. Taci dracului din gură!

După strigătul lui April au urmat niște zgomote care sugerau o scurtă luptă, la care s-au adăugat foșnete și un pocnet brusc. Cu ochiul minții, Ali și-a imaginat că telefonul căzuse din sutienul lui Edie și se rostogolise pe o suprafață dură. A perceput zgomotul ca fiind asurzitor, însă April, care o atacase pe Edie, nu observase nimic. S-au auzit și alte sunete – bufnituri oribile, sugerând ceva greu care lovea trupul lui Edie. Știind că mama ei era aproape sigur legată și neajutorată, Ali se crispa la fiecare bufnitură. În cele din urmă, lupta s-a încheiat cu un geamăt îngrozitor și cu o serie de gâfâieli chinuite.

— Uite, așa-ţi trebuie, a spus April foarte clar. Poate acum o să-ţi ţii gura și o să stai unde te-am pus.

Ali a auzit o ușă trântindu-se, după care s-a lăsat o tăcere înspăimântătoare. Printr-un miracol, legătura telefonică nu se întrerupsese.

— Mamă! a strigat. Ești acolo? Mă auzi?

Însă bineînţeles că nu a primit niciun răspuns. Chiar dacă mai era conștientă, Edie Larson nu putea auzi vocea fiicei ei.

O clipă, Ali s-a uitat fix la telefon, chinuită de nehotărâre. Mobilul din mâna ei reprezenta singura legătură cu mama ei, dar unde se afla ea? Dacă ar fi sunat la poliţie folosind telefonul din cameră, ce putea să declare? „Mama mea a fost atacată undeva în Los Angeles. Nu știu

unde. ” Ori era posibil să existe un operator de urgență undeva, care să poată urmări apelul dintre telefonul ei și locul în care mama ei era reţinută, rănită probabil sau chiar fără cunoștință? Dar cât timp ar dura acest lucru? Și chiar dacă reușea să menţină legătura o vreme, putea să o păstreze suficient de mult? Ce se va întâmpla când telefonul lui Edie va rămâne fără baterie?

Închizând ochii, a încercat să decidă cum să procedeze. Locul în care o dusese April pe Edie trebuia să fie ușor accesibil pentru ea. Iar Edie făcuse referire la un subsol. În California subsolurile nu erau tocmai obișnuite, însă Ali știa unde se găsea un subsol, și încă unul uriaș: în casa din Robert Lane.

Mai mult de jumătate din spaţiu fusese rezervat pentru uriașa colecţie de vinuri a lui Paul, însă acolo existau și alte încăperi, inclusiv o saună căptușită cu lemn de sequoia, scoasă din uz, pe care Paul se gândise să o transforme într-o cameră de valori. Amintindu-și zgomotul ușii trântite de April la plecare, Ali și-a dat seama că știe răspunsul. Nu era întru totul sigură că ar fi procedat bine dând telefon la poliţie pornind de la acea bănuială, însă știa că nu trebuia să mai piardă nicio clipă.

Păstrând încă legătura și având mobilul setat pe difuzor, Ali s-a îmbrăcat și și-a luat Glock-ul. S-a oprit doar cât să telefoneze pentru a se aduce mașina din parcare și să își ia poșeta.

În timp ce cobora cu liftul, și-a dat seama că făcea o greșeală cel puţin prostească dacă încerca să o abordeze de una singură pe April, care părea să-și fi pierdut minţile. S-a gândit din nou să întrerupă legătura și să telefoneze la poliţie. Însă ce putea spune? *Să vedem. De exemplu: Mama mea a fost răpită de logodnica soţului meu decedat, și s-ar putea să fie ţinută prizonieră undeva în casa mea din Robert Lane?* Suna ca un apel pe care operatoarea de la urgenţe să-l ia în serios? Iar dacă da, dacă April își ieșise din minţi, cum ar fi reacţionat dacă în curte ar năvăli câteva mașini de poliţie? Întrucât exista posibilitatea ca Edie să fie rănită și singură în casă cu April, fiica ei a socotit că nu era pregătită să își asume riscul de a chema poliţia.

Cât a coborât, apelul s-a întrerupt. Fie că bateria telefonului mamei se descărcase, fie că Ali pierduse semnalul. Frustrată, l-a sunat pe Dave care însă nu răspundea, așa că i-a lăsat un mesaj sumar. „Sunt în drum

spre casă. Cred că April este acolo, dar nu sunt sigură. Pe de altă parte, cred că a înnebunit. Indiferent unde s-ar afla, cred că o ține prizonieră pe mama. Sună-mă imediat ce primești mesajul. Te rog."

După ce a urcat în Cayenne, a pornit cu viteză, în timp ce se îndrepta spre casă, s-a gândit că într-o luptă cinstită – o încăierare unu la unu – va reuși să o înfrângă pe April.

Dar nu am deloc intenția de a lupta cinstit, și-a zis Ali, având o expresie sumbră pe față. *Absolut deloc!*

15

Ali ar fi trebuit să fie oprită de poliţie de cel puţin zece ori cât a ţinut drumul de la hotel până acasă. A condus cu o viteză nebunească, a depășit ca o dementă, trecând prin intersecţii când lumina semaforului se făcea roșie. Aproape că spera să poată face vreo patrulă rutieră vigilentă să pornească după ea. Poate că, până la urmă, aducerea poliţiștilor la casa din Robert Lane era o idee bună, și aceea ar fi fost o modalitate prin care să îi atragă acolo fără a mai fi silită să-i relateze unei operatoare de la urgenţe povestea ce semăna cu o telenovelă. Însă n-a fost remarcată de nicio patrulă rutieră. Era tot singură când a pătruns în viteză pe poarta nereparată și a oprit pe aleea pavată. Dave nu îi răspunsese, iar ea nu mai avea vreme să îl sune din nou.

E acum ori niciodată, și-a zis ea.

Înainte de a coborî din mașină, s-a gândit să-și scoată pistolul, dar a decis să nu o facă. Planul ei era de a încerca mai întâi să discute cu April. Arma trebuia să între în joc ca o ultimă soluţie.

A fost dezamăgită că nu a văzut pe alee Volvo-ul roșu strălucitor al lui April și nici Oldsmobile-ul lui Edie. Probabil că ambele erau parcate în garajul spaţios, pentru cinci mașini. Poate că tot acolo se aflaseră și când ea și Dave veniseră acasă și trăseseră concluzia că nu era nimeni. Dar era posibil să se fi înșelat, iar în casă să nu se afle nimeni nici acum, și-a dat ea seama.

Urcând grăbită pe verandă, Ali a întins mâna peste benzile încâlcite de bandă pusă de poliţie și a încercat clanţa ușii din faţă. Era încuiată. S-a îndreptat spre spatele casei, întrebându-se dacă sistemul de alarmă fusese ori nu activat. A încercat ușa glisantă dinspre curtea piscinei către camera de zi. Nu a avut noroc. Și aceea era încuiată. În cele din urmă, a încercat ușa bucătăriei, care s-a deschis fără probleme.

— Chiar mă întrebam cât îţi va trebui până să ajungi aici, a auzit glasul lui April.

Ali s-a oprit după ce a pășit înăuntru. April era în partea cealaltă a camerei, așezată pe un scaun, aproape de masă. Pe tăblie, aproape de mâna ei, se afla un pistol pe care Ali l-a recunoscut ca fiind unul dintre

cele pe care le deținuse Paul. Și și-a dat seama că, dacă ar fi intrat în casă cu pistolul în mână, probabil că amândouă ar fi murit sub ploaia de gloanțe.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ali. Ce i-ai făcut mamei?

— Tot mă bătea la cap ce să fac. M-am săturat. De aceea, am hotărât să-i dau o lecție.

— Mama ți-a dat sfaturi, iar pentru asta o ții prizonieră în subsol? Ai înnebunit?

— Probabil, a recunoscut April. Poate, puțin.

Ali a mai făcut un pas. Imediat, April a ridicat arma și a îndreptat-o spre ea.

— Nu te apropia, a avertizat-o April. Pune-ți mâinile pe după cap și stai unde ești.

— Mama e rănită? a întrebat Ali.

— N-am lovit-o prea tare, a spus April. Mă săturasem să o tot aud. Am vrut s-o fac să tacă.

— Te-am întrebat dacă mama e teafără.

— Încă respiră, dacă asta vrei să știi, i-a făcut ea o concesie. Am venit sus să mai iau niște bandă adezivă. Când m-am întors jos, i-am găsit telefonul. L-am auzit sunând. A apelat-o cineva pe nume Bobby – cine-o fi și ăsta.

Bobby era Robert Larson, tatăl lui Ali, deși Edie nu folosea acel nume de alint de față cu el.

— Și atunci am văzut că Edie te-a sunat, a continuat April.

— Ai dreptate, a confirmat Ali. M-a sunat și am auzit tot ce s-a discutat, April. Totul. Și când a spus că era într-un subsol, mi-am dat seama că ai sechestrat-o aici. Dar de ce? Ce intenționezi? Ce înseamnă toate astea? În orice caz, trebuie să punem capăt acestei nebunii.

— Noi? a ripostat April cu amărăciune. Uite că procedezi la fel ca maică-ta – îmi poruncești mie, îmi spui ce să fac și ce nu. De ce-și închipuie toți ca pot să facă asta și să scape? Așa a fost toată viața mea. Ca și cum oamenii ar crede că, dacă sunt frumoasă, sunt și proastă. Nu sunt, să știi.

— Ce anume ți-a spus mama să nu faci? a întrebat-o Ali.

— Să nu mai fumez – de parcă aș fi fost în școala primară. Mi-a vorbit la fel ca maică-mea. Exact ca ea. Parcă m-a străfulgerat și mi-a

adus aminte.

— Deci mama ta îți poruncea tot timpul, da? a continuat Ali, mai curând să întrețină discuția decât să afle ceva. Știa că trebuia să o țină pe April de vorbă până hotăra ce să facă în continuare.

— Poate glumești, a zis April. Nu încerca să-mi spui că nu ai observat asta. A fost cât se poate de rea – când le-a vorbit avocaților, când a concediat bucătăreasa și grădinarul, purtându-se de parcă ar fi fost casa ei, viața ei, nu a mea.

În clipa aceea, pe Ali a străfulgerat-o gândul că probabil April era vinovată de căderea fatală pe scări a mamei ei.

— Mama ta încerca să te protejeze, a remarcat Ali, străduindu-se să fie împăciuitoare. Pe tine și pe copilașul tău.

— Să-l ia naiba de copil, a înjurat April. Nu am vrut copilul ăsta blestemat. N-ar fi trebuit să-i spun lui Paul de sarcină. El m-a convins să-l păstrez. Dacă ar fi fost după mine, făceam un avort, cum am procedat și în alte rânduri. Numai că imediat ce a aflat, s-a aprins, că vrea să se căsătorească și să aibă un copil.

Aceste vorbe au lovit-o cumplit pe Ali. Și-a amintit că, la scurtă vreme după ce se căsătoriseră, ea și Paul hotărâseră să aibă copii, dar Chris era deja adolescent în acel moment. Era fericită de modul în care evolua cariera ei. Nu voia să o ia de la capăt cu grijile de mamă, mai ales când știa prea bine că, indiferent cât de mult ajutor ar fi primit din partea unei persoane angajate, mai toată răspunderea pentru bebeluș ar fi căzut pe umerii ei. Crescuse deja un copil de una singură. Nu voia să repete experiența. Așa că nu îl refuzase deschis pe Paul, dar nu încetase să ia cu regularitate anticoncepționale. Rezultatul fusese că Paul nu-l agrease pe Chris – îl privea cu ochi răi – și nu-l acceptase niciodată cu adevărat.

Imediat ce aflase de April, Ali părăsise domiciliul conjugal. În lunile ce trecuseră de atunci, îl învinuise pe Paul pentru tot ce mersese prost în căsnicia lor. Acum, însă, stând cu degetele împreunate pe după cap și având-o în față pe amanta lui care ținea o armă îndreptată spre ea, ajunsese să își înțeleagă partea ei de vină. Pentru prima oară se vedea silită să admită că fuseseră totuși doi oameni care își distruseseră căsnicia – ba chiar trei, dacă o socotea și pe April.

Însă în acele momente alta era adevărata problemă. Era vorba de

April și de arma ei. Dacă își pierduse cu totul mințile, avea să scape cineva cu viață din acea confruntare?

— Ți-ai omorât mama? a întrebat Ali.

— Ce dacă am făcut-o? i-a răspuns April. A fost un accident. Ne-am certat pe holul de sus. Ne-am încăierat. Am îmbrâncit-o și a căzut.

April a făcut mărturisirea pe un ton calm, degajat, dar care i-a dat fiori reci lui Ali.

— Dar era încă în viață când a ajuns acolo, a spus Ali. Trăia și câteva ore mai târziu, când am găsit-o noi. De ce nu ai încercat să o ajuți? De ce nu ai chemat o ambulanță?

— Pentru că n-am vrut să o ajut, i-a răspuns April. Pentru că mă săturasem să o aud mereu strigând la mine. Am lăsat-o acolo și m-am dus la cumpărături. Mi-am închipuit că până la urmă o va găsi cineva, și am avut dreptate.

— Dar mama mea nu a țipat niciodată la tine, a spus Ali.

— Așa e, a recunoscut April. Dar de fiecare dacă când mă vedea, îmi spunea ce trebuie și ce nu trebuie să fac pentru copil. Fumatul dăunează copilului. Băutura este rea. Consumul de mâncăruri condimentate e contraindicat. Cafeaua nu e recomandabilă. M-am săturat până peste cap de copilul ăsta blestemat. Nici măcar nu s-a născut, și până și Sonia Marie a ajuns să-mi spună ce să fac.

Chiar că a înnebunit, a gândit Ali. *E dusă cu totul!*

— Cum a ajuns mama aici? a continuat Ali.

— A ghicit, a spus April.

— Ce anume a ghicit?

— Ce s-a întâmplat cu mama. A venit în camera mea după interviu, în timp ce mă schimbam. A văzut zgârieturile de pe brațele mele și m-a întrebat de ele, de aceea am hotărât să scap și de ea. Și, cum ținea atât de mult la copil, m-am folosit de el împotriva ei. Am venit aici și apoi am sunat-o. I-am spus unde sunt și am rugat-o să vină repede, susținând că am început să am contracții. Și a mers la perfecție. Nici nu a știut cum să ajungă mai repede. A rămas surprinsă însă când am îndreptat pistolul spre ea. Și-a închipuit că glumesc. Dar nici gând de așa ceva.

Așadar, capacitatea lui Edie de a intui oamenii o vârâse în bucluc.

— Mi-au obosit brațele, a zis Ali. Și îmi amorțesc mâinile. Nu le pot

lăsa în jos?

— Atunci rămâi în partea aceea a camerei, i-a poruncit April. Lipită de chiuvetă. Să nu te apropii.

— Dar Paul? a întrebat Ali, schimbând subiectul cu abilitate. El ţi-a spus vreodată ce să faci?

— Cam da, a recunoscut April. Nu mă deranja prea mult, pentru că-mi vorbea frumos, cel puţin la început. Lucrurile s-au înrăutăţit după ce m-am mutat aici. Atunci am observat mai bine. A început să-mi vorbească la fel ca mama, semăna tot mai mult cu ea.

Era și apropiat ca vârstă de ea – mai aproape de vârsta ei decât de a mea.

— Și atunci, l-ai ucis și pe el?

— Cum să-l ucid? a exclamat April cu indignare în glas. Doar ţi-am spus că nu sunt proastă. De ce să-l omor, când noi nu eram căsătoriţi și el nici nu semnase noul testament? Ar fi fost absurd.

— Am crezut că nu știai dacă îl semnase sau nu.

— Știu o mulţime de lucruri pe care oamenii cred că nu le știu, a răspuns April cu un surâs sumbru. Asta e partea bună a faptului că oamenii mă cred proastă. Întotdeauna mă subestimează.

April recunoscuse cu nonșalanţă o crimă, iar Ali știa că, după toate probabilităţile, mai încercase să comită una. Având în vedere acest lucru, când a negat că ar fi fost amestecată în moartea lui Paul Grayson, Ali a trebuit să admită că probabil April spunea adevărul.

— Și acum ce-ai de gând să faci? a întrebat-o Ali.

— La ce te referi?

— Ai recunoscut că ţi-ai ucis mama. Ai atacat-o pe a mea și o ţii sechestrată. Mă ţintuiești pe mine cu arma. Cum o să se termine totul, April? Ai vreun plan?

— Nu chiar, a zis April ridicând din umeri. După tot ce s-a întâmplat, chiar nu-mi mai pasă.

Lui Ali, asta i-a sunat ca o ameninţare voalată de sinucidere. Discuţia cu o persoană într-o asemenea stare de resemnare și care, pe deasupra, deţinea și o armă letală era foarte riscantă.

— Dar dacă am chemat poliţia? a zis Ali.

April a ridicat din nou din umeri.

— Dacă i-ai chemat, ar fi trebuit să fie deja aici.

— Dar dacă am chemat pe altcineva?

— Vrei să mă intimidezi.

— Vorbește-mi de Tracy McLaughlin.

— Ce e cu el? E un prieten de-al meu, cu o vârstă mai apropiată de a mea decât oricare dintre cunoștințele mele.

— Cât de bun prieten?

— Asta a vrut să știe și mama ta, a zis April cu amărăciune. M-a întrebat chiar dacă Tracy era tatăl copilului. Sigur că nu e. Mă crezi chiar atât de proastă să susţin că un copil al altcuiva este al lui Paul? Dacă Paul cerea efectuarea unui test de paternitate? Ce crezi că mi se întâmpla într-o astfel de situaţie? Dacă bebelușul nu era al lui, rămâneam pe drumuri, așa cum sunt de fapt acum. Așa că mai are vreo importanţă?

— Ascultă, a început Ali, străduindu-se să vorbească pe un ton liniștitor. Să mergem la subsol să vedem în ce stare e mama. După ce mă conving că e nevătămată, putem discuta ca să vedem împreună ce este mai bine pentru tine și copil.

— Tot nu ai priceput, nu? a spus April. S-a terminat.

— Ce s-a terminat?

— N-o să fie niciun copil. Am de gând să pun capăt la toate chiar astăzi. Ce fel de viaţă va avea Sonia Marie dacă tatăl ei este mort, iar eu ajung la închisoare? Chiar dacă poliţia îl va aresta pe Jesus Sanchez, mai devreme ori mai târziu își vor da seama ce s-a întâmplat în realitate, așa cum a înţeles și mama ta. Și atunci se vor năpusti asupra mea. Ce rost are?

— S-ar putea să ajungi în închisoare, dar bebelușul va trăi.

— Într-un fel, nu cred că asta e o favoare ce mi se face. Ţi-am spus deja, n-o să fie niciun copil. Dacă stau să mă gândesc bine, poate o să dau foc la casă, dacă tot am pornit pe panta asta. Ar fi foarte amuzant, nu crezi? Dacă tu, eu și copilul dispărem, cine va obţine banii lui Paul?

Întrebarea lui April s-a încheiat într-un chicotit lipsit de orice umor.

Ali nu a apucat să-i răspundă pentru că telefonul ei a sunat. L-a scos din buzunar. Aruncând o privire la ecran, a constatat că e Dave.

— E tatăl meu, a zis ea. Trebuie să răspund. În caz contrar, s-a putea să vină aici să mă caute.

April a aprobat din cap.

— Bine. Răspunde!

Ali a preluat apelul.

— Bună, tată, a spus ea cu o veselie forţată. Cât de aproape ești?

— Tată? a repetat Dave. Nu-ţi sunt tată. Sunt Dave, ce Dumnezeu? Nu te-ai uitat să vezi cine te caută? Și ce naiba ai avut de gând ducându-te singură acolo?

— Nu, a spus Ali calm, întrerupând izbucnirea lui de iritare. Încă nu am găsit-o. Am anunţat Biroul pentru persoane dispărute, dar nu m-am dus direct la poliţiști. Dacă ţii neapărat, fă-o tu!

— Ce se petre...? Apoi Dave s-a oprit brusc, și a părut să priceapă. Am înţeles, a continuat el. E April, da? Am ajuns aproape de casă, tocmai urc dealul. Ajung acolo în câteva minute.

Dave Holman reușise până la urmă să înţeleagă ce spunea Ali și să descifreze ce trebuia să audă. *Dumnezeu să-l binecuvânteze pe omul ăsta!* a gândit ea.

— Da, tată, a zis Ali. E un hotel foarte frumos. Nu-ţi face griji. Vei găsi și de mâncare. Chiar dacă bucătăria e închisă când ajungi acolo, există room service permanent.

— Deci, la bucătărie, a înţeles Dave. Vrei să vin la bucătărie. E înarmată?

— Evident, a răspuns Ali. O vom găsi, tată, a adăugat ea, pe un ton mai puţin vehement. Sunt convinsă de asta.

— Când mă vezi, încearcă să creezi o diversiune. Ori încerc eu.

— Bine, tată. Pe curând.

Apoi a închis.

— Închide mobilul și pune-l pe blat, a spus April. Nu mai primești niciun telefon.

Ali s-a conformat.

— Și totuși, a zis April cu o expresie visătoare, cred că e plăcut să ai o familie cu care să poţi discuta și care să-ţi sară în ajutor cât ai zice pește.

Ali rămăsese în dreapta ușii. Fereastra se afla în spatele ei. Dacă Dave se apropia de bucătărie din acea direcţie, April avea să-l vadă și atunci ar fi tras în amândoi. Dacă Ali reușea să se îndepărteze de ușă, atenţia lui April ar fi fost distrasă.

— Și tu ai o asemenea familie, a zis Ali. Ai avut-o mereu. Tocmai

asta voia și mama – să te ajute. Mama ta făcea același lucru. Amândouă au vrut să-ți dea cele mai bune sfaturi, ca să te ajute să traversezi această perioadă cumplită.

În timp ce vorbise, Ali se deplasase dincolo de chiuvetă, iar April a observat asta.

— Unde vrei să ajungi? a întrebat ea. Ți-am spus să stai acolo.

Ali a simțit că inima îi sare din piept. Străduindu-se să pară cât mai calmă, a căutat într-un dulap și a scos un pahar.

— Mi-e sete, a zis ea. Vreau să beau o gură de apă. Vrei și tu?

April a scuturat din cap.

Luând răspunsul ei drept aprobare, Ali s-a dus până la frigider, unde s-a folosit de răcitorul de apă ca să-și umple paharul cu apă și gheață. S-a simțit ușurată văzând că April îi urmărea cu atenție mișcările. Din nefericire, și pistolul o urmărea. Iar deplasarea până la frigider o adusese mai aproape de armă. Gura țevii i se părea imensă. Și probabil că revolverul era foarte greu. În încercarea de a-l ține nemișcat, lui April părea să îi tremure mâna.

Ali a inspirat adânc. Dacă încerca să discute rațional cu April, ce probabilitate exista să o provoace și mai mult pe femeia aceea care nu era în toate mințile? Și cât îi va trebui lui Dave să ajungă? Iar când va izbucni schimbul de focuri, în bucătăria aceea ultramodernă, numai granit și oțel inoxidabil, unde și-ar putea găsi un ascunziș? Ali era mult mai obișnuită să rezolve problemele cu vorbe decât cu arme.

— Te rog, April, a spus Ali. Nu are rost. Pune pistolul jos!

Așa cum se temuse, April a reacționat tocmai invers. În loc să lase pistolul jos, l-a ridicat și l-a îndreptat către sine. Cu colțul ochiului, Ali a surprins o mișcare discretă la fereastra bucătăriei. Dave ajunsese. Se apropiase din cealaltă direcție, astfel că nu trecuse prin dreptul ferestrei și nu fusese văzut, în vreme ce viața lui April atârna de un fir de păr.

Lăsând paharul să cadă la podea, Ali a făcut un salt înainte. S-a aplecat peste masă și, cu pumnul strâns, a lovit-o pe April în încheietura mâinii. În același timp, a izbit-o în piept cu celălalt braț. Luată prin surprindere și fiind dezechilibrată, April a fost împinsă în spate. Un glonț a pornit din pistol cu o detunătură puternică. Un corp de iluminat sub formă de pandantiv, aflat deasupra blatului, a

explodat. April a aterizat pe spate și a scos un icnet. Forța căderii a fost suficient de mare ca să scape din mână revolverul care a alunecat învârtindu-se pe podea, oprindu-se la baza spălătorului. Cât timp s-a chinuit April să se ridice în picioare, Ali s-a repezit să recupereze arma.

— Ali, a strigat Dave. Ai pățit ceva? Te-a nimerit?

Ținând pistolul într-o mână și clătinând din cap, Ali s-a ridicat cu greu în picioare, iar Dave a ajutat-o și pe April să se ridice. Femeia plângea. Avea sânge pe față de la niște tăieturi zimțate, dar nu era rănită de glonț. Asta însemna că încercarea disperată a lui Ali dăduse roade.

— De ce nu m-ai lăsat s-o fac? a întrebat April cu ochii în lacrimi. Oameni buni, de ce nu mă lăsați în pace? De ce nu vă vedeți de treburile voastre?

Abia după câteva momente Ali a reușit să-și recapete glasul. Tremurând, s-a pipăit și a rămas surprinsă că nu a descoperit nicio rană de glonț.

— N-am nimic, a izbutit ea să bâiguie într-un târziu. Cel puțin așa cred.

Din depărtare a auzit sirenele unor mașini care se apropiau. Așadar, Dave chemase ajutoare. Nu așteptase sosirea întăririlor și venise singur să o ajute. Ali îi era recunoscătoare.

Fără să mai scoată un cuvânt, Ali a lăsat pistolul pe blatul bucătăriei și a coborât în goană treptele ce duceau la subsol. A trecut ca glonțul prin dreptul rafturilor cu sticle de vin și prin camera de mass-media. Așa cum se așteptase, a găsit-o pe Edie în sauna abandonată – legată cu bandă adezivă lată de stinghiile băncii de lemn. O altă bucată de bandă îi era lipită peste gură. Avea ochii larg deschiși.

Crispându-se, Ali i-a îndepărtat banda de pe gură, smulgând și bucăți de piele odată cu ea.

— Ești teafără? a întrebat Ali.

— Să ajung numai la nebuna aia, i-a răspuns Edie. O s-o fac fărâme. Am auzit o împușcătură sau mi s-a părut?

Ali a dat din cap în timp ce se chinuia să desfacă celelalte legături, începând de la brațe.

— Da, nu ți s-a părut, a spus Ali. A tras un singur foc. Din fericire,

n-a nimerit. Dave e sus, cu ea, și îi așteaptă pe polițiști. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Ești teafără?

— Sunt mai degrabă furioasă decât rănită. M-a lovit strașnic în ceafă. Mi-am pierdut cunoștința o vreme, iar acum mă doare capul de-mi plesnește. Ce Dumnezeu e cu fata asta?

Ali nu avea cum să-i răspundă la acea întrebare.

În timp ce își dezlega mama, s-au auzit pașii cuiva care a traversat bucătăria și a început să coboare treptele.

— Unde sunteţi? a întrebat Dave.

— Jos, a răspuns Ali. În saună.

O clipă mai târziu, cu o expresie îngrijorată pe chip, Dave a apărut în prag.

— Edie este aici? E bine?

După ce și ultima legătură i-a fost îndepărtată, Edie a încercat să se ridice în picioare. A rămas puţin dreaptă, dar chiar și cu sprijinul lui Ali, s-a clătinat puţin și s-a așezat brusc pe bancă.

— Încă am ameţeli, a spus ea.

— Curând sosește și o ambulanţă, a anunţat Dave.

— Ce se întâmplă sus? a întrebat Ali.

— Când i-a văzut pe polițiștii în uniformă, April s-a luptat cu dinţii și cu ghearele cu ei, dar au imobilizat-o. O vor duce de aici cu o mașină de patrulă sau cu o ambulanţă.

Imediat după aceea, în ușa saunei a apărut un poliţist, urmat de alţi doi.

— Cealaltă doamnă se simte bine? a întrebat unul dintre ei.

— O să mă simt mult mai bine după ce mă scoateţi de aici, a spus Edie Larson, ridicându-se din nou. Niciodată nu mi-au plăcut saunele. Sufăr de claustrofobie.

Pe bună dreptate, și-a zis Ali.

— Doamnă, a spus unul dintre polițiști, care nu părea să fie mai vârstnic decât Chris. Sigur vreţi să ieșiţi de aici pe propriile picioare? N-ar fi mai bine să vă așezaţi la loc și să așteptaţi un cadru medical care să vă consulte?

— Tinere, s-a adresat Edie cu fermitate în glas, nu mai rămân nicio clipă în încăperea asta. Acum, ori mă ajuţi să ies de aici, ori dă-te la o parte ca să mă mișc pe picioarele mele.

După aceea, Edie s-a întors spre Ali.

— Telefonează-i tatei, i-a cerut ea. Anunță-l că sunt teafără. Dacă i-ai spus cumva ce s-a petrecut, probabil e îngrijorat de moarte.

În acel moment, Ali a fost sigură că mama ei nu are nimic.

În timp ce grupul de polițiști a ajutat-o pe Edie să iasă din saună și să meargă pe coridor, Dave i-a întins lui Ali telefonul lui.

— Sună-l pe tatăl tău, i-a cerut și el.

Bob și Chris erau deja la hotel și s-au bucurat când au aflat vestea.

— Nu-mi vine să cred că tu și Dave ați reușit! a exclamat Bob Larson.

Ali a aruncat o privire spre Dave.

— Nici mie, a zis ea. Dar am izbutit.

— Și toată lumea e bine?

— Acum o duc pe mama la urgențe ca să îi facă un examen amănunțit. Are un cucui urât și e cam nesigură pe picioare. S-ar putea să fi suferit o ușoară comoție.

— La ce spital o duc?

— Cedars-Sinai. Întreabă-l pe Chris. El știe cum să ajungă acolo.

— Dar tu?

— Eu n-am nimic, a spus Ali.

Și era adevărat, de vreme ce o ajuta pe mama ei. Acum, însă, în timp ce discuta cu tatăl ei, a simțit că în ochi îi izvorăsc lacrimi.

— Vorbim mai târziu.

I-a întins telefonul lui Dave, încercând să evite privirea lui întrebătoare și să-și ascundă tremuratul mâinilor și genunchilor, care aproape se ciocneau. S-a așezat pe banca din lemn de sequoia, iar Dave i-a urmat exemplul.

— Nu te simți bine, a contrazis-o el, petrecându-și un braț pe după umărul ei, ca să o liniștească. Nu te simți deloc bine.

Au rămas astfel o vreme, până când Ali, rezemată de umărul lui Dave, și-a regăsit puterile.

— Îți mulțumesc, a rostit ea într-un târziu. Mulțumesc pentru că ai venit aici și că ai înțeles ceea ce voiam să-ți transmit, deși vorbele mele spuneau altceva.

— N-ai pentru ce, a zis el. Acum ți-e mai bine.

Ea a dat din cap.

— Bravo, pentru că e momentul să urcăm și să dăm încă o declarație.

— Și să-l chemăm din nou pe Victor?

— Cred că-l putem sări de data asta.

Ofițerul care a luat declarația lui Ali era unul dintre cei trei polițiști care o ajutaseră pe Edie să urce treptele și care îi aminteau de cercetașii ajunși la gradul cel mai mare, acela de vultur.

— Deci, totul s-a petrecut pentru că mama dumneavoastră și această April Gaddis au avut o dispută verbală?

— Evident, a spus Ali.

— Și care este relația dumneavoastră cu făptașa – ori a mamei, dacă este cazul?

Ali a oftat.

— April Gaddis este amanta soțului meu decedat. Amanta gravidă a soțului meu decedat. Trebuiau să se căsătorească ieri, însă el a fost ucis vineri dimineață, înainte de pronunțarea divorțului.

Tânărul s-a încruntat. Concentrându-se în timp ce scria, nu a făcut niciun comentariu referitor la viața complicată a lui Ali, iar ea a apreciat nespus de mult lipsa lui de curiozitate.

— Iar cauza neînțelegerii dintre April și mama dumneavoastră? a continuat el.

— Mama i-a sugerat să nu mai fumeze pentru că e însărcinată.

— Mi se pare firesc, a remarcat tânărul polițist, care se numea Rich Green. Probabil că fusese cu adevărat cercetaș de frunte.

Ofițerul Green nota scrupulos declarațiile lui Ali și ale lui Dave. Nu lăsa nimic la voia întâmplării. Era foarte răbdător. Dar și încet, așa cum

trece ziua de Crăciun. Când, în cele din urmă, a terminat, Ali era gata să-l strângă de gât.

— Unde au dus-o pe April? a întrebat ea după ce calvarul s-a sfârșit. Și unde este mama?

— Urmau să fie duse amândouă la Cedars-Sinai, le-a spus polițistul Green. Însă cred că mama dumneavoastră a refuzat în ultimul moment să mai meargă la spital. A spus că are o cameră de hotel foarte bună și că se va simți bine acolo. Nu voia decât să-și vadă soțul și să doarmă bine la noapte.

Aceasta era Edie.

— Și April?

— A fost dusă la spital.

— La Cedars-Sinai? Acolo există vreun salon pentru persoane cu probleme psihice? a întrebat Ali.

— Nu știu nimic despre acest lucru, i-a răspuns ofițerul Green. Cred că un cadru medical a zis că a intrat în travaliu.

Ali a simțit o strângere de inimă.

— Dar v-am spus! April Gaddis ne-a amenințat pe mine și pe mama cu un pistol. A îndreptat arma către sine și a amenințat că se sinucide. De aceea ar trebui supravegheată.

— Sunt sigur că oamenii care au transportat-o au discutat cu medicul de gardă înainte de a o duce într-un salon. Vreți să dau telefon să mă interesez?

Ali și-a imaginat cât de mult îi va trebui ofițerului Green să străpungă zidul de birocrație de la spital.

— Nu, mulțumesc. Nu vă mai deranjați. Mă descurc și singură.

— La spital? a întrebat Dave, urmând-o pe Ali spre automobilul lui, parcat exact în spatele mașinii ei.

— Nu e nevoie să vii și tu, a zis ea.

— Dar vreau să vin.

— Cum dorești, a fost Ali de acord. La spital.

Trecuse de ora două dimineața când ambele vehicule au ajuns în parcarea spitalului. Toate ușile erau încuiate. La intrarea principală au fost întâmpinați de un agent de securitate, care i-a condus la ghișeul din hol.

— Vrem să vedem o pacientă, i-a spus Ali funcționarei care avea în

față monitorul computerului. E la secția de nașteri. Se numește April Gaddis.

Femeia a tastat numele și apoi, încruntată, s-a uitat la Ali.

— Sunteți rudă? a întrebat ea.

Se vedea clar că nu voia să-i dea nicio informație. Și, având în vedere noile legi federale referitoare la respectarea intimității, Ali și-a dat seama că ducea o bătălie inegală. A încercat să mai înveselească atmosfera.

— Nu-s rudă, a zis ea cu un aer senin. Doar o prietenă. Urmează să fiu nașa copilului.

— Scuzați-mă o clipă, a zis femeia. Vă rog să așteptați aici. Trebuie să discut cu supraveghetorul.

— Nu e bine deloc, i-a șoptit Dave. Când se duc să se consulte cu supraveghetorul, e de rău întotdeauna.

După câteva minute, pe ușa din spatele biroului funcționarei a apărut o femeie de culoare de dimensiuni impresionante.

— Sunt Audrey Barker, supraveghetoarea. Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat ea.

— Am venit să o vizitez pe April Gaddis, a spus Ali. E pacientă aici – la maternitate. A fost adusă acum vreo două ore.

— În ce relații sunteți cu doamna Gaddis? a întrebat Audrey Barker. Sunteți rudă?

— Cum i-am spus deja funcționarei de aici, nu sunt rudă – doar o bună prietenă.

— Cunoașteți, din întâmplare, numele vreuneia dintre rudele doamnei Gaddis? Ne-a spus că mama ei a decedat.

— Monique Ragsdale a decedat, într-adevăr, a răspuns Ali.

Începuse deja să se i facă greață de atâtea întrebări. De obicei, vizitarea unei paciente nu trebuia să se transforme într-un interogatoriu ca pentru criminali.

— Știți alte persoane pe care le-am putea contacta?

— Nu i-am cunoscut tatăl, a spus Ali. Și, din câte știu, April e singurul copil al familiei. Avea un frate vitreg, dar nu mai este cazul. De ce?

— Dar dumneavoastră și ea sunteți bune prietene?

— Da, a răspuns prompt Ali, având grijă să nu îl privească pe Dave

în ochi. De ce?

— Pentru că, a început Audrey Barker cu blândețe, îmi pare rău, dar trebuie să vă dau vești foarte proaste.

CUTLOOSEBLOG.COM
Luni, 19 septembrie 2005

În primul rând, mama e acum în siguranță.

A fost găsită la câteva ore după ce am postat ultimul mesaj. A fost rănită, dar nu atât de grav ca să aibă nevoie de tratament sau spitalizare. Vă mulțumesc tuturor celor care au transmis mesaje prin care v-ați exprimat îngrijorarea.

Am trecut printr-o săptămână îngrozitoare. Soțul meu a murit. La fel și prietena lui, precum și copilul lor nenăscut. Soțul meu a fost găsit asasinat săptămâna trecută, iar eu am rămas o „persoană interesantă" în cazul acesta de omucidere. April, prietena și mama copilului lui nenăscut, s-a sinucis după internarea la maternitatea de la Spitalul Cedars-Sinai. Vă pot spune numele ei acum pentru că ruda cea mai apropiată a lui April, tatăl de care ea nu mai știa nimic, a fost găsit și înștiințat.

Copleșită de evenimente, April a suferit o cădere nervoasă. Din această cauză, ea nu numai că și-a ucis mama, dar a sfârșit prin a ține două persoane sub amenințarea unei arme. Mama mea a fost una dintre ele. Eu am fost cea de-a doua. În cele din urmă, când au sosit polițiștii la locul faptei, April a fost arestată și transportată la spital după ce i-a convins pe cei din personalul medical ai ambulanței că a intrat în travaliu. Ajunsă la maternitate, s-a dus în baia camerei, sub pretextul că vrea să se schimbe, însă a reușit, nu știu cum, să se spânzure.

În perioada cât am lucrat în domeniul știrilor, țin minte că am folosit deseori expresia „violență inutilă". Aceste cuvinte sunt perfect valabile în cazul de față. A dispărut o familie întreagă – una care ar fi trebuit să fie a soțului meu. Au murit patru persoane, inclusiv un bebeluș, care nu a apucat să vină pe lume, și una care nu a reușit să devină bunică și să-și vadă nepoata.

Și, în tot acest timp, viața mi-a fost amenințată, a mea și a

mamei mele. Pe de altă parte, am fost acuzată de crimă. În cursul actualelor evenimente amețitoare, lucrurile s-au complicat atât de mult, încât mi s-a spus să nu mai fac postări pe blog, de teamă că aș putea ajunge să afirm ceva care să fie socotit drept autoacuzare. (După cum constatați din prezenta postare, nu sunt întotdeauna ascultătoare și nu accept sfaturile avocaților – chiar dacă îi plătesc regește ca să-mi dea astfel de sfaturi.)

Punând lucrurile cap la cap, probabil că ați înțeles că în momentul când am ajuns mai mult târâș la hotel, puțin după ora patru dimineața, mă simțeam aproape sfârșită, ca să nu spun la capătul puterilor. Ca să pună capac la toate, încrederea mea în specia umană s-a cam năruit. Am găsit-o pe mama, pe care o dădusem dispărută, dar am fost prea obosită ca să consider asta drept o binecuvântare în acele momente. Viața ei s-a aflat în primejdie doar pentru că mi-e mamă, pentru că a venit la Los Angeles pentru a mă ajuta să depășesc greutățile din ce în ce mai mari. Cred că asta se încadrează în categoria „Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită."

Cu alte cuvinte, tot ce s-a întâmplat a depășit capacitatea mea de rezistență și chiar cu mult. Așadar, în cele din urmă, m-am întors la hotel și am lăsat mașina pe mâna omului de la parcare, după care, clătinându-mă pe picioare, am intrat în hol, hotărâtă să merg direct în camera mea și să mă culc. Când am ajuns la jumătatea culoarului, am fost oprită și felicitată de o persoană cunoscută, dar pe care încă nu o întâlnisem fizic.

Era o doamnă destul de în vârstă, cu ochi albaștri sclipitori și cu un nimb de păr alb ca neaua, însă rărit. Stătea pe o canapea, chiar lângă ușa de intrare. Alături de ea se găsea un cadru de mers, pe care erau imprimate mingi de tenis de culoare roșie, albă și albastră, ca un drapel american de foarte mici dimensiuni. S-a ridicat în momentul în care m-a văzut.

— Ia te uită, Babe, a spus ea. Cum se simte mama ta?

Persoanele care au urmărit în ultima vreme blogul cutloose vor recunoaște numele Velmei T din Laguna. Ea citise postarea mea precedentă, în care am anunțat că mama mea dispăruse. A fost atât de îngrijorată de ceea ce se petrecea, încât a ajuns s-o

facă pe detectivul. Și-a dat seama unde locuiesc și a ajuns aici – cu taxiul!! Când i-am spus că mama mea e în siguranță, ea pur și simplu mi-a zâmbit și mi-a făcut un semn din cap.

— Știu, a zis. Toată noaptea m-am rugat pentru binele ei.

M-am oferit să o duc cu mașina până acasă, dar a refuzat.

— Pari obosită, scumpa mea, a spus ea. Mai bine du-te la culcare. Am ajuns aici cu propriile forțe, voi merge acasă în același fel.

Și astfel, după ce încrederea mea în umanitate a fost restabilită de o persoană foarte bună, care are optzeci și patru de ani, am ajuns în cameră, m-am dezbrăcat și am dormit ca un copilaș. Fără să tresar. Azi-dimineață, când m-am trezit și am deschis computerul, în căsuța mea poștală erau optzeci și șapte de e-mailuri și aproape toate persoanele care mi le trimiseseră își exprimau îngrijorarea în legătură cu soarta mamei. (Vă rog să mă iertați dacă nu pot răspunde la toate mesajele.) Câteva dintre mesajele primite azi-dimineață au venit din partea celor care au aflat deja din alte surse că am găsit-o pe mama. Cred că s-ar cuveni deja să mă obișnuiesc cu reacțiile aproape imediate ale comunității de pe internet, dar voi continua să învăț asta. Și le rămân recunoscătoare tuturor.

Nu știu când vor fi eliberate cadavrele pentru înhumare, și nici cui, astfel că nu știu nici cât va dura până se fac toate aranjamentele pentru funeralii. Drept urmare, nu am cum să apreciez cât timp voi mai rămâne în zonă. Vă mărturisesc că abia aștept să mă întorc acasă, în Arizona. În momentul de față, orașul Sedona mi se pare mai mult decât ispititor.

Postat la 11.43 PM, 19 septembrie 2005, de BABE

Ali a dat comandă pentru a lua un brunch[17] în sufrageria hotelului împreună cu părinții ei și cu Chris. Acolo însă o așteptau o mulțime de reporteri, înarmați cu camere de luat vederi și microfoane.

— Doamnă Reynolds, doamnă Reynolds, a strigat unul dintre ei imediat ce Ali a coborât din lift. Vă simțiți bine? Dar mama dumneavoastră?

Ali a dat să meargă mai departe fără să spună nimic, dar apoi,

amintindu-și că oamenii își făceau doar meseria, a rărit pasul și a hotărât să le răspundă. S-a oprit și a vorbit uitându-se direct spre obiectivul camerei.

— Mama e bine, a zis ea. Și eu, la fel.

— În momentul când April Gaddis v-a ținut pe dumneavoastră și pe mama sub amenințarea armei, ați bănuit că intenționa să se sinucidă? a întrebat alt reporter.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca s-o împiedic, a răspuns Ali. Această tânără cu tulburări psihice a murit în mod inutil. La fel ca și copilul ei. Este o situație foarte nefericită pentru toți cei care au cunoscut-o, inclusiv pentru familia îndoliată. V-aș fi recunoscătoare dacă ne-ați respecta dreptul la intimitate. Nu mai am nimic de declarat. Și nici mama mea.

— Dar...

— Fără niciun „dar”, a replicat Ali cu hotărâre și s-a îndepărtat, lăsând fără răspuns o sumedenie de întrebări ale reporterilor. A respirat ușurată când a ajuns în cele din urmă în restaurant, unde ceilalți se strânseseră deja, iar tatăl ei consulta meniul.

Edie a aruncat o privire la chipul fiicei ei și a intrat imediat în alertă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a calmat-o Ali. M-a deranjat puțin turma aceea de reporteri.

Edie a dat din cap.

— Niște oameni atât de insistenți, a zis ea. Tu nu ai fost chiar așa, adevărat?

— Sper că nu, dar poate că am fost la fel.

S-a așezat alături de tatăl ei, care era absorbit de lectura meniului.

— Prețurile de aici sunt până la cer, a făcut el cu glas puternic. Ăsta-i jaf la drumul mare.

În acele momente, chiar simțea nevoia să audă obișnuitele bombăneli ale lui Bob. Asta o ajuta să uite de reporterii care mișunau prin holul hotelului.

— Nu-ți face griji, tată. Nu plătești tu.

— Nu asta mă doare, i-a răspuns el. E vorba de principii. Dacă mâncarea nu e ultrabună, cred c-o să am o discuție cu direcțiunea.

Până la urmă, a constatat că mâncarea era bună.

— Și acum, când putem pleca acasă? a întrebat el, pregătindu-se să atace un platou cu ouă Benedict, despre care a susținut că erau aproape la fel de bune ca acele pregătite de el.

— Mama va mai rămâne o vreme, i-a spus Ali. Noi trei – mama, Dave și eu – trebuie să fim la dispoziția poliției câteva zile, cât se desfășoară ancheta. Iar eu urmează să depun mărturie în procesul pe care îl am cu postul de televiziune pentru concediere abuzivă.

— Nu e nevoie să mai stai, Robert, a spus Edie. Trebuie să rămână cineva acasă și să se ocupe de restaurant. Nu vreau ca Sugar Loaf să meargă în voia sorții, fără niciun control.

— Deci nu te superi dacă plec? a întrebat-o Bob pe Edie. Dar cum facem cu înmormântarea lui Paul? Nu veți avea nevoie de mine pentru asta?

Ali era speriată la gândul că va trebui să se ocupe de funeraliile soțului de care se separase, dar faptul că va ajunge să facă asta sub ochii atenți ai ambilor părinți o îngrozea.

— Tată, tu și Chris vă duceți acasă, a repetat ea. Noi două ne descurcăm și singure.

— Eu nu plec, s-a împotrivit Chris. Am și discutat asta cu bunicul. Mai rămân câteva zile și o să merg acasă cu bunica.

— Bine, a spus Edie. Mă bucur că am rezolvat asta, atâta vreme cât îmi promiți că nu vei conduce tot drumul fără să te oprești din când în când pentru odihnă. Nu mai ești chiar tânăr, Bob, știi bine asta.

Cât au luat dejunul, Dave a părut mai tăcut decât de obicei. La cafeneaua din Sedona, el și Bob se tachinau mereu, însă în acea dimineață nu a luat parte la conversația celor de la masă. După ce Chris a plecat să-și vadă niște prieteni, iar Bob și Edie s-au dus să caute ceva drept desert, Ali s-a întors spre Dave.

— Ce-ai pățit?

— Nu-mi place să mi se spună că trebuie să dispar, i-a răspuns el.

— Cine ți-a spus asta? a întrebat Ali.

— Bunul meu prieten Easy. După părerea lui, nimeni nu se poate apropia de Pink Swan. A spus că Brigada antidrog efectuează nu știu ce investigație complicată, pe termen lung. Asta înseamnă că agenții federali nu vor vedea cu ochi buni orice acțiune care să le dea jocurile

peste cap.

— Dar dacă desfășoară o anchetă acolo, nu există posibilitatea să aibă vreo înregistrare video care să ne arate exact ce s-a întâmplat în noaptea în care a dispărut Paul?

— S-ar putea, a fost de acord Dave. Numai că poţi să-ţi iei adio de la astfel de înregistrări. Agenţii federali nu sunt dispuși să miște nici măcar un deget ca să ajute pe cineva, fie vorba și de Departamentul de Poliţie din Los Angeles, dacă un asemenea gest le-ar putea deconspira acţiunea sub acoperire într-un moment nepotrivit.

— Cum se poate așa ceva? s-a indignat Ali. Paul a fost ucis. E absurd ca oamenii de la Brigada antidrog să nu ne ajute.

— Aici greșești, a contrazis-o Dave pe un ton sumbru. Pe agenţii federali nu-i interesează logica sau absurdul.

Bob și Edie se întorceau la masă cu farfuriile de desert pline-ochi. După câteva minute, când a fost sunată de Helga Myerhoff, Ali și-a cerut scuze și s-a retras. Evitând holul hotelului, s-a furișat în cea mai apropiată toaletă și a răspuns.

— Am aflat totul de la Victor, i-a spus Helga. Slavă Domnului că tu și mama ta sunteţi tefere.

Fără să vrea, Ali s-a întrebat dacă Victor o va taxa pentru că îi telefonase Helgăi, și dacă Helga, la rândul ei, o va taxa pe ea pentru că primise acel telefon de la Victor. Din câte constata, până în acel moment, din toată afacerea doar avocaţii ieșeau în câștig.

— Da, a aprobat-o Ali. Slavă Domnului!

— În ce o privește pe Roseanne Maxwell, i-am întrebat pe unii și pe alţii, a continuat Helga. Niciunul dintre cei cu care am discutat nu a auzit nimic despre faptul că divorţul ar pândi căsnicia soţilor Maxwell. Și nimeni nu știe unde a dispărut Roseanne. Și aici mă refer și la prietena ei cea mai bună, care nu a mai primit de mult vreun telefon de la ea. Spune că Roseanne nu răspunde și că are căsuţa vocală plină.

Având în vedere tot ce se întâmplase în ultima vreme, lui Ali această știre s-a părut de rău augur, îndeosebi pentru Roseanne.

— Jake ne-a spus că e la New York, să-și cumpere haine.

— Nu prea se potrivește, i-a răspuns Helga. Prietena de care ţi-am spus – cea care s-a plâns că nu are nicio veste de la Roseanne – este cea cu care ea merge de obicei la New York să facă shopping. Cum Jake nu

a făcut-o până acum, amica ei se gândește la modul serios să anunțe Biroul pentru persoane dispărute.

— Sper s-o facă, a zis Ali.

— Mai ai nevoie de ceva de la mine? a întrebat Helga.

— Mă anunţi dacă mai afli noutăţi?

— Absolut.

Ali a închis și a revenit în restaurant unde a aflat că tatăl ei reușise să plătească masa până la urmă.

— Mulţumesc, tată.

— Vă mulţumesc că mă lăsaţi să mă întorc acasă, a spus el. Los Angelesul nu e pentru mine. E prea mare, prea aglomerat și înfiorător de scump.

— De acord că e prea scump, l-a aprobat Edie. Nu are niciun rost să locuim într-un asemenea hotel, unde preţul pe noapte e atât de mare, încât cu banii ăștia ai putea răscumpăra și un rege, în vreme ce, la doar câţiva kilometri de aici, casa aceea grozavă stă goală.

— Deocamdată, casa din Robert Lane este considerată locul unei crime, le-a amintit Dave.

— Dar pentru câtă vreme? a vrut să știe Edie. Dacă April a murit, iar noi două suntem bine, nu văd de ce ar mai trebui să ni se interzică accesul acolo.

— Este considerată scena unei crime până când cei de la poliţie ridică interdicţia, i-a spus Dave.

Detectivii trebuie să stabilească exact ce s-a întâmplat cu Monique Ragsdale și cu tine.

— Dar April ne-a spus ce s-a întâmplat cu mama ei, a obiectat Edie. Asta i-am zis și detectivului care mi-a luat declaraţia azi-dimineaţă. Sunt convinsă că Ali le-a zis același lucru.

— Problema este că, din întâmplare, ești mama lui Ali. Din punctul de vedere al anchetatorilor, una dintre voi, dacă nu chiar amândouă, ar putea minţi ca să vă protejaţi reciproc. Și până nu există probe criminalistice care să susţină versiunea că April este aceea care a îmbrâncit-o pe scară pe Monique...

— Dar zgârieturile pe care le-am văzut pe braţele lui April? a întrebat Edie. Nu se pot lua probe de sub unghiile lui Monique?

— Probabil că da, a aprobat-o Dave. Dar asta durează.

— Și mai mult ca sigur că va trebui să mai dăm vreo zece declarații, a zis Edie. În ultimele zile am dat atâtea declarații, că mi s-a acrit. A aruncat o privire la ceas. N-ar fi mai bine ca polițiștii să întreprindă ceva, în loc să repete la nesfârșit aceleași întrebări?

Și Ali era de acord cu ea. Din câte își dădea seama, activitatea de polițist părea să presupună mai mult vorbărie decât orice altceva.

După ce au terminat cu masa, părinții lui Ali au urcat în cameră pentru a pregăti plecarea lui Bob. Când au rămas singuri, Dave s-a ridicat în picioare.

— Dacă nu mai e nevoie de mine, a spus el, o să mă duc la Lake Havasu ca să-mi văd copiii. În după-amiaza asta au liber de la școală.

— Chiar te rog, a zis Ali. Cred că ți-ai câștigat o mică vacanță.

Ajunsă sus, Ali s-a simțit ușurată la gândul că acum avea camera doar pentru sine. Deși ținea mult la mama ei, în ultimele luni se obișnuise să fie mai mult singură. Și îi plăcea asta.

După ce a pornit computerul, s-a întins pe canapea și s-a logat. Primul mesaj din căsuța poștală venea de la o corespondentă cunoscută:

Dragă Babe,

Cred că nu mai sunt atât de tânără. M-am trezit adineauri. În fine, poate ceva mai de mult presupun. Am băut o ceașcă de cafea, apoi am pornit computerul.

Am fost emoționată să te întâlnesc noaptea trecută – azi-dimineață, de fapt. Îți mulțumesc pentru că ai fost atât de amabilă cu o bătrână care, întâmplător, este o admiratoare a ta.

Aflând de la tine unele dintre lucrurile ce s-au petrecut ieri, am vrut să verific ce avea de spus jigodia aceea de la socalcopshop. Bineînțeles. Nu se lasă. Intră pe site și citește, dar probabil că te va călca pe nervi. Nu-mi dau seama ce intenții are LMB.

Cu drag,
VELMA T

Neputând rezista ispitei, Ali a intrat pe socalcopshop.com, și a citit următoarele:

ALISON REYNOLDS Și REȚEAUA RĂULUI

Alison Reynolds, Văduva Neagră din Robert Lane, continuă să țeasă rețeaua răului din actuala bază de operațiuni stabilită la elegantul hotel Westwood. De această dată, victima ei a fost April Gaddis, nefericita tânără care sâmbătă după-amiază trebuia să se mărite cu Paul Grayson, de care doamna Reynolds era despărțită în fapt. Copleșită de suferință și călcată în picioare de armata de avocați renumiți ai doamnei Reynolds, April Gaddis s-a sinucis azi-dimineață, într-un salon din secția de obstetrică a Spitalului Cedars-Sinai. Dar nu numai doamna Gaddis a murit, ci și copilul ei nenăscut. După ce au descoperit corpul neînsuflețit al mamei, doctorii au încercat să salveze fătul, dar nu au reușit.

Surse din cadrul poliției susțin că doamna Gaddis și-a petrecut ultimele zile de viață în compania lui Alison Reynolds și a mamei sale. De ce a apelat ea la consolare din partea soției fostului ei logodnic? Ei, bine, să vedem de ce. Pe de o parte, Monique Ragsdale, mama doamnei Gaddis, a murit în weekend ca urmare a unei căzături urâte pe o scară din casa din Robert Lane a doamnei Reynolds. Coincidență? Eu nu cred asta, dar nici cei de la Departamentul de Poliție din Los Angeles sau anchetatorii de la omucideri din comitatul Riverside, care lucrează la elucidarea acestei serii de cazuri care au legătură între ele.

Singurul numitor comun este Alison Reynolds. Cine i-a dat acestei Văduve Negre permisiunea să ucidă și cine va avea grijă ca ea să plătească pentru crimele ei?

Postat la 11.05 AM, 19 septembrie 2005, de LMB

Așadar, Lance-a-lot s-a dezlănțuit din nou, și-a zis Ali.

Dacă era vorba de urzeli, Ali nu se putea compara nicicum cu April Gaddis, dar a rezistat ispitei de a-i răspunde lui LMB și să-i spună asta în mod direct. Postarea oricărui mesaj pe site-ul lui nu ar fi făcut decât să dea credibilitate afirmațiilor lui. De aceea, i-a trimis un mesaj doar Velmei.

Dragă Velma,

Îți mulțumesc pentru că mi-ai transmis informația referitoare la socalcopshop. Individul care scrie acolo pare să-mi poarte pică pentru ceva, dar nu-mi dau seama ce motiv are.

Pe de altă parte, îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut seara trecută. Pentru mine, sprijinul tău sincer și fidel înseamnă mai mult decât îți poți închipui.

Dacă ai vreun număr la care să-l poți suna în weekend pe nepotul tău, te-aș ruga să-i spui să-mi dea un telefon. Cred că dețin informații care i-ar fi utile în apărarea clientului său.

ALI

Apoi, vreme de aproape o oră, Ali a stat pe computer și a transmis cât de multe mesaje de mulțumire a putut către persoanele care îi scriseseră pentru a-și exprima îngrijorarea în legătură cu dispariția lui Edie Larson ori satisfacția că fusese găsită teafără. A postat câteva dintre mesaje și a răspuns simplu altora. Bunele maniere impuneau răspunsuri individuale în unele cazuri.

Reușise în cele din urmă să facă puțină curățenie în căsuța de e-mailuri și închisese ochii ca să tragă un pui de somn, când clinchetul care o anunța că avea un mesaj nou i-a răsunat în urechi. Adresa de e-mail, seria de cifre care, după toate probabilitățile, reprezenta o combinație între data nașterii și codul poștal, nu-i sugera nimic, dar acest lucru nu era ceva neobișnuit. Majoritatea e-mailurilor pe care le primea Ali la cutlooseblog.com veneau de la persoane necunoscute.

Dragă Ali,

Îți scriu prin contul de e-mail al altcuiva, deoarece mă tem că propriul meu cont este monitorizat și, după cum știi, acești oameni sunt foarte periculoși. Am încercat să te sun pe vechiul tău număr de mobil, dar nu am reușit să te găsesc. Dacă ai un nou număr de telefon, te rog să mi-l transmiți la această adresă. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog să nu spui nimănui că ai primit vești de la mine

și nici nu da cuiva adresa asta de e-mail.

RM

Ali a citit mesajul de două ori. RM? Iniţialele acelea nu puteau însemna decât Roseanne Maxwell. Nu se putea altfel. Dar care erau oamenii periculoși la care făcea ea referire? Dave vorbise cam la fel despre traficanţii de droguri – că erau periculoși. Ali a răspuns imediat, dându-i lui Roseanne noul ei număr de mobil, cu prefix de Arizona.

Apoi a așteptat. În cele din urmă, când a sunat telefonul, trecuse de ora patru.

— Să nu-mi rostești numele, a spus persoana care sunase, deși Ali a recunoscut glasul puţin șuierat al lui Roseanne imediat ce a pronunţat primele cuvinte. Vorbesc de la un telefon pe care îl voi arunca foarte curând. Să nu te deranjezi să descoperi numărul de telefon.

— Și ce dorești? a întrebat Ali. De ce-mi telefonezi?

— Cum îţi spuneam, a zis Roseanne, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să dispar.

— Din câte am înţeles, ai făcut-o deja.

— Nu e vorba de un joc, i-a răspuns Roseanne Maxwell. Trebuie să dispar tot restul vieţii – atât cât mai am de trăit.

Din glasul lui Roseanne răzbătea o undă de disperare, care a convins-o pe Ali că femeia nu glumește.

— Și ce dorești să fac? a întrebat Ali.

— Stau la o prietenă, în Valencia, a continuat Roseanne. Știi unde e asta?

— Sigur.

— Să vii la Claim Jumper, aici, în oraș, i-a cerut Roseanne. Te aștept la ora șase. Verifică să nu fii urmărită. Trebuie să stăm de vorbă.

În ultimele zile, de fiecare dată când Ali dorise să ajute pe cineva, totul se întorsese împotriva ei.

— De ce să fac asta? a întrebat.

— Pentru că vrei să știi ce s-a întâmplat lui Paul, a spus Roseanne. Îţi ești datoare cu acest răspuns și îi datorezi asta lui Paul.

Nu-i sunt datoare cu nimic lui Paul, a vrut Ali să spună. Totuși, a zis, cam fără chef:

— Bine. O să fiu acolo.

17

Ali i-a telefonat lui Edie, dar i-a intrat direct cutia vocală. Cum tatăl ei era deja în drum spre Sedona, probabil că mama ei trăgea un pui de somn. După nefericita aventură de care avusese parte în noaptea trecută, nici nu era de mirare. Ali i-a lăsat un mesaj anunţând-o că se duce să întâlnească o prietenă la Claim Jumper în Valencia fără să mai facă și alte precizări. Apoi i-a transmis același mesaj și lui Chris. Era suficient.

Oare n-ar trebui să-l anunț și pe Dave? s-a întrebat ea. Fără să aibă alte obligaţii, doar în baza relaţiei lor de prietenie, Dave practic pierduse zile întregi ca să o ajute pe ea și pe membrii familiei sale în toate situațiile care apăruseră. Acum, când el își îngăduise câteva ore de libertate, pentru a merge până la Lake Havasu ca să-și petreacă timpul cu copiii, pe Ali nu o lăsa inima să îl implice din nou – sunându-l ori transmiţându-i un mesaj. De fapt, hotărâse să rezolve singură acea problemă.

Pe de altă parte, la ce pericol se expunea întâlnindu-se cu Roseanne Maxwell, probabil într-un restaurant plin de lume? Cu toate acestea, amintindu-și îngrijorarea ei privind riscul de a fi urmărită, în timp ce se deplasa spre nord pe autostrada I-5, Ali s-a uitat când și când în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă nu e cineva pe urmele ei. În realitate, se temea mai mult de echipele de reporteri, postate în jurul hotelului, decât de oameni răi.

Și ce primejdie reprezenta Roseanne Maxwell, ca persoană? După înfățișare, Ali nu o putea socoti o ființă de care trebuia să te temi. În primul rând, era mică de statură, cu forme îmbunătăţite și trăsături faciale redefinite, atât cât se putea realiza așa ceva cu bani. Pentru Roseanne, frumuseţea nu se oprea la aspectul exterior, ci mergea și sub piele. De când o cunoștea, Roseanne trecuse printr-un șir nesfârșit de diete și ne-diete. Tocmai de aceea, pentru Ali era un mare mister că Roseanne stabilise să se întâlnească într-un loc cunoscut pentru porţiile uriașe ce se serveau clienţilor.

Ali nu se simţise niciodată foarte apropiată de Roseanne. Soţii lor fuseseră colaboratori, concurenţi pentru postul de director de reţea și

parteneri în escrocheria cu Sumo Sudoku. Se văzuseră în diferite ocazii în societate, dar relaţia dintre ele nu putea fi catalogată drept prietenie. Nici măcar drept ceva asemănător. Faptul că Roseanne apela la ea acum, când avea necazuri, era la fel de misterios ca și locul unde aveau să se întâlnească.

Era șase fix când Ali a ajuns în parcarea de la Claim Jumper. Restaurantul era ticsit, iar afară forfoteau mulţi oameni, așteptând să se elibereze mese. Ali era pe punctul de a intra, ca să-și treacă numele pe lista de așteptare, când o femeie s-a ivit alături de ea. Roseanne Maxwell era atât de schimbată, încât Ali a recunoscut-o cu greu.

Ali o văzuse ultima oară în urmă cu un an, la petrecerea de Crăciun organizată de Paul. Atunci era îmbrăcată splendid, cu părul blond-platinat strâns în creștetul capului, într-o coafură sofisticată, însă timpul scurs de atunci făcuse ravagii în ce o privea. Acum avea părul castaniu, tuns scurt, ca al unei persoane care urmează chimioterapie. Ali abia a recunoscut-o.

Roseanne pe care o cunoștea ea nu s-ar fi aventurat afară din casă fără o colecţie completă de bijuterii scumpe pe degete, la gât și urechi, plus un machiaj care să ascundă orice imperfecţiune. Femeia din faţa ei nu purta nicio bijuterie, iar machiajul consta doar în puţin ruj de buze, nimic altceva. Roseanne se lăsase de fumat de ani de zile. Cum nu mai beneficiase de ceva vreme de ajutorul unui chirurg plastician și de botoxul injectat cu pricepere, pe faţă îi reapăruseră ridurile ce trădau vechea meteahnă. Îmbătrânise într-un an cât în zece.

Femeia a prins-o pe Ali de braţ și a strâns-o aproape.

— Știu, știu, a spus ea în șoaptă. Arăt ca dracu'. Nu-i nevoie să mi-o spui. Hai, a adăugat ea, sunt aici mai de mult. Am găsit deja o masă.

Ali s-a lăsat condusă prin restaurantul aglomerat până la o masă izolată, aflată la un capăt al sălii.

— Nu te-a urmărit nimeni, da? a întrebat-o Roseanne, destul de agitată.

Scoţându-și telefonul din buzunar și trecându-l pe „silent", Ali a clătinat din cap.

— Nu cred, a zis. Am verificat.

— Sper că nu te deranjează că ne-am întâlnit aici. Carrie, plasatoarea, mi-e prietenă. Am cunoscut-o la NA. Aveam nevoie de un

loc unde să stau, iar ea avea din întâmplare o cameră liberă. Acum locuiesc la ea. Și pentru că nu pot risca să conduc mașina mea, m-a adus ea, când a venit la muncă.

— NA? s-a mirat Ali.

— Narcoticii Anonimi, a explicat Roseanne. Încerc să renunţ la droguri, dacă reușesc să rămân în viaţă, mai precis. S-a lovit ușor cu palma peste păr. E bună deghizarea asta, nu crezi?

— Foarte bună, a aprobat-o Ali. Și acum, spune-mi ce vrei de la mine.

Drept răspuns, Roseanne a deschis poșeta și a scos o pungă de plastic cu fermoar pe care a împins-o pe masă. Ali a ridicat-o și i-a examinat conţinutul. O mulţime de bijuterii din aur – inele cu diamante, coliere, cercei și brăţări – au sclipit spre ea prin plasticul transparent.

— Ce e cu astea? a întrebat-o Ali, înapoindu-i punga.

— Bijuteriile mele, a spus Roseanne. Trebuie să le vând – pe toate. Dacă m-aș duce la o casă de amanet, nu aș căpăta mai nimic faţă de cât valorează. În plus, vestea că le-am amanetat ar ajunge la Jake, sunt sigură. Te rog să le cumperi, Ali. Știu că ai bani, iar banii ăștia reprezintă singura mea șansă de a fugi. Dă-mi bani gheaţă și după aceea o să dispar. Definitiv. Dacă mă vor găsi, sunt ca și moartă.

— Să fugi? a exclamat Ali. De cine?

— De oamenii care ne-au distrus viaţa, a răspuns Roseanne, coborând glasul până la șoaptă. De cei care l-au ucis pe Paul.

— Care oameni? a întrebat Ali. Traficanţii de droguri?

— Știi despre ei? a întrebat Roseanne, având o expresie de spaimă pe chip.

Ali a făcut un semn din cap.

— Oarecum, a zis ea. Dar nu suficient de mult. Pesemne că tu cunoști o mulţime de lucruri. Ar trebui să mergi la poliţie și să declari ce știi.

— Nu pot, a șoptit ea cu glas răgușit.

— De ce?

— Pentru că sunt implicaţi și poliţiști. I-am văzut.

În prima clipă, Ali s-a simţit îndemnată să nu creadă nicio vorbă spusă de Roseanne. se părea că femeia e victima unei halucinaţii

paranoice. Dacă era atât de dependentă de droguri ca să-și găsească ajutor la Narcoticii Anonimi, probabil că reacţia ei nu era chiar atât de surprinzătoare.

— Ascultă, a început Ali pe un ton conciliant. Sunt convinsă că ai unele motive să crezi asta, dar...

— Mi-e teamă că mi-a fost interceptat telefonul, a spus Roseanne. Vechiul meu telefon. Sunt sigură că au ascultat toate convorbirile mele. Cine putea face asta, dacă nu poliţia? De aceea mi-am luat altul, cu cartelă. Astea sunt mult mai greu de ascultat decât cele cu abonament.

Ali a evitat să se strâmbe și să facă vreo referire la teoria conspiraţiei sau la omuleţi verzi. Roseanne Maxwell vorbea cât se poate de serios. Și un lucru era dureros.

— E nevoie de multe aprobări ca să interceptezi telefoane, a ţinut Ali să spună. Poliţiștii nu pot face asta cum îi taie capul. Au nevoie de hotărâri judecătorești, de mandat, și câte altele.

— Au deja toate astea, a spus Roseanne.

— Și atunci, cine face asta? a întrebat Ali. Și de ce?

Exact în acea clipă, telefonul a vibrat discret în buzunarul lui Ali. Cum Roseanne sărise deja calul cu ideea ei referitoare la interceptări, ea a socotit că era preferabil să ignore apelul.

Roseanne a oftat.

— Știi de Pink Swan?

— Câte ceva, a răspuns Ali. Știu că acolo se petrec mai multe lucruri decât pare la prima vedere.

Roseanne a dat aprobator din cap.

— Când am început să frecventăm acel loc, aveam impresia că acolo totul e doar distracţie. Lui Jake i-au plăcut întotdeauna jocurile de noroc. Acela era locul unde eu puteam să-mi fac de cap și el să-și satisfacă patima. Însă, până la urmă, s-a băgat până la gât în asta și lucrurile s-au agravat după ce reţeaua l-a pus pe liber – dar rău de tot.

Ali a reușit să nu schiţeze niciun gest când Roseanne a zis „pus pe liber”. Se părea că expresia devenise deja monedă curentă.

— Așa acţionează oamenii aceia, a continuat Roseanne. Te acaparează puţin câte puţin. Cum îţi spuneam, la început a fost vorba de satisfacerea dorinţei lui Jake de a juca și de câteva droguri recreative

pentru mine. Locul mi se părea plăcut, sigur, pentru că noi nu aveam idee ce se întâmpla de fapt acolo. Când ne-am dat seama, eram vârâţi până peste cap. Jake a spus că trebuia să facem ce ni se cere, altfel...

— Deci, tu ai trecut de la consumul de droguri la distribuţia lor? a întrebat-o Ali.

Roseanne i-a aruncat o privire tăioasă, apoi a făcut o mișcare din cap.

— Da, a recunoscut ea. Apoi a apărut chestia cu Sumo Sudoku. Asta le-a pus la dispoziţie câteva rulote pe care să le folosească pe toată Coasta de Vest. În felul ăsta, marfa putea să circule aproape la vedere, fără să întrebe cineva ceva. Până acum, nimeni nu a bănuit că mașinile transportă și altceva decât pietrele alea nenorocite.

În afara de mine și de Dave, și-a zis Ali.

— Și Paul a fost amestecat în treaba asta? a întrebat ea.

— Nu, a răspuns Roseanne. Cu toate că April și Tracy McLaughlin erau amici, practic, Jake a fost cel care i-a propus lui Paul ideea cu Sumo Sudoku. Când a venit momentul să pornim afacerea, Paul a venit cu banii. Sunt convinsă că el și-a închipuit că și noi punem partea noastră. Însă banii pe care i-am adus nu ne aparţineau, pentru că noi eram deja faliţi, sau ar fi fost cazul să ne declarăm faliţi.

— Așadar, chestia cu Sumo Sudoku nu e de fapt decât un paravan pentru transportul de droguri? a întrebat Ali.

— În realitate, reprezintă mult mai mult, a recunoscut Roseanne. Implicându-l pe Paul în proiectul ăsta, au reușit să creeze o entitate legală, și Jake a scos destul de mulţi bani din afacerea asta, astfel că ne-am putut păstra casa. Oamenii ăștia i-au promis chiar mai mult lui Jake – o grămadă de bani – dacă reușea să promoveze Sumo Sudoku la televiziune și să stârnească un interes naţional faţă de joc.

Nici nu e de mirare că aveau nevoie de Paul, și-a dat seama Ali.

— Și ce e cu jucătorii? a întrebat ea.

— Indivizii care conduc rulotele? a zis Roseanne. Fiecare are câte un viciu, iar când este vorba de asta, Pink Swan este locul ideal pentru oricine. Tracy McLaughlin nu consumă droguri, ci doar fumează și bea bere. Dar e mort după jocurile de noroc. Așa l-au și prins în gheare – cu datoriile de la jocuri, făcându-le pe unele uitate.

Ali și-a dat seama că, într-un fel sau altul, auzise povestea aceasta și

de la Jake, însă cu unele deosebiri esențiale.

— Dacă acolo se desfășoară atâtea activități ilegale, cum de mai există acest Pink Swan? a întrebat Ali.

— Păi, i-au cumpărat pe cei care trebuia, a răspuns Roseanne. Știu sigur că o parte dintre ștabii de la Departamentul de Poliție din Los Angeles sunt clienți fideli ai meselor de joc de la etaj. Știu asta pentru că i-am văzut acolo. Conducerea de la Pink Swan face toate eforturile ca vecinii să nu fie în niciun fel deranjați de clienți. Clubul e curat, discret și oferă mulți bani la colectele în scop caritabil. Am auzit chiar că sunt foarte activi și înzestrează terenurile de joacă din parcurile aflate în apropiere.

— Nu te-ai gândit să faci o sesizare la Brigada antidrog?

— Ce e cu ei? a întrebat Roseanne, ridicând din umeri. Personal, nu știu pe nimeni de la brigada asta, dar și ei ar putea fi pe acolo. La urma urmelor, dacă pot fi corupți oameni din poliție, de ce nu s-ar întâmpla același lucru și cu cei de la Brigada antidrog? Este vorba de sume imense, Ali. Polițiștii care se lasă cumpărați pot câștiga într-un an mai mult decât într-o viață de patrulare pe străzi cine știe unde.

O chelneriță agitată a venit înspre masa lor, dar Roseanne i-a făcut semn din cap să se îndepărteze, moment în care Ali s-a gândit la ceea ce zisese Dave despre posibilitatea unei investigații secrete a celor de la Brigada antidrog la clubul Pink Swan. Probabil că exista o parte de adevăr în spusele lui Roseanne.

— Ziceai că o să-mi povestești de Paul, a zis Ali.

Dând din cap, Roseanne a inspirat adânc.

— Cred că știi ce înseamnă să fii dată deoparte, a început ea în cele din urmă.

— Am văzut-o pe Amber, dacă la asta faci aluzie, a făcut Ali.

Ar fi trebuit să formuleze acea replică într-un mod ceva mai diplomatic. Văzând că Roseanne avea ochii înlăcrimați, Ali a regretat că nu o făcuse.

— Era acolo? a întrebat Roseanne. În casa mea?

Ali a confirmat cu o mișcare din cap.

— Nu i-a luat mult ca să ajungă acolo. Cred că trebuia să-mi dau seama de asta încă de la început, a spus Roseanne. Când ești turtită de cocaină, se întâmplă o groază de lucruri pe care nu le bagi în seamă.

Trebuia să fi fost mai atentă, dar când am observat, era prea târziu. Amber îl avea deja în gheare pe Jake.

Roseanne avea dreptate. Ali Reynolds cunoștea prea bine povestea în care soția mai vârstnică era dată deoparte, pentru a fi înlocuită cu o femeie mult mai tânără.

— Amber se fâțâia mereu pe la Pink Swan, a continuat Roseanne. Și cum să nu fie? Mai ales că localul este proprietatea bunicii ei. Mi-am dat seama ce se întâmplă abia când am fost inclusă în program și am început să fac ordine în viața mea. Am trăit cu impresia că, dacă reușesc să scap de Amber, eu și Jake ne vom înțelege mai bine. Chiar dacă pierdusem aproape totul, am crezut că măcar ne aveam unul pe altul.

Oare de ce l-ar vrea aproape? s-a întrebat Ali. *Merită să te agăți de un asemenea bărbat?*

— Nu am avut curajul să mă adresez poliției, spunea acum Roseanne. Într-un fel, eram și eu implicată. De aceea, l-am avertizat pe Paul. I-am spus tot ce știam și ce bănuiam despre Jake și cei care se foloseau de el.

— Și ce s-a întâmplat? a vrut să știe Ali.

— Nu cred că Paul m-a crezut din capul locului, dar pesemne că a început să analizeze lucrurile. Marțea trecută m-a sunat și mi-a zis că probabil am dreptate în legătură cu ceea ce se petrece, dar, având în vedere tot ce avea să se întâmple până în weekend – ținând seama de pronunțarea divorțului și de nuntă – hotărâse să nu întreprindă nimic decât după ce el și April aveau să se întoarcă din luna de miere. L-am rugat să nu spună nimănui că eu îi destăinuisem totul. Mi-a promis asta, dar imediat ce am încheiat discuția cu el, m-a cuprins groaza. M-am temut că se va duce glonț la Jake. În clipa aceea am hotărât să dispar. A doua zi, când Kimball era plecat la cumpărături, am luat ce am apucat din casă, după care am fugit și am ajuns aici. Când am aflat că Paul murise, mi-am dat seama că avusesem dreptate. Dacă nu o ștergeam atunci, și eu eram moartă acum.

Cu bonurile de comenzi în mână, chelnerița a revenit, de astă dată ceva mai hotărâtă. Nici Ali, nici Roseanne nu aruncaseră vreo privire în pliantul care conținea meniul.

— Salata casei, a spus Ali. Garnitură țărănească și ceai la gheață.

— La fel și pentru mine, a spus Roseanne.

Evident dezamăgită de comanda sărăcăcioasă și făcută atât de târziu, chelnerița și-a dat ochii peste cap și a pornit cu pas apăsat spre bucătărie.

— Dar ce te-a făcut să crezi că telefonul tău era interceptat? a întrebat Ali, imediat ce nu mai puteau fi auzite.

— Paul a murit, da? a spus Roseanne. Până nu a vorbit cu mine, el nu a știut nimic din ceea ce se petrece, iar după discuţia noastră a fost ucis. Asta înseamnă că telefonul meu era interceptat.

Ori telefonul lui Paul, a gândit Ali. Dacă Paul și Jake erau parteneri, și dacă autoritățile au avut nevoie de mandate de interceptare într-o anchetă privind traficul de droguri, însemna că au primit aprobări în privința tuturor persoanelor implicate, inclusiv a partenerilor de viaţă. La data morţii lui Paul, Ali încă avea calitatea de soţie legitimă. Asta însemna că și telefonul ei fusese ascultat?

— De aceea consider că Paul a murit din vina mea, a spus Roseanne, și ochii s-au umplut de lacrimi. Dacă nu i-aș fi spus ce se întâmplă, probabil că nu ar fi fost ucis.

— Dacă Pink Swan este fațada pentru o asemenea reţea de traficanţi de droguri, eu cred că totuși trebuie să anunţi poliţia, a zis Ali. Doar nu toţi poliţiștii din Los Angeles își fac veacul acolo. Cu siguranţă că există și unii cu care se poate sta de vorbă.

— Dar cum să știu că stau de vorbă cu unii care nu sunt corupţi? a ripostat Roseanne. Din câte îmi dau eu seama, toţi sunt așa.

În acel moment, Ali s-a gândit la Dave. Fără îndoială că el era unul dintre cei mai curaţi oameni din lume.

— Ascultă, a adăugat. Am un prieten care a venit în vizită aici, un poliţist din Arizona. Imposibil ca el să fie amestecat în treaba asta. Ce-ar fi să discuţi cu el?

— Nu, a spus Roseanne hotărâtă. Fără poliţiști. Nici nu vreau să aud. De ce crezi că l-au ucis pe Paul? Ca să ne dea de înţeles tuturor celorlalţi că, în ceea ce îi privește până și încercarea de a ne adresa poliţiei este o vină capitală.

— Atunci, n-ar fi bine să stai de vorbă cu un avocat? a întrebat Ali. Cunosc un avocat de-clasă. Îl cheamă Victor Angeleri. Ești clar implicată în cazul ăsta și știi ce se petrece în realitate. Ce-ar fi să-l

cauți și să vezi ce condiții îți poate obține în cadrul programului de protecție a martorilor?

— Nu cred în programele astea, cum nu cred nici în Zâna Măseluță, a spus Roseanne. Asta nu-i va opri. Dacă l-au ucis pe Paul, mă vor găsi și pe mine și mă vor lichida. Chiar dacă aș ajunge la închisoare, tot vor veni după mine. De aceea sper să mă ajuți. Nu am nevoie de prea mulți bani. Am un loc în Mexic, unde pot trăi ieftin foarte multă vreme. Doar că am nevoie de niște bani gheață.

Roseanne a împins din nou punga cu bijuterii în direcția lui Ali. Aceasta a rămas între ele mai bine de un minut. Apoi, când chelnerița a reapărut cu salatele și cu cănile de ceai, Roseanne a înșfăcat-o de pe masă și a ascuns-o în poșetă.

A așteptat apoi până când chelnerița s-a îndepărtat de ele.

— Cine sunt oamenii ăștia atât de atotputernici și atotcunoscători? Chiar dacă bănuiești că ei sunt vinovați de moartea lui Paul, ai vreo dovadă?

— Știu, a făcut Roseanne cu înflăcărare. O simt cu toată ființa.

— Nu e de ajuns.

— Până o să am dovezi, o să mor și eu.

Ali trebuia să admită că era un argument foarte elocvent. A decis să schimbe tactica de abordare a problemei.

— Așadar, toți acești oameni au legături cu Pink Swan, da? Povestește-mi!

— La parter este doar localul unde chelnerițele sunt fără sutien, cu bar și dansatoare în pielea goală și tot tacâmul. La etaj se află partea privată – club select pentru domni, așa se spune. Acolo se desfășoară acțiunea adevărată – adică tot felul de lucruri. Poți merge acolo ca să faci orice ai chef și nu te deranjează nimeni, mai ales reporterii. Ei nu se apropie de acest loc.

— Și cine e patronul? a întrebat Ali.

— O femeie pe care o cheamă Lucia Joaquin. Cel puțin pe numele ei s-a obținut licența de vânzare a băuturilor alcoolice. E văduva unui mare traficant de droguri din Columbia. Cu ani în urmă, după ce soțul ei a fost împușcat, a venit aici cu copiii și cu o căruță de bani, pe care a reușit să-i investească în bunuri imobiliare în Los Angeles.

— Bani din droguri?

— Sunt sigură că da, a dat din cap Roseanne. Numai că plecarea din Columbia nu a însemnat și abandonarea traficului de droguri. S-a ocupat tot timpul de asta. Cei doi fii ai ei lucrează pentru ea și, deși acum e bolnavă, ea este adevăratul creier al întregii afaceri. Ea a botezat localul Pink Swan. Nu am văzut-o niciodată, dar am auzit că se îmbracă numai în roz, din cap până în picioare.

— Ce știi de fiii ei?

— Mario și Reynaldo, a răspuns Roseanne. Amândoi au făcut școala aici, în Statele Unite. Unul are masteratul în administrarea afacerilor și celălalt e inginer. Lucia câștigă bani din toate părţile. Iar fiii găsesc modalităţi de a dirija banii câștigaţi ilegal spre afaceri mai mult sau mai puţin legale.

— Cum ar fi Sumo Sudoku? a întrebat Ali.

Roseanne a făcut un gest de confirmare zicând:

— Exact.

— Care dintre fii este tatăl lui Amber?

— Niciunul. A mai avut un al treilea copil – o fată. Nu știu cum o chema. A murit însă cu ani în urmă. Lucia a crescut-o pe Amber și crede că ea nu e în stare de rele. Din păcate, Amber nu crede în etica profesională pe care o aplică Lucia. Dar într-o bună zi va fi foarte bogată, așa că înțeleg de ce este Jake atras de ea. Nu am însă idee de ce este Amber atrasă de Jake, a adăugat Roseanne.

Cum o văzuse pe tânăra aceea în urmă cu o seară, Ali i-ar fi putut spune lui Roseanne că și ea are propriile probleme, dar și-a ţinut gura.

— În fine, mă ajuţi sau nu? a întrebat Roseanne, scoţând din nou bijuteriile.

Ali a rămas un moment pe gânduri. Roseanne o chemase acolo sub pretextul că are informaţii despre moartea lui Paul, dar, din punctul de vedere al lui Ali, nu-i oferise decât cel mult niște bănuieli neîntemeiate și niciuna dintre ele nu justifica efortul făcut pentru a veni acolo.

— Cred că nu, a răspuns Ali. Singurul motiv pentru care m-ai chemat aici a fost să-mi vinzi bijuteriile și să scoţi niște bani.

— Bine, dar… a început Roseanne.

Ali s-a ridicat în picioare.

— Dacă te hotărăști să apelezi la avocat sau la poliţie ca să declari ce se petrece, telefonează-mi și mai discutăm. Îmi pare rău, Roseanne,

dar trebuie să te descurci singură.

Cu o față pe care se citea disperarea, Roseanne a urmărit-o pe Ali chemând chelnerița pentru a plăti. Femeia a rămas la masă chiar și după plecarea lui Ali. Afară mai rămăseseră doar câteva persoane care încă așteptau eliberarea meselor. Ali a trecut printre ele și s-a îndreptat spre mașina ei, dar cineva a strigat-o pe nume.

— Doamna Reynolds!

Crezând că era cineva care o știa de pe vremea când lucra în televiziune și acum o recunoscuse, Ali s-a întors, dar a văzut-o pe plasatoare apropiindu-se grăbită de ea.

— Da.

— Sunteţi căutată la telefonul plasatoarei, a spus Carrie. Dar nu e nevoie să mergeţi până acolo. Există o derivaţie pe perete, aproape de toalete.

De ce m-ar căuta cineva aici? s-a mirat Ali. Singura persoană care știa că o să vină la Claim Jumper era mama ei. Probabil că mai devreme ignorase tocmai telefonul dat de ea.

— Mulţumesc, a spus Ali, și s-a lăsat condusă înapoi în restaurant.

Răspunzând la telefon, a rămas uimită, constatând că vorbește cu Dave.

— Ce s-a întâmplat? a vrut Ali să știe: Cum de-ai știut unde sunt? Ai vorbit cu mama?

— Ascultă-mă o clipă, a întrerupt-o el pe un ton precipitat. Roseanne mai este acolo?

— Da, dar...

— Bine, a spus Dave, părând ușurat. Mă bucur că am ajuns la ţanc.

Ali s-a uitat în jur, dar nu l-a văzut.

— Ești aici? Unde? Te știam în drum spre Lake Havasu.

— Lucrurile s-au schimbat. Roxie și-a făcut alte planuri și a nu a vrut să vin la copii „neanunţat". Acum sunt în Valencia. La un telefon cu plată, chiar peste drum de Claim Jumper.

— M-ai urmărit? De ce? Ce se întâmplă? Și încă nu mi-ai spus de ce nu m-ai sunat pe mobil.

— În ultimele zile, a continuat el, având în vedere toate întâmplările astea, am reușit să mă împrietenesc cu Bruno Cutler, șeful serviciului de securitate al hotelului. Azi după-amiază a venit cineva în

mare grabă în parcare. A fluturat o legitimație de polițist prin fața angajatului de acolo și a spus că venise să verifice un vehicul despre care se presupunea că este furat. În momentele acelea, omul nu a dat importanță faptului, dar mai târziu, când Bruno a vizionat înregistrările de securitate făcute în garaj, a observat pe cineva umblând la mașina ta, așa că mi-a telefonat.

— A umblat cineva la Cayenne-ul meu? a întrebat Ali. Cine și de ce?

— Am văzut și eu înregistrarea, a spus Dave. Și știu cine e omul. Și tu știi. Conduce o Honda Element, care acum e parcată în fața restaurantului. Chiar alături de mașina ta.

— Tracy McLaughlin m-a urmărit până aici? Cum a reușit? Roseanne se temea că s-ar putea să mă urmărească cineva, de aceea am fost atentă. Nu am văzut pe nimeni aproape de mine.

— Păi, asta încerc să-ți spun, a zis Dave. Cred că McLaughlin a prins un dispozitiv de urmărire prin GPS sub bara de protecție spate a mașinii tale. Pe înregistrare am văzut că a scos ceva mic din buzunar și apoi a vârât mâna sub bară – chiar în mijloc, în dreptul încuietorii.

— Nu înțeleg. De ce să vrea Tracy McLaughlin să știe unde merg? a întrebat Ali.

— Cred că oamenii pentru care lucrează Tracy o caută pe Roseanne Maxwell. Te-a urmărit, sperând că îl vei duce la ea.

Lucru pe care l-am făcut deja, a înțeles Ali, simțind un gol în stomac.

— Dar de unde putea ști Tracy că am venit să mă întâlnesc cu ea? a întrebat Ali în cele din urmă.

— Bună întrebare, a făcut Dave. De aceea te-am sunat acum la telefonul restaurantului, în loc să te sun pe mobil. Nici eu nu folosesc mobilul.

Amintindu-și temerile lui Roseanne privind posibilitatea ca telefonul ei să fi fost interceptat, Ali a încremenit.

— Vrei să spui că mi-au fost ascultate convorbirile de pe mobil? a întrebat ea.

— Sigur, i-a răspuns Dave.

— Și acum ce să fac?

— Unde e Roseanne?

— A rămas la masă. A venit cu o prietenă care lucrează la

restaurant. Îmi imaginez că va rămâne aici până când amica ei va termina programul.

— În orice caz, nu o lăsa să plece, a zis Dave cu glas insistent. Ți-a spus ceva important?

— Nu prea, a zis Ali. Dar am avut impresia că are halucinații și inventează o serie de lucruri.

— Bine-ar fi să fie așa.

— Deci, tu ai aflat mai multe?

— O mulțime de lucruri, a răspuns Dave, dar nu vreau să discutăm acum despre asta. Așteaptă până ajung la tine.

— Vii în restaurant?

— Da. Imediat ce voi putea.

— Dar dacă te vede Tracy?

— O să aștept până sosește vreun grup mai numeros și o să încerc să mă amestec printre oameni, a spus Dave. El așteaptă să ieși. Dacă am puțin noroc, nu o să fie prea atent la cei ce intră.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Ali. Ai vreun plan?

— Deocamdată, nu, a recunoscut Dave. Imediat ce îmi vine o idee, te anunț.

— Eu mă întorc la masă ca să-i spun lui Roseanne să stea cuminte. Când ajungi aici, vorbește cu plasatoarea. O cheamă Carrie și e prietenă cu Roseanne. Ea o să-ți spună unde suntem.

— Bine, a zis Dave, după care a închis.

Încă stupefiată de ideea că fusese totuși urmărită, s-a înapoiat la masa din colț. Roseanne nu a ridicat privirea decât în momentul în care Ali s-a aplecat deasupra ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Am crezut că ai plecat.

— Așa am zis, dar m-am răzgândit.

Roseanne s-a luminat la față.

— Înseamnă că o să cumperi bijuteriile?

— Nu, a rostit Ali cu glas sumbru. Înseamnă că o să încerc să-ți salvez pielea.

Părând alarmată, Roseanne a dat să se ridice în picioare.

— Ce se întâmplă?

— Stai liniștită și nu face scene, i-a cerut Ali pe un ton poruncitor. Nu ne putem permite asta. Tracy McLaughlin m-a urmărit până aici, a adăugat ea. Așteaptă afară, în parcare.

Roseanne s-a îngălbenit la față și a căzut înapoi pe scaun.

— Te-a urmărit? a șoptit. Parcă mi-ai spus că ai verificat și că nu ai văzut pe nimeni.

— Dar am verificat, a răspuns Ali. Dar noi credem că a plasat pe mașina mea un dispozitiv GPS. A știut exact unde mă aflam și fără să se lase văzut.

— Dar dacă o să mă găsească... Cu o tresărire bruscă, Roseanne s-a îndreptat pe spate în scaun. De unde știa că vii să te întâlnești cu mine? înseamnă că i-ai spus.

— Nu i-am spus. În orice caz, nu direct. S-ar putea să ai dreptate, Roseanne. E posibil ca telefonul meu să fi fost interceptat, așa cum spuneai că a fost al tău.

Câteva clipe între ele s-a lăsat liniștea, în timp ce își dădeau seama de grozăvia acestui lucru.

— Și ce facem acum? a întrebat Roseanne într-un târziu.

— Dave Holman, prietenul despre care ți-am povestit, polițistul din Arizona, vine spre noi, a spus Ali. Imediat ce sosește, o să găsim noi o soluție.

Roseanne a încercat din nou să se ridice în picioare.

— Ți-am spus că nu vreau să stau de vorbă cu polițiști. Trebuie să plec de aici. Imediat.

Ali și-a dat brusc seama că timpul se scurge cu repeziciune. Acum, în acea parte a restaurantului, mai erau ocupate doar două mese, iar persoanele așezate la ele păreau să manifeste un interes neobișnuit față de drama ce se desfășura între Ali și Roseanne.

— Stai, a șuierat Ali. Dacă Tracy este în parcare, e cel mai nepotrivit moment să pleci. O să te prindă imediat ce pășești afară.

— Și-atunci, ce să fac? Să stau aici, ca să vină el după mine?

— Nu știu, i-a răspuns Ali. Taci din gură și lasă-mă să gândesc!

Clătinând din cap și tremurând, Roseanne s-a lăsat înapoi pe scaun. Era evident că femeia era îngrozită și Ali o înțelegea prea bine. Trebuia să o scoată pe Roseanne din calea primejdiei ce o pândea în parcare, încetul cu încetul, în mintea ei s-a înfiripat un plan. Dacă reușea să o ascundă undeva în restaurant și, în același timp, să-l facă pe Tracy să creadă că ea plecase pe furiș...

Până să apuce Ali să formuleze o strategie, a apărut Carrie, cu un vraf de meniuri, conducându-l pe Dave Holman direct spre masa lor. Roseanne s-a emoționat când l-a văzut. Ali era liniștită. Când Dave s-a așezat, Roseanne s-a crispat, străduindu-se să stea cât mai departe de el. Înainte ca plasatoarea să plece, Ali a prins-o de braț.

— Cred că ți-ai dat seama că avem probleme, s-a adresat ea. Știi că există niște oameni periculoși care o caută pe Roseanne?

Carrie a dat din cap.

— Mi-a zis.

— Se pare că unul dintre aceștia așteaptă afară, în parcare.

— A, nu se poate! a exclamat Carrie. Să chem poliția?

— Încă nu, a spus Ali. Dar am o idee. Nu ai putea să o strecori pe Roseanne în bucătărie și să o faci să treacă drept lucrătoare acolo, cât îl facem pe individul acela să se îndepărteze de restaurant?

Dave a lăsat impresia că ar fi vrut să spună ceva, dar s-a abținut.

Carrie a rămas puțin pe gânduri.

— Asta n-ar fi greu, a zis în cele din urmă. Aș putea să o țin pe lângă omul care spală vasele. Nu l-ar deranja să îl ajute cineva. O să aranjez lucrurile la bucătărie. Să mă anunțați dacă mai aveți nevoie de ceva.

Carrie s-a îndepărtat, lăsând-o pe Ali să facă prezentările. Încă ghemuită și lipită de perete, Roseanne a refuzat să strângă mâna întinsă de Dave.

— Tracy e tot în parcare? a întrebat Ali.

Dave a confirmat scurt din cap.

— Da.

— E singur?

— Da, din câte mi-am dat seama.

Ali a simțit o undă de iritare față de Dave. Era neobișnuit de

necomunicativ. Se așteptase ca el să vină cu o idee concretă pentru rezolvarea problemei lor. Dar cum el părea să nu aibă niciun plan pregătit, Ali a continuat să-l prezinte pe al ei.

— Ai mobilul la tine? l-a întrebat ea pe Dave.

— Da. Sigur.

— O să te sun, l-a anunţat Ali. Și o s-o fac de pe telefonul meu. Cum cei care mă ascultă nu au habar că noi știm că eu sunt interceptată, înseamnă că vor crede fiecare cuvânt din ceea ce voi spune.

Roseanne a scos un geamăt slab.

— Dar cu mine ce se întâmplă? a întrebat ea.

— Tu? a răspuns Ali. Tu te duci la bucătărie și speli vase, cum a zis Carrie, până când eu și Dave ne întoarcem să te luăm, dar trebuie să afli ceva, Roseanne. Eu și Dave nu te vom ajuta doar din bunătate. Nu o facem pe gratis.

— Ce vrei să insinuezi?

— Sunt sigură că prin ceea ce mi-ai spus mai devreme ai dori să cred că în afacerea asta nu ai fost decât o spectatoare nevinovată, a continuat Ali. Dacă ar fi adevărat, nu te-ai teme atât de mult că vei ajunge la închisoare. Susţii că ești doar consumatoare și nimic mai mult, dar eu bănuiesc că, după ce vor investiga mai atent, polițiștii te vor acuza de multe lucruri, inclusiv de asociere pentru distribuția de droguri.

Ali s-a întors spre Dave.

— Asta e infracțiune, nu?

Dave a confirmat.

— Prin urmare, a continuat Ali, cea mai bună soluție ca să scapi cu o pedeapsă mai ușoară e să cooperezi. Dacă eu și Dave vom reuși să te scoatem de aici întreagă, te rog să-mi promiți că te duci la avocatul acela despre care ți-am vorbit. Vei vedea ce înțelegere reușește Victor Angeleri să încheie în numele tău, în schimbul declaraţiei tale – făcută din proprie inițiativă – privindu-i pe cei de la Pink Swan și tot ce se desfășoară acolo, inclusiv bănuielile tale despre cine este răspunzător de moartea lui Paul.

— Și dacă spun nu? a întrebat Roseanne.

— Asta e cel mai ușor lucru, i-a răspuns Ali. Eu și Dave plecăm

imediat și te descurci singură cu Tracy și cu ceea ce ți se pregătește.

— Doar nu ești în stare să faci una ca asta, s-a văicărit Roseanne. Nu se poate să mă lași singură în situația asta.

— Îți închipui că nu-s în stare? a zis Ali, întinzând mâna după poșetă. Stai așa și o să vezi.

— Nu, a oprit-o Roseanne, capitulând. Te rog să nu pleci. Fac cum vrei tu.

— Bine. Atunci, du-te la bucătărie. Stai acolo până când te anunțăm noi. Eu sau Dave o să venim să te luăm de acolo ori te vom anunța că poți pleca în siguranță cu persoana pe care o vom trimite noi.

— Am înțeles, a acceptat Roseanne, împotriva voinței ei.

S-a ridicat și a pornit spre ușile batante care dădeau spre bucătărie. Ali a aruncat o privire în jur. Clienții de la mesele din apropiere plecaseră. Carrie se îngrijise ca masa lor să rămână singura ocupată din acea zonă a restaurantului.

O chelneriță – de data aceasta alta – a venit și a luat comanda lui Dave.

— În regulă, a început Ali, după plecarea femeii. Uite ce plan am. O să te sun și voi spune că am întâlnit-o pe Roseanne aici pentru că ea a vrut să-i cumpăr niște bijuterii, dar a șters-o cât eram eu la toaletă. Cu puțin noroc, cei care îmi ascultă telefonul vor crede că le-a scăpat și lor. Apoi, mai târziu, vom putea să o scoatem de aici și să o ducem la Victor.

Ali a observat că Dave nu părea să îi acorde atenție. Privea concentrat spre o zonă îndepărtată a restaurantului.

— Alo! a spus ea. Mă asculți?

Întorcându-se și urmărindu-i privirea, Ali a văzut doi bărbați discutând cu Carrie, care asculta cu luare-aminte și dădea din cap. În cele din urmă, cei doi s-au ridicat, străbătând sala. Unul dintre ei era un bărbat de culoare, înalt și deșirat, pe care Ali nu-l mai văzuse până atunci. Pe celălalt l-a recunoscut imediat – detectivul Montgomery Taylor, de la Brigada omucideri a Departamentului Șerifului din Riverside, unul dintre cei doi detectivi care îi luaseră declarația după moartea lui Paul.

— A, nu se poate, a șoptit Ali. Ce caută aici? Să nu-mi spui că vin iarăși după mine.

Cei doi se îndreptau direct spre masa lor. Fără să aștepte vreo invitație, s-au așezat. Bărbatul pe care Ali nu-l cunoștea l-a salutat cordial din cap pe Dave. Apoi și-au strâns mâinile.

— Mă bucur să te văd, frate, a spus el. Unde e Roseanne Maxwell?

— La bucătărie, a răspuns Dave. Se dă drept spălătoreasă de vase. Au fost plasate echipele de intervenție?

Necunoscutul a confirmat cu o mișcare din cap.

— În mare măsură, a zis el. Așteptăm ca restaurantul să se mai golească și să mai sosească doi oameni ai mei.

— Roseanne e în bucătărie? a întrebat detectivul Taylor. Mă duc să mă asigur că nu ne scapă.

Spunând acestea, s-a ridicat și a pornit spre bucătărie.

Simțindu-se pierdută cu totul, Ali a urmărit silueta detectivului care se îndepărta.

— Ce echipe de intervenție? a întrebat ea. Cine sunt oamenii aceștia? Și ce caută aici? Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău, a spus Dave. Nu am apucat să-ți povestesc, Ali. El e prietenul meu, Ezekiel Washington. Noi îi spunem Easy. Lucrează la Brigada antidrog. Cred că pe detectivul Taylor îl știi.

Și Dave a făcut un semn cu mâna spre ușile batante ale bucătăriei care se legănau după ce Taylor dispăruse înăuntru.

— Mă bucur să te cunosc, a spus Easy cu un zâmbet cuceritor, degajat, după cum sugera și porecla. Te-am văzut de multe ori la știri, pe vremea când lucrai în televiziune. Aș putea spune că eram un fan al tău.

— Mulțumesc, a răspuns Ali, destul de crispată. Sunt încântată să aflu asta, desigur. Dar tot nu mi-ați spus ce se întâmplă aici.

— Desfășurăm o operațiune importantă de combatere a traficului de droguri, a răspuns el. Lucrăm de multe luni la acest caz. Nu eram încă pregătiți să declanșăm acțiunea, dar cum soțul tău a murit și există posibilitatea ca tu să agiți apele cu site-ul tău, trebuie să intervenim și să organizăm acum câteva raiduri. Dacă mai așteptăm, există riscul să scrii pe blogul tău ceva care să ne compromită operațiunea. Ajunși în acest punct al investigației, nu ne putem permite să apară o persoană imprevizibilă care să zădărnicească totul.

— Așadar, acum am ajuns o persoană imprevizibilă? l-a întrebat Ali

pe Dave, pe un ton iritat. Apoi s-a întors către Easy Washington.

— Îmi cer scuze, a zis Easy. Nu am vrut să te supăr. Regretăm foarte mult ceea ce s-a întâmplat soțului tău. Nu am avut nicio clipă intenția de a-i periclita viața și, crede-mă, vom face tot posibilul să-i prindem pe ucigașii lui.

— Nu ați avut intenția...? a început Ali.

— Domnul Grayson a colaborat cu noi o perioadă, și de asta este nevoie ca să anihilezi o asemenea organizație – de timp. Dacă acționezi în pripă, nu prinzi decât unele piese din puzzle și îți scapă tocmai oamenii importanți. Iar noi tocmai asta încercăm să facem – să prindem întregul grup organizat de Lucia Joaquin, de la vârf până la ultimul om. Domnul Grayson a venit la noi acum câteva luni, când a început să fie îngrijorat de ceea ce se petrecea cu grupul de Sumo Sudoku. A fost de acord să facă tot posibilul ca să ne ajute și a înțeles că lucrurile nu se vor rezolva peste noapte.

Lui Ali nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Paul lucra cu voi? De aceea a fost ucis?

— Nu tocmai, a răspuns Easy. Ne-am dat seama de ceva vreme că sistemul nostru de comunicații era compromis, de aceea, de fiecare dată când l-am contactat pe soțul tău, am procedat într-un mod foarte sigur.

— Să înțeleg că cineva a interceptat și telefoanele voastre? a întrebat Ali.

Easy a făcut un gest de confirmare.

— Dar sunteți de la Brigada antidrog.

— Exact, a zis Easy. Și tocmai asta este cea mai gravă problemă. Credem că cineva din organizația Joaquin a penetrat LEMO și a instalat un cal troian.

— LEMO? a întrebat Ali. Ce e asta? Sună ca titlul unui desen animat.

— LEMO, nu Elmo[18], a explicat Easy. Organizația de Monitorizare a Modului de Aplicare a Legii. Este un serviciu central de interceptări pentru toate agențiile guvernamentale din vestul Statelor Unite și, întâmplător, își are sediul aici, la Los Angeles. Dacă, așa cum bănuim noi, cineva a reușit să instaleze un dispozitiv în sistem, traficanții au avut acces la parolele și comunicațiile noastre. Ei știu exact pe cine am

interceptat și ce plănuim să facem. Ne-au făcut talmeș-balmeș operațiunile luni la rând. Evident, s-au ocupat și de interceptări ilegale pe cont propriu.

— Inclusiv telefoanele mele? a întrebat Ali.

Easy a făcut semn că da.

— Și telefoanele tuturor persoanelor a căror activitate prezenta interes pentru ei, inclusiv cel al Roseannei Maxwell. Și de aici s-a tras necazul. Soțul tău coopera deja când Roseanne l-a sunat și i-a cerut să vină la noi, să ne spună ce se petrece.

— Vrei să zici că Paul a fost ucis pentru că părea probabil ca el să spună autorităților ceea ce știa, nu pentru că o făcea deja?

Easy Washington a confirmat din nou.

— La început, m-am temut că l-a trădat unul dintre noi – cineva care știa de activitatea lui de colaborator –, că avem o cârtiță printre noi. De aceea ne-a fost de folos că, inițial, toată lumea a crezut că tu ești vinovată pentru moartea lui. Asta ne-a eliberat puțin și ne-a oferit prilejul să investigăm situația. Acum, totuși, suntem aproape siguri că telefonul lui Roseanne a pus în mișcare complotul care a dus la uciderea soțului tău.

Ali se chinuia să priceapă ce auzea. Paul să fi acționat în secret ca să sprijine o investigație a Brigăzii antidrog? De-a lungul vremii, comportamentul lui față de ea o făcuse pe Ali să-l considere o persoană demnă de dispreț. Easy Washington părea să-l vadă ca pe un fel de erou. Pentru Ali, lucrurile nu se prea legau. Și care era rolul lui April în treaba asta? Acționase alături de Paul ori împotriva lui?

— Spui că Paul vă ajuta.

— Ne-a ajutat enorm, a spus Easy. Nici nu am cuvinte să-ți spun ce rău ne-a părut că nu ne-am putut mișca suficient de rapid ca să împiedicăm această tragedie absurdă.

Ali s-a ridicat.

— Unde pleci? a întrebat-o Dave.

— Mă întorc la hotel, a spus Ali. Lucrurile astea mă depășesc.

— Nu te poți întoarce la hotel, a spus Dave.

— De ce?

— Pentru că ai predat camera, a răspuns el. Având în vedere ce se întâmplă, eu și Easy ne-am gândit că ar fi mai bine dacă te-ai muta în

alt hotel. Mama ta ți-a împachetat lucrurile. Sunt în mașină. Mama și Chris s-au mutat de acolo. Chris stă la niște prieteni. I-am luat mamei tale o cameră la Motel 6, pe același etaj cu mine. Edie a spus că probabil nu-ți va plăcea acolo, dar am rezervat și pentru tine o cameră.

Ali s-a înfuriat destul de rău.

— Mi-ați mutat lucrurile? a întrebat ea.

— Pentru o vreme, a asigurat-o Easy pe un ton liniștitor. Până organizăm raidurile și îi reținem pe toți suspecții.

— Nu aveai niciun drept să faci asta, a spus Ali pe un ton hotărât. Și mama are dreptate. Nici nu mă gândesc să stau la Motel 6. Mă simt perfect la Westwood, și mulțumesc foarte mult.

— Doamnă Reynolds, vă rog să nu vă întoarceți acolo, a spus Easy. Oamenii disperați fac lucruri disperate. Nu aș vrea să pățiți ceva. Nu știți de ce sunt în stare ciracii lui Joaquin.

— Știu prea bine de ce sunt capabili, a spus Ali. Eu am identificat cadavrul soțului meu, ați uitat? Domnule Washington, vreau bagajul meu. Dar imediat. Chiar acum.

Deși exista posibilitatea ca în parcare să izbucnească schimburi de focuri, și deși știa că procedează irațional, Ali se săturase să tot fie purtată de colo până colo de niște oameni care – că erau sau nu bine intenționați – n-aveau altă treabă decât să decidă ce trebuie ea să facă.

— Ali, te rog... a început Dave.

— Dă-mi cheile tale, Dave, a intervenit Easy, ridicându-se și întinzând mâna. Tracy McLaughlin știe cum arăți. O să trimit pe cineva să-i ia bagajele. Unde ți-e mașina?

— În spate, a răspuns Dave. Lângă tomberoanele de gunoi.

Ali abia aștepta plecarea lui Easy de la masă, ca să-l repeadă pe Dave.

— Cum îndrăznești...

— Eu și Easy eram îngrijorați în privința ta.

— Erați pe naiba, a replicat Ali. Nu ai vrut să-mi spui ce se petrece.

— Nu te poți întoarce la Westwood, a insistat Dave. Dacă oamenii ăștia trimit pe cineva după tine?

— De ce? a întrebat Ali. I-a interesat persoana mea cât să-i conduc până la Roseanne, lucru pe care, îmi pare rău s-o recunosc, l-am făcut fără greș. I-am adus până la ea, ca și pe prietenul tău Easy. Apropo, ce

se va întâmpla cu Roseanne? Va fi arestată?

— Probabil că deocamdată nu, i-a răspuns Dave. Cel mai probabil va fi reţinută pentru declaraţii.

— O să-i ofere ceva dacă va coopera cu autorităţile?

— Rămâne de văzut. Știu că i-ai sugerat că ar putea obţine un soi de târg, dar deciziile astea rămân la latitudinea procurorilor.

— Nu la latitudinea unor bloggeri imprevizibili, nu?

— Nu am zis asta, s-a apărat el. Eu nu am afirmat așa ceva.

— Nu-i nimic, lasă, i-a tăiat-o Ali. Nici nu era nevoie.

Easy a revenit cu cele două valize și laptopul lui Ali.

— Unde vrei să le pun? a întrebat el.

— În mașina mea, a spus Ali. Eu plec.

— Ba nu, a zis el, lăsând bagajele pe podea. Acum nu pleacă nimeni. Toţi oamenii mei sunt pe poziţii. Așteptăm plecarea ultimelor două grupuri de clienţi. După ce ies și nu le mai este periclitată viaţa, vom interveni. Imediat ce punem mâna pe domnul McLaughlin, sunteţi liberă să plecaţi oriunde doriţi. Până atunci, însă, trebuie să rămâneţi aici.

Timpul se scurgea insuportabil de încet. Treptat, restaurantul s-a golit. În cele din urmă, s-a deschis ușa bucătăriei. Detectivul Taylor și Roseanne au intrat în sală. Ea avea cătușe la mâini și plângea.

— Mă duc la închisoare, i-a zis lui Ali pe un ton acuzator. Parcă spuneai că dacă, îi ajut, o să pot încheia o înţelegere cu ei.

— Așa am crezut și eu, a zis Ali. Văd că m-am înșelat.

— Ce e cu avocatul acela despre care vorbeai? a întrebat Roseanne. Cum spuneai că-l cheamă?

— Victor Angeleri. Dar s-ar putea să nu-ţi permiţi onorariul pe care îl cere el.

— Am bijuteriile. Crezi că va primi din ele drept plată?

Cu câteva luni în urmă, Roseanne Maxwell și-ar fi putut permite să angajeze cel mai scump avocat. Acum era la un pas de a-și vinde bunurile pe ebay și foarte probabil că avea să se mulţumească în cele din urmă cu un avocat din oficiu.

— Nu știu, a zis Ali. Va trebui să-l suni pe Victor și să-l întrebi personal. Poate vă înţelegeţi.

Easy a făcut un semn, cerând liniște. Abia atunci Ali a observat că el

avea o cască într-o ureche.

— Bine, domnilor, a anunțat el. Mai sunt două vehicule care trebuie să-și ocupe pozițiile, apoi declanșăm operațiunea. Eu ies prin bucătărie. Toată lumea să stea întinsă pe podea. Stați cu capetele sub nivelul ferestrelor. Dacă puteți, stați sub mese. Nimeni nu iese din restaurant decât după ce dau eu aprobarea. Ați înțeles?

Ali s-a oprit o clipă urmărindu-l pe detectivul Taylor ajutând-o pe Roseanne să se așeze în genunchi. Apoi, cu inima în gât, s-a lăsat pe podea și a intrat sub masa la care stătuse până atunci. Chiar dacă era furioasă pentru ceea ce se petrecea în acele momente, nu era chiar atât de încăpățânată ca să-și riște viața din cauza asta.

Întinsă pe podea, a așteptat aproape fără să respire, să vadă ce se va întâmpla. Cum nu auzea nimic, s-a întors, ridicându-se cât să se uite la partea de jos a tăbliei mesei sub care se afla. Acolo, la vedere, erau prinse câteva bucăți de gumă de mestecat, uscate și întărite, dar și alte lucruri de care clienții nesimțiți se debarasaseră și le lipiseră acolo.

Dintr-un motiv imposibil de înțeles, vederea acelor cocoloașe lipicioase de gumă de mestecat și așteptarea zgomotului de împușcături i s-au părut lui Ali niște glume macabre. Nemaiputând să se stăpânească, a început să chicotească.

După câteva clipe a fost împinsă de altcineva care se vârâse în același spațiu restrâns de sub masă.

— Ce-i atât de distractiv? a întrebat-o Dave. Ai pățit ceva?

Cum nu era în stare să dea o explicație, Ali a reușit în cele din urmă să-și reprime hohotele de râs, total nelalocul lor în acea situație. Pe urmă, a constatat că încă mai era supărată pe el.

— Ce cauți aici? a vrut să știe. Credeam că ești pe afară, jucându-te de-a hoții și vardiștii cu amicul tău, Easy.

— Fii serioasă, Ali, a replicat el. Ți-am mai spus. Aici nu e jurisdicția mea. Nu am dreptul legal să particip la o operațiune antidrog nici măcar cât tine. Și tocmai de aceea, când Easy m-a rugat să-mi țin gura, așa a trebuit să fac – să tac.

Scuza nu a satisfăcut-o pe Ali.

— Bine, bine, a făcut ea. Îți propun ceva. Ce-ar fi să taci și acum? Am impresia că ai vorbit destul pe ziua de azi.

Oftatul lui de disperare nu i-a scăpat lui Ali. Dave nu spusese:

„Femeile astea!”, dar putea prea bine să o facă. Întorcându-se cu spatele la el, Ali și-a întins destul gâtul, cât să vadă partea din față a restaurantului. Chelnerițele dispăruseră în bucătărie, dar Carrie rămăsese și se adăpostise înapoia pupitrului ei de plasatoare.

Totuși, pregătirile minuțioase făcute de Easy Washington pentru desfășurarea fără cusur a operațiunii nu s-au dovedit suficiente. Cel puțin, nu cele din parcarea de la Claim Jumper din Valencia. Înainte ca Easy și ultimii lui oameni să-și ocupe pozițiile, ceva l-a alertat pe Tracy McLaughlin în legătură cu prezența lor. Ali nu l-a văzut pe suspect băgând mașina în viteză și țâșnind de-a curmezișul parcării, dar a auzit scrâșnetul de pneuri și scârțâitul frânelor când vehiculul s-a oprit exact în fața intrării restaurantului.

Câteva secunde mai târziu, Tracy McLaughlin a năvălit în holul de intrare. Scoțând un strigăt înăbușit, Carrie a încercat să se retragă în restaurant, dar el s-a mișcat mai iute decât ea. Când fata a vrut să se îndepărteze de pupitru, McLaughlin și-a încolăcit un braț în jurul gâtului ei. În cealaltă mână avea un pistol pe care i l-a lipit de tâmplă.

Cu coada ochiului, Ali l-a văzut pe detectivul Taylor ridicându-se în picioare și ținând pistolul îndreptat spre McLaughlin.

— Aruncă arma, a ordonat el.

— Ba arunc-o tu, a ripostat Tracy. Dacă nu, femeia asta o să moară.

— Dă-mi drumul, a început să se roage Carrie. Te rog să nu-mi faci rău.

O clipă, lungă cât un veac, cei trei au rămas ca înghețați. Apoi, mișcându-se încet și deliberat, detectivul Taylor a prins patul pistolului său calibrul 9,65 mm între degetul mare și arătătorul mâinii stângi și l-a pus cu grijă pe o masă din apropiere.

— Așa e mai bine, a spus Tracy. Îndepărtează-te de masă!

Detectivul Taylor l-a ascultat.

— Acum, a continuat Tracy, aveți cum să comunicați cu bufonii ăia de afară? Dacă da, vreau să le spui să stea deoparte, ca să nu o pățească nimeni.

Stând întinsă pe podea și așteptând inevitabilul schimb de focuri, Ali și-a adus aminte de doi ucigași cu sânge rece care cutreieraseră pe holurile și prin clasele de la liceul din Columbine ca să-și găsească victime. Hotărâtă să riposteze, și-a scos pistolul Glock.

— Stai aici! i-a șoptit Dave, cu un aer îngrijorat, apoi s-a îndepărtat de locul lui de sub masa sub care se adăpostiseră amândoi. Rămânând ascuns de celelalte mese, a șerpuit pe podeaua restaurantului, în care lumina scăzuse destul de mult, dovedind rapiditatea uimitoare și priceperea tipică unui luptător de comando.

— Nu tocmai, a răspuns detectivul Taylor. Cei de afară sunt detectivi federali. Eu sunt localnic. Nu lucrăm pe aceeași frecvență cu ei.

— Ce grozav, a mormăit Tracy.

Încercând să creeze o diversiune față de direcția în care se îndrepta Dave, Ali a rămas uimită în clipa când și-a auzit glasul.

— Tracy, eliberează-o pe Carrie, l-a îndemnat ea. Nu au suferit deja destul de mulți oameni?

— Tu cine ești? a întrebat el, făcându-și ochii roată prin sală și încercând să-i determine poziția. Ești polițistă?

— Tracy, doar mă știi, a răspuns ea. Sunt Ali Reynolds. Femeia pe care ai urmărit-o până aici, mai ții minte? Și restaurantul e înconjurat de poliție. Nu ai cum să scapi. Predă-te! E singura ta șansă.

— Indiferent ce-ar fi, la zdup nu vreau să mă mai întorc, a spus el apăsat. Așa că ieși din ascunzătoare. Și să-ți văd mâinile.

Încercând să aprecieze distanța pe care Dave trebuia să o parcurgă pentru a ocoli sala și cât i-ar trebui până să ajungă la o distanță de la care să-l poată ataca pe individul înarmat, Ali a încercat să mai tragă de timp.

— De ce să ies? a zis ea. Ca să mă împuști și pe mine?

— Pentru că, dacă nu ieși la vedere, o voi împușca pe ea, a rostit Tracy pe un ton sinistru. Dacă se va întâmpla asta, și tu vei avea mâinile mânjite de sângele acestei femei, nu numai eu.

Carrie a gemut în semn de protest. Undeva în restaurant, Roseanne Maxwell a început și ea să suspine.

Sperând că detectivul Taylor vede ce face ea, Ali și-a vârât pistolul la spate, în betelia blugilor. Apoi, dându-și seama că Tracy trebuia să-și încordeze privirea prin semiîntuneric pentru a observa orice mișcare făcută de ea, Ali a înălțat mâinile și, încet, s-a ridicat de la podea. Imediat ce a ajuns în poziție verticală, a înaintat până când a ajuns la aproape jumătate de metru de Montgomery Taylor și ușor în lateral

față de el. Mișcarea a lăsat patul pistolului la vedere și la îndemâna detectivului.

— Ce dorești? a întrebat Ali, vrând ca Tracy să-și concentreze atenția asupra ei. Ce speri să reușești cu asta?

În aceeași clipă, Dave s-a ivit din partea dreaptă a ușii. Fără să fie observat, reușise să ocolească restaurantul. Acum, venind din afara câmpului vizual al lui Tracy, Dave s-a aruncat asupra celor două persoane prinse în acea îmbrățișare pe viață și pe moarte. Izbitura neașteptată i-a despărțit pe cei doi, azvârlind-o pe Carrie într-o parte și pe Tracy, cu pistolul încă în mână, în alta.

Carrie a urlat. Aerul a fost spintecat de focuri de armă, dar numai pentru o clipă, apoi totul s-a terminat. În liniștea care se lăsase brusc, detectivul Taylor a smuls Glock-ul lui Ali și s-a repezit în față ca să îl ajute pe Dave să-l imobilizeze pe Tracy. Câteva secunde după aceea, sala restaurantului s-a umplut de ofițerii veniți în goană de afară.

— A murit? a întrebat Roseanne Maxwell cu un glas plângăreț de la două mese distanță de Ali. Spuneți-mi, vă rog, că ticălosul acela a murit.

Ali s-a apropiat de Roseanne și a ajutat-o să iasă de sub masă.

— Regret, dar nu a murit, i-a spus Ali. Mi se pare, totuși, că lucrurile au mers bine.

— La naiba, a mormăit Roseanne.

Imediat după aceea a apărut și Easy Washington. Părea zguduit. Pielea lui neagră căpătase o nuanță cenușie.

— E toată lumea teafără? a întrebat el.

— Așa cred, a zis Ali. Cred că toți suntem bine.

— Mare păcat, a adăugat Roseanne. Speram să-l văd mort.

La scurt timp după aceea, Dave a apărut lângă Ali; pe fața lui se citea îngrijorarea. A prins-o de umeri.

— Ce Dumnezeu a fost în mintea ta de te-ai ridicat ca la atac?

— Am încercat să-l fac să se uite la mine și să nu te simtă.

— Ai înnebunit? Nici măcar nu aveai vestă antiglonț.

— Dar tu ai? l-a pus Ali la punct.

Dave nu a luat în seamă întrebarea ei.

— Te simți bine?

— Da. Cât se poate de bine.

Și, dintr-un motiv ciudat, în acea clipă nici măcar nu mai era supărată pe el. De fapt, se simțea ușoară ca un fulg.

19

După incidentul de la Claim Jumper, Ali s-a trezit din nou într-o postură neplăcută. Cât timp Dave a discutat despre cele întâmplate cu ceilalţi poliţiști, doi tineri în uniformă i-au pus o serie de întrebări de mântuială și, după ce i-au luat declaraţia, au plecat. Ei i-au explicat că mai toţi membrii echipei erau interesaţi de ceea ce se petrecuse cu Carrie și de rolurile esenţiale jucate de Dave Holman și detectivul Taylor în salvarea fetei.

Ali s-a simţit ispitită să îi spună unuia dinte tinerii poliţiști: „Hei, și eu am dat o mână de ajutor." Însă a lăsat lucrurile așa cum erau. În ultimă instanţă, ceea ce cântărea cel mai mult era faptul că femeia scăpase cu viaţă.

Întrucât se trăseseră focuri în cursul incidentului, toate armele prezente la locul faptei – inclusiv Glock-ul lui Ali – au fost strânse de anchetatori, puse în pungi de plastic, etichetate și duse pentru examinare criminalistică. Obiecţiile exprimate de Ali pentru confiscarea pistolului au fost ascultate politicos, dar ignorate. În afară de ea, nimeni nu se sinchisea prea mult că arma îi era luată, fără să se spună clar când avea s-o primească înapoi.

A trecut aproape o oră până când Tracy McLaughlin și Roseanne Maxwell au fost urcaţi în două mașini de patrulă și duși de acolo. Multă vreme după aceea, Ali a băut cafea gratis, oferită de restaurant, ignorată de toată lumea, în timp ce o mică armată de oameni se foia prin zonă ca să examineze locul faptei. Era supărător să stea acolo în miezul acţiunii, într-un fel, și să nu știe mai nimic despre ceea ce se petrecea.

În cele din urmă, și-a scos laptopul din geantă. După câteva minute se logase și intrase pe un site de știri. Acolo nu a găsit mare lucru, dar, oricum, mai mult decât se deranjase cineva să-i spună.

În cursul după-amiezii, o forţă comună de intervenţie, alcătuită din agenţi locali și federali, a organizat o serie de raiduri coordonate la câteva adrese unde se bănuia că se desfășurau operaţiuni masive de trafic și distribuţie de droguri în zona Los Angelesului. S-au operat o serie de arestări, între care câteva persoane – atât clienţi, dar și

angajați – de la un bar exclusivist, numit Pink Swan.

Mason Louder, agent local al Brigăzii antidrog, însărcinat cu relațiile publice, a anunțat că mâine la ora 10 dimineața este programată o conferință de presă la sediul federal, privind operațiunile ce s-au desfășurat astăzi.

Se crede că doi dintre cei arestați la Pink Swan sunt Mario și Reynaldo Joaquin, fiii Luciei Joaquin, magnați locali din domeniul imobiliar. Potrivit unor surse apropiate anchetei, doamna Joaquin, care are în prezent probleme de sănătate și s-a retras la locuința ei din Palm Springs, este suspectată de multă vreme că întreține relații apropiate cu cartelurile columbiene de droguri, în cadrul cărora Anselmo, soțul ei, acum decedat, era socotit unul dintre capii unei rețele.

Ani de-a rândul, doamna Joaquin a avut un stil de viață cu dese ieșiri în public, iar în cercul său de cunoștințe s-au numărat multe personalități din elita mass-media din California de Sud, inclusiv Paul Grayson, a cărui asasinare barbară de săptămâna trecută, precum și moartea ulterioară a logodnicei și a mamei acesteia sunt considerate că ar avea legătură cu acest caz. Este posibil ca aceste lucruri să fi dus la declanșarea acțiunii coordonate a organelor legii.

Văduva domnului Grayson, fosta prezentatoare de știri Alison Reynolds, a fost bănuită la început că ar fi fost implicată în moartea lui. Edie Larson, mama doamnei Reynolds, care a venit în vizită din Arizona și a dat un interviu astă-seară la hotelul ei, le-a declarat reporterilor că speră că norul de suspiciuni care planează asupra fiicei ei se va risipi curând.

Ali a recitit fraza: „interviu... la hotelul ei...”

Ce hotel? s-a întrebat ea. Se părea că măcar un reporter, dar probabil că era vorba de mai mulți, reușise să o găsească pe Edie la Motel 6, unde se instalase de scurt timp. Și da, moartea lui Paul era clar legată de organizația lui Joaquin, dar moartea lui Monique Ragsdale nu avea nimic de a face cu asta, cel puțin din câte știa Ali. Asta însemna că așa-zisele surse apropiate anchetei nu cunoșteau bine toate amănuntele.

Nereușind să găsească nicăieri informații suplimentare, Ali a trecut pe căsuța poștală a blogului ei, unde simbolul „mesaje noi” o anunța

că primise patruzeci și șapte de e-mailuri. A intrat însă pe cutia personală de e-mail, una pe care o crease pentru a-și păstra viața personală separată de aceea de pe blog. Acolo a găsit doar trei mesaje.

Primul era de la tatăl ei:

Dragă Ali,

Am ajuns acasă, dar din câte am auzit – și nu am auzit – de la mama ta, se vede treaba că nu trebuia să mă întorc. Trebuia să rămân acolo.

Ce Dumnezeu se petrece? Sună-mă.

TATA

Ali nu a răspuns la mesaj imediat și nici nu a sunat. Bob era problema mamei ei, mai mult decât a lui Ali, astfel că Edie trebuia să o rezolve.

Cel de-al doilea mesaj era de la Marcella Johnson, avocata angajată pentru procesul cu postul de televiziune care o concediase nejustificat. Ca și Victor Angeleri și Helga Myerhoff, ea lucra la firma de avocatură Weldon, Davis & Reed. Deși aveau niște onorarii până la cer, cei trei avocați erau experți în domenii diferite. În ciuda eficienței lor de netăgăduit, Ali se trezise uneori dorindu-și să fi găsit un singur avocat priceput la toate, decât trei specialiști amețitor de scumpi.

Dragă Ali.

Dumnezeule, femeie, ce e cu tine? Numele tău a apărut peste tot în weekendul ăsta – la știri, în ziare, la radio. Întrucât procesul nostru va fi pe rol săptămâna viitoare, acum ar fi momentul potrivit să nu mai ai atâtea apariții publice, dar cum nu mi-ai cerut sfatul în privința asta, cred că nici nu-ți voi face vreo recomandare.

Când va avea loc înmormântarea soțului tău? Trebuie să ne prezentăm în instanță marți după-amiază, dar mă întrebam dacă nu ar fi cazul să solicit o amânare. Pe de altă parte, mi s-a dat de înțeles de pe ici și colo că s-ar putea ca avocatul apărării să fie pregătit cu o propunere de înțelegere. Să nu părăsești orașul fără

să mă anunți și ține-ți telefonul mobil la îndemână pentru cazul că va trebui să iau legătura cu tine.

MARCELLA

Valencia se consideră afară din oraș? s-a întrebat Ali. Imediat după aceea a apărut Dave, părând agitat.

— Tocmai am vorbit cu mama ta, a zis el. Credeam că am reușit să scăpăm de reporterii de la celălalt hotel, dar constat că au descoperit unde s-a cazat.

— Știu.

— Ai vorbit cu Edie? a întrebat Dave.

— Nu tocmai, a răspuns Ali. Am citit pe internet.

— Pe net? s-a mirat Dave. A precizat cineva pe internet unde locuiește acum mama ta?

Ali a reapelat articolul și i-a pus laptopul în față, ca să citească singur.

— Mamă! a exclamat el după ce a încheiat. Ăștia mișună peste tot.

— Deci cred că trebuie să fim atenți la Motel 6, da?

— Easy se ocupă deja de problemă, și asta e bine. Când am plecat de acolo, vorbea la telefon cu poliția, încercând să lămurească lucrurile cu ei, pentru a putea să vă întoarceți acasă în seara asta.

— În Robert Lane? a întrebat Ali.

Dave a încuviințat.

— Ne gândim că acela este ultimul loc unde s-ar aștepta alții să stați în clipa de față.

Așa gândeam și eu, și-a zis Ali. Însă dacă pe Dave și pe Easy încă îi preocupa siguranța ei, asta însemna că unii membri ai rețelei Joaquin scăpaseră din năvodul întins de agenți.

— Cine a mai rămas în libertate? a întrebat ea.

— Jake Maxwell, a răspuns Dave. Nu înțelegem cum de ne-a scăpat. Deocamdată mai sunt în libertate și Amber și Lucia. Easy mi-a cerut să o iau pe mama ta și apoi să mergem acasă, iar eu o să stau cu ochii pe voi până vom ști că Jake și ceilalți au fost arestați.

Exact în acel moment, Easy a pătruns în cameră.

— S-a făcut, i s-a adresat el lui Dave. Cei de la omucideri au ridicat interdicția de acces în casa din Robert Lane. Stai cu ele și te ocupi de

siguranța lor?

— Evident, a făcut Dave.

Easy s-a apropiat de locul unde stătea Ali.

— Întinde palma și închide ochii, a spus el.

Ali s-a supus. După un moment, în palma desfăcută a simțit căzând ceva metalic, de forma unui dolar de argint. Era neted la pipăit pe o parte, iar pe cealaltă, lipicios de la un adeziv ce părea să fie puțin cauciucat.

— Ce e asta? a întrebat ea, privind discul lucios.

Easy a surâs.

— O amintire, a explicat el, pentru tine. Cu complimente din partea Brigăzii antidrog.

— Dar ce e?

— Dispozitivul GPS pe care Dave l-a extras de pe bara de protecție spate a mașinii tale.

— Dar nu aveți nevoie de el ca dovadă?

Easy a clătinat din cap.

— Avem suficiente probe și cred că îl meriți. Am extras câteva plasate și pe alte vehicule. Complexul de depozite din spatele clădirii unde se află Pink Swan e o adevărată junglă de echipamente electronice de urmărire și interceptare, plus o sumedenie de dispozitive ca ăsta. Rețeaua Joaquin nu numai că a fost oarecum la curent cu activitatea noastră, dar a urmărit informativ și concurența. Specialiștii noștri în informatică ne-au spus că locul acela reprezintă o adevărată mină de aur despre informațiile privitoare la traficul de droguri, dacă reușim să ne mișcăm suficient de repede și înainte ca altcineva să prindă de veste.

Ali a examinat dispozitivul un moment, după care l-a băgat în buzunarul din față al blugilor.

— Ești sigur că se cuvine să afirmi toate astea în fața unui „blogger cu fire imprevizibilă”? a întrebat ea.

— Îmi cer scuze pentru exprimarea aceea, a făcut Easy, pe un ton rugător. Ceva mai devreme eram încordat. Cred că putem avea încredere în tine. Dave mi-a zis ce ai făcut ca să ne ajuți și îți sunt foarte recunoscător. Probabil că el și Monty nu s-a fi descurcat fără tine. Am fost norocoși că te-am avut în echipă în seara asta. Totuși,

dacă tot ai adus vorba de asta, ar fi mai bine dacă nu ai pune pe blog niciun amănunt privind operaţiunea decât mâine dimineaţă, după conferinţa de presă.

— Poate că ar trebui să-ţi arunci ochii la ce este pe internet acum, a spus Dave, făcând semn din cap către ecranul computerului. Au început deja să apară unele chestii și nu ea le-a postat.

Fără niciun cuvânt, Ali a întors computerul, astfel încât Easy să poată vedea ecranul.

— Multe lucruri nu sunt corecte, a remarcat el, după ce a terminat. Dar suficient cât să provoace necazuri.

S-a întors apoi din nou către Ali.

— Dave o să-ţi dea numerele de telefon la care mă poţi găsi. După ce se termină conferinţa de presă, s-ar putea să-ţi acord un interviu în exclusivitate despre caz.

Îi oferea lui Ali o prezentare exclusivă despre o mare operaţiune de combatere a traficului de droguri, care avea să apară întâi pe cutlooseblog.com? Ali știa că ăsta ar fi un articol care îi va face pe foștii ei colegi din mass-media – prieteni și dușmani – să înnebunească de-a dreptul. Cei mai iritaţi de asta vor fi cei care aveau să-și petreacă noaptea străduindu-se cu încăpăţânare să urmărească orice mișcare a mamei ei.

— Îţi mulţumesc, a spus ea. Deci, până una, alta, tu și Dave credeţi că ar trebui să mă întorc acasă?

— Doar dacă vrei, a replicat Easy. Nu prea are rost să mai pierzi timpul aici. Mi se pare logic să te duci acasă, pentru că e de presupus că nimeni nu se va gândi să te caute acolo. Pe de o parte, în mod oficial, accesul este interzis pentru că locul este considerat scena unei crime. Dar în caz că te socotești mai în siguranţă în altă parte ori dacă vrei să trimit câţiva oameni acolo ca să te păzească...

— Nu, l-a întrerupt Ali. E bine acolo și nu e nevoie să trimiteţi pe nimeni. Cu cât se face mai puţină agitaţie, cu atât mai probabil nu va observa nimeni plecarea noastră. Pe de altă parte, Dave se va afla acolo. El se duce la hotel ca să o ia pe mama. Sunt convinsă, că-ţi poţi folosi oamenii pentru ceva mai util. Ne descurcăm și singuri. A, și-a adus ea aminte. Acum pot să mă folosesc de telefon?

Easy a făcut un gest din mâini.

— Noi așa credem, a spus el. Sperăm că toată aparatura electronică a clanului Joaquin era concentrată doar în acel loc. Deocamdată, totuși, există posibilitatea să aibă echipamente de rezervă în altă clădire și să funcționeze.

— Deci este posibil să mai asculte cineva ce vorbesc la telefon.

— Deocamdată, da. E posibil, dar puțin probabil.

Easy a ieșit din cameră. Ali și-a strâns laptopul și Dave a ajutat-o să-și ducă bagajele la mașină.

— Vrei să vin cu tine? a întrebat el.

— Nu, du-te să o iei pe mama. Sunt sigură că e îngrijorată de moarte. Numai să te asiguri că nu te urmărește nimeni când o aduci în Robert Lane. Deși, a adăugat ea gânditoare, și bătând ușor cu palma peste buzunarul blugilor, unde păstra dispozitivul GPS pe care i-l dăduse Easy Washington, acum știu că uneori e mai greu decât îți închipui să afli dacă ești urmărit.

— O să fiu atent. Pe de altă parte, nu cred că în mass-media reporterii au la dispoziție și dispozitive de urmărire.

— Să sperăm că nu, a zis Ali.

El i-a deschis portiera mașinii ca ea să urce și a atins-o ușor pe umăr.

— Să ai grijă, a sfătuit-o.

— Bine.

Deja se făcuse destul de târziu, astfel că, în afara unui șir lung de camioane care se deplasau cu viteze mici, traficul spre oraș era destul de liber. Printre toate camioanele acelea, Cayenne-ul ei putea foarte bine să fie invizibil.

După câtă cafea băgase în ea, Ali, deși se simțea obosită, a fost foarte alertă cât a condus. În timp ce mașina gonea prin noapte, gândurile îi reveneau neîncetat la Paul. Faptul că la data morții colabora cu autoritățile îl făcea să fie, de fapt, un erou?

În timpul acelui telefon nefericit primit de la Roseanne, el îi spusese că se va adresa autorităților, dar numai după nuntă și după luna de miere. Întârzierea – cel mai probabil decisă din grijă pentru April – pusese la dispoziția clanului Joaquin armele și prilejul de a-l lichida. Ironia era că îl uciseseră pe Paul pentru că bănuiau doar că s-ar putea

adresa poliției, când, în realitate, el o făcuse deja. Nici asta nu-i scăpase lui Ali. Știa că acelea sunt aspecte ale întregii povești ce trebuiau limpezite când va ajunge să scrie declarația exclusivă a lui Easy Washington, promisă pentru cutloose. blog.com.

Aproape în toate cazurile, pe cutloose apăreau doar păreri – ale lui Ali și ale cititorilor ei. După luni de zile în care folosise blogul pentru a-l ponegri pe Paul Grayson pentru felul urât în care se purtase cu ea, lui Ali îi era greu să găsească puterea de a se delimita și imparțialitatea necesare pentru a scrie restul postării și să fie sinceră. Pentru aceasta, Ali trebuia să apeleze la ceea ce fusese înainte și la pregătirea ei de bază de jurnalistă – cu o excepție neînsemnată. Ei, de fapt, una importantă. În majoritatea timpului, reporterii trebuie să prezinte ce s-a întâmplat fără să se implice sentimental. În situația de față, cu greu putea susține că este o spectatoare neutră.

Pierdută în aceste gânduri și conducând pe pilot automat, a dus mașina pe curbele abrupte și familiare din Robert Lane. Ajunsă la intrare, a observat surprinsă că poarta avariată fusese reparată. Stătea deschisă, dar stâlpul rupt fusese remediat, iar poarta din fier forjat fusese fixată la loc în balamale. După ce a intrat cu mașina, a coborât geamul și a încercat să folosească tabloul de comandă tastând numerele care își amintea ea că sunt codul de închidere al porții. Spre surprinderea ei, poarta s-a închis.

În drum spre oraș, hotărâse că deocamdată era cel mai bine ca ea și Edie să locuiască în ceea ce fusese apartamentul lui Chris în ultimii ani, decât să se aventureze în casa unde, în absența ei, Paul trăise cu April. Era evident că trebuia să se debaraseze de lucrurile lui April, ca și de ale lui Paul, însă nu imediat. Nu în seara aceea. Mai ales că tot ceea ce se întâmplase cu ei îi era încă prea proaspăt în memorie.

De aceea, după ce a ridicat geamul, Ali s-a îndreptat spre casa de lângă piscină, unde exista și un garaj. Chiar dacă era încuiat, știa că fiul ei lăsa întotdeauna o cheie de rezervă în dulapul cu scule din fața garajului lipit de casă. În timp ce conducea prin curte, luminile de supraveghere, activate de prezența umană, s-au aprins. Trecând prin fața garajului, a descoperit surprinsă că ușile erau deschise. Până să reacționeze, din spatele lor s-a ivit o siluetă – înarmată cu un pistol. Primul gând care i-a venit în minte a fost: *Nu! Nu din nou!*

Încă înainte de a-i vedea fața și-a dat seama că e Jake Maxwell. Iar când el a bătut puternic cu patul armei în geam, alături de capul ei, a înțeles exact ce vrea și s-a executat. A frânat și a oprit.

Chiar dacă nu l-a auzit prea bine prin portiera închisă, mai ales că motorul mergea, i-a fost ușor să-i citească pe buze ce zicea.

— Coboară geamul! a spus el.

Cum arma era îndreptată spre capul ei, iar Glock-ul ei era păstrat ca probă în vreun fișet al unui anchetator, Ali nu avea de ales. Trebuia să se supună. A coborât geamul.

— Ce cauți aici? a întrebat ea.

Jake nu a luat în seamă întrebarea.

— Am nevoie de mașina ta, a zis el, și încă imediat. Coboară!

Pe pieptul cămășii albe a lui Jake se lățea o pată de unsoare, și încă una pe mânecă. Făcuse ceva în garaj, o chestie de mecanică. Sau măcar încercase. Avea fața brobonită de sudoare. Arăta disperat. Și înspăimântat.

În acel moment, Ali și-a dat seama de un lucru pe care nu-l mai observase până atunci. Jake Maxwell era un laș. Indiferent ce infracțiuni comisese, era de necrezut că ar fi putut ucide pe cineva.

— Nu, a răspuns ea, simplu. Nu vreau.

Jake s-a înfuriat la culme.

— Am un pistol. Cum adică, nu vrei?

Ca și în restaurant, Ali a făcut câteva calcule în minte. Probabil că plecase de la Claim Jumper cu câteva minute înaintea lui Dave, deși nu era sigură de interval. Și fără îndoială că ea condusese mai repede decât el. Când venea vorba de putere, micuțul lui Nissan nu se compara cu un Cayenne. Poate depășise viteza legală cât se îndreptase spre oraș – dar se îndoia. Iar odată ajuns în oraș, el se va duce întâi la Motel 6 ca s-o ia pe Edie. Cât de mult i-ar lua să ajungă acolo? O jumătate de oră? Trei sferturi de oră? Putea să-l rețină atâta pe Jake? Și-a dat seama că modul cel mai bun era de să-l țină de vorbă.

— Ce se întâmplă, Jake? a întrebat ea cât de calm a putut. Ce e cu pistolul acela? Doar ne cunoaștem de mult timp. Nu vorbești serios. Nu vrei să-mi faci rău.

— Ba o să-ți fac dacă trebuie, a insistat el. Am nevoie de mașina ta. Coboară!

— N-am putea discuta? a întrebat ea.

— Nu avem ce discuta. Polițiștii sunt pe urmele mele. Și nu numai ei. În orice caz, sunt un om mort. Dă-mi mașina!

Ali și-a dat seama că Jake era la fel de speriat de clanul Joaquin ca și Roseanne.

— Nu se poate să fie chiar atât de grav, a zis ea. Urcă! Te duc eu unde vrei să ajungi.

Spre marea uimire a lui Ali, fără să mai scoată o vorbă de prisos, el a trecut încet prin fața mașinii. Au existat câteva secunde în care ar fi putut să apese pedala de accelerație și să-l doboare. Așa s-ar fi sfârșit pe loc acea confruntare, dar ceva – poate omenia? – a împiedicat-o s-o facă. Putea pune pariu pe orice că el nu ar fi ucis-o cu sânge rece, pentru că era cineva cunoscut. Din nefericire, și din punctul ei de vedere situația era aceeași. Nu-l putea ucide pe Jake din același motiv – îl cunoștea. Fuseseră cândva prieteni – sau cel puțin așa considerase ea.

A apăsat butonul de deblocare a portierelor și l-a lăsat să urce.

— Unde vrei să mergi? a întrebat Ali.

— În Mexic. Dar nu pe I-5. Vor face controale de graniță acolo. Mergem la Julian. Știi unde e asta?

Ali a făcut semn că știe. Julian era în munți, la est de Escondido. Dacă se trecea de Julian și se continua drumul peste lanțul muntos, se ajungea la nord de Brawley – și în apropiere de ceea ce era o intrare pe ușa din spate spre Mexic, prin Calexico. Dar drumul până acolo nu era nici pe departe direct. Ea bănui că probabil Jake avea dreptate, în sensul că nimeni nu s-ar fi gândit că ar încerca s-o ia într-acolo. Atenția poliției avea să se îndrepte asupra coridorului principal, I-5, și mai puțin asupra rutelor secundare.

S-a întrebat cât de mult știa Jake despre ritmul în care se făcuseră descinderile și dacă avea cumva idee că mai toți membrii grupării Joaquin, împreună cu Tracy McLaughlin și Roseanne, fuseseră arestați.

— S-ar părea că te îndrepți spre același loc unde se află și Roseanne, a aruncat Ali vorbele cu un aer degajat. Și, ținând seama că știe totul despre tine și Amber, am îndoieli că va fi foarte încântată când o să te vadă acolo.

— Ai aflat de Oaxaca? a întrebat Jake. De unde?

Până atunci, Ali nu cunoscuse numele localității din Mexic în care voiau să ajungă cei doi – dar acum aflase. Iar din reacția lui Jake, și-a dat seama și că el nu are habar că Roseanne fusese arestată.

— Mi-a zis Roseanne, a spus Ali, stăruind asupra acelui subiect doar ca să vadă cum reacționează el la auzul veștii. Mi-a telefonat pentru că avea nevoie de bani gheață cât mai repede și voia să vândă o parte dintre bijuterii. Am scăpat-o de câteva.

— Dar ea este teafără?

— Vrei să știi dacă au prins-o prietenii tăi Joaquin? Încă nu.

Din expresia îngrozită care a apărut pe fața lui, Ali și-a dat seama că îl luase prin surprindere.

— De unde știi atâtea lucruri despre asta?

Ali a decis să aleagă unul din familia Joaquin – pe oricare dintre ei – pentru a-l transforma în trădător al întregii organizații.

— Reynaldo, a zis. A făcut o înțelegere cu agenții federali. Din câte am auzit, are o sumedenie de lucruri de spus și povestește tot ce s-a petrecut. Până mâine-dimineață, toată rețeaua va fi arestată. Sigur vrei să reziști până la capăt?

Jake a amenințat-o din nou cu pistolul.

— De ce stăm pe loc? a întrebat el poruncitor. Ți-am spus să pornești la drum.

În aceeași clipă, făcându-i pe amândoi să tresară, a sunat telefonul lui Ali.

— Să nu răspunzi, a dat Jake să spună, dar ea apucase s-o facă, sperând cu disperare că apelul era de la Dave, iar ea va reuși într-un fel sau altul să fi sugereze ce se petrecuse.

— Doamna Reynolds? a auzit un glas necunoscut.

— Da.

— Vă cer scuze că vă deranjez la această oră târziu. Mă numesc Fred Macon. De la pompele funebre Three Palms, înțelegeți?

Ali s-a străduit să-și ascundă dezamăgirea.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Macon?

— Rămășițele soțului dumneavoastră tocmai au ajuns la firma noastră. Se pare că există unele încurcături cu documentele. Mi s-a spus că April Gaddis era persoana care trebuia să fie consultată în problema serviciilor și așa mai departe, dar mi s-a adus la cunoștință

că și doamna Gaddis a decedat între timp și, cum sunteţi singura persoană de contact pe care o aveam...

— Dar e trecut de miezul nopţii, domnule Macon, a replicat Ali. Chiar trebuie să purtăm acum această discuţie? Nu am putea aranja înmormântarea soţului meu la vreme de zi?

— A, da, desigur, s-a grăbit Fred Macon să spună. Dar există o căsuță pe formular care nu a fost bifată în mod corespunzător în Riverside și ne-ar fi de mare ajutor dacă am putea rezolva acest lucru cât de curând posibil.

— Despre ce este vorba? a întrebat Ali.

— Despre îmbălsămare. Ne-ar fi de folos să știm dacă vreţi sau nu ca rămășițele domnului Grayson să fie îmbălsămate.

Paul murise joi noapte. Acum era deja marţi. Asta explica urgenţa care îl îndemna pe Macon să sune în miez de noapte. Îmbălsămarea ar fi trebuit probabil făcută cu mult timp în urmă.

— Da, vă rog să o faceţi, a spus ea.

— Mulţumesc, a zis Fred. Vă mulţumesc mult. Deci, pot nota pe dosar că mi-aţi acordat aprobarea prin telefon?

— Da.

— Și pot anunţa la birou că veţi lua legătura cu noi pentru finalizarea aranjamentelor privind serviciile mâine... adică ceva mai târziu, astăzi?

— Da, și asta, a zis Ali.

— Și, vă rog să mă iertaţi că vă întreb. Informaţia referitoare la doamna Gaddis nu ne-a parvenit pe cale oficială. S-a întâmplat să aflu la știri și am făcut legătura. Vă ocupaţi și de înmormântarea ei? Dacă va fi nevoie de un serviciu comun...

— Nu, a zis Ali. Cred că altcineva se va ocupa de asta.

— Aha, a făcut omul.

Părea dezamăgit, ca și cum pierduse ocazia de a mai face rost de o afacere peste noapte. Ali s-a întrebat dacă el câștiga un comision pentru asta.

— Bine, atunci, a adăugat el. Vă mulţumesc foarte mult și vă rog din nou să mă iertaţi că v-am deranjat la miezul nopţii.

— Nu face nimic, a spus Ali.

A încheiat convorbirea.

— De la firma de pompe funebre, i-a explicat ea lui Jake. Au telefonat pentru înmormântarea lui Paul. Când ai venit vineri la tribunal știai deja că el e mort, nu-i așa? a adăugat ea.

— Ți-am spus să pornești, a repetat Jake, dar Ali a observat nesiguranța din glasul lui, iar asta i-a dat curaj.

— Ba nu, a replicat ea brusc. Nu mergem nicăieri. Cred că știi cine este vinovatul. Vreau să aflu cine l-a ucis pe Paul și de ce.

— Ali, te avertizez, a făcut Jake pe un ton amenințător. Dacă va trebui să te împușc, o voi face. Nu mă sili!

Geamul portierei lui Ali rămăsese deschis. Cu o iuțeală care a surprins-o și pe ea, iar pe Jake l-a luat total pe nepregătite, Ali a oprit motorul, a scos cheia din butuc și a aruncat-o afară din mașină. A auzit cu încântare plescăitul slab făcut de cheia căptușită cu piele care a căzut în piscină și s-a dus la fund.

Auzind zgomotul, Jake a explodat.

— Ticăloaso! a urlat el. Ai înnebunit? Ce-i în capul tău? Acum nu vom mai putea pleca de aici.

Păi, asta și voiam, și-a spus Ali...

— Poate c-ar fi momentul să telefonezi la poliție și să te predai, a sugerat ea.

— La dracu'! a răcnit el furios. Coboară! Coboară naibii din mașină! Când ai apărut, încercam să pun pe direct pornirea mașinii lui Paul. E mult mai greu decât s-ar părea, dar aproape că reușisem. După ce o fac să pornească, plecăm cu aia. Hai! Mișcă! Tu o să conduci.

Ali a făcut ce i se ceruse. S-a mișcat. Tocmai porniseră spre Land Rover, când o mașină cu farurile aprinse a luat ultima curbă de pe Robert Lane și s-a oprit în fața porții.

Inima a început să-i bată mai tare în piept. Era convinsă că nou-sositul era Dave, că izbutise încă o dată să ajungă la timp pentru a o salva. Apoi a auzit vocea lui Chris.

— Mamă, a strigat el. Tu ești? Poarta e închisă și nu am telecomandă. Vino să-mi deschizi.

Ali a simțit un gol în stomac. Așadar, nu sosise Dave. Era fiul ei. Copilul ei.

Jake a prins-o de un braț și i l-a răsucit la spate. Apoi Ali a simțit țeava pistolului împungând-o în spate.

— Venim spre tine, a strigat Jake. Stai unde ești. Am o armă și nu mi-e teamă să o folosesc. Dacă te miști sau scoți vreun sunet, mama ta va muri. Ai înțeles?

Ali a vrut să-l îndemne să fugă. Ori să se rostogolească prin iarba de pampas, pe care vecinii ei o lăsaseră să crească înaltă pe panta abruptă. Însă, cu pistolul lipit de șira spinării și brațul răsucit la spate și ajungându-i aproape de umăr, nu a zis nimic. Ar fi fost rău dacă Jake ar fi împușcat-o. Dar ideea că acesta i-ar face vreun rău lui Chris era de neconceput.

În cele din urmă, au ajuns la poartă.

— Deschide-o, a ordonat Jake, împingând-o înainte.

Ali a tastat codul și poarta s-a deschis.

— Urcă, a poruncit Jake, făcând semn cu pistolul spre mașina lui Chris. Tu conduci. Eu și mama ta vom sta în spate.

— Mamă, a spus Chris. Ți-a făcut ceva? Te simți bine?

— Taci din gură, s-a răstit Jake.

Chris s-a executat. A tăcut și a urcat din nou la volan, în vreme ce Jake a urcat-o pe Ali în mașină, împingând-o pe banchetă. A îmbrâncit-o atât de tare, încât ea s-a lovit cu umărul de portiera din partea cealaltă, simțind o durere ascuțită.

Jake a urcat după ea și a trântit portiera.

— Mulțumesc, i s-a adresat el lui Chris. Nici nu se putea să vii într-un moment mai potrivit. Acum mergi spre autostrada 10 și o iei spre est, dar cât poți de repede.

— Mamă, cine e nenorocitul ăsta? a întrebat Chris. Dacă ţi-a făcut ceva, jur că...

— Ţi-am spus să taci și să conduci, a repetat Jake. Vorbesc serios...

Ali și-a frecat umărul lovit. O durea, dar suferea mai mult din cauza orgoliului rănit. Cum de se lăsase atrasă în acea nenorocire? A avut senzaţia că, într-un fel, într-o săptămână presărată de belele, ar fi trebuit să-și dea seama ce avea să se întâmple, ca să se poată feri.

— N-am nimic, Chris, l-a liniștit ea. Fă ce-ţi spune, și nimeni n-o să păţească nimic.

Chris era revoltat.

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu. Cum poţi vorbi așa? Individul ăsta a ţinut pistolul lipit de capul tău!

— Iar acum îl ţin îndreptat spre capul tău, i-a amintit Jake. Așa că, fii atent! Întoarce mașina și dă-i bătaie!

Chris a reacţionat accelerând brusc. A dat înapoi atât de repede din faţa porţii, încât a ajuns primejdios de aproape de marginea drumului. Apoi, după ce a făcut o întoarcere completă, mașina a ţâșnit, începând să coboare strada Robert Lane.

— Hai, încearcă, a zis Chris sfidător! Trage. Atunci o să vedem cât de bine merge Oldsmobilul bunicii fără nimeni la volan. Nu cred că modelul ăsta este echipat cu sistem de autodirijare.

Ali știa că „Hai, trage” erau deseori ultimele cuvinte rostite de victime. De fapt, bănuia că ele fuseseră incluse în Premiile Darwin[19] ca o replică frecvent folosită de cei care mureau în filme.

Pentru numele Domnului, nu-l înfuria, a gândit Ali.

— Chris, l-a prevenit ea. Te rog!

— Încetinește, a spus Jake, după ce Chris a trecut cu viteză printr-o intersecţie de la poalele dealului, unde trebuia să oprească. Nu am câtuși de puţin nevoie să fim opriţi de poliţie pentru că tu nu respecţi semnele de circulaţie.

Chris a încetinit puţin. Cam un kilometru și jumătate, au călătorit în tăcere.

— Așa, cine ești? a rupt Chris tăcerea într-un târziu și a examinat

fața lui Jake uitându-se în oglinda retrovizoare. Cineva a cărui poză tocmai a ajuns pe *America most Wanted?* Vreun pușcăriaș evadat? Ce ești?

— Un prieten al lui Paul, a intervenit Ali. Adică, era prieten cu Paul.

— Halal prieten, a mormăit Chris.

Ajunși pe autostrada 10 au constatat că traficul era ceva mai aglomerat, iar mai multe camioane decât automobile se îndreptau spre est, șoferii lor străduindu-se să înainteze cât mai mult înainte de a fi orbiți de razele soarelui ce avea să răsară. Ali s-a gândit la șoferii camioanelor mari, de diferite modele. Cum se putea ca ei să conducă pe autostradă atât de nepăsători față de drama pe viață și pe moarte ce se desfășura în mașina albă, cu aspect nevinovat, a lui Edie Larson? De ce niciunul dintre ei nu acorda nicio atenție acelui Oldsmobile care gonea printre camioane?

Urmărind luminile orașului care dormea și nu prea, lumini ce defilau prin dreptul geamului, Ali și-a dat seama că era târziu, dar nu avea idee cât e ceasul. Nu știa cum, dar în timpul încăierării cu Jake, ceasul ei de mână dispăruse. Ghemuită în colțul banchetei, prea departe ca să poată vedea ceasul de la bord, Ali se gândea că mai bine ar muri decât să-l întrebe pe Jake cât era ceasul. În cele din urmă, în timp ce zburau prin Ohio, a zărit ceasul luminat de neoane de la o reprezentanță de vânzări Ford. Era 2.12. Nici nu se mira că se simțea atât de obosită.

În timp ce mergeau, Ali s-a gândit la această ultimă ironie a sorții. Ceva mai devreme, fără știința sau îngăduința ei, cineva din organizația Joaquin îi urmărise fiece mișcare, folosindu-se de dispozitivul pe care, în acele momente, îl avea în buzunar. Prin materialul moale din bumbac, a simțit prezența acelui disc cu suprafața netedă. Din fericire – ori din păcate, asta depinzând din care tabără făceai parte – cei care manifestaseră atât de mult interes față de deplasările ei erau acum în arestul poliției. Așadar, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, ar fi fost posibil ca ea să fie urmărită, i se părea puțin probabil că o va face cineva.

Cu un gol în suflet, Ali și-a dat seama că tehnologia GPS, indiferent cât de sofisticată ar fi fost, nu va putea să-i salveze pe ea și pe fiul ei. Acum, când se punea problema salvării, ea și Chris erau nevoiți să se

descurce singuri.

Într-o tăcere încărcată de neliniște, au continuat să se deplaseze spre est. Când s-au apropiat de joncțiunea cu autostrada 60, speranțele lui Ali au început să crească. Spre dreapta a văzut luminile unui grup de mașini de urgență care au pătruns pe I-60 în fața lor. Zărindu-le, abia a mai îndrăznit să respire. Le-a urmărit câteva momente plină de speranță, rugându-se ca acele lumini să aibă legătură cu ceea ce se întâmpla cu ei, sperând ca Jake să nu le observe. Însă când Chris a depășit joncțiunea I-10 cu 60, cu benzile de trafic încurcate și unele dispărând, procesiunea de mașini de poliție și ambulanțe în care își pusese atâtea speranțe a țâșnit cu viteză în față și a dispărut din câmpul ei vizual.

Deznădăjduită, Ali a închis ochii și s-a gândit să spună o rugăciune.

După o vreme, Chris a vorbit din nou:

— Unde mergem?

— Nu te interesează, i-a răspuns Jake. Rămâi pe I-10. O să-ți spun eu unde virăm. Dar mai avem până acolo.

— Dacă mergem foarte departe, va trebui să oprim să alimentăm.

Ali și-a reținut răsuflarea când Jake s-a aplecat peste spătarul scaunului din față.

— Așa e, a zis el în cele din urmă, după ce a consultat indicatorul de la bord. Ai dreptate. Oprești la următoarea bretea, dar să găsești o benzinărie cu serviciu complet. Nimeni nu coboară din mașină cât staționăm, ați înțeles? Nimeni!

Prin Beaumont, au ieșit de pe autostradă și au oprit la cea mai potrivită benzinărie. Cât au stat în mașină și au așteptat ca angajatul care se mișca alene să le umple rezervorul, Ali a tresărit auzind soneria telefonului ei. S-a uitat la ecran.

— E mama, a spus ea. În noaptea asta trebuia să vină în Robert Lane. Dacă a ajuns acolo, probabil e supărată că nu m-a găsit. Și se va îngrijora. Ar putea să cheme poliția.

— Atunci răspunde, a spus Jake. Dar întâi să pui telefonul pe difuzor și să nu încerci nicio șmecherie. Ai înțeles?

Ali pricepuse și încă prea bine.

— Alison, a zis Edie când a auzit vocea fiicei. Ai pățit ceva? Unde ești?

Ceva mai devreme – să fi fost cu ore sau cu zile în urmă? – în timp ce April Gaddis, înarmată și tulburată mintal, se afla lângă ea în bucătăria din Robert Lane, Ali reușise să-i sugereze lui Dave gravitatea situației, vorbindu-i oarecum codificat. Acum, însă, cu pistolul lui Jake în coaste și cu telefonul pus pe difuzor, astfel că el o auzea și pe Edie, acum nu se mai putea exprima codificat.

— Sunt bine, mamă, a spus Ali, cât de convingător a putut. M-a chemat o prietenă, care avea o problemă urgentă. Nu am mai avut vreme să te anunţ. Iartă-mă!

— Nu puteai să-mi telefonezi?

— Nu. Nu era posibil să-ţi telefonez.

— Mda, a făcut Edie, părând atât derutată, cât și nemulţumită, poarta e încuiată. Am ajuns cu un taxi și nu pot intra. Ce să fac, stau aici toată noaptea?

Ali i-ar fi putut da codul de deschidere a porţii, dar nu a făcut-o. Dacă se întâmpla ceva, iar ea și Chris nu supravieţuiau, Cayenne-ul parcat acolo avea să fie singura dovadă referitoare la ce se petrecuse acolo cu ei. Ali nu voia ca acele probe să fie afectate în vreun fel.

— Ia taxiul și găsește-ţi un hotel, a propus ea. Eu nu mă întorc decât mâine, dar nu știu la ce oră.

— De Chris ce știi? a întrebat Edie. Unde e?

— E la niște prieteni.

— Nu-ţi stă în fire să fii atât de iresponsabilă, a spus Edie. Sigur ești bine?

— Sunt bine, s-a grăbit Ali să spună. Mamă, acum trebuie să închid. Ai grijă de tine. Te iubesc.

O îndurera gândul că acelea ar fi putut fi ultimele cuvinte pe care le auzea Edie Larson de la fiica ei, dar nu reușise să facă mai mult de atât.

Peste câteva momente, au plecat din nou la drum.

— Încă nu ne-ai spus încotro mergem, i-a reamintit Chris lui Jake.

— Asta pentru că încă nu e nevoie să știi.

— În Mexic, a intervenit Ali. La Oaxaca. Cel puţin așa mi-a spus mai devreme.

— Taci! s-a răstit Jake.

Ţeava pistolului s-a înfipt mai adânc în coastele ei, dar ea a fost

mulțumită că arma era îndreptată înspre ea și nu înspre Chris. El avea toată viața înainte. Dar ea? Dacă trebuia să-și dea viața pentru a o salva pe aceea a fiului ei, exact asta va face.

Ali s-a uitat dincolo de deșertul întunecat, către locul unde munţii se înălţau negri pe cerul presărat cu stele. Se găseau la numai câţiva kilometri la vest de breteaua de acces spre autostrada 111 și de locul unde trenul în viteză măturase acel Camry lăsat pe șine – unde murise Paul. Ali s-a întrebat dacă nu cumva ea și Chris aveau să moară tot în acel loc – aproape în același mod.

— Trebuie să merg la toaletă, a spus Chris.

— Și eu, a adăugat și Ali imediat. Am băut prea multă cafea ceva mai devreme.

Jake a avut pe dată impresia că solicitarea lor pentru a face o pauză undeva nu era decât o stratagemă. Și până la un punct, chiar așa stăteau lucrurile. Deși Ali simţea presant nevoia de a merge la toaletă, spera sincer că, în timp ce coborau sau urcau în mașină, măcar Chris va avea posibilitatea de a se salva prin fugă.

— Mai așteptaţi, a spus Jake. O să mai rezistaţi o vreme.

Curând, totuși, mai ales că se gândea la asta, Ali a simţit că nu mai poate. Băuse prea multă cafea.

— Chiar că trebuie să merg la toaletă, a zis ea.

— Ţi-am spus că nu oprim.

— Prea bine, a făcut ea. Dacă nu te deranjează să stau într-o baltă de urină, nici pe mine nu mă supără.

— Peste câteva minute ajungem la un spaţiu de servicii, a spus Chris. Poate oprim acolo.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Jake. Atunci, oprește! Dar, în orice caz, voi doi intraţi pe rând în toaletă și telefoanele voastre rămân la mine. Dă-mi-l. Și tu, dacă ai telefon, i-a spus Jake lui Chris. Întinde-l în spate!

Când Chris a semnalizat ca să iasă pe banda ce ducea spre spaţiul pentru servicii, Jake a întins mâna să ia întâi telefonul lui Chris, iar apoi pe cel al lui Ali. Chris l-a predat. Cum era preocupată să vadă cum face ca să nu-i dea telefonul, Ali nu a văzut precis ce s-a întâmplat în continuare. La un moment dat, încetineau pentru a ieși de pe autostradă. În următorul, deșertul s-a aprins de lumini ale unor mașini

de poliție și ale unor vehicule de urgență, după care mașina lor s-a zguduit puternic și a derapat. Apoi a continuat să ruleze hurducându-se, pe pneurile făcute ferfeniță.

— Benzi cu cuie! a strigat Jake, panicat. Continuă să mergi! Nu te opri!

Însă Chris hotărâse deja altceva și a frânat brusc. În timp ce vehiculul încetinea oprindu-se, Ali a auzit o voce pe care cu greu a recunoscut-o ca fiind chiar a ei, strigând ascuțit la Chris:

— Coboară! Du-te! Fugi! Hai! Vin și eu din urmă.

Însă ultimele vorbe erau departe de adevăr. Înainte de a apuca să ducă mâna la clanța portierei, Jake i-a strâns cu putere încheietura. Chiar dacă ea rămăsese prizonieră în mașină, Chris s-a mișcat înainte ca Ali să termine de rostit acele îndemnuri. A văzut cum fiul ei a căzut cu un bufnet, azvârlit în față de forța combinată a inerției proprii și a celei determinate de mișcarea mașinii. Apoi, spre ușurarea ei imensă, el s-a ridicat în picioare. Șchiopătând puțin, a luat-o la fugă ascunzându-se în spatele vehiculelor poliției de patrulare a autostrăzii.

După aceea, în tot acel haos – în vârtejul de praf și sclipirea orbitoare a luminilor de girofaruri – a urmat un moment de tăcere deplină, după care s-a auzit un strigăt:

— Gata, Maxwell. Ești înconjurat. Lasă jos arma! Coboară cu mâinile ridicate!

Jake s-a uitat la Ali.

— De unde știu că sunt eu? Cine le-a zis?

Ali nu-i putea da niciun răspuns, dar întrucât Chris coborâse și era în afara oricărui pericol, s-a trezit cufundată într-o mare de calm – un loc în care amenințările lui Jake Maxwell nu o mai impresionau câtuși de puțin. Devenise imună.

— Nu are nicio importanță cine i-a anunțat, Jake, a răspuns ea. Contează că poliția știe. S-a isprăvit. Nu ai cum să scapi. Predă-te!

— Ali, trebuie să mă crezi, a spus el după un moment de tăcere. Nu aveam idee că ea vrea să-l omoare.

— Pe cine?

— Pe Paul. Am crezut că Lucia vrea doar să-i dea o lecție. Așa lucrează neamul Joaquin, înțelegi? Le dau oamenilor câte o lecție, destul de dură, ca să se știe de ce sunt în stare, și alta nu le mai

trebuie.

Vorbele lui veneau de la o asemenea depărtare din stânga ei, încât lui Ali i-a trebuit un moment ca să le înţeleagă.

— Vrei să spui că ai ştiut? a întrebat ea. Ticălosule, spui că ai făcut-o chiar tu?

— Nu. Eu n-am făcut decât să-l îmbăt. Îţi jur, nu am ştiut nimic de Tracy şi de rest. Nu am vrut ca Paul să moară.

— Ba ai vrut, a replicat Ali. Ai vrut, iar el a murit. De ce? Erai invidios pentru că a primit el postul acela, nu tu? Asta a fost?

Imediat, Ali a dus mâna spre clanţa portierei.

— Stai, Ali, a rugat-o Jake. Nu mă părăsi, te rog. Dacă rămâi, arunc arma. Promit. Nu vor trage atât timp cât stai cu mine.

În acel moment Ali nu simţea decât dispreţ şi ură, dar atât de acaparatoare şi de copleşitoare, încât în sufletul ei nu mai încăpea nimic altceva, şi cu atât mai mult teama.

— Las-o baltă, i-a zis. Eşti pe cont propriu.

— Dar am o armă.

— S-ar putea, băiete, dar m-am convins că nu ai curaj să o foloseşti.

Spunând acestea, Ali a deschis portiera şi a coborât într-o lume scăldată în lumini puternice şi intermitente. Şi chiar şi acolo, cuprinsă brusc de răcoarea deşertului noaptea, şi-a dat seama că măcar una sau două dintre acele lumini orbitoare veneau de la un aparat foto cu bliţ.

Orbită, a tresărit când a fost prinsă de braţe puternice şi trasă în spatele unui vehicul staţionat.

— Ali! Slavă Domnului! a exclamat Dave. Cum te simţi?

În lumina ce pulsa, Ali a văzut expresia de uşurare de pe faţa lui.

— Bine. Serios.

— Atunci, hai să mergem de aici, a tras-o Dave, conducând-o după maşini. E periculos. Să ne îndepărtăm.

— Cum ne-aţi găsit? a întrebat Ali. De unde aţi ştiut unde să ne căutaţi?

Dave nu i-a răspuns.

— Mai târziu, a făcut el.

— Chris unde e?

— Departe de pericol. Unde ar trebui să te afli şi tu.

În timp ce Dave o ducea spre capătul celălalt al complexului de

servicii, cineva care striga într-un megafon îi comanda lui Jake să coboare din mașină. Ajunsă la complex, l-au găsit pe Chris la o masă de picnic, iar un cadru medical îi punea o pungă cu gheață la gleznă.

— Cei de pe ambulanță au pus gheara pe mine și nu-mi dau drumul. E doar o ușoară entorsă, mamă, a spus el pe un ton liniștitor. O nimica toată. Tu cum te simți?

Ali s-a apropiat grăbită de el și l-a strâns în brațe.

— N-am nimic, a zis ea. Mă simt foarte bine. Apoi s-a întors spre Dave. Dar cum de-ai știut...?

— Întreabă-ți fiul, a spus Dave. Imediat ce și-a dat seama că sunteți în primejdie, a apăsat butonul de repetare apel, iar ultimul număr format fusese din întâmplare cel al lui Bob, în Sedona. Din fericire, Bob era acolo și a răspuns. Chris purta minidispozitivul acela de Bluetooth în ureche. Asta i-a permis lui Bob să audă tot ce se petrecea în mașină, iar Jake habar nu a avut că discuția din automobil era ascultată de cineva. Bob ne-a sunat imediat – și am organizat ceva gen teleconferință –, astfel că am reușit să controlăm situația.

Ali și-a amintit că îl cam certase pe Chris când acesta se întorsese dintr-un weekend de schi la Aspen cu dispozitivul acela prins pe cap. Acum se părea că acel mic obiect le salvase viețile.

— Știind ce se petrecea, a adăugat Dave, Easy a putut să trimită unul dintre specialiștii electroniști care lucra în depozitul de la Pink Swan să reinițieze GPS-ul pe care îl aveai la tine.

— Așadar, în felul acesta, ați știut tot timpul unde ne aflam, a spus Ali.

Dave a dat din cap.

— În mare măsură, a spus el. Dar nimic din toate astea nu ar fi fost posibil dacă fiul tău nu-și punea mintea la treabă.

Potopită de sentimentele de ușurare și recunoștință, Ali l-a strâns încă o dată în brațe pe Chris. Bineînțeles, amândoi fuseseră în primejdie, dar nici pe departe în măsura în care crezuse.

— Dar voi erați aici, așteptându-ne, a spus Ali o clipă mai târziu. Cum ați reușit asta? Când am plecat noi, tu și Easy erați în Valencia. Am înțeles că urmai să o iei pe mama.

— Din păcate, am fost reținuți în mod inevitabil. Iar după aceea, ne-a trebuit ceva timp să organizăm totul, a spus Dave. Și am remarcat

stilul uimitor al lui Easy Washington de a conduce o mașină de poliție. Bineînțeles, ne-a fost mai ușor când mașinile de patrulare ale poliției rutiere ne-au făcut loc prin trafic.

— Deci, voi erați? a întrebat Ali. Luminile mașinilor de poliție pe care le-am văzut pătrunzând dinspre joncțiunea cu autostrada 60, înainte ca noi să ajungem acolo, da?

Dave a confirmat cu o mișcare din cap.

— Inițial, intenția noastră a fost să facem asta în Beaumont, când ați oprit să alimentați. Apoi am socotit că ar fi mai puțin riscant pentru public dacă realizam acțiunea aici, la zona de servicii, astfel că am îndepărtat cât de mulți civili am putut, și gata. A, asta-mi amintește de ceva. Probabil că ar fi cazul să-i telefonezi tatălui tău ca să-l anunți că sunteți bine.

Însă mobilul îi sărise din mână lui Ali în momentul când se spărseseră pneurile. Habar nu avea unde era acum.

— Dă-mi-l pe al tău, Chris, a cerut ea, întinzând mâna.

El a refuzat-o cu un gest din cap.

— L-am ținut deschis tot drumul până aici, a zis el. Mi s-a descărcat bateria.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, a spus Dave, scoțând propriul telefon.

— Poftim. Folosește-l pe-al meu!

Bob era peste măsură de încântat să audă vocea fiicei lui.

— Mama știe? a întrebat el. A fost foarte îngrijorată și a telefonat la restaurant tot timpul.

Ali a sunat-o apoi pe Edie și tocmai vorbea cu ea când Easy Washington a venit în fugă de după colțul clădirii.

— Totul s-a rezolvat, a anunțat el. Maxwell a fost arestat. Sunteți toți bine?

— Da, mai puțin glezna mea, a spus Chris, dar nu e nimic grav.

— Și tu? a întrebat-o Easy pe Ali.

— Sunt bine. Sută la sută.

— Mașina va trebui adusă pe platformă, a continuat Easy. Iar mașina lui Dave a rămas la Claim Jumper. O să-l pun pe unul dintre oamenii mei să vă ia înapoi într-un Suburban. Noi, ceilalți, mai avem de făcut o escală înainte de încheierea nopții.

— Ce escală? a întrebat Ali.

— În zona Old Las Palmas din Palm Springs, i-a răspuns Easy. Acolo locuiește Lucia Joaquin. Ea și nepoata, Amber, sunt singurele persoane rămase în libertate. Am ținut sub supraveghere locuința lor toată noaptea. Nu s-a constatat nicio activitate ieșită din comun, astfel că sperăm că ea nu are idee că am reușit să descâlcim întregul mod de operare al rețelei ei în ultimele câteva ore. Acum o vom ridica și pe ea.

— Ea a ordonat uciderea lui Paul? a întrebat Ali.

Easy a făcut un semn afirmativ.

— Eu așa cred.

— Atunci, vreau să merg și eu, a cerut Ali. Vreau să fiu acolo.

— Nu se poate, s-a opus Easy. Imposibil. Nu am dreptul să pun în primejdie civili. Este cu desăvârșire interzis de regulamente.

— Am fost în pericol toată noaptea, a ținut să arate Ali. La fel și Dave, și Chris.

— Da, a aprobat-o Easy. Dar asta nu a fost din vina mea.

— Te rog, a zis Ali încet. După ce am trecut prin atâtea în noaptea asta, nu putem merge acolo să vedem cum o arestați?

Easy Washington a clătinat din cap. La început, Ali a fost convinsă că el continua să o refuze, după care a strigat peste umăr, către unul dintre oamenii lui.

— Hei, Sal! Are cineva două veste antiglonț de rezervă? Una mare și una mică. Sunt aici două persoane care vor avea nevoie de ele.

Vesta era mai masivă decât își închipuise Ali. Și mai călduroasă. La câteva minute după ce le-au îmbrăcat, ea și Dave se aflau pe bancheta din spate a Suburbanului negru condus de Easy Washington.

În agitația în care îmbrăcaseră vestele, Ali l-a pierdut din ochi pe Chris.

— Unde e Chris? a întrebat ea. Credeam că vine cu noi.

— E pe drum spre o ambulanță a urgențelor, a răspuns Dave. Cadrele medicale au insistat ca glezna să-i fie radiografiată și au refuzat să accepte orice argumente ale noastre. Apropo, a adăugat Dave, ți-a spus cineva că ai un fiu grozav? Chiar și-a folosit mintea în noaptea asta. A făcut o treabă extraordinară cu tatăl tău și cu noi prin telefon.

— Da, l-a aprobat Ali. E un copil nemaipomenit.

Stând pe scaunul din dreapta șoferului, Easy vorbea când prin radio, când la telefon. În zona pentru servicii, Ali recunoscuse câțiva dintre ofițerii pe care îi întâlnise în cursul ultimelor zile, polițiști pe care îi știa de la Los Angeles și din Riverside, în afara celor din Brigada antidrog, condusă de Easy. Asista la o operațiune complicată, cu intervenție rapidă, iar Ezekiel Washington o conducea cu succes.

— N-am fost niciodată la Palm Springs, a spus Dave, studiind harta primită de la Easy. Trebuie să ajungem pe o stradă numită Via Hermosa.

Via Hermosa era o adresă ce reprezenta o carte de vizită pentru Palm Springs și Ali și-a amintit că, în urmă cu câțiva ani, când strânsese fonduri în cadrul unor acțiuni caritabile, vizitase câteva dintre conacele vechi și venerabile de acolo. A luat harta de la Dave ca să-i indice zona.

— Vechiul Las Palmas face parte din vechiul Palm Springs, a explicat Ali. Case mari. Terenuri întinse.

— Bani cu grămada, nu? a întrebat Dave.

— Și asta, dar cred că Lucia Joaquin își poate permite aproape orice își dorește.

Ali și-a adus aminte de celelalte case vechi și masive pe care le

văzuse în vechiul Las Palmas – case luxoase, cu opt sau nouă dormitoare, cu garaje pentru multe mașini și terenuri foarte bine întreținute. Nu știa precis unde locuia Lucia, dar trebuia să fie una dintre acele case.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât o supăra mai tare ideea existenței Luciei. O înnebunea ideea că o femeie, îmbrăcată din cap până în picioare în roz și trăind într-un lux absolut, stătea acasă, în confort și în siguranță, și își trimitea slugile să-i facă poftele – mergând până acolo încât să comită crime cu sânge rece. În timp ce unul dintre pălmașii ei îl lăsase pe Paul Grayson – deși doar bănuit că ar putea să se adreseze poliției – legat și neajutorat, să moară pe șinele de cale ferată, Lucia se aflase probabil la câțiva kilometri depărtare, probabil dormind fără grijă în patul ei.

— De unde apar oameni ca Lucia? a întrebat Ali într-un târziu.

Dave a clătinat din cap.

— Nu sunt oameni, ci viermi, a zis el. Și ies de sub pietre.

Ieșiseră de pe I-10 și pătrunseseră pe autostrada 111. În timp ce goneau prin noapte cu girofarurile mașinii luminând totul în roșu și albastru, dar fără a folosi sirena. Ali s-a străduit să nu se uite spre acea porțiune a deșertului, dar i-a fost imposibil. Privirea i-a fost atrasă de zona cufundată într-un întuneric deplin unde știa că se aflau șinele de cale ferată. Era un loc pustiu – un loc în care moartea părea mai îngrozitoare decât altundeva.

Easy a vârât aparatul de emisie-recepție în husă.

— În regulă, a zis el, uite cum stau lucrurile. Mai trebuie să descoperim unde se află Amber, nepoata, dar suntem siguri că Lucia e în casa din Palm Springs. Probabil că e singură, dar s-ar putea să aibă o îngrijitoare cu ea. Casa este situată pe o proprietate de peste șase mii de metri pătrați și totul e înconjurat de un zid de piatră înalt de patru metri, cu o singură poartă. Cum Lucia nu este în cea mai bună formă în prezent, nu are cum să escaladeze vreun zid din acesta. Atâta vreme cât ținem poarta sub control – și asta facem – vom putea controla și accesul.

Dave a încuviințat din cap. Ali nu a zis nimic.

— Am o echipă tactică bine instruită, care este gata să rezolve orice problemă dificilă, a continuat Easy. Oamenii știu ce au de făcut și-i

vom lăsa să-și facă treaba. L-am numit la comandă pe adjunctul meu. Întrucât voi doi sunteţi aici în baza cuvântului meu, niciunul dintre voi n-o să-mi scape din ochi măcar o secundă. Și să nu vă apropiaţi de acţiunea propriu-zisă decât dacă vă spun eu, aţi înţeles?

— Am înţeles, a răspuns Dave imediat.

— Doamnă Reynolds? Nu cred că am auzit răspunsul tău.

— Am înţeles, a spus Ali.

— Bine. Știu că aștepţi cu nerăbdare să vezi cum se operează arestarea. Ţinând seama de circumstanţe, n-aș putea să te învinuiesc de ceva, dar să nu te apropii de femeia aceea decât după ce oamenii mei sunt stăpâni pe situaţie.

— Da, a zis Ali. Am înţeles.

S-a uitat la Dave. El stătea în alertă, dar lăsând impresia de calm, ţinându-și palmele în repaus pe genunchi. Chiar dacă ar fi fost îngrijorat de modul cum va decurge confruntarea, faţa lui impasibilă nu trăda nicio emoţie. Bine, dar el fusese pușcaș marin, și-a adus ea aminte. Cu siguranţă că era obișnuit să se trezească în situaţii potenţial periculoase de luptă. Ea nu era învăţată cu așa ceva. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Picături de sudoare i se rostogoleau pe ceafă, udându-i bluza și braţele. Deși spusese că vrea să fie de faţă ca să o vadă pe Lucia arestată, lui Ali îi era limpede că nu era deloc pregătită pentru asta – și probabil că nici nu avea să fie vreodată. Și regreta că nu are pistolul la ea, căci îi simţea lipsa mai mult decât și-ar fi putut închipui.

— Cât mai e până la declanșarea acţiunii? a întrebat ea.

Deși îi adresase întrebarea lui Dave, cel care a răspuns a fost Easy Washington.

— Depinde de cât ne trebuie ca să ajungem acolo.

Ali trăise mereu cu impresia că îi trebuia aproape o veșnicie ca să meargă cu mașina de la breteaua pentru Palm Springs din I-10 până să ajungă în orașul propriu-zis. În seara aceea, acest lucru părea să se întâmple cât ai clipi din ochi. Cu mult înainte ca Ali să fie pregătită, Easy ieșise deja din Palm Canyon și se îndrepta spre Old Las Palmas. Ali a strâns pumnii, și unghiile i-au pătruns în palme. Chiar dacă o înspăimânta ceea ce urma să se întâmple, nu voia defel s-o arate.

Când s-au apropiat de Via Hermosa, pretutindeni păreau a fi

polițiști și străzi blocate – tot felul de mașini de poliție din toate serviciile. Însă Easy și Suburbanul condus de el fie dețineau codul secret, fie era poate vorba de o vrajă. De fiecare dată când mașina era cât pe ce să se oprească, li se făcea semn să-și continue drumul, trecând de blocaj.

În cele din urmă, s-au oprit în dreptul unei porţi din fier forjat, încastrată într-un zid masiv ce se întindea într-o parte și alta a ei, mergând până departe. Cerul începuse să se lumineze aproape imperceptibil spre orizont, iar priveliștea ce se vedea prin poartă era cel puţin idilică. O fântână arteziană, iluminată, era punctul de atracţie al curţii pavate cu cărămidă. Perdele de bougainvillea încadrau o verandă cu pilaștri. Ușile duble, masive, făcute probabil din metal, sclipeau în lumina unor candelabre la fel de masive. Era o intrare impresionantă, care ar fi făcut pe oricine să se simtă mic. Părea a fi, în plus, poarta unei fortăreţe.

Făcându-le semn lui Dave și lui Ali să rămână în mașină, Easy a coborât. A dus din nou telefonul la ureche, deși avea un microfon în cealaltă.

— În regulă, l-a auzit Ali spunând. Suntem pe poziţii. Dacă toată lumea e gata, puteţi acţiona. Când dorești tu. Bine.

Ceea ce a urmat i s-a părut lui Ali un moment de tăcere încărcată de așteptare. Apoi, ca la un semn, toţi ofiţerii aflaţi în apropiere de mașină pe care îi putea vedea au privit simultan în aceeași direcţie, uitându-se peste umăr, înapoi spre oraș. În cele din urmă, prin portiera deschisă a mașinii, Ali a auzit sunetul care reţinuse atenţia tuturor – duduitul aparte al motorului unui elicopter care se apropia.

La început, Ali a presupus că aparatul de zbor era un vehicul de rezervă, slujind drept sprijin pentru ofiţerii care participau la acţiune, însă când a ajuns exact deasupra capului lor, acesta a scos un zgomot care a sunat ca o rafală de foc automat. Auzind acel sunet, ofiţerii de la sol și-au căutat imediat adăpost.

— Dumnezeule mare! a exclamat Dave. Suntem atacaţi.

Elicopterul a coborât repede spre sol, de cealaltă parte a porţii, așezându-se lin alături de arteziana iluminată. În spatele lui, una dintre ușile masive ale casei s-a deschis brusc și dinăuntru au ieșit două femei – Amber și o femeie cu părul alb, îmbrăcată în roz și

sprijinindu-se în baston. Amber o ajuta să se grăbească. Amândouă au trecut fără să se aplece pe sub palele în mișcare ale elicopterului, ceea ce sugera că erau obișnuite cu vârtejul de aer stârnit de ele. Când s-au apropiat de cabină, Amber a urcat repede și apoi a întins mâna să o ajute pe bătrână.

În același timp, echipa de asalt a înaintat. Cu armele pregătite, oamenii s-au ghemuit în spatele unui Hummer al cărui motor mârâia și care s-a oprit doar o clipă, apoi a smuls porţile din ţâţâni făcând loc echipei să se desfășoare în interiorul curţii. Însă în momentul când membrii echipei au ţâșnit înainte, elicopterul, care își luase pasagerii, a început să se înalţe. Pe când se desprindea de sol, o altă rafală de gloanţe a fost trasă din ușa deschisă a cabinei.

Din instinct, Ali și Dave s-a ghemuit pe banchetă, iar gloanţele au izbit partea din faţă a mașinii și au șuierat trecând pe lângă ei. Parbrizul s-a sfărâmat. Iar apoi s-a auzit un alt sunet – un geamăt gutural și neplăcut, de durere – semn că cineva fusese nimerit și rănit grav. În faţa portierei deschise, Easy Washington a părut că se rotește pe loc. Apoi, încet, a căzut pe spate.

În ciuda zgomotului făcut de motorul elicopterului, Ali a auzit câteva comenzi strigate, curmate de un baraj de foc, de astă dată deschis de ofiţerii de la sol. La început, Ali a avut impresia că totul fusese zadarnic. Câteva momente, elicopterul a continuat să urce netulburat. Apoi a părut că ezită ușor. Palele s-au oprit brusc, iar aparatul s-a înclinat pe o parte ca un beţiv care își pierde echilibrul. După aceea, foarte încet pentru mintea înfierbântată de acţiune a lui Ali, a început să se prăbușească spre pământ.

Ali a văzut două trupuri, unul în roz, celălalt, nu, azvârlite din aparat și căzând, ca niște păpuși de cârpă, direct pe pardoseala de cărămidă a curţii. Iar apoi s-a prăbușit și elicopterul – izbind solul, aproape mut și straniu, exact în același loc. Imediat după aceea, a izbucnit în flăcări. În timp ce flăcările ţâșneau în aer, Dave s-a repezit din mașină, urmat imediat de Ali. Până când a reușit Ali să atingă pământul cu ambele picioare, Dave era deja în genunchi și a ridicat trupul îngrozitor de moale al prietenului său. Mânjit de sângele de un roșu strălucitor al lui Easy, Dave îl ţinea în braţe, apăsând din răsputeri cu degetul o rană de la baza bărbiei.

— Un telefon! a strigat Dave la Ali. Telefonează la urgențe! Grăbește-te!

Fără să-și dea seama cum, degetele lui Ali s-au strâns în jurul telefonului pe care Easy Washington îl scăpase când căzuse.

— Urgențele, a spus operatoarea. Ce aveţi de anunţat?

— Un bărbat a fost împușcat, a strigat Ali. A fost împușcat, iar un elicopter s-a prăbușit.

— Unde vă aflaţi? a întrebat femeia. Văd că telefonaţi de pe mobil. Trebuie să știu adresa exactă.

— Undeva pe Via Hermosa din Palm Springs, i-a răspuns Ali. Lângă un elicopter prăbușit.

Trei persoane au murit noaptea trecută și trei ofiţeri ai Brigăzii antidrog au fost răniţi, unul dintre ei grav, când s-a dezlănţuit un schimb de focuri, iar un elicopter s-a prăbușit în cartierul de obicei liniștit Old Las Palmas, din Palm Springs, în cursul unei operaţiuni în forţă conduse de Brigada antidrog pentru anihilarea unei reţele deosebit de bine organizate de presupuși traficanţi de droguri.

După o investigaţie care a durat o lună și după ce s-au operat numeroase arestări în California de Sud, ofiţerii și-au îndreptat atenţia spre casa unei persoane care locuiește de multă vreme în Palm Springs, despre care se bănuia că este creierul grupării. Atât femeia neidentificată, cât și nepoata ei și pilotul au murit când elicopterul în care încercau să fugă s-a prăbușit în timpul decolării. Un ofiţer din Brigada antidrog al cărui nume nu îl cunoaștem este internat la Eisenhower Memorial Hospital cu răni despre care se afirmă că îi pun viaţa în pericol.

Confruntarea armată s-a produs la sfârșitul unei zile în care s-au operat arestări ale unor persoane influente, între care se numără câţiva oameni din elita mass-media din Los Angeles, precum și unele persoane care ocupau poziţii importante în cadrul organelor de aplicare a legii. O parte a acestei operaţiuni de anvergură a avut ca obiect un club monden din Beverly Hills, cu chelneriţe topless, cunoscut sub numele de Pink Swan.

Un suspect a fost arestat, iar două victime răpite într-un automobil au fost salvate la spaţiul pentru servicii Morango de pe autostrada

Interstate-10, când ofițerii, alertați de una dintre victime prin intermediul telefonului mobil, au reușit să plaseze benzi cu cuie care au făcut vehiculul incapabil să-și continue drumul. Una dintre victime, ambele fiind din Arizona, venite în vizită în California, a fost rănită ușor în cursul operațiunii. Cealaltă a scăpat nevătămată.

Era aproape de amiaza aceleiași zile când Ali a ridicat ochii de la textul de știri online, gândindu-se la felul în care acele cuvinte, limbajul jurnalistic lipsit de viață, minimalizează lucrurile, reducând enorm drama adevărată a întâmplării.

„Una dintre victime a fost rănită ușor". Aici era vorba de Chris și de glezna lui sucită. Cea eliberată „nevătămată" era chiar ea. Iar ofițerul rănit „grav" era Easy Washington, prietenul lui Dave, care fusese lovit în gât de un glonț rătăcit. Se afirma că unul dintre gloanțele trase din elicopter ricoșase din blocul motor al mașinii. Atinsese tangențial vesta antiglonț și lovise în artera tiroidă inferioară.

Un alt lucru pe care cuvintele nu reușiseră să îl prezinte în adevărata lumină fusese efortul disperat de salvare ce se făcuse după aceea. Dave se aflase în miezul acțiunii și doar priceperea cu care îi presase rana îi salvase viața prietenului său grav rănit. Ultima imagine care îi rămăsese întipărită în minte lui Ali era a lui Dave, plin de sânge, ajutat să urce în ambulanță împreună cu Easy.

Puțin după amiază, Edie Larson a ieșit din casa de lângă piscină. Aducând cu ea o cană cu cafea, a pus-o pe masa din curte, lângă laptopul lui Ali, și apoi s-a așezat lângă ea.

— Cum merge treaba? a întrebat. Ai știri despre prietenul lui Dave?

— Nu, a zis Ali. Aici nu au actualizat știrea despre starea lui.

— Și Dave nu te-a anunțat?

— Deocamdată, nu.

— O să-ți telefoneze el, a spus Edie cu încredere în glas.

Ali și-a privit cu atenție mama. Arăta mai obosită decât de obicei.

— Nu ai dat de înțeles că știai de toată acțiunea aceea când mi-ai telefonat, a observat Ali.

— Așa e, a confirmat Edie. M-am temut că aș putea divulga ceva. Știam că Dave și ceilalți acționau intens cu tata și Chris ca să vă scoată de acolo, dar eu am vrut să-ți aud glasul. Am dorit să știi că nu erați

chiar singuri acolo.

Ali și-o închipuise pe mama ei stând în fața porții în cursul acelei conversații care ar fi putut fi și ultima dintre ele. Acum știa că, de fapt, Edie dăduse telefon dintr-o mașină de patrulă a poliției.

Și-a pus mâna peste cea a mamei.

— Îți mulțumesc, i-a zis.

— Nu ai de ce, a răspuns Edie. Dar știind că erai acolo, unde zburau gloanțele... Edie a clătinat din cap. Vai de mine! Am fost îngrozită.

— Și eu, a recunoscut Ali.

Și pe bună dreptate, a continuat, în gând.

Edie s-a ridicat. Cana de cafea proaspăt turnată era aproape goală. Ali nu mai știa pe nimeni care să poată bea cafeaua atât de fierbinte.

— Există ceva de mâncare înăuntru? a întrebat Edie, făcând semn către casa mare în care nu stătuse niciunul dintre ei. În frigiderul casei de lângă piscină e doar cafea și o sticlă de ketchup, dar nimic altceva.

— Probabil, dar nu știu sigur.

— Mă duc să mă uit, a zis Edie. Chris încă dormea pe canapea când am trecut prin living, dar sunt convinsă că ne vom simți mai bine după ce mâncăm ceva ca lumea.

Aceeași Edie Larson dintotdeauna, a gândit Ali. După ce Edie a intrat în casă, Ali a continuat să caute diverse site-uri de știri. A găsit trei unde era prezentată fotografia în care Dave o scotea afară din automobilul Alero în cursul confruntării din zona pentru servicii. Textele apărute pe două site-uri o numeau pe ea drept „victima neidentificată a răpirii unui automobil”. Pe cel de-al treilea site, obișnuitul suspect și băgăreț jurnalist LMB, bloggerul de la socalcopshop.com, îi spunea pe nume în textul de la o fotografie care nu îi făcea deloc cinste lui Ali. În ea, arăta de-a dreptul îngrozitor.

Știind că era posibil ca unii dintre cititorii blogului ei să vadă poza și să-și facă griji, Ali a socotit că era momentul să se arate mai hotărâtă și să scrie ceva despre cele petrecute.

CUTLOOSEBLOG. COM
Marți, 20 septembrie, 2005

Țin minte că în urmă cu ani de zile am citit o poezie de

Rudyard Kipling în care se spunea că „femela oricărei specii e mai mortală decât masculul”. În ultimele zile, am constatat că această afirmaţie s-a adeverit pe câteva fronturi.

În zilele din urmă am avut nefericirea de a vedea cum logodnica fostului meu soţ a preferat să-şi pună capăt vieţii ei şi a copilului ei nenăscut decât să înfrunte consecinţele propriilor acţiuni ucigaşe. April Gaddis a luat viaţa mamei ei. Apoi mi-a ameninţat mie viaţa precum şi pe cea a mamei mele. Cu câteva zile înainte, cineva m-a numit „Văduva Neagră”. Chiar dacă April Gaddis nu s-a căsătorit înainte de moarte şi nu se face vinovată de uciderea lui Paul Grayson, eu cred că termenul i se aplică mai curând ei.

Da, soţul meu, Paul Grayson, a fost asasinat, şi se dovedeşte că moartea lui a fost doar vârful aisbergului. Pentru că a existat multă vreme încă o Văduvă Neagră în California de Sud. Lucia Joaquin era de fapt văduvă – văduva unui cunoscut traficant de droguri – şi a practicat şi ea aceeaşi profesiune cu mult succes. Nu ştiu precis cum a fost prins Paul în această reţea a răului, dar i-a căzut victimă. Acum ea este moartă, ca şi nepoata ei. Amândouă au pierit când elicopterul în care voiau să fugă s-a prăbuşit şi a izbucnit în flăcări.

Faptul că pot să scriu astăzi aceste lucruri îl datorez eforturilor eroice ale unui prieten, pe nume Dave Holman, care m-a salvat de câteva ori în ultimele zile. Dave e ofiţer de poliţie în Sedona, Arizona. Totodată, face parte din rezervele puşcaşilor marini. Noaptea trecută, l-am urmărit cum a acţionat cu disperare pentru a salva viaţa unui prieten al lui, ofiţer în Brigada antidrog care fusese rănit, şi el fost puşcaş marin. Până acum, nu cred că m-am gândit vreo clipă la mottoul puşcaşilor marini, care este *Semper fidelis (Mereu credincios)*. Acum am văzut ce înseamnă asta.

Mi-am verificat lista de e-mailuri. E plină-ochi. De fapt, cred că serverul meu respinge probabil e-mailuri în timp ce eu scriu aceste rânduri, anunţând că am cutia poştală plină şi că lăţimea de bandă a depăşit limita. Aşa cum am spus, în ultimele zile am fost ocupată până peste cap.

Voi răspunde la mesaje când îmi voi găsi timp.
Vă rog să aveți răbdare.

Postat la 1.05 PM, 20 septembrie 2005, de BABE

P.S. Uimitor! Tocmai m-a sunat avocata mea. Foștii mei patroni au soluționat procesul de concediere nejustificată! Pentru o sumă ce nu se poate divulga. Condițiile înțelegerii impun ca eu să nu discut cu nimeni despre această sumă. Pot spune, totuși, că este suficient de generoasă ca să nu mă văd silită să-mi caut prea curând o slujbă zilnică, cutlooseblog.com va continua să existe pe o durată nedefinită.

Ali tocmai se apucase să citească e-mailuri, când Chris, încă șchiopătând, a ajuns în curte. Avea părul ciufulit. Felul în care arăta îi amintea foarte mult de înfățișarea lui când era copil și inima i s-a topit văzându-l, așa că acum a trebuit să facă un mare efort ca să se abțină și să nu sară în picioare pentru a-l strânge în brațe.

— Unde e bunica? s-a interesat el.

— Pregătește micul dejun.

— Grozav. Sunt rupt de foame.

Chris s-a întins, apoi a pornit spre bucătărie. Imediat ce a deschis ușa din spate, Ali a simțit în aer aromă de cafea prăjită. A pornit după fiul ei. Apoi, imediat ce a intrat în casă, a auzit zgomotul făcut de un uscător de păr venind dinspre living și s-a dus într-acolo.

Mânuind uscătorul care șuiera, Edie stătea aplecată deasupra bufetului din lemn de arțar, aflat în dreptul intrării. Alături de ea, lângă ușă, se găsea un maldăr de saci din plastic, plini să plesnească.

Ali s-a adresat mamei ei de trei ori până când aceasta a băgat-o în seamă. A oprit zgomotosul uscător și apoi și-a activat din nou protezele auditive.

— Ce faci aici? s-a interesat Ali.

— L-am întrebat pe tata cum să șterg urmele de apă, a spus Edie. Cred că cineva a pus o vază cu flori fără să-i șteargă fundul. Tata spune să folosesc întâi uscătorul. Dacă nu iese așa, ar trebui să duc bufetul acasă și tata o să refacă finisajul tăbliei. Ori se ocupă Kip de asta. Tata spune că se pricepe la multe lucruri.

Din câte vedea Ali, semnul nu se ștergea, însă i-a fost recunoscătoare mamei ei pentru efort mai mult decât putea exprima în cuvinte.

— Și am aruncat florile ofilite, a adăugat Edie. Se descompuneau, iar petalele căzute se împrăștiaseră peste tot, ca să mai spun că miroseau îngrozitor. Sper că nu te deranjează.

Pe Ali nu o deranja deloc. Era chiar încântată că, în operațiunea de curățenie, buchetele care urmau să fie folosite la nunta lui Paul cu April fuseseră aruncate laolaltă cu cele primite în semn de condoleanțe. Mesele și scaunele pentru servirea mesei de nuntă fuseseră strânse și stivuite la un capăt al livingului.

— Grădinarul tău, a adăugat Edie, făcând semn cu capul spre scaune și mese. El m-a ajutat să le adun acolo. Cum spuneai că-l cheamă?

— Jesus.

— Așa, Jesus. A spus că are de făcut ceva în față, dar imediat ce termină, va strânge sacii cu flori moarte ca să le pună la groapa cu compost.

Sigur, și-a dat seama Ali.

Jesus se întorsese la slujbă, așa cum îl rugase ea. După ce fusese îndepărtată banda pusă de poliție pentru a interzice accesul, el venise și reparase și pusese în ordine poarta.

— A spus că avocatul la care l-ai trimis a fost foarte bun.

În acele momente, după ce Marcella Johnson reușise să câștige procesul cu postul de televiziune, obținând despăgubiri substanțiale, Ali se bucura că încă unul dintre numeroșii avocați pe care îi plătea făcuse un bine cuiva.

— Bine, a spus ea. După cât plătesc pentru onorariile avocaților în acest moment, mi se pare normal să avem totuși o reprezentare bună și câteva victorii de partea noastră.

— Eu și Jesus am avut unele probleme în ce privește comunicarea, a continuat Edie. După cum știi, nu vorbesc prea bine spaniola și aveam protezele auditive închise, pentru că uscătorul făcea prea mult zgomot, dar am impresia că a zis că un pic mai târziu va sosi o prietenă a lui. I-a rostit și numele, dar nu l-am reținut bine. Olivia, cumva?

— Elvira? a întrebat Ali. Bucătăreasa mea?

— S-ar putea. Nu am auzit prea bine.

Terminaseră dejunul compus din ouă coapte cu brânză și prăjituri pentru cafea, când au auzit soneria. Ducându-se să vadă cine era, Ali a observat că sacii plini cu flori moarte dispăruseră ca prin farmec, dar și în mod discret. A deschis ușa și a descoperit-o pe Elvira Jimenez stând agitată pe verandă.

— A, Elvira, a exclamat Ali, plăcut surprinsă. Mă bucur că te revăd. Intră.

Elvira a rămas nehotărâtă în prag. Ali s-a apropiat și a strâns-o în brațe, în semn de bun venit.

— Trebuia să vii, a spus ea. Cealaltă bucătăreasă a plecat. Dacă nu lucrezi în altă parte, poate vrei slujba înapoi.

În prag a apărut și Chris. Când l-a văzut, pe fața Elvirei a apărut un zâmbet sincer, apoi l-a lăsat s-o conducă în casă.

— Ești prea slab, i-a spus ea, bătându-l afectuos peste burtă. Ar trebui să-ți dea cineva mai multe prăjituri. Dar și tortilla.

Chris a dus-o în bucătărie, unde Elvira a adulmecat aerul. Făcând un semn de apreciere în direcția prăjiturilor pentru cafea, i-a întins mâna lui Edie Larson.

— Cred că ne cunoaștem de pe vremea când veneați pe aici, a spus Elvira.

— Da, a recunoscut-o Edie. Mă bucur să te revăd. Nu stai jos?

Elvira părea stânjenită. Își plimba privirea de la o față la alta și, în cele din urmă, a rămas cu ea ațintită la Ali. A clătinat din cap și a rămas în picioare.

— Mi-a spus Jesus să vin, a făcut ea în cele din urmă. Și nepoata lui. Și ea a zis la fel.

— Da, am vorbit cu Andrea, a spus Ali, sperând să descopere un teren comun, care să o ajute pe Elvira să mai scape de starea evidentă de jenă. E o fată bună.

Elvira a sfredelit-o cu ochii pe Ali.

— Fată bună? a repetat ea.

— Sigur.

— Unii nu ar socoti-o așa bună, a îndrăznit Elvira. A rămas însărcinată odată, când nu era căsătorită. A trebuit să facă avort.

Ali a ridicat din umeri.

— Se mai întâmplă, a spus ea. Pentru fată este important ce se întâmplă cu ea și familia, dar pentru restul lumii nu trebuie să prezinte importanță.

— Ba este important, a spus Elvira cu hotărâre în glas. E un păcat – unul de moarte.

Ali a înțeles imediat că problema era ceva mai serioasă. La fel și Edie.

— Doar unii oameni consideră asta drept un păcat de moarte, a spus Edie împăciuitoare. Eu una, de exemplu, sunt de acord cu tine.

Elvira a zâmbit vag. Apoi a băgat mâna în poșeta din pânză, roasă până la urzeală, și a scos din ea un portofel uzat din piele. Din el a extras o fotografie – de dimensiunile portofelului – înfățișând un nou-născut care avea cocoțată pe creștetul capului o căciuliță tricotată, de culoare roz. Era o fetiță cu părul negru și pielea albă, dar ochii îi erau remarcabili.

— Strănepoata mea, a explicat Elvira. Fiica nepoatei mele.

Bineînțeles că fetița nu era deloc frumoasă. Avea fața boțită și era mai mult decât urâtă, dar există momente când minciunile spuse din politețe nu sunt doar acceptabile, ci de-a dreptul necesare.

— Felicitări, a spus Ali, întinzându-i poza lui Chris. E foarte drăguță.

Chris a aruncat o privire fugară la fotografie și apoi, la rândul lui, a predat-o bunicii lui. Edie a privit-o scurt și apoi s-a așezat greoi pe unul dintre scaunele de bucătărie.

— A, nu se poate, a spus ea pe nerăsuflate. Nu încă unul!

— Încă unul? a întrebat Ali. Ce vrei să spui?

— Nu-mi spune că n-ai observat! a exclamat Edie. Copila asta are ochii tatălui. Arată exact ca Paul Grayson.

Povestea a transpirat treptat în cursul următoarelor zile, cât s-a ocupat Ali de funeraliile lui Paul. Trebuiau făcute și, cum nu exista altcineva care să se îngrijească de acest lucru, totul cădea în sarcina ei. Din fericire, tatăl ei a propus și a insistat să facă toate aranjamentele finale în locul ei. Ea s-a simţit ușurată să afle că el nu vrea nicidecum să aibă loc un serviciu comun. Asta însemna că Ali nu trebuia să-i ofere încă o afacere lui Fred Macon de la pompele funebre Three Palms.

Dar s-a văzut silită să-și facă griji din pricina lui Jesus Sanchez, care și-a luat inima în dinţi și i-a spus ce știa – ceea ce era mai mult decât și-ar fi dorit Ali să audă. I-a povestit că nepoata lui, fără știrea sa, venise la o petrecere organizată la casa de lângă piscină.

Paul le îmbătase pe Andrea și pe câţiva prieteni și prietene de-ale ei, iar apoi profitase de situaţie când fata era atât de ameţită încât nici nu mai știa de ea. Când a rămas însărcinată, Paul îi plătise avortul și îi dăduse bani mulţi ca să păstreze tăcerea. Îi promisese, de asemenea, lui Jesus că așa ceva nu se va mai repeta. Dar se întâmplase – după cum știa acum toată lumea – cu Consuela, nepoata Elvirei, care venise acolo în vizită.

În cazul Consuelei, Paul încercase același lucru care avusese succes și cu Andrea. Se oferise să plătească avortul și cinci mii de dolari pe deasupra. Numai că fata nu a vrut să accepte, pentru că era o catolică adevărată. Convingerea că avortul era un păcat de moarte nu era împărtășită de mama Consuelei, dar sărise o generaţie, trecând direct de la Elvira la nepoata ei. Și astfel copila, Angelina, avea în acel moment o lună și jumătate.

Cu câteva luni în urmă, Ali Reynolds s-ar fi simţit satisfăcută dacă ar fi aflat că Paul Grayson o înșela pe April, în același timp în care și April continua să întreţină vechea ei amiciţie amoroasă cu Tracy McLaughlin. Însă convingerile i se modificaseră în mod inevitabil în timpul nopţii petrecute în deșert – noaptea în care ea și fiul ei fuseseră aproape de moarte. Lucrurile care păruseră importante până atunci păreau să nu mai cântărească prea mult în prezent.

Preocuparea ei de acum, după ce aflase de existența copilului născut de Consuela – faptul că Angelina Rojas exista – era de a se îngriji ca fetița să aibă condiții decente de trai. S-a trezit din nou sfătuindu-se cu avocați, străduindu-se să realizeze aranjamente rezonabile de sprijin material pentru acel copil care nu putea cu niciun chip să fie numită din „dragoste”, dar care merita totuși din plin să beneficieze de averea tatălui ei. Iar faptul că Ali era dispusă să fie mai mult decât dreaptă – fiind de fapt hotărâtă să se arate de-a dreptul generoasă cu averea fostul soț – a făcut ca o situație complicată să fie mult mai ușor de rezolvat decât ar fi fost în alt mod.

Negocierile s-au desfășurat într-un secret total. Ali a insistat îndeosebi asupra acestui lucru – de dragul Angelinei, până când ea avea să ajungă la vârsta la care să aleagă singură. Până când avea să fie suficient de mare ca să pună întrebări și să afle răspunsuri.

Edie și Chris au rămas până vineri. Înmormântarea avusese loc joi. Cum știau că Ali va scoate aproape sigur casa la vânzare, au ajutat-o să aleagă lucruri și să împacheteze. Hainele lui Paul – costumele scumpe în care se lăfăise – au ajuns la organizația caritabilă Goodwill, cu excepția costumului Hugo Boss din stofă fină reiată, pe care i l-au ales defunctului să-l poarte în coșciug. Lucrurile lui April au fost puse în cutii și duse la tatăl ei, care urma să procedeze cum credea de cuviință.

Ali a mers prin toată casă, alegând ceea ce îi plăcea. Majoritatea lucrurilor nu îi plăceau. Lucrările de artă urmau să fie trimise la o casă de licitații. La fel, cea mai mare parte a mobilierului, a serviciilor de veselă și de pahare, cu excepția scaunului comod din piele, a canapelei din camera de zi și a bufetului de arțar de la intrare, care avea acea pată de apă pe blat. Acestea și restul lucrurilor pe care și le dorea Ali au fost depozitate în camera de zi, unde urmau să rămână până când ea va fi pregătită să cheme o firmă specializată în asemenea transporturi. Cât despre vinurile din pivniță? Ali reușise să găsească o companie specializată în transportul de vinuri fine și aranjase ca întreaga colecție a lui Paul, cu tot cu stelaje, să fie mutată la Sedona.

În cursul săptămânii a vorbit din când în când la telefon cu Dave, oferindu-se să-l viziteze, însă el a spus că nu era nevoie. Dave rămăsese la Palm Springs, la căpătâiul lui Easy, și cum nu era prietenă cu acesta, Ali a socotit că e preferabil să nu meargă acolo neinvitată.

În următoarea săptămână, luni seara, la câteva zile de la înmormântarea lui Paul, soarta casei se hotărâse deja în mare măsură. Ali postase câte ceva pe blog, dar nu prea multe. Făcuse totul pentru a-i anunța pe susținători că e în viață – și că se simte bine. Însă tot ce trăise o traumatizase într-o măsură mai mare decât își închipuise, și încă nu era gata să vorbească despre asta – trebuia să mai aștepte.

Stătea în camera de zi, absorbită aproape cu totul de obiectele depozitate acolo pe care le privea ca pe resturile rămase după o bătălie, și bea un pahar de vin, când a auzit soneria. Scoasă din reveria ei, Ali s-a grăbit să meargă la ușă, s-a uitat prin vizor și a văzut cu încântare că în prag se afla Dave Holman.

— Bună, străine, a spus ea, desfăcând încuietorile de siguranță și deschizând ușa larg. Ce te aduce pe aici?

— Mâine mă întorc la Sedona, a spus el. Am ținut să trec pe aici în seara asta ca să văd ce mai faceți și dacă ai nevoie de ceva.

— Ce face Easy? a întrebat ea, conducându-l pe Dave în casă.

El a ridicat din umeri.

— Deocamdată starea lui e stabilă. Vreau să spun că a ieșit de la reanimare. Ăsta e un mare progres.

— Deci, va trăi?

— Așa consideră doctorii, a zis Dave. Și soția lui crede la fel. Spune că e prea încăpățânat ca să moară și probabil că e adevărat.

Ali a făcut un semn din cap.

— Și am auzit că marele juriu a început să formuleze acuzațiile, a continuat Dave.

Ali a făcut din nou semn din cap, dar fără să știe cu adevărat ce însemna asta. Își petrecuse prea puțin timp urmărind relatările de presă care apăruseră după arestarea fraților Joaquin și a complicilor lor de la Pink Swan și după moartea Luciei și a lui Amber în schimbul de focuri din Palm Springs. Constatase că îi pierise interesul și avea tot mai puțină răbdare să citească ce se întâmplă cu oamenii care se lăsaseră prinși în mașinațiunile Luciei Joaquin.

Altul ar fi fost păcălit de indiferența studiată a lui Ali față de subiect, însă Dave Holman nu era chiar atât de naiv.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat-o el.

Ajuns în ușa camerei de zi, cotropită de tot felul de obiecte, Dave s-

a oprit o clipă, evaluând dezordinea de acolo. Apoi a înaintat și a mutat un teanc de cutii de pe canapeaua de piele, făcându-și loc să se așeze, iar Ali i-a turnat un pahar de vin dintr-una dintre cele mai prețioase sticle ale colecției lui Paul.

— Potrivit sistemului computerizat și foarte complicat de ierarhizare pe care îl ținea Paul, a spus ea întinzându-i paharul, asta este o sticlă de Bordeaux de cinci sute de dolari. E de presupus că e culmea calității.

Dave a luat o gură, de gust, și a plescăit din buze.

— Nu cred că am gustat vreodată vin de cinci sute de dolari sticla, dar ăsta nu e rău. Da, nu e rău deloc.

Au rămas un minut în tăcere.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, i-a reamintit el.

— Ai citit ceva de Ernst Hemingway? l-a întrebat ea într-un sfârșit.

— Nu e genul meu preferat de lectură, a spus Dave. De ce?

S-ar putea să nu fi citit nimic de Ernst Hemingway, a gândit Ali cu bunătate, *dar dacă tu nu ești un personaj scos din opera lui, atunci nu știu cine ar mai putea fi.*

— Țin minte o povestire pe care am citit-o demult, a continuat cu glas tare. Nu sunt sigură, dar cred că se numea așa: *Scurta și fericita viață a lui Francis Macomber.*

Dave a mai luat o gură de vin.

— Și? a îndemnat-o el să continue.

— Din câte mai țin minte, Francis era un amator de vânat mare, care își luase scorpia de nevastă împreună cu el într-un safari prin Africa.

— Sună interesant, a zis Dave. Spune-mi, te rog, că povestirea are un final fericit. Spune-mi că nevasta rea moare.

— Tocmai aici e problema, a spus Ali. Nu moare. Ea și Francis au o ceartă urâtă – sau câteva certuri, mai curând. În cele din urmă, el îi spune să se ducă dracului. Apoi se duce în desișuri să împuște un bivol și nevasta îl ucide.

— Așadar, a fost fericit între sfârșitul certei și momentul în care îl omoară nevasta? a întrebat Dave. Asta e? Asta e viața lui scurtă și fericită?

— În mare măsură.

Dave a mai băut puţin.

— Și povestirea asta are vreo poantă? a întrebat el.

— Cam așa ceva, a răspuns Ali. Uite, de exemplu, eu începusem să mă obișnuiesc cu ideea că poate am greșit în privinţa lui Paul. Începusem să cred că dacă îl ajuta pe Easy să-i prindă pe traficanţii aceia, probabil că Paul nu era chiar atât de rău pe cât am socotit. Apoi, buf. Din senin, descopăr că are un copil, unul despre care nu a știut nimeni – nici măcar April Gaddis.

— Asta înseamnă că ne întoarcem la început, a spus Dave. Presupun că așa e cinstit.

— Pentru toată lumea, mai puţin pentru copil și mamă, a spus Ali.

— Și ce ai de gând să faci?

Ali i-a povestit.

— Faci totul fără să apelezi la un test de paternitate?

— Nu am nevoie de așa ceva. Nu trebuie decât să mă uit în ochii Angelinei. Arată exact ca tatăl ei.

Dave a scuturat din cap.

— Îmi pare rău, a spus el. Nu l-am cunoscut. Cred că o să te cred pe cuvânt în privinţa asta.

— Cred că da, a zis și ea, întărindu-și vorbele cu un gest din cap.

— Și ce dorești să faci? a întrebat el.

Ali a făcut un semn confuz în direcţia lucrurilor stivuite la întâmplare în camera de zi.

— Chem un camion și duc toate astea la Sedona.

— Nu vrei să rămâi aici?

— De ce să vreau? Nu mai am ce căuta aici.

— Și când ajungi acasă, ce vei face?

— Nu știu.

— Ce se întâmplă cu cutloose? a întrebat Dave. Am intrat pe blogul tău. Nu am găsit nimic nou de câteva zile.

— Nu am avut prea multe de spus, a zis Ali încet. Pentru prima oară în viaţă, nu găsesc cuvintele potrivite. Nu am idee ce să spun despre toate astea.

Era adevărat. Încercase să răspundă la avalanșa de e-mailuri care îi sosiseră, dar o făcuse fără tragere de inimă. Chiar și când le scria unor persoane pe care le cunoștea, precum Velma T din Laguna.

— Poate că ai putea încerca să spui cât de norocoasă ești, i-a sugerat Dave.

— Norocoasă? a întrebat Ali, descumpănită. Se cheamă că sunt norocoasă?

— Sigur, a zis Dave și a surâs. Fosta mea soție trăiește și-mi face zile negre. Soțul tău îți face zile fripte, dar măcar e mort. Prin urmare, indiferent ce a făcut până acum, Paul Grayson s-a liniștit acum. Dave a ridicat paharul. Pentru cutloose, a zis el, pentru că și tu ești eliberată – în sfârșit. Și pentru întoarcerea ta acasă și pentru muncă. Lumea așteaptă să audă vești de la tine, Ali, și de la Dave Holman.

— Mulțumesc, a spus Ali, ridicând paharul drept răspuns la urări. Îți mulțumesc foarte mult.

AUTOSTRADA NECRUȚĂTOARE...
dintre Los Angeles și Palm Springs e pârjolită de soare și împânzită de pericole mortale. În liniștea sufocantă a unui portbagaj, un bărbat legat la gură și la mâini își așteaptă soarta nemiloasă. Dar cât de cruntă poate fi setea de răzbunare a dușmanului pentru a comite o asemenea atrocitate? Și care-i va fi următoarea mișcare?

ALI REYNOLDS SE AFLĂ PE ACELAȘI DRUM...
pustiu și fierbinte, fugind de propriul său trecut. Părăsise Los Angelesul pentru confortul din Sedona, Arizona, și pentru satisfacția oferită de administrarea unui blog. Numai că soțul ei necredincios s-a și grăbit să divorțeze, iar postul de televiziune care o concediase pentru simplul motiv că nu mai era tocmai tânără e chemat în instanță pentru greșeala comisă. Suficiente motive ca Ali să fie nevoită să se întoarcă. Și, în timp ce trece pe lângă un accident înfiorător, Ali mulțumește cerului că nu mai este reporter de știri.

DAR ÎN SCURT TIMP AVEA SĂ DESCOPERE CĂ,
de data aceasta, știrea era tocmai despre ea... Căci victima era nimeni altul decât soțul ei necredincios, iar Ali s-a trezit pe loc suspectul principal dintr-o monstruoasă rețea a răului.

ISBN 978-606-579-247-0

nemira.ro
suspans.ro

[1] *Cut loose* – „eliberat(ă)“, „pus(ă) pe liber“ (n. tr.)

[2] „Colţ" (n. tr.)

[3] „Clipit" (n. tr.)

[4] „Dulapul surorii mele” (n. tr.)

[5] Mâncare tradițională mexicană (n. tr.)

[6] Destinaţii turistice din California (n. tr.)

[7] Biblia, Matei, 19,6 (n. tr.)

[8] Young Women’s Christian Association - „Asociaţia creștină a tinerelor femei” (n. tr.).

[9] John Candy (1950-1994), actor de comedie canadiano-american (n. tr.).

[10] Vers din *Frankie and Albert,* cântec compus în 1899, interpretat în diferite variante de nenumăraţi artiști, printre care Bob Dylan, Elvis Presley, Kenny Rogers, Sam Cooke, Taj Mahal, Brook Benton (n. tr.).

[11] Ouă prăjite cu tortilla, la care se adaugă sos de roșii cu ardei iute (n. tr.).

[12] Joc de cuvinte, Lancelot (numele unuia dintre cavalerii Mesei Rotunde) și „Înțeapă-mult“ (n. tr.).

[13] Tamales - fel de mâncare specific mexican (n. tr.).

[14] 5 Mai - aniversarea victoriei armatei mexicane conduse de generalul Ignacio Saragoza Seguin împotriva francezilor în bătălia de la Puebla, pe 5 mai 1862 (n. tr.).

[15] Lucille Ball (1911-1989) a jucat într-o serie de comedii de televiziune în care personajul principal se numea Lucy (n. tr.).

[16] Neînțelegere creată de faptul că *Body Shop* înseamnă „atelier pentru repararea caroseriilor de mașină", „agenţie de recrutare a forţei de muncă", dar și „sală de pregătire și întreținere fizică" (n. tr.).

[17] Combinaţie între micul dejun și prânz (n. tr.).

[18] Asemănare între LEMO - Law Enforcement Monitoring Organization și Elmo - personaj din spectacolul de televiziune pentru copii *Sesame Street* (n. tr.).

[19] Premiile Darwin se acordă postum de către un web site persoanelor care au murit într-un mod spectaculos, umilitor sau stupid. Există și un film pe aceeași temă, *The Darwin Awards* (2006), regizat de Finn Taylor (n. tr.).